

Temno v Církví

PRO FIDE CATHOLICA

Originální francouzský titul *L'Église éclipsée*

Z německé verze, *Die Verfinsterung der Kirche*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2004
přeložil © Jaroslav Voříšek 2005

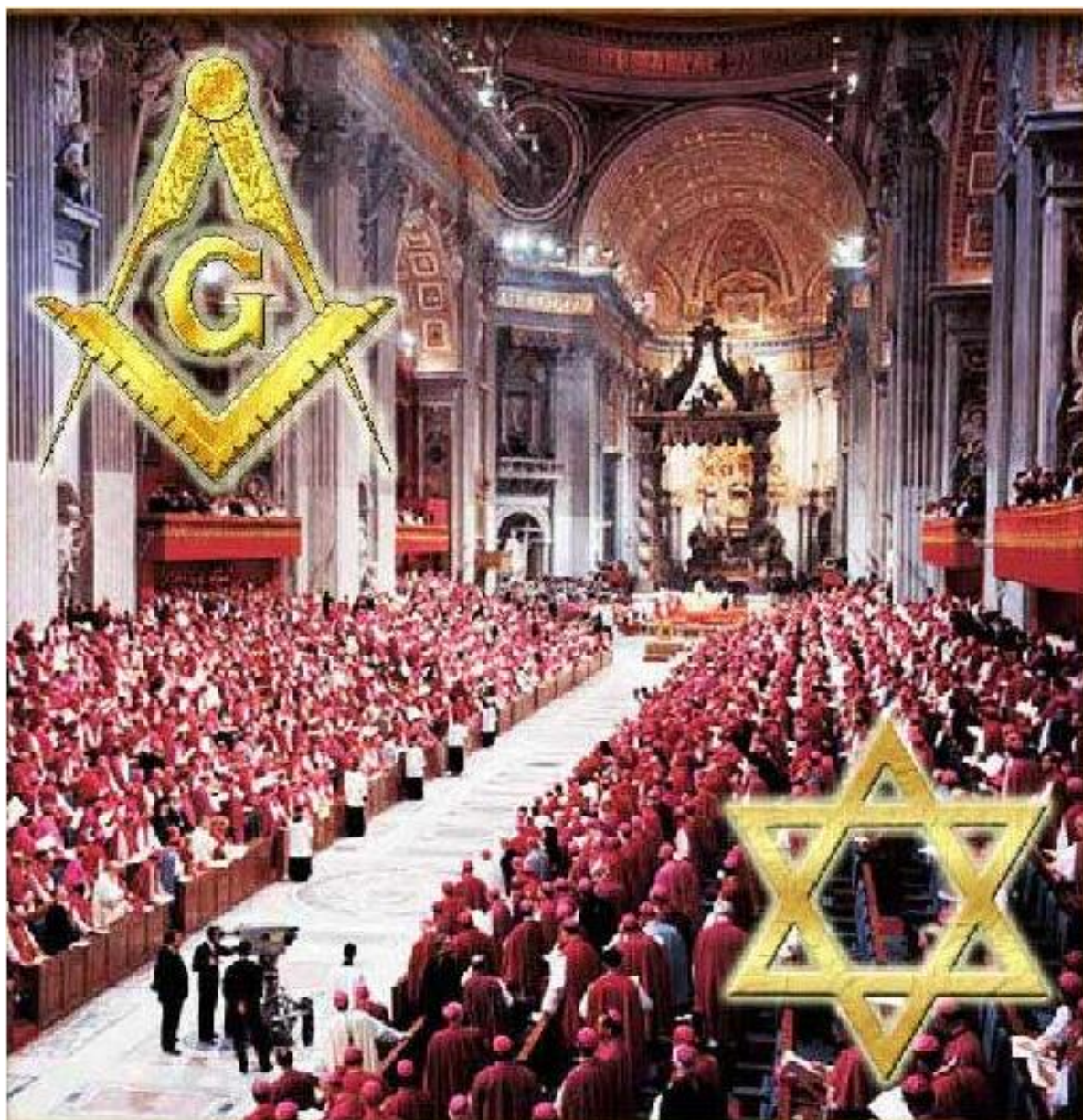
Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Temno v Církví

PRO FIDE CATHOLICA

ŽIDOZEDNÁŘSKÉ PODVRÁCENÍ KATOLICKÉ CÍRKVE

II. vatikánský koncil (1962 – 1965) byl v režii smrtelných nepřátel katolické Církve – Židů a zednářů!

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	9
Předmluva (německého) vydavatele	11
Předmluva	12
Napomenutí	13
Nezveřejněné svědectví pátera Malachi Martina	15
První rozhovor v New Yorku z 3. června 1996	18
Druhý rozhovor v New Yorku z 12. září 1996	19
Třetí rozhovor v New Yorku ze 17. září 1996	20
Otázky pro Malachi Martina (září 1996)	20
DÍL I: Osnování zednářského komplotu proti Církvi	25
I. kapitola: Satanský manévr k podpoře návratu pohanství	26
Základy křesťanské společnosti	27
<i>Satanova vzpoura</i>	27
<i>Kristův příchod rozptyluje temnotu pohanství</i>	27
<i>Založení Církve</i>	28
<i>Triumf křesťanské společnosti nad pohanskou</i>	28
Návrat k Satanovu městu novopohanstvím renesance	29
<i>Humanismus a renesance</i>	29
<i>Následky návratu pohanství aneb legitimní dcery renesance:</i>	
<i>reformace a revoluce</i>	30
<i>Svědectví pátera de Clorivière o revoluci</i>	32
II. kapitola: Protikřesťanská revoluce pod kontrolou Satanovy proticírkve – zednářstva	36
Satan jako inspirátor zednářského programu	36
Zednářstvo – pravá ruka revoluce	37
Revoluční program: Výstavba novopohanské společnosti, protikladné křesťanské civilizaci	39
Odsudky zednářstva	43
Komplot iluminátů a Francouzská revoluce	48
Následky Francouzské revoluce	49
III. kapitola: Program rozložení Církve	51
Ozbrojená paže zednářstva – karbonáři	51
Nesporně pravé zednářské dokumenty, prokazující komplot	52
Typický rys plánu proticírkve: stavění novot oproti apoštolské tradici	55
DÍL II: Realizace zednářského komplotu proti Církvi	56
I. kapitola: Na cestě k sloučení kříže s trojúhelníkem	57
Postupná realizace programu, navrženého Nubiem	57
Nevydařený pokus: Rampollova epizoda	58
„Revolucionáři“ v Církvi	59
Nezbytnost koncilu pro rozběh plánu světového náboženství	62
Úspěšný pokus: Jan XXIII., muž, který svolal koncil	62
<i>Předem naprogramovaná volba</i>	62
<i>Proč bylo zednářstvo v roce 1954 tak aktivní?</i>	63
<i>Kdo byl Angelo Roncalli?</i>	67
<i>Zvolení Roncalliho potěšilo lóže</i>	70

<i>Roncalli razí cestu Montinimu a zvyšuje počet modernistických prelátů, kteří byli na koncilu „rozhodující“</i>	71
II. kapitola: „II. vatikánský koncil byl pro Církev rokem 1789“ (kardinál Suenens)	74
Ohlášení koncilu	74
Rozhodující úloha Sekretariátu pro jednotu křesťanů	74
<i>Sekretariát ve službách schizmatiků a heretiků</i>	75
<i>Sekretariát ve službách židovské věci</i>	79
Překvapivý puč modernistů	84
II. vatikánský koncil jako dílo „páté kolony“	86
<i>Zednářstvo ctí „dobrého papeže Jana“</i>	88
Muž, který dovršil koncil: Pavel VI.	88
Zrod nové „pokoncilní církve“	94
DÍL III: Nová „pokoncilní církev“ a světové náboženství	96
I. kapitola: Od Wojtyly k Janu Pavlovi II.	97
Msgre Wojtyla na II. vatikánském koncilu	97
<i>Ekumenismus Jana Pavla II.</i>	100
<i>Sofismus ekumenismu</i>	101
Zvolení Jana Pavla II. vyvolává lavinu otázek	104
<i>Byl Jan Pavel I. zavražděn vatikánským zednářstvem?</i>	104
<i>Bylo konkláve regulérní?</i>	105
<i>Preláti v okolí případného zavraždění Jana Pavla I. a zvolení Karola Wojtyly</i>	105
Proč byl zvolen Karol Wojtyla?	109
<i>Karol Wojtyla – „herec“ nebo teosof?</i>	109
<i>Kardinál Wojtyla – modernista</i>	116
II. kapitola: „Musíme k triumfu revoluce dospět... prostřednictvím papeže“ (Nubius)	118
Odpověď Karola Wojtyly po svém zvolení	118
Vypuštění exkomunikace zednářů z nového církevního práva z roku 1983	119
Jan Pavel II. a Opus Dei, „bílé zednářstvo“	122
Jan Pavel II. a pohanské kultury	123
<i>Jan Pavel II. a hinduismus</i>	124
<i>Jan Pavel II. a kult voodoo</i>	125
Veřejné pohoršení v Assisi	127
Jan Pavel II. ve Francii	130
Jan Pavel II. a desáté výročí Assisi	131
Projevy díky zednářstva	133
III. kapitola: Na cestě k luciferskému náboženství	134
V čem spočívá luciferské náboženství?	134
Luciferské náboženství se shoduje se zednářským	136
Světové zednářské náboženství a noachismus	138
<i>„Prorok“ Elie Benamozegh (1823-1900)</i>	138
Noachismus podle Elie Benamozegha	140
<i>Význam Talmudu pro noachismus</i>	140
<i>Role Židovstva v noachismu</i>	141
<i>Noachismus, náboženství „univerzální církve“</i>	142

<i>Předpoklady pro příchyllost k noachismu</i>	144
Jan Pavel II. jako průkopník noachismu	146
„Obrácení“ Aimé Pallièra k noachismu	146
„Konverze“ Jana Pavla II. k noachismu	148
Odkud pochází „teologie“ Jana Pavla II.?	150
Jan Pavel II. připravuje velký noachitský projekt na hoře Sinaj, který „prorokoval“ velkorabín Benamozegh	150
Tajné memorandum	152
Tři části tajného memoranda	152
Jaké jsou tedy oba cíle memoranda?	153
Okružní list „Tertio millennio adveniente“	156
„Symbol“ světového dne mládeže	160
„Civilizace lásky“ Jana Pavla II. a „globální civilizace“ zednářů	161
IV. kapitola: „Nechť klérus pochoduje pod naší vlajkou, a přitom ať si dál myslí, že následuje korouhev apoštolských klíčů“ (Nubius)	164
Koncilní revoluce a bojové síly: dva kruhy	165
Začlenění části kruhu „zpátečníků“	168
Reakce další části „kruhu zpátečníků“	168
Co si máme myslet o koncilní autoritě?	170
Co se stane, když „papež“ už „není katolíkem“?	177
Neutralizace „kruhu neústupných“	179
Kněžské bratrstvo svatého Pia X. se staví za „schizmatickou a heretickou“ modernistickou autoritu v Římě, která tvrdí, že vládne Církvi	180
Slib věrnosti postojům Kněžského bratrstva svatého Pia X.	185
Kněžské bratrstvo svatého Pia X. nám chce namluvit, že se ve věroučných otázkách zřiká modernistické, schizmatické a heretické autority, ale zůstává s ní ve společenství	185
Kněžské bratrstvo svatého Pia X. neutralizuje kněze a věřící, kteří odmítají společenství s pokoncilní autoritou	187
Kněžské bratrstvo svatého Pia X. pomáhá „rozbít skálu, na níž Bůh zřídil svou Církev“ (Nubius)	193
Odstranění a „znesvěcení“ svaté mešní oběti „novou mší“, která se stala bohoslužbou nové „pokoncilní církve“	198
Spokojenost u protestantů	201
Přiznání kardinála Sticklera	203
„Znesvěcení“ svaté oběti skrze „kruh zpátečníků“	204
Vyloučení „nepoddajných kněží“ z Bratrstva svatého Pia X.	206
Tajná dohoda?	210
Kněží, celebrující una cum, a ti, kteří tak nečiní	212
Důsledky odstranění a znesvěcení mše svaté	213
V. kapitola: Od „světové katastrofy“ k triumfu Církve	214
„Světová katastrofa“	215
Vede „světová katastrofa“ nevyhnutelně k panství Antikrista?	217
Příprava panství Antikrista	218
„Člověk, který se vydává za Boha“: Antikrist	221
Pokus o odpověď	223
Podle církevních Otců musí příchodu Antikrista předcházet zkáza Říma	224
Zkáza Říma: důsledek jeho odpadnutí	224

<i>„Velmi značná část latinské Církve se vzdá pravé víry a propadne herezím“</i>	225
<i>„V Evropě zůstane už jen nepatrný počet dobrých katolíků...“</i>	227
Boží zásah a triumf Církve	229
<i>Boží zásah</i>	229
<i>Jakých prostředků se má užít k dosažení triumfu Církve?</i>	230
<i>Triumf vlády našeho Pána nad společností skrze Neposkvrněné Srdce Marie</i>	232
Jmenný rejstřík	236

Úvodní slovo editora českého překladu

Od apoštolských dob vychází ze Satanovy proticírkevní komplot. Proticírkev působí přímo v národech a sdružuje všechny ty, kdo vědomě odvrhli Ježíšem Kristem a poté katolickou církví hlášané učení spásy. Mnohá protikřesťanská seskupení (manichejci, ariáni, kataři, albigenští, husité, rozenkruciáni a další), jejichž společnou základnou je gnosticismus, si dávala dostaveníčko v „Satanově synagoze“ (Zj 2,9), než se konečně tito spiklenci proti Kristovu dílu lásky „oficiálně“ sdružili pod mocnou korouhví internacionálního zednářstva v čele s výhradně židovským zednářským řádem B'nai B'rith. Všechny tyto sice navenek rozdílné, ale společně pracující skupiny usilují o šíření apostasie, o návrat světa k pohanství a do otroctví Satana, přestože vtělené Slovo přišlo proto, aby nás právě od toho osvobodilo.

„Již půldruhého století se po celém světě šíří mocný spolek, jehož principy jsou identické se zásadami revolucí, halící se do zástěrky mystéria, působící ve všech částech společnosti, tu tiskem, jinde z řečnické tribuny, výchovou mládeže nebo různými komploty, ale vždy se stejným cílem.“

Takový spolek skutečně existuje a je jím zednářstvo, jež představuje zdroj, a jistým způsobem i matku všech tajných společností.

Nejlepším dokladem toho, že za útokem proti Církvi stálo a stojí internacionální zednářstvo řízené Židy se svým proslulým heslem tzv. francouzské revoluce: volnost, rovnost, bratrství, je následující citát:

„Ze všeho zde dosud řečeného vyplývá, že se (II. vatikánskému) koncilu z nezbadatelného Božího dopuštění podařilo uskutečnit revoluci: byla prosazena ‚volnost‘ v podobě náboženské svobody resp. svobody náboženství, ‚rovnost‘ v zásadách kolegiality a demokratického egalitářství v Církvi, i ‚bratrství‘ ve formě ekumenismu, který zahrnuje všechny bludy a podává ruku všem nepřátelům svaté katolické Církve.“

„Zednářský spolek začal působit již v prvních letech 18. století a pokroky revoluce byly v přímé úměře k jeho šíření... Zednářská učení jsou všude tatáž, jeho jednota a univerzalita tedy vysvětlují jednotu a univerzalitu revoluce“ (páter Deschamps, str. XXVIII-XXIX).

Revoluce v lůně Církve zrodila novou „pokoncilní církev“, řečeno slovy kardinála Suenense, Benelliho a Yvese Congara O.P., Pavla VI., Jana Pavla II., atd. Tato církev je nová vzhledem ke katolické apoštolské a římské Církvi. Maska spadla! Nová „pokoncilní církev“ nemá tytéž principy jako katolická Církev a proto také nemůže být „církví“.

„Tato zřejmá hereze vede k všeobecné apostasii... Ještě než dojde k tomu, že nové náboženství samo sebe zničí, máme nyní před užaslými očima a bolestí naplněným srdcem dvě náboženství: na jedné straně svaté římskokatolické náboženství, chránící poklad Zjevení víry, morálku i zbožnost, a na druhé straně nové náboženství, které v mnoha ohledech zaujímá místo prvního a pod záminkou věrnosti původním zdrojům korumpuje ekumenismus a bliženeckou lásku. Je to zlo zrady, církev lži, ‚křesťanství Země‘. Původci tohoto nového náboženství, které je celosvětovým synkretismem, mají v konečném plánu na-

stolení postkřesťanského věku“ (abbé Coache, „Évêques... restez catholiques“, přednáška ze 14. 10. 1969, str. 15-16).

I těchto několik málo citátů naznačuje, že v předkládaném díle jde o obtížnou a velmi náročnou četbu. Přemýšlivý člověk by se tím však neměl nechat odradit, protože vynaložená námaha za poznání pravdy jistě stojí („Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“ Jan 8, 32).

O vynikající kvalitě tohoto díla svědčí např. pojednání o temném a obojakém postoji Kněžského bratrstva sv. Pia X. k pokoncilní vatikánské sektě, které by vydalo na samostatnou studii.

Tato velice důležitá a potřebná kniha je vhodným doplněním, rozšířením a prohloubením tématu v drobné studii dr. Josefa Filsera, „Odpad od víry v katolické církvi a potlačování svaté mešní oběti.“

Jak autor v jiné souvislosti říká, mělo by jít o povinnou četbu pro každého, kdo chce poznat skutečný, neutěšený stav katolické Církve, ale také naději na konečné vítězství Boží pravdy!

Předmluva (německého) vydavatele

Předkládané dílo bylo anonymně sepsáno a vytištěno ve francouzštině pod titulem „L'Église éclipsee“. Proto je i německé vydání anonymní. Stav věci v této knize vychází z roku 1997. Přestože se některé obavy autora ohledně roku 2000 (ještě...!) nevyplnily, záměrně jsme při překladu upustili od vypouštění resp. redukování příslušných částí originálního textu. Vyplatí se totiž pozorně si pročíst právě tyto zdánlivě „překonané“ předpovědi, protože se někdy později docela dobře mohou ještě vyplnit, byť i třeba v poněkud obměněné formě a s jinými aktéry!

Vzhledem k místy poněkud neladnému slohu originální předlohy se nám v zájmu lepší čtivosti jevílo jako nezbytné opatřit nesčetné citáty stručnými úvodními větami včetně uvedení autora. Jinak zůstal originální text nezměněný. Všechny vsuvky v kulatých závorkách (...) pocházejí od samotného anonymního autora anebo již z jeho pramenů, vysvětlivky a dodatky v hranatých závorkách [...] vložil německý překladatel.

Většina textu pozůstává z mimořádně cenných a jedinečných citátů, které však často zahrnují několik odstavců a místy dokonce i stránek. Čtenář sám se však již dokáže rychle zorientovat a také dbát na pozorné sledování závěrečných uvozovek. (V českém vydání jsme se rozhodli odlišit delší citáty grafickým zúžením příslušné části textu.) Proto zde bylo také dbáno na logické pořadí uvozovek: Citáty 1. řádu (*přímé* citáty) jsou v normálních uvozovkách („...“), citáty 2. řádu (citáty *v citátu*) jsou v polovičních uvozovkách (, ... '), a konečně citáty 3. řádu (citáty *v citaci citátu*) jsou v úhlových závorkách (« ... »).

Tituly vždy nejprve originálních francouzských resp. původních anglických, italských, španělských nebo latinských pramenů jsou v hlavním textu *zpravidla* dodatečně překládány, naproti tomu v poznámkách pod čarou již nejsou *obvykle* překládány.

Francouzská předloha, poněkud nepřehledná množstvím různých typografických zvýraznění, byla v naší verzi „zklidněna“ rozsáhlou redukcí. Tím větší čtenářskou pozornost si zaslouží ta zvýraznění, která v naší knize zůstala!

Texty neomylného učitelského úřadu, citáty z kodexu církevního práva z roku 1917 a z tradiční římské liturgie byly v zájmu nezbytné autentičnosti přeloženy přímo z příslušného latinského originálu (Denzinger, Codex Iuris Canonici, Breviarium Romanum).

Závěrem bychom ještě chtěli upozornit, že osobnost resp. působnost papeže Pia XII. je zde bohužel v mnohých analýzách aktuální krize v Církvi podávána jako jednoznačně pozitivní nebo alespoň nezúčastněná na protikřesťanském podvracení Petrova stolce. ... Proto z tohoto místa čtenáři naléhavě doporučujeme knihu Mary Ball Martínezové „Die Unterminierung der katholischen Kirche“ (Podvrácení katolické Církve), která rovněž vyšla v našem vydavatelství.

Předmluva

První vydání této knihy vyšlo bez uvedení autora, předmluvy, bez odkazu na nějaké známé vydavatelství a konečně i bez jakékoli reklamy v knižním katalogu, a přesto bylo v několika málo měsících vyprodáno. Jak nám někteří čtenáři sdělili, díky dané tématice přečetli předkládané dílo jedním dechem.

Druhé vydání je ve srovnání s prvním rozšířené, a tím ještě získalo na údernosti.

Hlavní hodnotou tohoto spisu nejsou myšlenky nebo sloh autora. Ten se vyhýbá světlu veřejnosti a skrývá se do jisté míry za množství citátů, které ve svém úhrnu působivě dokládají, jak Ježíšem Kristem založená Církev dnes doslova upadla do temna. Tohoto výrazu použila poprvé Svatá Panna z La Saletty, která r. 1846 proročkovala: „*Církev se ponoří do temnoty.*“

„*Temno v Církvi,*“ napsal mně v dopise jistý gymnazijní profesor, „*je sice rozsahem nevelké, ale neobyčejně významné dílo. Je tím zajímavější, že se jeho autor nijak nestaví do popředí. Obrazně řečeno se spokojuje s úlohou tajemníka, neúnavného dokumentaristy, který mistrovsky pracuje s výmluvnými citáty, aby dokázal, že rozhodně nejde o nějaké malování reality Církve černou barvou, a nesnaží se ani o vytváření tezí, odrážejících pouze osobní názor. Máme zde před sebou objektivní a nestrannou studii, jež je právě proto tak zničující pro lháře, kteří se zahnízdili v nejvyšších úřadech Církve. A konečně nejcennější je na dílu skutečnost jeho nezvratnosti.*“

Opravdu je tomu tak! Takový spis je zajímavý a cenný hlavně proto, že je *nezvratný*. Je takový proto, že nepředkládá žádné více či méně učené, filosofickými nebo teologickými argumenty podpírané teze nebo osobní názory. Velmi pečlivě se zde na základě skutečností dokumentuje cílená infiltrace Církve spojenými vojsky jejího protivníka, jejichž hlavou není nikdo menší než sám Satan.

Chceme-li pochopit, co se ve Vatikánu, v Církvi i v celosvětovém měřítku odehrává v religiózní rovině, musíme alespoň v hrubých rysech znát rozkladné plány protivníka Kristovy Církve. Po prostudování předkládaného spisu bude čtenáři jasné, že tyto plány byly sice připraveny již dávno, ale jejich uskutečňování je až poslední dobou v plném chodu a v současnosti vstupuje do závěrečné fáze.

V nynější krizi se katolík nemůže vyhnout otázce: „*Kam je vháněna katolická Církev? Žijeme snad již v době, kterou Panna Maria v La Salettě ohlásila slovy: ‚Církev projde strašnou krizí.‘ – ‚Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.‘ – ‚Církev upadne do temnoty, svět do chaosu?‘*“

Temno však potrvá jen krátký čas. ... Panna Maria také ve Fatimě řekla: „*Nakonec bude triumfovat moje Neposkvrněné srdce.*“ Temnotě je poskytnuta pouze omezená lhůta. Pokud však trvá, je třeba nechat svítit pravému světlu.

13. říjen 1997

Veledůstojný otec Georges Vinson, zakladatel „Soeurs du Christ-Roi“ (Sester Krista Krále), kazatel duchovních exercicií a vydavatel „Simple Lettre“ („Prostého listu“).

Napomenutí

„V otázkách víry je třeba vždy následovat Petrův Stolec, a protože učení, které Církev hlásá, je tím, které vždy hlásala, nesmíme se mu nikdy z jakéhokoli důvodu zpronevěřit a následovat nějakou odchylnou doktrínu.

Proto je zde na místě úvaha, u níž je žádoucí, aby si ji lidé pokládali: Tehdy, kdy nejde požádat o radu Církev nebo jejího nejvyššího pastýře, jemuž je přislíbena neomylnost, *nelze žádné autoritě slepě důvěřovat*, protože neexistuje lidská autorita, která by sama nepropadla omylu a mohla by nás do něj strhnout také.

Znamená to tedy méně důvěřovat osobní autoritě a raději zvažovat uváděné argumenty z obou stran; zde není slepá poslušnost ctností, a musíme uplatnit svou soudnost, jak říká apoštol: *„Rationabile sit obsequium vestrum.“* V bouřných dobách, kdy je pravda pronásledována, je obvyklé, že se většina přikloní ke špatné straně, která vychází vstříc jejím slabým stránkám.

Proto je třeba prosit pokorně o radu Pána s pevným cílem a záměrem následovat světlo svědomí, aniž bychom se obávali případných nepříjemných důsledků nebo pohrdlivého odsudku lidí. Náš Pán se zalíbením osvětluje upřímně hledající duše, a světlo čistého svědomí bude vždy v souladu s rozhodnutím, učiněným na základě pravdivého učení. Znovu a znovu můžeme vidět, že nejprostší duše, pokud se nechaly vést tímto světlem, vždy ukazovaly více odvahy a vytrvalosti než většina ostatních lidí.¹

V této době, kdy lze snadno nabýt dojmu, že se již vyplnilo proroctví Naší Paní z La Saletty: *„Nad Církví se zatemní, světu zavládnou vzpoury a neklid,“*² je třeba tím spíše mít na paměti, co psal páter de Clorivière, že „nikdo nemá slepě důvěřovat osobní autoritě“ a naopak má zachovávat věrnost svaté, katolické, apoštolské a římské Církvi. Ale ani to nestačí – je třeba Církev milovat a hájit ji proti útokům i pronásledováním, jimž je vystavena.

Řehoř IX. pronesl následující slova:

„Vytáhnout do pole s cílem vyrvat pohanům Svatou zemi je sice bezpečným prostředkem k nabytí věčného života, Nám však připadá jako ještě mnohem větší zásluha bojovat proti bezbožnosti těch, kdož baží po vyhubení víry – v níž spočívá spása celého světa – a usilují o naprostý zánik Církve“ (bula „*Dei Filius*“ z 21. října 1239).

„Je-li vrcholem ctnosti snášet urážky, jimiž jsme zahrnováni, je zase vrcholem prospěšnosti trpět urážky Boha,“ řekl svatý Tomáš Akvinský.

¹ Páter Pierre de Clorivière S. J., *Etudes sur la Révolution*, Ed. Sainte Jeanne d'Arc, str. 132-133. (Proces blahořeční autora je již ukončen.)

² Mélanie Calvatová komentovala tuto část tajemství abbému Combemu takto: „Církev upadne do temnoty. Předně se nebude vědět, kdo je pravým papežem. Za druhé se nebude přinášet svatá oběť v kostelech, ba dokonce ani v soukromých domech, takže po jistý čas už nebude žádná bohoslužba pro veřejnost. Přesto jsem viděla, že svatá oběť neustane; bude přinášena ve stodolách, přístěncích, jeskyních a podzemních místnostech“ (Abbé Combe, *Le secret de Mélanie et la crise actuelle*, Řím 1906, str. 137).

Největší nebezpečí dnes vychází od liberálů, kteří by chtěli světlo apoštolské tradice sloučit s onou temnotou, v níž agituji heretici, schismatici, apostati a modernisti. Takové snahy jsou ovšem vždy odsuzovány jako „*odporující Písmu, svatým Otcům i Církvi*“ (Pius IX., „*Quanta cura*“).

Písmo svaté nám ustavičně připomíná: „*Budiž řeč vaše: Ano, ano, ne, ne; co nad to, ze zlého jest*“ (Mt 5,37). Apoštol Jakub proto ohledně této věty upomíná: „*Budiž řeč vaše ano, ano, a ne, ne, abyste neupadli pod soud*“ (Jk 5,12). A konečně apoštol Pavel jasně říká: „*Nesprahejte se s nevěřícími, neboť jaká součinnost spravedlnosti s nepravostí, aneb které společenství světla s tmou? A kterou shodu má Kristus s Belialem?*“ (2 K 6,14-15). – Mezi „syny světla“ a „syny temnot“ nemůže být žádná pospolitost.

V tomto duchu učil také Lev XII: „*Střezte se bedlivě před těmi, kteří nazývají světlo temnotou, a temnotu světlem. Vpravdě jaký užitek máte z toho, dávat se dohromady s lidmi, kteří se nestarají ani o Boha, ani o mocnosti, jež vám vyhlásily válku?*“ (Citováno podle antologie, vydané Georgem Virabeauem, „*Les papes et la Franc-Maçonnerie*“ [„Papežové a zednářstvo“], Paříž 1977, str. 23.)

V proslovu k francouzským katolíkům 18. června 1871 Pius IX. vyhlásil:

„... *Ateismus v zákonech, lhostejnost v religiózních otázkách, i jejich fatální principy, které se nazývají liberálně-katolické, jsou pravými příčinami zániku států, a jsou to zase ony, které svrhly Francii do propasti. Věřte mi, že zlo, na něž zde ukazuji, je ještě strašnější než revoluce, hroznější než samotná Komuna!*“ – Zde Svätý Otec pozdvihl paže a s gestem hlubokého rozhořčení prohlásil: „*Vždy jsem katolický liberalismus odsuzoval, a odsoudím jej třeba ještě čtyřicetkrát, bude-li to nutné*“ („*L'Univers*“, 26. června 1871).

Rovněž msgre Sarto (pozdější sv. papež Pius X.) vysvětlil, že v táboře nepřátel víry nejsou nejnebezpečnější ti, kdo své nepřátelství dávají otevřeně najevo, ale takoví, kteří pracují pomocí podvodu a přetvařují se, tedy liberální katolíci... Msgre Sarto mj. řekl:

„Liberální katolíci jsou vlci v rouše beránčím. Svému poslání věrní kněží musejí odhalovat jejich záludné pletichy a lstivé záměry. Budou se vám vysmívat a spílat vám do papistů, klerikálů, zpátečníků a paličáků – nestarejte se o urážky od bludařů. ... Dbejte právě vy, duchovní, aby učení Ježíše Krista neztrácelo vašimi pochybeními vznešenost své integrity. Povždy hajte a opatrujte čistotu a integritu učení ve všech otázkách, týkajících se principů víry, mravů a kázně. ... Mnozí plně nechápou, jaké prozíravosti a opatrnosti je zapotřebí k opatrování čistoty učení. Připadá jim přirozené a téměř nezbytné, aby se Církev vzdala části této integrity; zdá se jim být neúnosné, že bez ohledu na pokroky vědy si samojediná Církev nárokuje právo neochvějně trvat na svých principech. Takoví lidé zapomínají na výrok apoštola: „*Přikazuji ti před Bohem, který všem věcem dal život, i před Ježíšem Kristem, který pod Pontiem Pilátem vydal svědectví, ukládám ti tento příkaz (učení) bez poskvrny a naprosto poslouchat a následovat až do návratu našeho Pána Ježíše Krista*““ (cit. podle „*La Contre-Réforme Catholique*“, č. 237, listopad 1987, str. 5).

Pius XII. rovněž učil, že je „nepřijatelné, aby křesťan dělal kompromisy s bludem,³ i kdyby to bylo jen v nepatrné míře a stalo se tak pouze pro udržení styků s těmi, kdo se v bludu nacházejí“ („C'est un geste“, 10. 7. 1946).

Pravdu a blud nelze slučovat, protože si nezbytně odporují. Ze spojení i toho nejmenšího bludu s pravdou *nevyplývá menší pravda, nýbrž nový blud*. Ukážeme si to na názorném příkladu: Nakapeme-li do nápoje jed, nedostaneme nápoj nižší kvality, nýbrž vražedný lektvar!

Skutečnosti rozhodně nejsou v rozporu s teorií. Sloučíme-li totiž blud s pravdou, důsledky jsou smrtelné. V Itálii velmi dobře známý katolický filosof Augusto del Noce musel konstatovat následující bilanci doby vlády „Democrazia Cristiana“, tedy strany italských liberálních katolíků: „*Během její vlády se uskutečnila radikálnější sekularizace, než jak ji zavedli jakobíni, zednáři nebo komunisté.*“

5. ledna 1895 Mélanie ohledně liberálů psala: „*Vpravdě tito katolíci – o ostatních ani nemluvě – horlivě napomáhají v přípravě vlády Antikrista. Stoupenci Lucifera se nemusejí nijak zvlášť namáhat s vytvářením takového pluku d'ábelsky posedlých: tento osudný proces běží poklidně sám od sebe...*“ („Documents pour servir à l'histoire réelle de la Salette“ [„Dokumenty ke skutečné historii z La Saletty“], Résiac 1978).

Nezveřejněné svědectví pátera Malachi Martina

Naši studii zahájíme svědectvím pátera Malachi Martina, jenž své prohlášení také sepsal. Protože byl tajemníkem kardinála Bey, který sehrál tak významnou roli při založení nové „koncilní církve“⁴ i v provádění plánů nepřátel skutečné Církve, je jeho svědectví krajně zajímavé a současně neobyčejně závažné. Proto zde neuvádíme jména konkrétních osob s výjimkou samotného pátera Malachi Martina. Mnozí lidé nám sdělili, že s některými tvrzeními pátera nejsou zcela srozuměni. K tomu pouze poznamenáváme, že v tomto svědectví je třeba umět odlišovat předkládané události od osobních názorů kronikáře, s nimiž není třeba bezpodmínečně souhlasit. Co se nám však v rámci tohoto díla jeví být důležité, jsou objektivní fakta, která páter reprodukuje.

Všechno začalo článkem s titulem „Měl být papežem kardinál Siri?“⁵, podepsaným L.-H. Remym. Uvádíme zde jeho doslovné znění:

„Princ Scortesco, bratranec prince Borghese, předsedy konkláve, které zvolilo papežem Montiniho, přináší v jednom ze svých děl následující informaci o konkláve z 21. června 1963: „Během konkláve opustil jeden kardinál Sixtinskou kapli, sešel se s představiteli B'nai B'rith,⁵ a oznámil jim volbu kardinála

³ „Error, cui non resistit, ... approbatur: et veritas quae minime defensatur... opprimitur.“ – „Blud, kterému se neodporuje... je schvalován, a jen chabě je obhajována pravda... je potlačována“ (Felix III, *Patriarchovi Acacioví*, 483).

⁴ Tohoto označení použil kardinál Benelli na církev, vzešlou z koncilu. Kardinál Wojtyla ve své knize *Zeichen des Widerspruchs* mluví o „pokoncilní církvi“.

⁵ B'nai B'rith (hebrejsky „Synové smlouvy“) je nejdůležitější židovská organizace. Je současně také nejstarší, člensky nejpočetnější a pravděpodobně i nejlivnější. Členství v této parazednářské tajné organizaci, založené r. 1843 v USA, je vyhrazeno pouze Židům. Dnes má více než 550

Siriho. Zástupci B'nai B'rith mu odpověděli, že v tom případě okamžitě znovu začne pronásledování Církve. Kardinál se vrátil do konkláve a prosadil zvolení Montiniho papežem.‘

Během návštěvy u pana de la Franquerieho v listopadu 1984 jsem se svým přítelem Francisem Dallaisem znovu hovořil o této závažné události. Pan de la Franquerie udržoval v roce 1963 dobré vztahy s mnoha římskými preláty a ujistil nás, že mu spolehlivé a dobře informované osoby zde vyličený stav věci důvěrně potvrdily.

K úplnému vyjasnění záležitosti jsme se rozhodli osobně navštívit kardinála Siriho v Janově. Pan de la Franquerie, který se v minulosti s kardinálem již setkal a velmi otevřeně si pohovořil, jej písemně požádal o audienci. Kardinál žádosti vyhověl a stanovil nám datum přijetí na pátek po Nanebevstoupení Páně 1985.

A tak jsme se pan de la Franquerie, Francis Dallais a já 17. května 1985 sešli v mém lyonském obydlí. Byl to krásný večer. Oba jsme rádi podlehli starofrancouzskému šarmu našeho milého markýze a prožili s ním až hluboko do noci nezapomenutelné hodiny nasloucháním vzpomínek z jeho plodného a naplněného života. Ať už mluvil o msgru Jouinovi, maršálu Pétainovi nebo Piovi XII., byl vždy fascinující společník s nevyčerpatelnými vědomostmi.

Druhý den jsme časně zrána vyrazili do Janova, kde nás kolem desáté očekával kardinál Siri, a poskytl nám dvouhodinovou audienci. V biskupském paláci jsme byli přijati velice přátelsky. Kardinál, mluvící znamenitě francouzsky, byl velice srdečný a pozorný, jak je vlastní jeho postavení, ale především srdci velkého člověka.

Pak se mezi těmito dvěma ctihodnými osobnostmi, kardinálem a panem de la Franquerie, rozvinul hovor v mně vzdálené diplomatické řeči, plné šarmu a jemnosti, která již jako plod staleté vzdělanosti bohužel zcela zmizela.

Rozmlouvali o různých problémech současnosti i minulosti, jež zde není třeba uvádět. O co nám hlavně šlo a na čem jsme se předcházejícího večera domluvili, nadhodila teprve otázka, zdali kardinál Tisserant skutečně opustil konkláve. Reakce kardinála Siriho byla jasná, rozhodná, a nepřipouštěla žádných námitek: *„Ne, nikdo konkláve neopustil.“* – Mohl se ovšem vyjádřit jen k tomu, co sám viděl, a ne o tom, co se mohlo stát za jeho zády, např. když spal. Přesto však kardinálovo kategorické *ne* na nás zapůsobilo.

O několik okamžiků později kardinál reagoval zcela jinak na otázku, zda měl být zvolen papežem. Nejprve dlouho mlčel, přičemž vypadal bolestně, poté složil ruce a řekl, zvažujíc pečlivě každé slovo: *„Jsem vázán slibem mlčenlivosti.“* Po delším a pro nás již trapném tichu opakoval: *„Jsem vázán slibem mlčenlivosti. Takový závazek k zachování tajemství je opravdu hrozný. Mohl bych napsat hotové knihy o různých konkláve. Děly se tam mimořádně závažné věci, ale přesto nesmím nic z toho prozradit.“*

tisíc mužských i ženských členů asi v 50 zemích. (Emmanuel Ratier, *Les guerriers d'Israël*, Facta 1995, str. 415.) Viz také pozoruhodnou knihu téhož autora *Mystères et secrets du B'nai B'rith*.

Přerušme na chvíli kardinálovo vyprávění. Kdyby nebyl býval zvolen papežem, pak by na tuto otázku odpověděl záporně stejně rychle a rozhodně jako na první. Byl tudíž tehdy zvolen, ale závazek mlčenlivosti mu to nedovoluje otevřeně vyslovit. Lhát nechtěl, a tak se tedy vymluvil na povinnost mlčenlivosti.

Stalo se, že jeden z mých blízkých přátel patřil k nejbližšímu okolí kardinála Siriho. Dotyčný mě ujistil, že jemu i několika dalším kardinál sdělil, že byl papežem zvolen dokonce dvakrát: poprvé na místě Pavla VI., a podruhé na místě Wojtyly. V prvním případě volbu odmítl, podruhé byl k odmítnutí přinucen pohrůžkou schizma!

Pan de la Franquerie, Francis Dallais i já jsme byli po audienci hluboce rozrušeni a prakticky přesvědčeni o tom, že kardinál Siri byl skutečně zvolen papežem.

Samy se nám vnucovaly nejzávažnější otázky: Odstoupil kardinál [z papežského úřadu]? Byl k odstoupení donucen? Jak to bylo se zmíněnými dvěma volbami? Jaké tajemství jej tíží?

Na poslední synodě Siri pobyl jen několik hodin a pak zase odjel. Bez ohledu na pokročilé stáří neodstoupil z úřadu [janovského arcibiskupa] a také se to po něm nepožadovalo.

Co dál? Siri byl posledním z kardinálů, jmenovaných Piem XII. Důkladné prostudování tohoto problému a jeho zodpovězení přenecháme historikům a teologům. Zde se spokojíme pouhým reprodukováním této závažné svědecké výpovědi.“ („Sous la Bannière“ [„Pod korouhví“] č. 6, červenec/srpen 1986.)

V následujících týdnech po zveřejnění citovaného článku měl pan de la Franquerie dva telefonáty z Říma, které dosvědčovaly, že časopis byl čten také v nejužším vatikánském kroužku. Volající chtěli vědět, zda je článek seriózní, což jim pan de la Franquerie potvrdil. Článek byl následně přeložen do angličtiny, němčiny, španělštiny i italštiny a všude rozšiřován, až jednoho dne jistý kněz požádal vydavatele časopisu o rozhovor. Zmíněný duchovní byl posel v New Yorku žijícího jezuitského pátera Malachi Martina.

Kněz jménem pátera Malachi Martina vydavateli sdělil, že obsah článku odpovídá skutečnosti. (Malachi Martin, ovládající několik jazyků, byl jako tlumočník přítomen několika posledním konkláve.) Návštěvník také vydavatele ještě informoval o důležité podrobnosti, že totiž Malachi Martin musel překládat poselství pro kardinála Siriho, které obsahovalo následující doslovnou větu:

„Pokud přijmete papežský úřad, sáhneme k odvetným opatřením vůči vaší rodině.“

V květnu 1996 jeden z našich přátel využil několikaměsíčního pobytu v USA k vyhledání pátera Malachi Martina. Měl také v úmyslu položit mu písemně několik otázek. Zde je zpráva o návštěvách u Malachi Martina včetně otázek a odpovědí, jak je máme k dispozici.⁶

⁶ Fotokopie rukou psaných odpovědí v angličtině a podepsaných páterem Malachi Martinem si může čtenář objednat na adrese: Édition Delacroix, B.P. 109, F-35802 Dinard Cedex.

První rozhovor v New Yorku z 3. června 1996

„Malachi Martin žije ve Spojených státech. Stále ještě celebruje mše, zpovídá a přijímá návštěvníky. Má sedmdesát pět roků a duševně je svěží.

Představil jsem se jako jeden z přátel markýze de la Franquerieho. To mu stačilo, aby si udělal představu o mojí žádosti. (...) Převážně z vlastního podnětu pak vyprávěl o konkláve, kterých se účastnil. Položil jsem mu dvě nebo tři otázky. Potvrdil mi, že kardinál Siri byl skutečně zvolen papežem namísto Pavla VI. i Jana Pavla II., že však kvůli výhrůžkám vůči své rodině dvakrát volbu odmítl. Siri pochází z velké janovské rodiny. Při obou konkláve žádný z kardinálů budovu neopustil a zmíněné výhrůžky mu byly předány jiným kardinálem.

Nezdržovali jsme se příliš dlouho u tohoto tématu a mluvili jsme obecně o současné krizi. K Janu Pavlu II. poznamenal, že ve skutečnosti nevládne a také že nevěří v jeho neomylnost; církev je řízena biskupy. To všechno, dodal pak sám od sebe, vytváří velké problémy. Veškerá kněžská svěcení, udělená Janem Pavlem II., jsou neplatná, a věřící zůstávají zcela bezradní.

Znovu jsem se zeptal: „Tvrdíte tedy, že to všechno je neplatné?“

Odpověděl mi stručně hlasem plným přesvědčení: „Jistě, protože svátost byla na koncilu změněna.“⁷

Poté jsem se vyjádřil v tom smyslu, že by páter Martin měl všechno zde řečené sepsat, načež mi sdělil, že pracuje na nové knize právě s tímto tématem. Při té příležitosti mi věnoval svou poslední knihu v angličtině, jejíž titul v překladu zní „Větrm bičovaný dům“, a opatřil ji věnováním.

Následně jsme se pak bavili o nejrůznějších věcech. Sdělil mi také, že jej navštívil abbé de Nantes a požádal, aby do jedné ze svých knih vložil pasáž o jeho společenství i o něm samém, což však musel odmítnout. Řekl mi také, že poznal msgre Guérarda des Lauriers, msgre Ngo Dinh Thuca a mnoho dalších proslulých osobností.

Zeptal jsem se jej, co soudí o biskupských svěceních, udělených msgre Ngo Dinh Thucem. Prohlásil, že je považuje za naprosto platná. Podle jeho názoru je v současnosti asi 57 biskupů, vysvěcených tímto způsobem. Naopak mně zase položil otázku, zda je nebo není msgre Williamson v srdci „sedisvakantista“. Odvětil jsem, že je tak jako mnoho dalších, nebo jím v každém případě byl, ale nikdy to nedal najevo. Msgre Fellay tvrdí, že udržuje styky s „nezřetelnými sedisvakantisty“. Nakonec mě páter Malachi Martin vyzval, abych jej znovu navštívil, což velmi rád udělám.“

⁷ Otázka neplatnosti pokoncilního obřadu svátosti kněžského svěcení je podrobně probírána v časopisu „Forts dans la Foi“ (č. 9/10, 2. čtvrtletí 1990): Rama P. Coomaraswamy, MD, *Le drame Anglican du clérge catholique post-conciliaire*.

Druhý rozhovor v New Yorku z 12. září 1996

„Ve své předešlé zprávě jsem se zapomněl zmínit, že kardinál Ottaviani byl v posledních dnech života pravděpodobně vydírán, aby uznal Novus Ordo [Nový mešní řád], jinak že mu bude odepřena svátost posledního pomazání.

Onoho čtvrtečního večera páter Malachi Martin připravil písemné odpovědi na otázky, jež jsem mu před nějakým časem zaslal poštou. Stalo se tak ohledně možného publikování. Současně mě však upozornil, že naše dnešní rozmluva nebude trvat dlouho, protože za hodinu musí přijmout preláta z Říma. Jan Pavel II. podepsal oficiální dokument, zmocňující konkláve sesadit papeže kvůli tělesné bezmocnosti nebo obecně ze zdravotních důvodů. V Římě se již mluví pouze o konkláve..., ale příští bude ještě horší, a situace rovněž!

Vedle písemně položených otázek jsme také ústně probírali ostatní problémy, jmenovitě otázku konkláve. Znovu mi líčil, za jakých okolností odmítl kardinál Siri papežský úřad. „Poté, co byl zvolen papežem a přečetl si psaní, které mu bylo doručeno v uzavřené obálce, přistoupil k němu jeden ze tří kardinálů, předsedajících konkláve, a tradičními slovy se jej zeptal, zda papežskou důstojnost přijímá. V tu chvíli se kardinál Siri upjatě napřímil a latinsky prohlásil, že volbu nepřijímá. Učinil tak chladným a neosobním tónem, jako by k tomu byl donucen. Důvod, který pro své rozhodnutí uvedl, zněl «propter metum», tj. «z obavy».“

Na tomto místě Malachi Martin řekl, že z kanonického pohledu by tato odpověď mohla být důvodem k prohlášení o neplatnosti⁸ konkláve.⁹

Zeptal jsem se: „Od koho bylo zmíněné psaní?“

Odpověděl: „Od kardinálů, pravděpodobně kardinála Villota a...“¹⁰ Každopádně v něm stálo, že zvláštní lóže odmítla dát souhlas s jeho zvolením. Řečná lóže je v Římě vyhrazena těm kardinálům, kteří mají těsné kontakty s Velkým Orientem. Jan XXIII. a Pavel VI. byli členy zvláštní lóže.“

Požádal jsem jej o výslovné potvrzení: „Byl Jan XXIII. zednář?“

Odvětil: „Ohledně příslušnosti Jana XXIII. k zednářstvu jsou všechny doklady ve vatikánském archivu, pečlivě strážěném kardinálem Sodianem. Sám

⁸ Kánon 185 stanoví: „Zřeknutí se (církvního úřadu) z vážné obavy (ex metu gravi) je z moci práva neplatné.“ – Zde se sice jedná o úřad, který již někdo má, a pak jej ztratí, což neplatí na papeže, ale je třeba tento kánon vzít v úvahu jako podnětný princip.

⁹ „Osservatore Romano“ z 21. 3. 1989 otiskl komentář Pátera Bettiho ohledně nové formule vyznání víry (k podrobnému komentování by bylo zapotřebí zvláštní kapitoly). Betti mj. uvedl: „Druhá kategorie se týká oněch pravd a učení, která učitelský úřad definitivně předkládá, přestože nejsou Bohem zjevená. Jako příklad může sloužit zákonnost římského papeže: jeho volba je historickou skutečností. *Teoreticky může být poznamenána i formální chybou v průběhu volby.* Skutečnost sama není Bohem vyjevena, ale přesto je do té míry těsně spojena se zjevením, že se učitelský úřad může definitivně vyjádřit k zákonnosti toho či onoho papeže... V opačném případě by byla Církev během té nebo oné periody bez legitimní hlavy, bez nástupce svatého Petra.“ – Tento výtah silně připomíná odpověď na svědectví, otištěné o tři roky dříve (1986) v „Sous la Bannière“.

¹⁰ Druhé jméno je obtížné přečíst. Abychom předešli možnému omylu, neuvádíme žádné.

měl možnost vidět fotografii, pořízenou svým řidičem, na níž je zachycen Jan XXIII. při návštěvě pařížské lóže.⁶

Náš další rozhovor se pak skládal více či méně z opakování odpovědí, které již vypracoval písemně. Z časových důvodů jsme již museli končit a dohodli jsme se pokračovat příští úterý.“

Třetí rozhovor v New Yorku ze 17. září 1996

„Mělo to být poslední setkání před mým návratem do Francie. P. Malachi Martin mi řekl, že se v Římě mluví jenom o konkláve. Všichni již loví hlasy a zednáři ve speciální kardinálské lóži horlivě agitují, ale ve spolupráci s Velkým Orientem i velmistrem Itálie, na jehož jméno si již přesně nepamatuje.

Malachi Martin mi také řekl, že několikrát Jana Pavla II. oslovil ohledně pokusů o nátlak (ze strany zednářů) i bludů II. vatikánského koncilu, ale dostalo se mu odpovědi, že to není důležité a že se o to ani trochu nezajímá.

Zeptal jsem se: „Považuje se Jan Pavel II. za papeže?“

Páter Malachi Martin odpověděl: „Dokonce o tom pochybuje, že je vůbec papežem, a chová se spíše jako biskup, než jako papež.“

Dále jsme spolu mluvili o msgre Thucovi a msgre McKennovi. Poté mně přečetl překlad svých odpovědí do francouzštiny a podepsal je. Požádal jsem ještě pátera Martina o některá ujasnění ohledně důvodů odmítnutí kardinála Siriho přijmout zvolení papežem i okolností, za nichž k tomu došlo. Odpověděl, že v obou případech [když byl Siri zvolen na místo Pavla VI. a poté i Jana Pavla II.] se vše odehrálo tím samým způsobem.

Následně jsem chtěl ještě od pátera Martina vědět, co myslel slovy „měl jsem podpořit soubor materiálů o ekumenismu a judaismu“. Opravdu byl pouze prostředníkem mezi Janem XXIII. a kardinálem Beou.

Poté mi páter Malachi Martin udělil kněžské požehnání a rozloučili jsme se slibem, pokračovat v debatě písemně.“

Otázky pro Malachi Martina (září 1996)

Téma: tradicionalismus

1) „Znáte tzv. „tezi o cassiciacum“ msgre Guérarda des Lauriers? Co o ní soudíte? Jste toho názoru, že „papež“¹¹ je dnes uzurpátor, nemá autoritu, a měl by se obrátit nebo být sesazen?“

„Cassiciacum“ neznám.“¹²

2) „Kněžské bratrstvo sv. Pia X.¹³ nechává svým členům před diakonátem podepsat prohlášení, jímž se uznává legitimita Jana Pavla II. Konkrétně jim ukládá veřejně se za něj modlit a při mši říkat: „Una cum famulo tuo papa nostro Joanne Paulo.“ Co o tom soudíte?“

„V Bratrstvu panuje ohledně papežství zmatek.“

¹¹ Uvozovky jsou v originále.

¹² Nevíme, proč páter Malachi Martin neodpověděl na druhou část otázky.

¹³ Kněžské bratrstvo sv. Pia X. založil r. 1970 msgre Lefebvre.

- 3) „Považujete za platná biskupská svěcení, udělená msgre Ngo Dinh Thucem?“
„Msgre Ngo Dinh Thucem udělená biskupská svěcení jsou platná.“
- 4) „Co soudíte o boji msgre Lefebvra a msgre de Castro Mayera?“
„Domnívám se, že oba byli chybní hrdinové, ale přesto hrdinové.“
- 5) „Znáte knihu od Arnaldo Xavier da Silvera *La nouvelle messe, qu'en penser* [*Co si myslet o nové mši?*]. Je pravda, že byl její autor zavražděn?“
„O Arnaldo Xavierovi da Silvera nevím nic.“

Téma: konkláve

- 1) „Byl kardinál Siri dvakrát zvolen papežem? Kdy?“
- 2) „Mohlo by se mít za to, že odmítnutí bylo z důvodů jeho vlastního rozhodnutí. Proč volbu odmítl a postoupil místo Janu XXIII. a později Janu Pavlu II.?“
- 3) „Mnozí tuto otázku položili samotnému kardinálu Sirimu, který na ni neodpověděl. Říkáte, že zde byly pokusy o nátlak. Jakého druhu byly a odkud o nich víte?“
- 4) „Od kterých kardinálů zmíněné snahy o nátlak vycházely?“
- 5) „V konkláve, z něž vyšel zvolený Jan Pavel II., bylo vidět stoupat černý dým. Spočívá důvod v tom, že byl zvolen kardinál Siri, avšak volbu odmítl?“

Odpovědi na otázky 1 až 5:

„Siri byl ve vysokém věku zvolen podvakerát papežem. To je nepochybná skutečnost pro každého, kdo se v těchto událostech vyzná. Všechno, co k tomu sám Siri měl přiznat, byla obava z represálií, jež ovlivnila jeho postoj. Nátlak, který jej měl přimět k odmítnutí volby, nevycházel od nějakého konkrétního kardinála. Bylo tomu prostě tak, že Siri byl pro progresistické křídlo a jeho zákulisní strůjce nepřijatelný.¹⁴ Ano, po volebním kole v konkláve z října 1978 nastal chaos.“

6) „Nebyl jste přítomen konkláve, kde byl zvolen Jan XXIII., přesto však říkáte, že dělal všemožnou propagandu pro sebe samého, byť i vlídným a přívětivým způsobem? Proč by měl chovat přání, stát se papežem?“

„Angelo Roncalli byl ve svém přání stát se papežem prodchnutý misionářskou horlivostí. Měl naprosto modernistickou agendu pro Církev.“¹⁵

Téma: papežové

- 1) „Byl Jan XXIII. zasvěcenec? V mnoha dokumentech je označován za ‚bratra‘. Co o tom soudíte?“

¹⁴ Připomeňme si, co k tomuto bodu stanoví kánon 166: „Pokud se laik nějakým způsobem snaží o omezení kanonické svobody církevní volby, je taková volba z moci práva neplatná.“ Kánon 169 ještě navíc říká: „Hlasování je neplatné, pokud není a) svobodné, proto je neplatné hlasování, při němž volitelé buď z vážné obavy, nebo lstivým oklamáním byli přinuceni zvolit jednu či více osob; b) tajné...“ – Tento kánon se sice nevztahuje na volbu papeže, ale jeho zásady byly uplatněny v konstituci „Vacantis Apostolicae Sedis“ Piem XII. z 8. 12. 1945, jak říká Naz ve svém proslulém *Abhandlung des Kirchenrechtes [Traité de Droit Canonique]*: „Shora uvedené nedostatky nejsou důvodem neplatnosti volby (papeže), s výjimkou obav nebo nátlaku, které omezily svobodu volby.“

¹⁵ Výrazem „misionářský“ chce pater Malachi Martin říci, že kardinál Angelo Roncalli usiloval stát se papežem. Slovem „agenda“ zde signalizuje, že Roncalli měl připravený modernistický program. K tomu se později ještě vrátíme.

„Ano, byl zasvěcen Vicentem Auriolem.“¹⁶

2) „Obsahuje encyklika ‚Pacem in Terris‘ hereze? Spadá pod neomylný učitelský úřad?“

„Měla by spadat pod všeobecný a řádný učitelský úřad, ale jedná se o modernistický dokument.“

3) „Musí se Jan XXIII. považovat za legitimního papeže? Je nutné dbát jeho liturgické reformy?“

„Byl zvolen platně. Jeho liturgické reformy se však nemáme přidržovat.“

4) „Měl Pavel VI. židovské kořeny? Co soudíte o tezi, která říká, že Pavel VI. byl ještě za svého života nahrazen dvojníkem?“

„Nikdo nemůže opravdu znát všechny Montiniho předky. Pavel VI. nikdy nebyl nahrazen dvojníkem.“

5) „Měl Jan Pavel II. židovské kořeny? Byl před svým zvolením heretikem? Jisté zednářské dokumenty jej chválily, protože uznal ‚právo na omyl‘. Myslíte, že si byl plně vědom toho, co dělá?“

„Pokud je mi známo, neměl Jan Pavel II. žádné židovské předky, ale kdo to skutečně může vědět?¹⁷ Je si velmi dobře vědom toho, co dělá.“

6) „Byl Jan Pavel I. zavražděn? Proč?“

„Události kolem smrti Jana Pavla I. se nedají vysvětlit normálním způsobem. Byly zde velice mocné osoby, které jej nechtěly mít papežem.“

7) „Co soudíte o reformě žalmů, kterou provedl kardinál Bea za Pia XII.? Co si myslet o zavedení půlnoční velikonoční mše Piem XII.?“

„Domnívám se, že obě změny byly škodlivé.“

8) „Který papež se provinil utajením fatimského tajemství? Některé noviny přinesly odhalení o třetím tajemství a naznačovaly, že šlo o nediskrétnost. Co tomu říkáte?“

„Papež Jan XXIII.“

9) „Kterí kardinálové jsou v současnosti ‚papabile‘ [připadající v úvahu jako papež]? Smíme doufat po Janu Pavlu II. na obnovení pořádku? Jakou budoucnost vidíte pro papežství a tím pro Církev?“

„Budoucnost papežství i církevní hierarchie je mimořádně pochmurná.“

Téma: II. vatikánský koncil

1) „Zahrnoval II. vatikánský koncil formální hereze? A pokud ano, jaké?“

„Jisté pasáže v koncilních dokumentech odporují dřívějším výrokům římského učitelského úřadu, například ohledně náboženské svobody, papežského primátu i neomylnosti, dále pak ve věci účelu a cíle manželství, role Židů i úlohy Círky ve světě.“

¹⁶ Zde je samozřejmě řeč o zasvěcení do zednářství. Ocitujme si k tomu následující výňatek z časopisu abbé Mourauxe: „Jako nuncius v Paříži pozval msgre Roncalli k obědu za účasti i dalších osob Édouarda Herriota a Vicenta Auriolu, dva notorické zednáře a politiky, kteří podněcovali pronásledování Círky. V povznesené náladě banketu jim Roncalli řekl: ‚Co nás dělí, má jen malý význam.‘ Podle všeho celé jeho štěstí spočívalo v bohatém hodování, přičemž se snažil všem zalíbit.“ („Bonum Certamen“, č. 122, str. 7.)

¹⁷ Emilia Kaczorowska, matka Karola Wojtyly, byla Židovka.

2) „Náleží II. vatikánský koncil k všeobecnému a řádnému učitelskému úřadu? Měl být neomylný?“

„Pavel VI. i biskupové neomylnost II. vatikánského koncilu výslovně popírali. Kdyby odrážel a projevoval tradici římského učitelského úřadu, byl by součástí všeobecného a řádného učitelského úřadu, ale nebylo tomu tak.“

3) „Měl by být II. vatikánský koncil prohlášen za pokoutní synodu jako koncil v Efezu? Lze interpretovat koncil ve světle tradice?“

„Co jednou v budoucnu římský učitelský úřad s II. vatikánským koncilem provede, je přesně to, co každý toužebně očekává. Nakonec bude muset papež vatikánský koncil včetně jeho dokumentů zkorigovat ve světle pevně stanoveného učení římského učitelského úřadu. To se však nestane v blízké budoucnosti. Pokud bychom chtěli II. vatikánský koncil interpretovat ve světle tradice, musely by se jeho hlavní dokumenty úplně zreformovat.“¹⁸

Téma: vztahy k Vatikánu

1) „Byl jste tajemníkem kardinála Bey a tedy s největší pravděpodobností i přítomen jeho rozhovorům. Co myslíte, stojí snad kardinál Bea za 4. kapitolou dekretu o ekumenismu, v níž jde o Židy?¹⁹ Odmítá se v ní učení o vině židovského národa na ukřižování Krista. Co o tom soudíte? Podílel jste se na vypracování textu?“

„Kardinál Bea se snažil prosadit co možná nejvíce progresistického učení a právě takových politických opatření. ... Dekret o ekumenismu nese jasně jeho rukopis. Osobně jsem odmítal spolupracovat na tom, co Jan XXIII. i kardinál Bea vyjádřili ohledně respektu k Židům.“

2) „Říká se, že jste celou svou kariéru udělal ve Vatikánu. Souhlasí to? Jaká postavení jste tam zaujímal?“

¹⁸ Dovolujeme si podotknout, že „úplná reforma hlavních dokumentů“ II. vatikánského koncilu by nezbytně musela znamenat jeho anulování, protože **co v něm bylo dobré, sloužilo pouze k tomu, aby koncilní otcové přijali to špatné.**

¹⁹ Během koncilu se koncilním otcům rozdával spis s názvem *Židovsko-zednářská činnost na koncilu*. V něm bylo sneseno množství důkazů o tom, že koncilu předložená zmíněná 4. kapitola je židovského původu. Dále se tam na str. 10 říká: „Chceme-li mít absolutní důkaz, že 4. kapitola dekretu o ekumenismu, kterou na koncilu předložil a osobně za ní stál kardinál Bea, je židovsko-zednářského původu, pak jej najdeme ve významných francouzských novinách ‚Le Monde‘ z 19. listopadu 1963: ‚Mezinárodní židovská organizace B’nai B’rith vyjádřila přání po navázání těsnějších vztahů s katolickou církví. Řečená organizace nedávno koncilu předala své prohlášení, v němž se říká, že za smrt Ježíše Krista je odpovědné celé lidstvo. Pokud toto prohlášení koncil přijme, řekl Label A. Katz, prezident mezinárodní rady B’nai B’rith, budou židovská společenství hledat cesty ke spolupráci s autoritami [katolické] církve.‘ Když kardinál Bea předložil svůj – evangelium naprosto odporující – dekret ve prospěch Židů, dával si dobrý pozor, aby koncilním otcům prozradil původ svých tezí, navržených zednářským řádem B’nai B’rith.“ – Ocitujeme si ještě pasáž z listu kardinála Villota kardinálu Martymu z 22. prosince 1977: „... Svatý Otec si skutečně velmi dobře vzpomíná na upřímné a plodné vztahy svého předchůdce Jana XXIII. s Julesem Isaacem. Vysoce si cení potěšujících důsledků, jež tyto vztahy měly pro budoucí zaměření poměru katolické církve k Židovstvu, poměru, který našel svůj výraz v článku 4 deklarace ‚Nostra Aetate‘ II. vatikánského koncilu i v dalších, dřívějších či pozdějších prohlášeních“ (*Les Églises devant le judaïsme*, Éd. Du Cerf, Paříž 1980, str. 181-182).

„Nesouhlasí, v roce 1958 jsem byl ustanoven profesorem na papežském biblickém institutu v Římě. Poté jsem byl asistentem a poradcem kardinála Bey.“

3) „Jaká byla Vaše role během koncilu? Spolupůsobili ‚pozorovatelé‘ při vypracování ‚nové mše‘?“

„V průběhu koncilu bylo mojí úlohou působit ‚za kulisami‘ a podporovat plány ohledně ekumenismu a judaismu. Šest protestantských duchovních (z celkem osmi poradců) navrhlo ‚Novus Ordo‘ pod vedením msgre Annibale Bugniniho. ‚Novus Ordo‘ je neplatný.“

4) „Byl msgre Bugnini zasvěcenec zednářstva?“

„Ano, Bugnini byl člen lóže.“²⁰

5) „Všechny vaše knihy jsou v románové formě s fiktivními jmény. Proč? Bylo vám vyhrožováno zabitím?“

„Zdaleka ne všechny moje knihy jsou pojaty jako román, pouze tři z nich. Napsal jsem šestnáct knih.“

6) „Znal jste Carla Falconiho? Co o něm soudíte? Ve své knize ‚Vu et entendu au Concile‘ [‚Postřehnuto a zaslechnuto na koncilu‘] píše: ‚*Naprosto hodnověrný zednář třiatřicátého stupně mně potvrdil, že Montini byl lóžový bratr. Sám tomu nevěřím.*‘ Jaké je vaše stanovisko?“

„Carla Falconiho jsem osobně neznal. Ano, po jistou dobu byl Montini členem lóže přesně tak, jako Jan XXIII.“

Odhlédneme-li v tomto svědectví od manévrů, které příslušné konkláve zneplatňují, pak z výše řečeného především vyplývá, že **zvolení koncilních papežů bylo dílem obrovských machinací přísluhovačů zednářské sekty**. Na tomto místě se sluší poděkovat páteru Malachi Martinovi za projevenou odvahu. Jeho obvinění vyvolávají nejzávažnější otázky, na něž mohou podat uspokojivou odpověď pouze teologové a odborníci na církevní právo.

Jak vůbec mohly věci dojít tak daleko?

Čtenáři by mělo být jasné, že všechno, co páter Malachi Martin odhalil, je *pouze konečnou fází velmi dlouhého komplotu*. Připomeňme si proto některé z jeho výroků:

„Siri byl *pro progresistické křídlo a jeho zákulisní strůjce nepřijatelný*.“ – „Události kolem smrti Jana Pavla I. se nedají vysvětlit normálním způsobem. Byly zde velice mocné osoby, které jej nechtěly mít papežem.“ – Kdo jsou „zákulisní strůjci“ progresistické frakce ve Vatikánu? A kdo mohou být ony „mocné osoby“? Jak se

²⁰ Toto svědectví tedy jen potvrzuje, že „nová mše“ byla dílem protestantů a zednářů. Může pak ještě překvapit, že v modlitbě přinášení oběti nacházíme **kabbalistické zařikávací formule**? – Abychom měli představu, co si myslí protestanti o mši, vyplatí se přečíst, co o tom psal zakladatel této sekty Martin Luther: „Předně prohlašujeme, že není naším úmyslem absolutně odstranit každou bohoslužbu, nýbrž pouze tu, které se užívá, a oprostít ji od všech dodatků, jimiž byla znečištěna. Mluvím především o ohavném kánonu, který je snůškou kalu. Ze mše byla udělána oběť a připojena obětní modlitba. Mše není obětí nebo skutkem obětujícího. My ji považujeme za svátost nebo odkaz. Nazýváme ji požehnáním, eucharistií, stolem Páně aneb večerí na paměť Páně. Můžeme ji podle libosti nazývat jakkoli, pokud ji neposkvřujeme jménem ‚oběť‘ nebo ‚skutek‘“ „*Werke*, Bd. XI, S. 774). – „Bude-li odstraněna mše, myslím, že tím bude zničeno i papežství“ (*Contra Henricum Angliae Regem, Werke*, Bd. X, sec. II).

jim podařilo získat ve Vatikánu takový vliv, že mohou dokonce manipulovat s konkláve?

Otázku po zákulisních strůjcích a manipulátorech druhého vatikánského koncilu si nemůžeme zodpovědět bez prozkoumání jejich činnosti v rámci celého komplotu proti Církvi. Máme k tomu dvě díla, která jsou v tom směru znamenitou příručkou a průvodcem. První napsal msgre Delassus (1836-1921) s titulem „Le problème de l'heure présente“ [„Problém dnešní doby“]. Druhou vytvořil msgre Gaume a jmenuje se „Le Traité du Saint-Esprit“ [„Traktát o Duchu Svatém“].

V první části naší knihy se budeme zabývat sledováním historie satanského manévru na obnovení pohanství. V této souvislosti se nám nabízí příležitost stručného přehledu mistrovských prací antiliberalistů 19. století, jejichž spisy jsou bohužel již nedostupné a proto téměř neznámé.

Ve druhé části se poté budeme věnovat plánu zednářstva na zničení společnosti a Církve.

Třetí část pak zachycuje uskutečňování tohoto plánu, v němž klíčová role připadla II. vatikánskému koncilu.

A konečně ve čtvrté části se budeme zabývat následky koncilu, tedy instalováním světového náboženství.

DÍL I

Osnování zednářského komplotu proti Církvi

„Ten či onen z vás, ctihodní bratři, by se snad mohl podívat, proč v našem století nabrala válka proti katolické Církvi tak velkých rozměrů. Kdo však skutečně porozuměl charakteru, tendencím a cílům sekt, ať už se nazývají zednářské či používají jiných jmen, a srovná je s charakterem, podstatou a vývojem tohoto boje, který je otevřeně veden proti Církvi téměř na celém světě, nemůže zapochybovat, že dnešní pohroma pramení zásadně v pletichách a intrikách právě těchto sekt. Z nich pozůstává Satanova synagoga, jejíž spojené síly jako k bitvě sešikovaná armáda pochodují s vlající korouhví do útoku proti Církvi. ... Potměšilým lichocením žádostivostem a neúnavným podrýváním i podněcováním se [Satanova synagoga] již stala viditelnou mocností. ... Odhalujte a pranýřujte bludy a především bludy těch, kteří bezostyšně tvrdí, že jediným cílem tohoto temného spolku jsou pouze sociální potřeby, pokrok a dobročinnost k vzájemnému prospěchu“ (Pius IX., encyklika z 21. listopadu 1873).

U příležitosti protizednářského kongresu v Tridentu koncem září 1896 se pozdější papež Pius X. obrátil k mládeži:

„Moji milí mladí lidé, bojujte neúnavně proti zednářstvu, odhalujte tuto ničemnou sektu. Kdysi jsem i já považoval ze přehnané, co mi bylo o ní vyprávěno, ale od té doby jsem měl díky svému [biskupskému] úřadu možnost vlo-

žit prsty do ran, které zasazuje, a dospěl jsem k přesvědčení, že ani všechno to, co bylo o tomto ďábelském spolku publikováno, zdaleka neodhaluje celou pravdu.“

Tento proti Církvi osnovaný komplot je mimo jiné obsažen i v zasvěcovacím rituálu zednářů.

„Saský advokát Eckert k té věci cituje belgický časopis z roku 1820: „Když se Rytíř Kádoš [vysoký zednář 30. stupně] chystá složit přísahu, vtiskne se mu do ruky dýka a pod nohy položí krucifix, načež mu Nejvyšší bratr [předseda vysokostupňové lóže] říká: «Pošlapej tento obraz pověry, rozlámej jej.»

Pokud tak neučiní, dostane se mu pochvalného potlesku, aby nic netušil, a předseda má projev, v němž pochválí jeho zbožnost. Je pak přijat jako člen, ale **nesvěřují se mu žádná důležitá tajemství**. Když však krucifix pošlape, je odveden k oltáři, na němž jsou obrazy tří lidí; pokud se to podaří zajistit, jsou to tři mrtvolky. Také jsou tam nenápadně umístěny měchy s krví, a adept dostane příkaz dotyčné osoby zabít. Adept vykoná rozkaz, poté celý zbrocený krví za vlasy pozdvihne odříznuté hlavy, a zvolá: «*Nekam! Pomsta je vykonána!*»

Pak se Nejvyšší bratr k němu obrátí se slovy: «*Svojí vytrvalostí a věrností jste hoden dozvědět se tajemství skutečného zednářství. Tři osoby, které jste zabil, jsou pověra, král a papež. Tyto tři modly národů jsou v očích moudrých tyrany. Ve jménu pověry se král a papež dopouštějí všech myslitelných zločinů.*»²¹

I. kapitola

Satanský manévr k podpoře návratu pohanství

„Pokolení lidské se rozdělilo na dva tábory, stojící v ostrém protikladu, a to již tehdy, kdy závistí ďáblouhou hanebně odpadlo od svého Stvořitele a Dárce nebeských darů, od svého Boha. A z těchto táborů jeden se ustavičně bije za pravdu a ctnost, druhý za to, co je s pravdou a ctností v rozporu. První tábor je království Boží na zemi, pravá to Církev Ježíše Krista, a ti, kdož k němu chtějí přináležet z hloubi své duše a cílevědomým úsilím o spásu jsou ponoukáni k tomu, aby sloužili Bohu a Jeho Jednoroznému Synu celou myslí, s nejvyšším vypětím své vůle.

Druhý tábor je královstvím Satanovým, jemuž jsou poddáni všichni ti, kdož se řídí neblahým vzorem svého vůdce a prarodičů, vzpírají se uposlechnout věčného Zákona Božího a mnoho věcí podnikají bez ohledu na Boha, mnoho pak proti Bohu. [...] V dnešní době je však zřejmo, že stoupenci zla vcházejí ve spiknutí a za vedení a podpory sekty [zednářů], svazu, jenž je široko a da-

²¹ *Conservateur belge*, svazek XIX, str. 258-259; Eckert, *La Franc-Maçonnerie*, díl I, str. 333, cit. páterem Deschamps, *Les sociétés secrètes*, díl 2, 1881, str. 82-83.

leko rozvětven, má pevnou organizaci, a šikují se již k rozhodnému boji“ (Lev XIII., „Humanum genus“, 20. dubna 1884).

„Revoluce je inspirována samotným Satanem. Její cíl spočívá v naprostém zničení budovy křesťanství a na jejích troskách pak zřízení společenského řádu pohanství“ (Pius IX. 8. prosince 1849, „K biskupům Itálie“).

Tento plán konečně odhalili i sami zednáři:

„Všechny trůny byly ohroženy těmi, kdo se spikli proti papežskému stolci. Přesto však přenesení naprosté suverenity na lid bylo v myšlení sekty pouze operací, která předcházela velkému činu. ‚Toto vítězství (svržení trůnů),‘ psal Tigrotto 5. ledna 1846 dva roky před revolucí 1848, ‚které by mělo otrást všemi trůny, toto vítězství, jež bude tak snadné, ovšem není ještě tím, které si až dosud od nás vyžádalo tolik obětí. Existuje mnohem cennější a trvalejší vítězství, na němž již tak dlouhý čas pracujeme. ... Abychom mohli starý svět spolehlivě zničit (a na jeho troskách zřídit novou civilizaci), je podle nás nezbytné zardousit v zárodku křesťanství.‘ Jinak řečeno zničit křesťanství v duších lidí“ (msgre Delassus, str. 171).

Základy křesťanské společnosti

Satanova vzpoura

Lucifer, anděl světla, se z pýchy vzepřel Bohu, jenž jej svrhl do propasti. Od té doby je vůdcem démonů.²²

Lucifer, který je ze své andělské podstaty mocný duch, pak neustále proti Bohu bojoval a snažil se zřídit na zemi své město. Svedl Adama a jeho potomstvo k účasti na své vzpouře, která pak jím také byla po dlouhá staletí vedena.

Od Luciferovy vzpoury zde stojí proti sobě v ustavičném boji dvě města: město dobra a město zla. Lidé jsou buď obyvateli jednoho, nebo druhého – třetí možnost není!

Kristův příchod rozptyluje temnotu pohanství

Po celý starověk až do příchodu Krista triumfoval „kníže tohoto světa“. Hlavním městem jeho říše byl ostatně Řím, nový Babylón, a pohanství se šířilo všude.

Pohanství svrhlo lidský rod do propasti, na jejímž okraji se potácelo v důsledku dědičného hříchu. Přesvědčovalo lidi, že jsou na zemi proto, aby si užívali života a bohatství toho světa.

Aby nás odvedlo od zkázy a ukázalo cestu ke spáse, přijalo Slovo Boží v lůně Nejsvětější Panny Marie lidské tělo a žilo mezi námi po třiatřicet let. „A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“ (J 1,14).

²² K tomuto tématu má čtenář k dispozici dokument z roku 1877, *Synthèse du ‚Traité du Saint-Esprit‘ de Msgr Gaume* [Synthéza ‚Traktátu o Duchu Svatém‘ od msgre Gaumeho“]. – Měl by být povinnou četbou! Jde o pokračování již existujícího vydání *Le Sens de l’Histoire à partir de la Sainte Ecriture* [Smysl dějin na základě Písma svatého].

Dílo Bohočlověka Krista a Ducha Svatého svrhlo pohanskou společnost, a Řím se dokonce stal citadelou města dobra. Náměstek Krista zcela zatlačil Antikrista.

Peklo a jeho biřici běsnili zuřivostí. Neprodleně začali pracovat na znovuoživení starého pohanství, jehož charakteristickými projevy bylo otroctví, lidské oběti, uctívání model (zvláště hadů), dobytelské války a poroba lidstva tyranií.

Božský Spasitel zcela změnil představy, které si pohan udělal o životě. Učil nás, že skutečný život není zde na zemi, nýbrž je jím onen věčný a blažený život, k němuž nás předurčil Jeho Otec. Dal jej Svému Synovi od věčnosti, a ten jej daroval nám skrze víru a svatý křest. Náš Pán to svým apoštolům pravil takto:

„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti; kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší ovoce mnoho, neboť beze mne nemůžete činit nic“ (J 15,4-5).

Celý náš zdejší život musí být zaměřen na tuto přeměnu padlého člověka v nového, vykoupeného. Do naší duše křtem vlitá nadpřirozená mravní čistota se rozvíjí tím, že ji s pomocí Boží milosti den za dnem vykonáváme a tím se činíme způsobilými k nadpřirozeným činům, jež nám otevrou bránu nebes.

Vstup do nebes bude zrozením, které bylo přijato křtem.

Příchodem Krista se tedy smysl pozemského života od základu změnil. Člověk nepřichází na svět užít si a zemřít, nýbrž aby se připravoval na život v ráji a zasloužil si jej.

Založení Církve

Náš Pán si přál pokračování Božího učení i činů, a postaral se o to, aby mohlo promlouvat a působit na všechny budoucí generace. Proto založil Církev Svatou.

„Viditelné království Boha na zemi je panováním Bohočlověka Ježíše Krista, a viditelné království Bohočlověka je vládou Jeho Církve. ... Tam je znám Bůh, tam je uctíváno Jeho jméno, tam je uznáváno Jeho království a nasloucháno Jeho zákonům. Slovem, podle nádherné definice Tridentského katechismu: Panstvím Božím a Kristovým je Církev, Regnum Christi quod est Ecclesia“ (kardinál Pie, „Sermon de Pâques“ [„Velikonoční kázání“], 1859).

„Kdo jsou šťastní lidé, ne-li ti, kteří jsou s Bohem? ... Veškerý cíl lidí spočívá v tom, být šťastni,“ říká Bossuet (*Méditation sur l'Évangile* [*Meditace nad evangeliem*]). Lidé mají za povinnost starat se – podle své svobodné vůle – o to, co představuje skutečné dobro. „Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno“ (Mt 6,33).

Triumf křesťanské společnosti nad pohanskou

Čím silněji si nacházelo cestu do lidského ducha a pronikalo do srdcí nové pojetí života, které Náš Pán Ježíš Kristus přinesl na zemi, tím více se měnila i společnost. Srdce byla čistá, duch prozíravý. Všeobecný řád upevňoval a prohluboval mír. Řád a mír vyvolaly blahobyt, a ten zas dal vzkvétat umění a vědám, odrážejícím světlo i nádheru nebes – s nevyhnutelnými nedostatky, jež jsou vlastní padlému člověku.

Nový a podstatný základ křesťanství spočívá také a především v uvádění nadpřirozeného do morálního a tím i do politického života: světská moc je plným právem odlišená od duchovní (i když ne oddělená), je jí však striktně podřízena. Křesťanství nemá za povinnost panovat pouze nad jednotlivci, nýbrž i nad světskými vládami. „Jděte tedy a učte všechny národy...“ (Mt 28,19). Je tudíž třeba obracet nikoli jen jednotlivce, nýbrž i národy. Pius IX. v té souvislosti řekl, že je důležitější obrátit jednoho vůdce, než udržovat v činnosti tisíc misionářů.

Kardinál Pie se vyjádřil v témž smyslu:

„Tvrdit, že Ježíš Kristus je Bohem jednotlivců a rodin, ne však Bohem národů a společností, znamená tvrdit, že není Bohem...“ („Ouvres Complètes“ [„Sebraná díla“] VI, 434).

Duše usilující o nebe pracují na tom, aby si je zasloužily. Ježíš Kristus byl učitel, jemuž se naslouchalo, vůdce, který byl následován, a král, jehož byli lidé poslušni.

To všechno bylo dílem středověku. V jeho průběhu plnila Církev trojí poslání. Bojovala proti zlu, pocházejícího z různých forem pohanství, a odstraňovala je. Dobré prvky, které nacházela u Římanů a rozličných barbarů, přetvářela ve vyšší. ... A konečně napomáhala k triumfu onomu pojmu skutečné civilizace, jak ji zvěstoval náš Pán.

Jistěže i v těch nejsvětějších epochách existovali šťastní a nešťastní lidé, ale rodiny se svými ctnostmi povznášely a svými hříchy poklesávaly.

Návrat k Satanovu městu novopohanstvím renesance

Humanismus a renesance

Až do 13. století tvořilo křesťanství mocnou politickou jednotu, prostor bez hranic, obývaný nejrůznějšími rasami. Vladaři a králové uznávali hegemonii papežství. *Největší silou křesťanské společnosti však bylo respektování papežské autority.*

V roce 1303 dopadl na křesťanskou společnost první úder.

Úskočností Filipa Sličného byla papežská autorita zpochybněna, potupena a silou zlomena. V jistou dobu pak spor francouzského krále s papežem Bonifácem VIII. po období avignonského exilu vedl až k velkému západnímu schisma, které křesťanský svět koncem 14. století do jisté míry připravilo o hlavu. Od té doby začalo jít násilí před právem, jak tomu bylo před Ježíšem Kristem. Stejně jako v pohanských dobách nabývaly spory znovu charakteru dobovačných válek.

V té době ochladlo již mnoho lidí v tužbě po Bohu, a v 15. století se vynořilo na světlo hnutí návratu do předkřesťanské minulosti, které přivedlo svět až k dnešnímu žalostnému stavu. *S úbytkem víry přišla dekadence.*

Pohyb zpátky do minulosti vedl k renesanci, jež znovu oživila pohanské myšlenky a mravy. Spisovatelé, umělci a filosofové, kteří si říkali humanisté, si osobovali zaujímat místo Církve a oslabovali její pozeňvaný vliv. Zavrhovali veškerou tradiční teologickou a filosofickou vědu ve prospěch pohanských děl. Bojovali proti Církvi a křesťanství zcela otevřeně a až příliš často provokativně porušovali křesťan-

skou morálku. Útokem na samotnou základnu křesťanské společnosti humanisté současně podvraceli v srdcích lidí také křesťanské představy o vlastním osudu.

Pro tyto intelektuály a jejich stoupence té doby musel nadpřirozený řád již zcela zmizet. Morálka byla pošlapána a na její místo nastoupilo uspokojování nízkých instinktů: předmětem jejich dychtivosti se stal požitek ve všech formách. Hlavním tématem prací humanistů bylo velebení požitku. Opěvovali všechny nejhorší výstřelky a zpodobňovali je v sochařství a malířství. Zatímco Církev kázala učení o tom, že člověk je padlý, slabý a potřebuje Boží pomoc, připravoval zednář Jean-Jacques Rousseau půdu humanismu (srv. páter Deschamps, „Les sociétés secrètes“ [„Tajné společnosti“], sv. 2, 1881, str. 6), velebil dary přírody a zbožšťoval člověka. Zatímco Církev viděla v Bohu smysl našeho poslání a připisovala lidskému životu nadpřirozený cíl a účel, omezoval se ideál života pohanického humanismu na tento svět a na samotného člověka.

Byli to humanisté, kteří svým působením umožnili reformaci a revoluci položit základy nové společnosti.²³

Moderní život nabral zcela nový směr, který byl v naprostém protikladu ke skutečné civilizaci. Srdce už nebylo k milování Boha, ani rozum k jeho poznávání, a tělo nesloužilo k službě Bohu a vysloužení si věčného života.

Objevení Ameriky, nové vynálezy (knihtisk, střelný prach, dalekohled atd., které samy o sobě nebyly nezbytně špatné) se družily k studiu antických děl a vedly pak k tomu, že člověk byl silně opojen pýchou. A tak byly ve svůj naprostý opak obráceny představy, na nichž svět od Ježíše Krista pevně spočíval a díky nimž rozkvétal. Kdysi teocentrická společnost se změnila v antropocentrickou.

Všechny bludy, jimiž křesťanská společnost od té doby trpí, mají svůj původ u humanistů.

Z Itálie se hnutí šířilo do ostatních částí Evropy a začala se uskutečňovat proměna civilizace, která pak vedla k dnešnímu stavu; jaká bude zítra, to ještě nevíme. Bylo zapotřebí katastrofy reformace, aby se některým lidem otevřely oči ohledně nezdravých svodů renesance.

Následky návratu pohanství aneb legitimní dcery renesance: reformace a revoluce

Přestože je lidská přirozenost se svými náruživostmi stále stejná, spočíval až do renesance cíl lidské činnosti v dosažení věčného života. Religiózní i světské instituce vedly lidi k tomuto konečnému cíli. S renesancí se perspektiva změnila, a jak jsme viděli, cíl už není tentýž!

Moderní ideje, jako např. nezávislost rozumu na Zjevení, nezávislost občanské společnosti na Církvi i nezávislost morálky na zákoně božím – všechny tyto ideje,

²³ „Hnutí, které se nazývalo reformací, mělo za vůdce a pomocníky lidi, kteří svým učením postavili na hlavu obě moci, jak duchovní tak světskou. [...] Tato hereze povstala v posledním století jak z falešné filosofie, tak z toho, co se označuje za moderní právo, stejně jako ze suverenity lidu. – Z této bezbřehé svévole, kromě níž se už neuznává skutečná svoboda, vyšly socialismus, komunismus a nihilismus – tyto hrozné příšery, jež představují ostudu společnosti a hrozí jí smrtí“ (Lev XIII., „Diuturnum illud“, 1881).

kteře byly vřtípeny duchu lidí oné epochy, klíčily a přinesly své plody: reformaci, Francouzskou revoluci i všechno to, čehož jsme v současnosti svědky.

Na dvorech vladařů měli humanisté své akademie, a tam také sepisovali své knihy. V tom spočívá hlavní důvod, proč vladaři v Německu i jinde s takovou horlivostí přijímali a propagovali reformaci v jejím prvním pokusu o prosazování nových myšlenek humanistů do praxe.

Protestantský německý historik Leopold von Ranke popisuje, co bylo nejučinnějším prostředkem protestantismu k svádění lidí: prostopášnost a bezuzdnost, které renesance tak velebila.

Reformace slibovala ráj každému, třeba i tomu nejhoršimu zločinci, pouze s podmínkou niterného aktu víry v osobní ospravedlnění.

S císařem Konstantinem se katolicismus stal státním náboženstvím. Ve Francii byly karolínské a merovejské katolické tradice jediné, které se udržely neporušené až do revoluce.

Půl století se protestanti pokoušeli odtrhnout nejstarší dceru Církve od své matky. Používali střídavě lest i násilí, aby se zmocnili vlády a dostali čistě katolický národ pod jařmo reformátorů, jako to už udělali v Německu, Anglii a ve Skandinávii. A také by se jim to bylo téměř podařilo. Jejich záměrem bylo nahradit monarchii vládou a způsobem života, utvořeným „podle vzoru Ženevy“, tzn. republikou.

Francie stála na pokraji propasti a každým okamžikem se mohla zhroutit; Bůh to však nepřipustil. Vznikla Liga, která se chopila obrany víry a jejího udržení v zemi. Liga ztělesňovala ideu katolické věrnosti. Guesové by s největší pravděpodobností usedli na trůn, kdyby Jindřich III. nepřestoupil k protestantství nebo kdyby se Jindřich IV. nebyl býval stal katolíkem. Bůh chtěl Francii uchovat její královský rod tak, jako to poprvé udělal skrze poslání, které svěřil svatě Janě z Orléansu. Podle zákona byl následníkem trůnu Jindřich Navarrský, vůdce protestantů; Bůh však jeho srdce přesvědčil.

Ludvík XIII. a XIV. znovu přivedli Francii na cestu katolické civilizace, i když k poslednímu z nich by bylo možné mít určité námitky.²⁴

Vzdor frontálnímu útoku protestantismu zůstala Francie po náboženských válkách katolická. V její zahradě se však usadila jedovatá odnož, z níž vypučely galikánství, jansenismus a filosofismus. ... Jejich působení na společenský organismus zplodilo revoluci, druhý divoký útok na křesťanskou civilizaci.

Mužové reformace byli zastínění muži revoluce. Renesance umístila štěstí jinam a také je nově definovala s tím, že spočívá v tomto světě. Přesto religiózní autorita zůstala a dokázala i nadále zvěstovat: „*Mýlíte se, štěstí je v nebesích.*“ – Reformace vyhodila autoritu ze sedla, přesto však zachovala knihu, která mluvila touž řečí. Filosofové popírali, že by Bůh mluvil k lidem, a revoluce se snažila svědky Boha utopit v krvi.

Revoluce zničila církevní řád a rovněž tak krvavě se zbavila šlechty, strážce tradice, stejně jako cechů, které byly strážci přirozeného řádu.²⁵ Když takto úspěšně

²⁴ Viz k tomu Ayrols, *Jeanne d'Arc sur les autels*, Gaume, Cie Editeurs, 1885, str. 56, 257 ad.

zlikvidovala přední stráž, pustila se plnou parou do díla, přičemž hodně zničila a velmi málo vytvořila.

Revoluce si pospíšila s vyhlášením republiky²⁶ – již si renesance přála i pro samotný Řím –, s jejíž pomocí protestanti chtěli nahradit monarchii a která tak výtečně vykonala dílo zednářstva.

Členové konventu z roku 1792 povýšili na zásadu, že člověk je od přírody dobrý. Na této zásadě pak proklamovali tři zednářská hesla volnost, rovnost a bratrství. – Kult bohyň rozumu se stal náboženstvím.

Antikřesťanství, nebo ještě radikálněji ateismus, jehož jsme dnes svědky, se odvozuje od revoluce. Její nečistou podstatou je popírání Boha.

„Revoluce nejdříve zaútočila na náboženství. Předmětem její nenávisti je především katolická církev; často byly její bohoslužby zakazovány a kněží vražděni. Vždy byl zabavován a loupen majetek, jež znamenal v rukou církve vlastnictví chudých. Církev byla zbavena legitimního vlivu na společenský řád..., protože pojem podřízení občanské společnosti pozitivnímu Božímu zákonu byl právě tím principem, který chtěla revoluce v duši národa vymýt do kořene. Toto popření je nejvlastnější podstatou revoluce“ (páter Deschamps, str. XXI).

„Revoluce má satanský charakter. Je podle své podstaty satanská“ (Joseph de Maistre, „Oeuvres Complètes“ [„Sebraná díla“], svazek 1, str. 303).

Svědectví pátera de Clorivière o revoluci

Jistě se vyplatí na tomto místě ocitovat rozsáhlejší pasáž ze vzpomínek pátera Pierre Josepha Picota de Clorivière, který je jako oběť revoluční vřavy povolán do svědčit nepřekonatelný protiklad mezi revolucí a katolicismem. Své řádky psal v roce 1796. Jak čtenář rychle zjistí, jsou citované pasáže prospěšné k pochopení některých otázek, nadhozených v této knize.

„Abychom umlčeli falešnou filosofii a vedli k pravdě každého člověka, který chce užívat zdravého rozumu, nemáme skutečně žádný účinnější prostředek než spojení nadpřirozených pravd s učením svaté církve v katolicismu.

Když původci protikřesťanské revoluce zavrhnou dogma křesťanství, zavrhnou tím také příslušnou morálku, přesněji řečeno některé body jak přirozené, tak evangelní morálky, která je zcela protikladná jejich doktríně o volnosti a rovnosti. Vytvořili falešné představy o zákonu tím, že jej učinili závislým na vůli lidí, zničili poslušnost vůči zákonným autoritám, ať už přirozeným nebo občanským v nadpřirozeném i církevním řádu, prohlásili veřejnou bohoslužbu za zbytečnou a odstranili ji, podkopali manželství zrušením jeho nerozlučitel-

²⁵ „Revoluce řekla dělníkovi, že je roven svému zaměstnavateli, a zaměstnavateli, že je svobodný, což znamená, že nemá vůči svým dělníkům žádné závazky. Takovým proklamováním bratrství zanesla sociální boj až do nejmenší dílničky“ (páter Deschamps, str. XXI).

²⁶ Zednářstvo definuje svůj poměr k republice následovně: „Přišel rovněž i Velký Orient s blahopřáním, a další člen prozatímní vlády, Žid Crémieux, představitelům Velkého Orientu řekl: „Republika je obsažena v zednářství““ (msgre Delassus, *Le problème de l'heure présente*, str. 112).

nosti, prohlásili za neplatné řádové sliby a odstranili každý rozdíl mezi svatým a profánním.

Je proto nezbytné odsuzovat především tyto bludy, potírat je a vysvětlovat, jaký postoj Církev v těchto otázkách vždy zastávala.

Odloučením od Ježíše Krista propadá intelektuální svět do podobného stavu, v jakém by se nacházel fyzický svět, kdyby byl připraven o světlo a působení slunce. ... Je to vláda chaosu: zmatení idejí, bludy v principech, omyly v úsudcích a lži ve způsobu, jakým se mluví i jedná. Jsou převzaty absurdní systémy a zavrženy nejzjevnější pravdy. S oporou v téměř všeobecném uznávání jsou fabrikovány rozporné teorie o Bohu, lidech i existenci světa.

Ježíš Kristus je nazýván sluncem spravedlnosti, a skutečně také božským způsobem plní všechny jeho funkce. Kristus je v duchovním světě tím, čím je slunce v materiálním, a v nadpřirozeném řádu dává lidem život, sílu i pohyb. Oduševňuje člověka svým duchem, nechává v něm vzklíčit svému slovu, a propůjčuje mu schopnost přinášet ovoce spásy. Jakožto původce světla, zdroj a učitel pravdy, je *On sám pravdou*.

Jak by však Ten, který je podle své podstaty světlo, mohl strpět i tu nejnepatrnější temnotu? Jistě, Ježíš Kristus sám – ať už jako Bůh nebo jako člověk – nemůže ztratit nic ze svého světla. Jinak je tomu ovšem ve vztahu k nám. Pro nás se zatemňuje, jestliže se my sami měníme v temnotu. Kdo úpí v hloubi žaláře, pro toho jako by slunce nikdy neexistovalo. A když posedlý pošetilostí kolem sebe nechává vířit prachové mračno bludu, pak prach na něj dopadá zpátky a zaslepuje jej. Takový je osud těch, kteří se snaží zatemnit nádhru Spasitele světa rouhačstvím, hanobením a ironií. Proto ještě Ježíš Kristus nevyzařuje méně světla a dobra; jejich snahy nemají žádný jiný výsledek, než že se sami noří do temnoty.

Nelze si představit žádné větší neštěstí, nežli být připraven o světlo pravdy a stát se tak hříčkou bludu a lži. Přesně to je však převažujícím atributem této epochy, kdy je duchovní temno větší, než v uplynulých stoletích.

Stejně jako u jejího božského ženicha, muže utrpení, by mohl i v případě Církve vzniknout dojem, že ji Bůh porazil a svrhl do prachu, že byla ztrestána mečem Boží spravedlnosti, „*aby myšlenky mnoha srdcí byly zjevené*“. Plány Boží jsou však nevyzpytatelné; co nám připadá nejvíce jim odporovat, stává se v Jeho ruce prostředkem k jejich zázračnému uskutečnění.

Dny útlaku očistěná a posílená, objeví se Církev ještě zářivější a mocnější. Znovu bude uznána jako královna a učitelka národů. Kéž by ti skutečně věrní v tomto čase zkoušek osvědčili pevnost, kéž by se kolísající uchránili ztráty zbývajícího světla, které ještě v sobě mají. Necht' jejich víra ožije a nenechají se zaslepit podvodným zdáním. Kéž by dali přednost trpění se spravedlivými, než radování se zkaženými“ (str. 203-206).

„Prozřetelností zamýšlený řád – alespoň pokud jde o spásu a duchovní potřebu epochy – v těchto časech nepanuje tam, kde se rozmohly bezbožnost, schisma nebo hereze. Pán přenechává jejich osudu takové země, které se zcela zpronevěřily a samy se připravily o spásu. Nikdy je však zcela neopustí; bdí

nad nimi, avšak už jen jako první příčina, jako všeobecná hybná síla v přirozeném řádu.

Protože uprchli před světlem, Pán dopouští, aby ti, kdo propadli temnotě, to vůbec nezpozorovali. Nesmíme si proto myslet, že v zemích, kde je křesťanstvo pronásledované, existují nějaké zvláštní milosti nadpřirozeného druhu pro určité stavy a hodnosti. Tyto země mohou být také zničeny bludem nebo odpadem od stávajícího náboženství.

Mocnosti temna budou z rozhodnutí Boží spravedlnosti stát v čele takových vládních forem, jaké si zvolí. V důsledku toho nebude mít celý státní aparát jiný účel, než šíření korupce a nedůvěry! Postavení se dostane pouze těm, kdo budou nosit ‚*znamení šelmy*‘. Kdo bude chtít získat zaměstnání, musí projevat bezbožnost nebo se podílet na všemožných nespravedlnostech.

V tomto temném století, které se ovšem bude chlubit, že je stoletím osvícenosti, bude mnoho čistě tělesných lidí bez sebemenšího povědomí o božských věcech. To jsou uctívači tohoto světa. Naší povinností je chránit se před takovým otroctvím, neposkrvnit se ctižádostmi, a nepodlehout svodům statků tohoto světa“ (str. 148-149).

„Prorocství Starého i Nového zákona nám podává dostatek věcí, schopných nás poučit a naplnit novou odvahou.

Co se před našima očima odehrává, nás rozhodně nesmí ohromit nebo zrazit; neděje se nic, co by nebylo předpovězeno služebníky Páně, Jeho proroky.

Kristova Církev má být opuštěna, potlačena a pronásledována těmi samými národy, kterým byla matkou a učitelkou.

Církvi způsobené bezpráví bude pomstěno bez ohledu na šílené snahy jejích nepřátel o zmaření Božího příslibu, a takové vlády, které se snaží o zničení Církve, jen tím rozmnožují její slávu a současně pracují na svém vlastním zániku.

Nakonec Bůh, jakkoli zpočátku poskytl silám temnoty velkou moc, zabráni jejich běsnění a uskutečnění jejich plánů. Pokud však můžeme soudit podle toho, co dnes vidíme, stane se tak asi až po hodně dlouhé době a po zpusťování mnohých národů.

První pokus nepřítel jsme již zažili. Naši nejvyšší pastýři téměř jednomyslně odmítli porušit uloženou věrnost Pánu a Církvi, jak se to od nich vyžadovalo. Druhý pokus bude ještě hroznější: odpadlí křesťané se nespokojí upuštěním od té nebo oné části katolického náboženství, nýbrž budou současně útočit na všechny“ (str. 150).

„Povšimněme si také, že prvním prostředkem démonů na svedení lidí k duchovní a tím i věčné smrti je snaha bránit jim všemi prostředky v duchovní podpoře. Proti niterné pomoci, kterou nám Bůh poskytuje, nemohou přímo nic dělat, ale doufají, že lidem k ní zamezí přístup tím, že alespoň zbaví jejich duše vnějších prostředků spásy. Činí tak blokováním obvyklých prostředků, jimiž Bůh prokazuje svoji milost. Těmi prostředky jsou svátosti, Boží slovo, církevní hierarchie a křesťanská výchova.

Duchovní smrt, již zlí duchové chtějí lidi vydat, má ještě další a hroznější smysl: Jedná se o *absolutní* duchovní smrt, při níž obvyklé působení milosti již nenechává žádný zárodek života. Hřešící křesťané chovají obecně víru a naději, že jim stále ještě zůstává možnost znovu najít cestu k věčnému životu.

Dokonce i ti, kteří se odloučili od Církve, mají ještě útočiště – byť i jen přirozené – ve víře v jisté zjevené pravdy. Duchovní smrt, které se démoni snaží lidi vydat, spočívá v tom, že jim *zakazuje jakoukoli vyhlídku na návrat k nadpřirozenému životu* odvržením všech zjevených pravd a zvláště pravdy o božství Ježíše Krista“ (str. 151-152).

„Dalším nebezpečím je vzdání se dříve uznaných pravd z obavy před nebezpečím, které hrozí za jejich hájení. Pomysleme však, že obrana pravdy – a to zvláště jde-li o věroučné záležitosti – je obranou Boží věci! Vzdát se jí, znamená vzdálit se od Boha a na jeho místo postavit otce lži.

Jde o velmi závažnou věc a její následky jsou fatální: první chyba má hned za následek další a než se nadějeme, jsme na dně propasti. Proto musíme být pevně rozhodnutí nikdy neustupovat, jde-li o pravdu, a na její obranu musíme být připraveni obětovat svůj klid, zájmy ba i život.

Těm, kteří se mají na pozoru před těmito oběma nebezpečími, hrozí však ještě další, které spočívá v slepé poslušnosti právě panujících.

Mějme tedy na paměti: pravda je a zůstane vždy tatáž. Nemění se podle okolností a nepřestává být pravdou jen proto, že ten nebo onen člověk změnil svůj postoj. Je třeba se přidržovat toho, čemu věříme, a nesmíme podléhat pochybnostem tam, kde pozemské pohnutky a lidský strach oslabí naši schopnost myšlení o část síly a svobody.

Zvažujme argumenty těch, jejichž myšlení již vtáhli zlí duchové do své moci, místo abychom na sebe nechali působit jejich množstvím, a rychle se ukáže, že zmíněné argumenty jsou slabé. Navíc jejich autorita bledne a mizí před autoritou Církve a papeže.

Církev přetrvá a musí přetrvat až do konce věků, ale nemůže tak bez své viditelné hlavy, a ta zase musí mít všechna privilegia, která jí propůjčil svatý Petr. Plnost moci, její kněžství i soudní pravomoc plynou zcela z Ježíše Krista. Duch svatosti a pravdy, jímž papež řídí Církev, mu v případě nutnosti zaručuje neomylnost v tom smyslu, že ohledně víry a mravů nikdy nepovede stádec Ježíše Krista do bludů.

Poselství a rozhodnutí papeže ohledně vlády a všeobecného blaha Církve jsou platná pro všechny časy i lidi všech zemí. Duch Svatý bdí nad tím, aby papežská poselství nemohla být nepovšimnuta a aby nebyla poskvřena něčím, co by odporovalo zjeveným pravdám a zásadám morálky, a ani v budoucnosti nic takového nedopustí. Papežská autorita stačí ke skoncování se všemi rozepřemi“ (str. 156-157).

„Kdykoli Církev utrpěla nějakou ztrátu, Bůh jí často působivě pomohl s jejím vyrovnáním. A zde je právě to, co se musí projevit v čase všeobecné revoluce. Ztráty Církve nebyly nikdy horší, protože se jistým způsobem vrátila ke stavu, v němž se nacházela v době utrpení Spasitele, ale tím jasněji zase znovu

zazáří a Kristovo království se rozšíří více než kdy předtím. Její mladost se obnoví a Duch Svatý bude vylévat ještě větší plnost darů“ (str. 158).

„Židé konečně otevřou své oči světlu a budou uctívat Toho, jehož tak dlouho nedoceňovali. ... Stanou se apoštoly božství Ježíše Krista a budou je hlásat mezi nevěřícími národy, čímž Církev dále zmohutní jako nikdy dříve. – Mnohá její dítka budou vyznamenána velkou svatostí a jejich odvaha bude zářit jako maják především tehdy, až přijde den, kdy budou trpět hrozným pronásledováním“ (str. 159-160).

„Zákonodárci nařídili, že francouzský národ musí uznávat Nejvyšší bytost a nesmrtelnost duše, ale jakou Nejvyšší bytost? Prohlásili: ‚*Není to Bůh kněží.*‘ Je to Bůh, který nevyžaduje ani modlitbu, ani oběť, Bůh, jenž nedělá rozdíl mezi lží a pravdou. Bůh, který je stejný pro všechna náboženství! Tuto Nejvyšší bytost uznali jen z politických důvodů a zaměňují ji s přírodou, takže není těžké poznat, co jí vlastně myslí. A ona nesmrtelnost duše? Nedefinují ji, a nesmrtelná duše, která podléhá soudu svatého Boha, jim nebyla po chuti. Postavením lži na místo pravdy zkorumpovala revoluce také ctnost. Skutečná ctnost vyžaduje, aby si člověk sám ukládal omezení, a revoluční principy mu k tomu berou nejsilnější pohnutku“ (str. 168-169)

„Jestliže bylo prohlášení lidských práv podepsáno s takovou pompou a vynaložilo se takové úsilí na jeho vštípení ba vtlučení do ducha lidí, pak jen proto, že obsahuje všechny zásady, na nichž spočívá protikřesťanská revoluce“ (str. 173, všechny citáty podle pátera Pierra de Clorivière).

II. kapitola

Protikřesťanská revoluce pod kontrolou Satanovy proticírkve – zednářstva

Satan jako inspirátor zednářského programu

„*Satan nenávidí vtělené Slovo. Proto se snaží tuto nenávist vpravit do srdcí těch, kteří si vtělené Slovo osvojili.*“

Až do 18. století by se nikdo neodvážil otevřeně vyzývat k nenávisti. Konečně se objevil Voltaire a skrze něj bylo všude hlásáno heslo této celosvětově rozšířené sekty: ‚*Écrasons, écrasez l'infâme!*‘ (‚Zničme, zničte toho hanebníka!‘) ‚Hanebníkem‘ byl ten, jenž se stal člověkem, aby spasil lidstvo, který se stal chlebem, abychom se jím sytili: Ježíš Kristus, jednorozený Syn Boží.

Nenávist ke Kristovi je nejkrajnější pokušení, jemuž je vykoupěný člověk vystaven, poslední zkouška, v které musí obstát“ (msgre Delassus, str. 44).

Od apoštolských dob vychází ze Satanovy proticírkve komplot. Proticírkve působí přímo v národech a sdružuje všechny ty, kdo vědomě odvrhli Ježíšem Kristem a poté katolickou Církví hláсанé učení spásy. Mnohá protikřesťanská seskupení (ma-

nichejci, kataři, rozenkruciáni...), jejichž společnou základnou je gnosticismus, si dávala dostaveníčko v „*Satanově synagoze*“ (Zj 2,9), než se konečně tito spiklenci proti Kristovu dílu lásky „oficiálně“ sdružili pod mocnou korouhví internacionálního zednářstva.

Všechny tyto sice navenek rozdílné, ale společně pracující skupiny usilují o šíření apostasie, o *návrat světa k pohanství a do otroctví Satana*, přestože vtělené slovo přišlo proto, aby nás právě od toho osvobodilo.

V encyklice „*Humanum genus*“ Lev XIII. píše: „**Zednářství – přinejmenším ve svých vyšších stupních – není ničím jiným, než tajným náboženstvím Satana.**“

Zednářstvo – pravá ruka revoluce

„Již půldruhého století se po celém světě šíří mocný spolek, jehož principy jsou identické se zásadami revolucí, halící se do zástěrky mystéria, působící ve všech částech společnosti, tu tiskem, jinde zase z řečnické tribuny, výchovou mládeže nebo různými komploty, ale vždy se stejným cílem.

Takový spolek skutečně existuje, je jím zednářstvo, které představuje zdroj a jistým způsobem i matku všech tajných společností.²⁷

Zednářský spolek začal působit již v prvních letech 18. století a pokroky revoluce byly v přímé úměře k jeho šíření... Zednářská učení jsou všude tatáž, jeho jednota a univerzalita tedy vysvětlují jednotu a univerzalitu revoluce“ (páter Deschamps, str. XXVIII-XXIX).

„Bratr Malapetr, řečník Nejvyšší rady skotského obřadu, prohlásil v roce 1874 doslova: *„V 18. století bylo zednářstvo již po světě rozšířené do té míry, že lze říci, že od této epochy se nic nestalo bez jeho souhlasu“*“ (páter Deschamps, str. XXXVI-XXXVII).

Papežové tento instrument revoluce neúnavně pranýřovali. Pius VI. (1775-1799) 25. prosince 1775 psal:

„Vychytralost těchto zatvrzelých mužů je opravdu pobuřující. ... Při svém ničivém a zlověstném díle jsou však pouze nástrojem toho, který si zavolal na pomoc hada, aby naše prarodiče svedl a uvrhl do zkázy.“

Lev XII. (1823-1829) potvrdil, že revoluce ohrožuje nejen Církev, nýbrž i státy. Z tohoto pohledu je „*absolutně jisté*“, že bez ohledu na různost jmen existuje jednota „*všech sekt*“, snažící se prosadit „*jediný ničemný cíl*“. Proto papež nemeškal provolat ke křesťanským panovníkům:

„Současné poměry jsou takového druhu, že je nezbytně třeba tyto tajné společnosti rozbít, a to nejen v zájmu obrany katolického náboženství, nýbrž také kvůli vám a vašim poddaným. Věc náboženství je dnes s věcí křesťanské společnosti propojena tak těsně, že je už nelze navzájem oddělovat. Ti, kdož patří k tajným sektám, jsou stejnou měrou nepřáteli jak vaší moci, tak i náboženství.

²⁷ „Studium tajných společností je absolutní nezbytnost, chceme-li pochopit moderní dobu“ (páter Deschamps, str. XXXVII).

Napadají první i druhou, a touží po svržení obou. Kdyby mohli, nenechali by existovat ani náboženství, ani královskou důstojnost. ... Jejich horlivost živí nejen nenávisť vůči náboženství, ale doufají, že kdyby poddaní vašich říší viděli pokácené mezníky svatých věcí, vytýčené Ježíšem Kristem a Jeho Církví, nechali by se takovým příkladem snadno svést ke změně a zničení i stávající formy politické vlády.“

Právě to ostatně přiznávají otevřeně i sami zednáři.

„Při zasedání parlamentu 15. února 1904 Charles Benoist řekl ministrům: ‚Vy nejste vláda.‘ Pak ukázal na stranu, kde zasedali zednářští poslanci, a prohlásil: ‚Toto je skutečná vláda!‘ E. Combes odvětil: ‚Národy mají vždy takovou vládu, jakou si zaslouží.‘ Jinými slovy řečeno: Když vy, Francouzi, trpíte pod jařmem zednářstva, pak jsou příčinou tak ponižující tyranie vaše chyby a zločiny, spáchané proti Bohu a Jeho Církvi“ (msgre Delassus, str. 33).

Pius IX. (1844-1878) se na příslušníky tajných společností obrátil slovy Ježíše Krista k Židům: „*Vy jste z otce d'ábla a chcete činit žádosti otce svého*“ (J 8,44). ... 15. září 1865 Pius IX. na téma tajných společností prohlásil:

„K početným pletichám a intrikám, kterými se lidé pokoušejí napadat křesťanské jméno Církve Boží, a usilují – byť i nadarmo – o její zničení, je třeba nepochybně počítat tuto zhoubnou společnost mužů, která se vesměs označuje jako zednářská.“

Na totéž téma promluvil Pius IX. také 20. září 1874:

„Nechť vědí nepřátelé Církve, kteří s důvěrou doufají v budoucí věci a jisté události, jež se mají v blízké nebo vzdálenější budoucnosti odehrát, že i farizejové a jejich společníci byli nadšeni z Kristovy smrti, jako by dosáhli triumfu, aniž zpozorovali, že tato smrt byla *příčinou jejich naprosté porážky*.“

V červenci 1873 Pius IX. v encyklice „*Scite pro facto*“ odhalil zákulisního strůjce, tedy nikoho jiného než Satana, skutečného původce rozkvětu a politického triumfu zednářstva.

„Lev XIII. pranýřoval zednářstvo jako hnací sílu války, vedené ze všech stran proti Svaté Církvi. ... Bulletin Symbolické skotské velkolóže vyjadřuje myšlenku sekty následujícími slovy: ‚Zednářstvo nemůže jinak než poděkovat papeži za jeho poslední encykliku. Lev XIII. s nespornou autoritou a množstvím důkazů znovu potvrdil, že existuje nepřekročitelná propast mezi jím zastupovanou církví a revolucí, jejíž pravou rukou je zednářstvo. Přišel čas volit mezi starým řádem, opírajícím se o zjevení, a novým řádem, který neuznává žádnou jinou základnu než vědu a lidský rozum, tedy volit mezi duchem autority a duchem svobody‘ (cit. podle Dona Sardy y Salvany, ‚Le Mal social, ses causes, ses remèdes‘ [‚Společenské zlo, jeho příčiny a lék‘]).

Tuto myšlenku znovu na konventu r. 1902 vyjádřil řečník ve svém závěrečném projevu: ‚Co nás dělí? Je to propast, která bude překlenuta teprve v den triumfu zednářstva...‘

Od té doby polooficiální tiskový orgán ‚La Lanterne‘ opakovaně prohlásil: ‚Církev dnes už ví, že republika bude znamenat její smrt, a pokud republika

nezničí církev, zabije církev republiku. Mezi republikou a církví zuří boj na život a na smrt.“ (...)

V říjnu 1902 premiér E. Combes řekl: „Je potřeba dnes vědět, kdo se prosadí: Revoluce, ztělesňovaná republikou, anebo kontrarevoluce, představovaná klerikální a nacionalistickou reakcí“ (msgre Delassus, str. 29-30).

„Msgre Martin, biskup z Natchitoches (USA) v pastýřském listu ohledně protikřesťanského spiknutí psal takto:

„Vzhledem k faktu, že toto spiknutí nabralo až dosud nevídaný celosvětový rozměr a že útočí všude ve stejný čas i s totožnými prostředky, vidíme se nuceni k závěru, že zde existuje vedení, celkový plán a pevná organizace s jasným cílem, která všechno řídí. Ano, skutečně existuje taková organizace se svým cílem, plánem a skrytým vedením, které poslouchá. Vzdor svému rozptýlení po světě je to uzavřená společnost, spolek, který se zahnízdil v ostatních společnostech, aniž by k nim patřil, společnost, která je silnější než jakákoli jiná mocnost s výjimkou Boží. Je to děsivá organizace, která jak pro religiózní, tak i pro občanskou společnost nepředstavuje pouze běžné ohrožení, nýbrž nejhroznější myslitelné nebezpečí vůbec“ (msgre Delassus, str. 77).

„Msgre Dupanloup (*Étude sur la Franc-Maçonnerie*, Paris, Duoniol 1875) i kardinál Deschamps, mehelnský arcibiskup (*La Franc-Maçonnerie, son caractère, son extension, son organisation, ses sources, ses affluents, son but et ses secrets* [Zednářstvo, jeho podstata, rozšíření, jeho struktura, zdroje, jeho osoby, cíl a tajemství], Tournai, Caterman 1863) mocí své vysoké autority v citovaných spisech přesvědčivě dokázali, že zednářstvo představuje největší nebezpečí nové doby.

Kardinál Mathieu na základě dlouhých zkušeností jako biskup i muž píše: „Kladu si bolestnou otázku, jak je možné, že mocní tohoto světa nevidí, co se kolem nich děje, co podkopává jejich moc a jen čeká na jejich konečný pád. Jsem naprosto přesvědčen, že většina z převratných a temných událostí naší doby je připravována a uskutečňována zednářstvem“ (dopis ze 7. dubna 1875 M. Robinetovi de Cléry)“ (páter Deschamps, str. XXIII, XXXIV).

Označení zednářstva za nejhoršího nepřitele katolické Církve bylo hlavním tématem rozsáhlé korespondence, již vizionářka z La Saletty, Mélanie Calvatová, vedla s různými kněžími.²⁸

Revoluční program: Výstavba novopohanské společnosti, protikladné křesťanské civilizaci

„Protože pravdy religiózního řádu pronikly až do samé podstaty institucí, kterými jsou společenský řád, rodina a vlastnictví, musí se veškeré úsilí protikřesťanského spiknutí přirozeně zaměřit na vymýcení učení Církve z ducha společnosti. K zabití idejí je třeba zničit Církev.

²⁸ Viz dokument *Extraits des lettres écrites par Mélanie...* – Některé pasáže z něj jsme komentovali ve světle současných událostí na finančních trzích.

Zednářská sekta pochopila velmi dobře, že taková opovážlivost je uskutečnitelná jen v průběhu značně dlouhé doby, a z toho pak plyne, že pokud je okamžité zničení Církve nemožné, musí se jí alespoň zabránit v úplné obnově křesťanské civilizace. Proto se zednářská sekta pustila do potírání křesťanské výchovy laickou, protikřesťanskou výchovou.²⁹

Teprve poté, co byla revoluce rozpoutána, dosadili k moci lóžového bratra Bonaparta. Dobyvačná tažení pod jeho velením umožnila exportovat revoluci proti spásnému učení Našeho Pána. Z pozice vojenského dobytí pak Bonaparte vnutil všem porobeným zemím ateistickou výuku. Podle záměru zednářů musel být veden boj proti všemu, co by mohlo působit proti evoluci, vyšlé z idejí renesance. Dobře promyšlené a v lóžích obratně připravené zákonodárství bylo parlamentem schváleno a následně prosazeno doslova lavinou administrativních opatření“ (msgre Delassus, str. 13 a 23).

„V průběhu rozpravy k zákonu o sloučení se republikáni nijak netajili tím, že byl prvním krokem na cestě k zničení Církve. Viviani prozradil úsilí sekty v projevu z tribuny 15. ledna 1901 těmito slovy:

„Nad tímto každodenním bojem ještě zuřil mohutný konflikt mezi duchovní a světskou mocí o nadvládu v snaze udržet si až do konce řízení lidstva. Na vůli člověka stojící společnost a na vůli Boží spočívající společnost stojí skutečně proti sobě. Jde o to, zničit na vůli Boží postavenou společnost, aby bylo možné vybudovat novou, založenou na vůli člověka.“ ... Jedná se o „postavení náboženství lidstva na místo katolického náboženství“.

Z toho důvodu je také kongregacím vyhlášená válka pouhou vedlejší šarvátkou. Skutečnou bitvou je ta, v níž proti sobě stojí katolická Církev a zednářský templ, tj. Církev Boží a církve Satana; strašný boj, na jehož výsledku závisí osud lidstva. – Pokud má Církev převahu a šíří víru, bude i nadále do všech srdcí vštěpována věčná naděje. Pouze na jejích troskách může být zřízeno „náboženství člověka“, které nechce, aby člověk vzhlížel k nadčasovému, věčným věcem. Tento satanský cíl je jednomyslně podporován všemi republikány, kteří jsou svým charakterem nepřáteli Krista Krále.

²⁹ „K převedení religiózního světa na dráhu, která by vedla k ‚obnově světského‘, bylo neméně důležité strhnout na sebe vedení duchů, než redukovat papeže na modlu. Napoleon to velmi správně pochopil, založil univerzitu, a světil jí vyučovací monopol. ... Zednář Fourcroy předložil 6. května 1806 legislativě návrh zákona, jehož článek 1 zněl: ‚Pod názvem Císařská univerzita bude založena korporace, které se svěří výhradní kompetence na veřejné vzdělávání v celé říši.‘ – Napoleon svým důvěrníkům řekl: ‚Chtějí zničit revoluci... Budu ji hájit, protože já, já jsem revoluce!‘ (*Histoire du Consulat del'Empire* od Thierse, sv. V., str. 14, cit. podle msgre Delassuse, *Le problème del'heure présente*, str. 97). Veřejná výuka je rovněž prostředkem, jehož tajné společnosti používají od 18. století k formování ducha národů. Instrukce Adama Weisshaupta, tvůrce německého iluminátství, které se před r. 1789 zmocnilo výhradního vedení všech francouzských a německých lóží, působí tak, jako by byly napsány dnes (kniha II, kap. V, str. 6-7): ‚Je třeba všude získávat obecný lid pro náš řád, a nejlepším prostředkem k tomu je vliv na školy. ... Necht' naši vůdci neúnavně pracují na plánech a prostředcích, abychom se stali pány všech těchto institucí.‘ – Zde máme celé tajemství horlivosti a vytrvalosti, s nimiž se lóže všude snaží zničit křesťanskou výuku a na její místo dosadit povinné laické vzdělání, řízené jejími vůdci“ (P. Deschamps, str. LXXXII a LXXXIII).

K tomuto projektu Jacques Piou řekl: ‚Socialisté chtějí duchovní moc vyrvat z vědomí lidí a zmocnit se vlády nad lidstvem...‘ Další poslanec zvolal: ‚Nejsou to jen socialisté, kdo to chtějí, ale i republikáni.‘ Tomu pan Piou neodporoval“ (msgre Delassus, str. 17-20).

V bulletinu Velkého Orientu čteme:

‚Je zde všeobecné náboženství, které zahrnuje všechna specifická náboženství světa. K tomuto náboženství se hlásíme, toto náboženství vyznávají všechny vlády, které provolaly náboženskou svobodu“ (červenec 1856, str. 172).

V témže bulletinu (č. 37) s titulem ‚Politique et Maçonnerie“ [‚Politika a zednářstvo“] se znovu říká: ‚Zednářstvo samo sebe chápe jako supercírkev, která všechny ostatní církve slučuje.“

Paul Roca³⁰ se vyjádřil obdobně: ‚Co chce křesťanstvo zřít, ... je univerzální náboženství, zahrnující v sobě všechna ostatní“ (‚Glorieux centenaire“ [‚Přeslavné sté výročí“], str. 77).

‚Pius VII. se absolutně nemýlil, když ve své encyklice z 22. března 1808 napsal:

‚Pod touto stejnou ochranou všech věroučných směrů se skrývá nejnebezpečnější a nejzákladnější pronásledování Církve Ježíše Krista, jaké si jen lze představit, a kdyby to mocí a zákeřností pekla bylo možné, také snaha ji porazit““ (msgre Delassus, str. 98).

‚Van Humbeeck, Mistr stolce lóže ‚Les Amis de l’Union du progrès‘ [‚Přátelé unie pokroku‘] 26. prosince 1864 řekl: ‚Revoluci se předhazuje, že vyhloubila propast. To není pravda; revoluce nevyhloubila žádnou propast, pouze vykopala jámu k pohřbení minulosti [křesťanské civilizace]. Co platí o revoluci, hodí se i na zednářstvo, jehož je revoluce pouze profánní formou. Ano, mrtvola tísní svět. Tarasí cestu pokroku [návratu k pohanské civilizaci]; touto mrtvolou je minulost, nebo abychom se vyjádřili ještě jasněji, katolicismus.‘

Následujícího roku 1865 se v Lutychu pořádal studentský kongres. Nejprve se na něm rekrutoval generální štáb internacionály a poté Gambettovy pomocné sbory. Ohledně řečeného kongresu se Lafargue zeptal: ‚Co je to revoluce?‘ a hned si sám odpověděl: **‚Revoluce je triumf člověka nad Bohem.‘**

Roku 1870 byl v pařížském sídle Velkého Orientu vydán manifest s titulem ‚Bůh před vědou, aneb náboženství a zednářství,‘ kde se čte: ‚Katolicismus, tento nejrozhořčenější nepřítel zednářstva, jehož učení mu příkře odporují...‘

Téhož roku stálo v časopise ‚Le monde maçonnique‘ ([‚Zednářský svět‘] leden resp. červen 1870) následující prohlášení: ‚Zednářstvo nás učí, že je jenom jediné náboženství, skutečné náboženství a následně tedy jedno jediné přírodní náboženství, totiž *kult člověka*. Tato abstrakce, bratři, která povýšená na systém posloužila k vytvoření všech náboženství, není ničím jiným nežli úhrnem všech našich nejvznešenějších instinktů, kterým jsme propůjčili tělo, zvláštní existenci.‘ **Zřetelněji už se vyslovit nelze: lidstvo je Bohem, lidská**

³⁰ Teosof Paul Roca byl žák proslulého kabbalisty Stanislause de Guaity, autora odporné ódy na Lucifera. Byl rovněž žákem Oswalda Wirtha, zednáře 33. stupně. Když Roca roku 1893 zemřel, Církev odepřela pohřbit jej do posvěcené země.

práva tedy musejí zaujmout místo Božího zákona, kult instinktů lidstva musí nahradit kult Stvořitele“ (msgre Delassus, str. 22-23; 25-26).

„Hluboký myslitel, páter Pachtler, který důkladně studoval učení zednářstva, shrnul jeho základní ideu – i všech tajných společností – velmi výstižně takto: „Tři výchozí bludy, užitě jako základ pojmu lidstva, totiž původní dokonalost člověka, popření jakéhokoli nadpřirozeného cíle, i jeho absolutní nezávislost, odpovídají pořadí etap na cestě zla: **lidstvo bez Boha, lidstvo, které se dělá Bohem, a lidstvo proti Bohu**. Tak vypadá konstrukce, kterou se zednářstvo snaží postavit na místě Božího řádu, tedy lidstva s Bohem““ (páter Deschamps, „Les sociétés secrètes“ [„Tajné společnosti“], díl 2, 1881, str. 2 a 4).

Renesancí ohlášený cíl, k němuž zednářstvo celkový vývoj tak houževnatě směřuje, je už tedy zcela zřejmý: chce zřídit novou společnost s novým náboženstvím, s náboženstvím člověka!

Svatá katolická Církev ustavičně bojovala proti této „nové společnosti“, která usiluje nejen o obnovení antického pohanství, nýbrž také o celosvětové zavedení Satanova kultu! Nyní už lze pochopit, proč Petrův stolec zednářskou sektu vždy odhaloval, pranýřoval a potíral.

V encyklice „Humanum genus“ také Lev XIII. říká jasně:

„V dnešní době je však zřejmé, že stoupenci zla vcházejí ve spiknutí a za vedení a podpory tzv. zednářů, svazu, jenž je široko a daleko rozvětven a má pevnou organizaci, šikují se k rozhodnému boji. Vždyť již vůbec neskrývají svých úmyslů a s největší opovážlivostí povstávají proti Božímu Majestátu. Církvi svaté veřejně a otevřeně chystají záhubu, a to s tím cílem, aby úplně oloupili – kdyby to bylo možné – křesťanské národy o dobrodiní, o vykoupení Ježíšem Kristem, Spasitelem světa. Za tak naléhavého ohrožení, v době tak strašného a tvrdošíjného útočení na křesťanství je Naší povinností upozornit na nebezpečí, ukázat na nepřítele a podle svých možností čelit jeho záměrům a taktice, aby nezahynuli ti, jejichž spása Nám byla svěřena. (...) Jsou různé sekty, jež se sice liší jménem, obřady, organizační formou a původem; poněvadž však mají společný cíl a druží se k sobě názorovou podobností v hlavních věcech, shodují se ve skutečnosti se sektou zednářskou. Ta je jakýmsi ústředím, odkud se rozcházejí a kam se opět všechny vracejí.“

Tentýž papež 19. března 1902 načrtl všem biskupům v několika slovech exaktní obraz zednářstva:

„Jakožto permanentní ztělesnění revoluce představuje zednářstvo jistý druh zvráceného spolku, mající za cíl skrytou vládu nad existující společností a jehož smysl existence spočívá pouze a výhradně v boji proti Bohu a Jeho Církvi. (...) Zednářstvo polapilo všechny národy do svých obrovitých sítí a je ve spojení s ostatními sektami, které vodí neviditelnými nitkami po své vůli, přičemž spojence láká návnadou domnělých výhod a pak je drží pod svou kontrolou, a vlády nutí k povolnosti hned sliby, hned zase výhrůžkami. Tím se sektě podařilo vniknout do všech tříd společnosti; představuje neviditelný a nezodpovědný stát v legitimním státě. Existuje jedno jediné ústředí, z něhož je všechno řízeno, jediný předem stanovený plán. (...).“

29. srpna 1896 psal budoucí svatý Pius X. profesoru Antoniu De Angelo, členu diecézní komise protizednářského podvýboru:

„Potírání zednářství je religiózní a v nejvyšší míře i společenský úkol, protože tato sekta smýšlí nepřátelsky nejen o našem svatém náboženství, ale hodlá také zničit klid a řád. Proto doporučuji stoupencům Ligy, aby se starali obzvláště o ony politováníhodné mladé lidi, svedené obratnými hesly, příslušníky antiklerikální sekty, která pod záminkou rozumu a vědy přímo bojuje proti víře.“

Rovněž páter Kolbe v roce 1922 napsal:

„V naší době je zednářstvo vůdcem nepřátel Církve a spásy duší. ... Hlavní, největší a nejmocnější z nepřátel Církve je zednářstvo.“

Odsudky zednářstva

Ve starém katechismu stálo:

„Na počátku 18. století se protikatolické síly (deisté, materialisté, volnomyšlenkáři) spojily do mocného spolku, který přijal jméno zednáři. Zpočátku to byla filantropická a politická společnost, ale po založení Velkolóže Londýnské v roce 1717 se stala centrem volnomyšlenkářů a do určité míry armádou ateismu.

Z Anglie pak přeskočilo zednářství do Francie, kde r. 1721 vznikla v Dunkerque první lóže. Velký Orient Francie se sídlem v Paříži byl založen 1772.

Pod pláštíkem filantropie bylo zednářství tím, čím je až dodnes: **andělem temnoty, přestrojeným za anděla světla**. Tím svedlo mnoho šlechetných duší včetně kněží. ... Tito lidé skrývaný cíl zednářstva neprohlédli. Papežové našťestí byli jasnozřivější; plně pochopili, že mají co dělat s nejnesmiřitelnějším nepřítelem Církve. Zednářství bylo jimi již velmi záhy odsouzeno, např. Klementem XII. r. 1738, Benediktem XIV. r. 1751, poté Piem VII. r. 1821, Piem IX. r. 1865 a konečně Lvem XIII. r. 1884 v encyklice „Humanum genus“.

Roku 1738, když vyšlo druhé vydání Andersonovy Konstituce, varoval papež Klement XII. (1730-1740) poprvé před novou tajnou společností zednářů. Ve své bule „In eminenti“ z 28. dubna toho roku psal:

„Již jsme se doslechli, že široko daleko a den ze dne sílí některé společnosti, spolky, jednoty, shromáždění, lóže a pokoutní schůzky, známé pod jménem svobodných zednářů nebo v různých řečech jinak nazývané, v nichž se vzájemně sdružují lidé všech náboženství a sekt, spokojující se pouhým zdáním přirozené mravnosti v lóžích, které jsou podle svých řádů a stanov tajné a nedostupné. Tito lidé jsou pak nuceni skládáním přísahy na bibli a pod celou řadou trestů zachovat neporušitelné mlčení o tom, co se v lóžích za tajných obřadů děje. (...) Kdyby totiž nic zlého lóže nedělaly, neměly by v nenávisti světlo. Vždyť se jejich špatná pověst tak rozšířila, že již dříve došlo v mnoha zemích k odsouzení jmenovaných společností světskou mocí a k jejich prozíravému potlačení, protože ukládají o bezpečnost států.

My pak... po zralém uvážení a v bezpečné znalosti jsme stanovili a rozhodli z plnosti apoštolské moci, že právě tyto společnosti, spolky, jednoty, shromáždění, lóže a pokoutní schůzky svobodných zednářů nebo jakkoli jinak se nazývají, mají být odsouzeny a účast na nich zakázána. ... Proto je také touto konstitucí, *kteřá nikdy nepozbude platnosti*, odsuzujeme, a účast na nich zakazujeme.

Ještě však ukládáme biskupům a vyšším prelátům i jiným místním ordinářům, stejně tak jako inkvizitorům kdekoli pověřeným vyšetřováním bludařské zvrácenosti, aby postupovali proti těm, kteří přestupují toto nařízení a vyšetřovali je, ať jsou jakéhokoli stavu, hodnosti a urozenosti, a jako podezřelí z bludařství je postihovali a drželi na uzdě náležitými tresty.

Nikomu není dovoleno tuto listinu, obsahující Naše prohlášení, odsouzení a zákaz, porušovat anebo jí nedbat. Pokud se toho někdo odváží, necht' ví, že na sebe uvaluje hněv všemohoucího Boha a svatých apoštolů Petra a Pavla“ (cit. podle antologie George Virebeau, *Les papes et la Franc-Maçonnerie [Papežové a zednářstvo]*, Paříž 1977, str. 15-17).

Protože si Klement XII. byl dobře vědom nebezpečnosti zednářské sekty, zakázal ji v papežských státech, zatímco zmíněná bula nebyla ve Francii krále Ludvíka XV. nikdy předložena parlamentu k registraci. *Galikanismus byl spolehlivým spojencem zednářstva!*

Citovaná bula obsahuje realistické zhodnocení sekty. Papež v ní ještě říká, že odsuzuje zednářstvo také „z dalších Nám známých spravedlivých a rozumných důvodů“. Roger Peyrefitte se dozvěděl o osmnáctistránkovém tajném dopisu ve Vatikánské knihovně, který byl k bule „In Eminentí“ připojen, a publikoval z něj rozsáhlý výtah. Církev z papežova dopisu nikdy nezpochybnila ani jedinou větu.

Papežův dopis obsahuje hned na začátku zásadu, že je povinností každého katolíka vyhýbat se v otázkách svědomí a víry riziku, upadat tím do pokušení a přebírat ideje, jejichž povahu přesně nezná.

„Katolík musí mít především víru a musí věřit zjeveným pravdám. Všechny teorie nebo učení, které odporují katolické víře, jsou pro nás nevyhnutelně falešné a lživé. Katolík, který se k nim hlásí a zavazuje se přísahou je vyznávat a šířit, je špatný katolík, ba něco horšího – je nekatolík, odpadlík a přívrženec Antikrista. Proč by měl katolík cítit potřebu znát se k jinému učení a hlásat je, když má přece učení, pocházející od Boha, od Krista? (...)

My známe velice dobře skutečné učení i pravý smysl této sekty, nejhorší a nejnebezpečnější ze všech, přestože s rafinovaností synů temnoty skrývá svou pravou podstatu a zatemňuje své skutečné učení. Vycházíme ovšem také z toho, že není potřebné veřejně diskutovat o tak zřejmých věcech, zvláště pak když se velice dobře a všeobecně ví o neslučitelnosti této sekty s charakterem křesťanství. (...)

Říkají, že existence Boha odporuje lidskému rozumu, a že lidský rozum – samoučel, který mizí s fyzickou smrtí – je pravým a jediným Bohem univerza, které bylo stvořeno výhradně ke slávě člověka a jeho rozumu. Takové je skutečné učení zednářstva, tajné sekty, která popírá Boha, ale tváří se, jako by ho

akceptovala za symbol. Kdo je tento Bůh, popíraný rozumem těch, kteří jej stavějí do středu univerza?

Je jím Nejvyšší stavitel univerza. Kde existuje něco vyššího, musí být také něco nižšího..., ale oni se považují za stavitele a tedy za trvalé, přímé a nezbytné spolupracovníky architekta, na jehož činnosti se podílejí, a to nikoli jako synové a služebníci. Jsou současně stavebními kameny, z nichž se den za dnem buduje univerzum, v jehož středu už není žádný Bůh, nýbrž lidský rozum, který je podle jejich učení skutečným stavitelem. Jsou zednářstvem, tedy dílnou, která slučuje budovatele a současně i stavební kameny této lidské konstrukce.

Přijde čas, kdy se mnozí z nich veřejně přihlásí k svému ateismu. Přijde však také den, kdy mnozí z nich se z tohoto záludného spolku vymaní, kdy se mnoho srdcí postaví proti takové hrdosti a pýše, a dojde k poznání, že tato sekta je satanská, protože zastává učení, obsahující Luciferovy hříchy, a mnozí z nich po značném úsilí najdou v pravé Církvi světlo, které dosud marně hledali v bludu a hrdosti. ... Vyčkejme, až jako vždy blud zničí blud“ („Les fils de la lumière“ [„Synové světla“], Flammarion, Paříž 1961, str. 395-405).

Klement XII. samozřejmě nikdy nemluvil o cechu kameníků nebo stavitelů katedrál, jak se nám snaží namluvit zednáři. Definiuje zednářstvo výslovně jako novou sektu, a to již v roce 1738, tedy půl století před Francouzskou revolucí!

Roku 1789 se sekta *chystala nikoli k budování, nýbrž k zničení katedrál* a křesťanského řádu vůbec.

Od svých oficiálních začátků je tudíž zednářstvo internacionální, permanentní komplot proti trůnu a oltáři, skrytý a velmi těžko rozpoznatelný. Cíl zednářstva tedy spočívá v převzetí světské moci republikou, a duchovní moci novým náboženstvím (jímž bude „pokoncilní církev“).

Benedikt XIV. (1740-1758), který pak na Petrově stolci vystřídal Klementa XII., zopakoval a potvrdil odsouzení zednářstva svým předchůdcem. Aby se vyhnul každé dvojznačnosti, v papežské konstituci ve formě buly „Providas romanorum pontificum“ z 18. května 1751 potvrdil exkomunikaci těch, kdož by jednali proti encyklice.

6. července 1758 usedl na Petrův stolec kardinál Rezzonico, který přijal jméno Klement XIII. (1758-1769). Jeho pontifikát spadl do epochy, kdy byly v módě filosofické ideje a šířil se ateismus. Tento papež vystupoval především proti zhoubným spisům, které zednářská sekta všude rozšiřovala.

Ocitujme si část naléhavého zvolání pontifexe v encyklice „Christianae reipublicae salus“ z 25. listopadu 1766, která bohužel zůstala bez odezvy.

„Horlivě musíme bojovat... ohledně vyplenění škodlivých knih, neboť je nemožné odstranění samotných bludů, dokud živly tohoto zlosynství, nám odbojné, nebudou ohněm spáleny a zničeny“ (cit. podle Řehoře XVI. v encyklice „Mirari vos“).

25. prosince 1775 odsoudil Pius VI. (1775-1799) „zhoubné sekty“. Stejně učinil Pius VII. (1800-1823), který považoval za nezbytné pranýřovat tajné společnosti, přičemž si postěžoval, „že horlivost Svatého stolce nevykazuje žádoucí účinek, a že

tito špatní lidé nehodlají upustit od svých opovážlivostí“ („Ecclesiam a Jesu Christo“ z 13. září 1821).

Právě v této encyklice papež odhalil existenci nové sekty, která je ještě nebezpečnější než předcházející, a označuje se jako „carboneria“ (uhlířina).

Lev XII. měl za „absolutně jisté“, že bez ohledu na různost jmen existuje jednota „všech těchto sekt ve věci uskutečnění hanebného plánu“. Podle něj byli tito lidé těmi, „které naši otcové bez váhání nazývali prvorození d'ábla“.

Karbonářství a ostatní tajné společnosti nabyly takových rozměrů, že je Lev XII. ve své apoštolské konstituci „Quo graviora“ ze 13. března 1825 musel znovu pranýřovat.

Napomínání a výstrahy Lva XII. bohužel nepřinesly očekávané ovoce. Proto Pius VIII. (1829-1830) v encyklice „Traditi humiliati“ z 24. května 1829 znovu varoval před korumpováním mládeže.

V konzistoři 9. prosince 1854 označil Pius IX. (1846-1878) členy tajných společností následujícími Kristovými slovy: „Vy jste z otce d'ábla a chcete činit žádosti otce svého (...), ohavnou sektou zhouby, morem, dětmi d'ábla, synagogou Satanovou.“ Boj proti zednářství a liberalismu, které jsou vzájemně těsně propojeny,³¹ byl hlavní starostí jeho pontifikátu. Svědčí o tom i následující dokumenty: encyklika „Qui pluribus“ z 9. listopadu 1846, projev „Quibus quantisque“ z 20. dubna 1849, encyklika „Noscitis et nobiscum“ z 8. prosince 1854, encyklika „Quanto cinficiamur moerore“ z 10. srpna 1863, „Syllabus“ (přehled moderních bludů) z 8. prosince 1864, projev v konzistoři „In ista“ z 29. dubna 1876, breve „Ex epistola“ z 26. října 1865, breve „Quamquam“ z 29. května 1873 a encyklika „Etsi multa luctuosa“ z 21. listopadu 1873.

V posledně zmíněné encyklice Pius IX. upomínal:

„Pokud si někdo myslí, že apoštolská konstituce, v níž se hrozí exkomunikací tajným sektám a jejím členům i vůdcům, neplatí v těch zemích, kde civilní autority tyto sekty trpí, pak se věru velice mýlí.“ – Krátce před smrtí ještě Pius IX. prelátům zdůraznil: „Ti, kteří se snaží o alianci mezi světlem a temnotou, jsou nebezpečnější než zjevní nepřátelé.“

Všechny tyto výroky ovšem seabeměně nezapadají do konceptu koncilním prelátům a všem těm, kdo se na II. vatikánském koncilu tak snažili o nemožné sloučení světla s temnotou a tradice s progresismem.

Lev XIII. (1878-1903) cíle zednářské sekty označil blíže v encyklice „Humanum genus“. V ní katolíkům vštěpuje, že je třeba „zednářům strhnout masku, za níž se skrývají“. Zdůraznil také, že „křesťanství a zednářství jsou ze své podstaty neslučitelné, takže kdo se spojuje s jedním, odtrhává se tím od druhého“. Během celého pontifikátu Lev XIII., stejně jako již před ním Pius IX., ustavičně varoval před zednářstvím, o čemž výmluvně svědčí následující dokumenty: Encyklika „Etsi nos“

³¹ „Jeden z vůdců belgického zednářstva i liberální strany, ‚bratr‘ (a senátor) Goblet d'Aviella již 5. srpna 1877 v lóži ‚Les Amis philanthropes‘ v Bruselu jasně vyjádřil roli zednářstva: ‚Řekněte jim stručně a jasně, že my jsme filosofii liberalismu. Řekněte jim to pouze s tím omezením, které nám ukládá zednářské tajemství.‘“ (Cit. podle ‚Courrier de Bruxelles‘ ze 3. března 1879, páter Deschamps, *Les sociétés secrètes [Tajné společnosti]*, díl 2, 1881, str. LXIX.)

z 15. února 1882, encyklika „Humanum genus“ z 20. dubna 1884, dále promluva „Dall'alto“ z 15. října 1890, projev „Spesse volte“ z 5. srpna 1898, encyklika „Inimica vis“ z 8. prosince 1892, list „Custodi“ z 8. prosince 1892, encyklika „Praeclara“ z 20. června 1894, promluva „Parvenu à la 25ème année“ z 19. března 1902 a projev „Nobis quidem“ z 22. června 1903.

Svatý Pius X. (1903-1914) bojoval hlavně proti zednářskému duchu, který se vplížil do Církve. Je autorem proslulé encykliky „Pascendi“ z 8. září 1907, v níž odsuzuje modernismus, definuje jej jako stoku všech herezí, a v září 1907 zavazuje klérus k protimodernistické přísaze.

V encyklice „Maximum illud“ z 30. listopadu 1919 zůstává Benedikt XV. (1914-1922) věrný učení svých předchůdců.

Pius XI. (1922-1939) encyklikou „Divini Redemptoris“ z 19. března 1937 odsoudil komunismus, legitimní dítko zednářstva.

A konečně Pius XII. (1939-1958) např. 24. července 1958: „Kořeny moderní apostasie jsou vědecký ateismus, dialektický materialismus, racionalismus, laicismus a jejich společný zdroj – zednářstvo“ (*Doc. Cath.*, 1958, str. 918).

Podle úsudku všech těchto papežů tedy „osvícené století“ se všemi zhoubnými idejemi jedu apostasie mělo jeden a tentýž původ – zednářství.

Soudce Agnoli došel k následující bilanci:

„Zednářstvo je institucí, která byla Církví v jejích dvoutisíciletých dějinách nejčastěji prokleta a zavržena (páter Esposito vypočítal na 590 takových dokumentů).“³²

„Základní myšlenka křesťanství je v tom, že morálka i celý společenský řád spočívají na zjevených pravdách, na Bohu a Jeho Kristu: Omnia instaurare in Christo. Tato zásada však byla odvržena oním článkem [zednářských] stanov, který morálku a ctnost prohlašuje za nezávislou na náboženství. Církev tedy jednala správně, když na vstup do zednářského řádu uvalila exkomunikaci. – Pokud se nechce zpronevřit Pánem svěřenému poslání, musí zůstat jedinou a neomylnou vůdkyní lidí na cestě, která je má přivést k věčnému životu“ (páter Deschamps, str. LXIV).

Sami zednáři uznávají v papežství svého nejtvrďšího odpůrce. Gustave Bord to v „La Franc-Maçonnerie en France“ [„Zednářstvo ve Francii“] říká následovně:

„Papežství bylo jedinou silou, která měla naprosto jasno v tom, jaké nebezpečí zednářstvo představuje, a to již téměř od samého počátku. Papežství toto ohrožení jasně rozpoznalo a včas na ně poukazovalo. Nevěřilo se mu, a zvláště ve Francii papežství nikdo nepopřál sluchu. Parlamenty odmítaly zaregistrovat papežské buly, a protože nebyly rozšiřovány, zůstaly prakticky bezcenné. Celý jeden [katolický!] svět tím byl odsouzen k zániku.“

³² Dr. Carlo Alberto Agnoli, přednáška na kongresu Si Si No No v lednu 1996 v italském Albanu, publikovaná v „Le Courier de Rome, Si Si No No“. Uvedené citáty jsou z francouzského překladu zmíněné italské přednášky dr. Agnoliho.

Komplot iluminátů a francouzská revoluce

V lůně zednářstva se utvořila sekta, která byla ještě tajnější než ostatní, a záhy se stala jeho skutečným vůdcem. Byla to sekta iluminátů. Její zakladatel Adam Weishaupt byl profesorem práva na univerzitě v Ingolstadtu.

Jednoho z blízkých Weishauptových společníků, odpadlého kněze Lanze, zabil roku 1785 blesk, když doručoval důležité poselství svého nejvyššího nadřízeného. Dokumenty se dostaly do rukou bavorské policie a umožnily vypátrat hlavní viníky. Následoval soudní proces, jehož akta byla zveřejněna, aby varovala křesťanské panovníky na chystaný komplot. **Z dokumentů mj. jasně vyplynulo, že v roce 1789 má být ve Francii veden mocný úder proti monarchii!**³³

Podle iluminátů bylo totiž nemožné zničit Církev dříve, než budou svrženy křesťanské mocnosti (monarchie), které jí poskytovaly ochranu. Bylo tedy třeba nejdříve svrhnout světskou moc a poté duchovní, nejprve trůn a pak oltář.

Jedno je zcela jisté: vysocí zasvěcenci zednářstva rozpoutali revoluci roku 1789, aby monarchii v osobě Ludvíka XVI. doslova s'ali hlavu.

Všechno to se odráží i v zednářském rituálu, kdy se korunované figuríně stíná hlava, a vzápětí se dýkou probodává další postava s tiárou. Rituálem se naznačuje, že dříve, než se zlikviduje papežství, je třeba setnout hlavu monarchii, ochránkyni Církve svaté. Mělo se to připravit podvratnou činností „filosofů“ a encyklopedistů, a přesně to se později také stalo.

Církev k zavraždění krále nemlčela. Pius VI., kterým poprava Ludvíka XVI. hluboce otřásla, ve svém proslovu na tajné konzistoři 17. června 1793 prohlásil:

„Ludvíka XVI. odsoudili k smrti, a rozsudek byl vykonán. Kdo jsou muži, kteří vynesli tak strašlivý ortel? Jaké manévry mu předcházely? Měl k tomu právo Národní konvent, který se povýšil na soudce nad králem? Odpověď zní – rozhodně ne! Toto shromáždění, jež odstranilo království, nejlepší ze všech vládních forem, vzalo do svých rukou veřejnou moc lidu, který je neschopen naslouchat rozumu a ve svých postojích se nechává řídit neznámým plánem, při svých rozhodováních se nedává vést pravdou, nýbrž předsudky, je vrtkavý, dá se snadno oklamat a svést ke zlu, je nevděčný, domýšlivý a krutý, má požitek z pohledu na prolévání krve a popásá se na mukách svých obětí tak, jako se kdysi ve starověku obveseloval podívanou v amfiteátru.

Ještě jednou běda, ubohá Francie. Ty, která's říkala, že potřebuješ katolického panovníka, ty, která's měla katolického monarchu, jsi jej zavraždila, protože byl katolický.“

Pius VI. pak ještě dodal: „Generální shromáždění francouzského kléru odhalilo roku 1755 ohavný komplot dílny zla a pranýřovalo jej. Kdyby se jen bývalo poslechlo Našeho mínění a Našich rad! Dnes bychom nemuseli vzdychat nad tímto mohutným spiknutím, připraveným proti králům a říším.“

³³ Zmíněná soudní akta byla publikována v Barruelově knize *Mémoires pour servir à l'histoire du Jacobinisme*. Barruel je převzal z knihy *Originalschriften des Ordens und der Sekte der Illuminaten*, publikované r. 1787 knížecí dvorní tiskárnou v Mnichově.

Revoluce roku 1789 utopila křesťanský národ v krvi a cesta byla volná pro republiku. Po zjevné revoluci měla následovat tichá, plíživá revoluce, revoluce ducha. Jak? Tím, že všechny dosavadní hodnoty byly zredukovány na nový humanismus.

Následky francouzské revoluce

Více než dvě století, dělící nás již od francouzské revoluce, nám dovolují ocenit správnost papežských výroků a svědectví. Zásady z roku 1789 skutečně nebyly ničím jiným než *politickou doktrínou zednářstva*.

Bylo třeba rozbít katolické jádro, představované rodinou. Sektáři zavedli civilní manželství, rozvod, a laicistické – tedy ateistické – vyučování. Rodičovská autorita byla zpochybňována pedagogy, kteří se odvolávali na Rousseaua. Feminismus, zaměstnanost žen, jesle pro nejmenší, potraty a ještě mnoho dalších zednářských „požehnutí“ se dostalo společnosti v rámci „osvobození“ lidského pokolení.

„Společnost stojí na autoritě, mající svůj původ v Bohu. Rodina spočívá na manželství, jehož legitimita a nerozlučitelnost jsou odvozeny z Božího požehnutí. Vlastnictví se opírá o vůli Boží, který uložil sedmé a desáté přikázání, aby chránil majetek před zcizením a dokonce i jen před žádostivostí. Všechno to muselo být zničeno, aby podle šílených plánů zednářské sekty mohla být civilizace postavena na novém základě“ (msgre Delassus, str. 7).

A tak se stalo, že katolické národy daly přednost laicistickému humanismu. Povstal jakýsi druh spolupachatelství ducha národa a zednářstva k potírání a zavržení Krista Krále.

Posíleny těmito vymoženostmi pokračovaly lóže v komplotu na zničení Církve, nebo přesněji řečeno na **nahrazení skutečné a pravé Církve synkretickou supercírkví, a to především rozkládáním a infiltrováním církevní hierarchie**.

Pomalý, ale strašný rozklad mas pokračoval po revoluci tou vládní formou, kterou má peklo nejraději – republikou! Díky jejím školám bez Boha se podařilo nestydatým lhaním zfalšovat historickou pravdu a zamlít tak původ i nadpřirozené poslání monarchie.³⁴ **Z šílené nenávisti ke katolicismu byla kultura smrti vtlučována do hlavy celým generacím, které odpadly a navždy se vzdaly spásy.**

Klement XIII. v encyklice „*Christianae reipublicae salus*“ z 25. listopadu 1766 napsal:

„Nebezpečí je tím větší, že knihy, propagující taková učení, jsou psány obratně a poutavě, všude si nacházejí cestu a všude také šíří jed bludu.“

Tyto spisy pak také zamořují učební osnovy našich dětí, vyvolávají současné generační konflikty, a dělají z nich pozdější rebely proti vtělenému slovu.

V encyklice „*Traditi humiliati*“ z 24. května 1829 Pius VIII. píše:

„Mimo to vás chceme zvláště upozornit na jisté nedávno založené tajné společnosti, jejichž cílem je kazit duše mladých lidí ve školách a gymnáziích.³⁵ Mnozí mravně zpustlí učitelé tam ze všech sil pracují na tom, aby mladí

³⁴ Lze jen doporučit text Jeana Vaquié, *Les origines et les finalités surnaturelles de la Monarchie Française*.

³⁵ Nezapomínejme, že dnes jsou školy semeništěm mravní zkázy víc, než kdy předtím!

lidé opustili Boha a byli svedeni na cesty Beliala, a zcela vědomě svým učním kazí rozum i srdce těch, kteří jsou jim svěřeni. Důsledkem toho všeho pak je, že tito mladí lidé upadají do žalostné prostopášnosti a bezuzdnosti, ztrácejí respekt před náboženstvím a ve svém počínání se už nechtějí nechávat vést žádnými zásadami, takže opovrhují svatostí čistého učení, překračují všechny Boží i lidské zákony a oddávají se všemožným nezpůsobům, bludům a opovázlivostem“ (cit. podle antologie G. Virabeaua, *Les papes et la Franc-Maçonnerie*, Paříž 1977, str. 23-24).

Ostatně již dříve, 25. prosince 1775, pranýřoval Pius VI.:

„... filozofy, hotové neštěstí, kteří svým perverzním učením uvolňují všechna pouta, pojící vzájemně lidi a držící je ve spravedlivé závislosti na svých legitimních představených. Těmto filozofům se již dokonce podařilo proniknout i do samotné svatyně. Až do omrzení neustále opakují, že se člověk rodí svobodný, a že není podřízen žádné autoritě. V důsledku toho představují společnost jako shromáždění idiotů, vrhajících se ve své hlouposti do prachu před panovníky, kteří je utlačují, takže jednota kněžství a království není podle nich ničím jiným, než barbarským spiknutím proti lidské svobodě.“

Z Francie, nejstarší dcery Církve, udělala republika nejhoršího nepřítele vlády našeho Pána Ježíše Krista nad společností. – Přesto již byl nad republikou vynesen ortel: „*Budu panovat proti vůli svých nepřátel!*“ (Náš Pán k svaté Margaretě Marii Alacoque).

Za tichou revolucí se nevyhnutelně skrývala další válka. Válka, která vedla k likvidaci tradičních vůdčích sil společnosti. Nepřítel neusiloval o moc jako takovou, protože tu už dávno měl; nyní pracoval na zřízení religiozního systému, který by vychovával generace, uctívající Antikrista.

Laický humanismus a ilumináti velmi dobře chápali, že ne každý sedne na lep zednářstvem založeného náboženství. Ke zkrocení posledních, neoblomných katolíků, existoval pouze jediný prostředek: *zmocnit se kontroly nad Římem*. Moderní zednářstvo mohlo koexistenci s křesťanstvím akceptovat pouze pod jedinou podmínkou: **musí přestat být katolické!**

Jediné, co vzdoruje moci Satana, je Kříž Spasitele, který nyní působí již jenom v srdcích lidí. Bůh požaduje od lidí víru. Jak říká svatý Augustin, Stvořitel nás může spasit pouze s naším spolupůsobením. Kříž je bezmocný bez víry. Tím se vysvětluje nesmírný význam „malého zbytku“, resp. „drobného houfce“. Pokud ještě zůstávají někteří věrní, může být svět zachráněn.

Peklo toto všechno ví. Dobře ví, co je nutné napadat, chce-li dobýt vítězství, po němž od úsvitu věků tak prahne. Musí tedy otrást vírou.

Proto také nepřátelé víry mezi svými dílčími úspěchy vždy ponechávají přiměřenou pauzu, aby si národy zvykly na změny, jež Satan svým služebníkům vnucuje.

„Otrást vírou“ byl nesporný cíl nejhorších nepřátel Církve, kteří r. 1789 dobyli trůnu pomocí revoluce. Proto tedy musela být vypracována ďábelská strategie ke zničení Církve svaté.

III. kapitola

Program rozložení Církve

Ozbrojená paže zednářstva – karbonáři

Karbonáři tvořili nejlépe zakonspirovanou tajnou společnost 19. století. Podle zednářského vzoru byla rozdělena do různých a hierarchicky členěných „vent“, v jejichž čele stála Alta Vendita (Vysoká Venta). Šlo o nejvyšší odnož italského zednářstva, jehož členové byli vybíráni s mimořádnou pečlivostí. Alta Vendita udržovala spojení s Nejvyšší radou skotského obřadu, jejímž členem byl vysokostupňový zednář Mazzini.³⁶

Louis Blanc říká, že „společnosti neboli venty a karbonáři představují militantní část zednářstva“ („Histoire de Dix ans“ [„Příběh deseti let“], 4. vyd., str. 98).

Alta Vendita se skládala ze 40 členů výhradně z revoluční elity lóží a výběru jednotlivých vent. Její nejvyšší hlava měla krycí jméno Nubius, skutečné jméno Vatikán nikdy neprozradil. Nubius řídil Vysokou Ventu do roku 1844. Potom rychle duševně sešel a o čtyři roky později zemřel. Většina členů Vysoké Venty byli Židé, někteří z velkých římských rodin. „*Eckert, Gougenot-Desmoussaux i Disraeli se shodují v tom, že Židé byli skutečnými inspirátory všeho toho, co zednářstvo vymyslelo a uskutečnilo, a také že měli vždy většinu v nejvyšších radách tajných společností*“ (msgre Delassus, str. 140).

Msgre Delassus také cituje svědectví rakouského kancléře Metternicha, tedy jistě dobře informovaného státníka:

„Metternich ve svých dopisech mnohokrát mluvil o rozhodujícím vlivu Vysoké Venty na všechna tehdejší revoluční hnutí. V dopisu ze 24. června 1832, adresovaném Newmannovi do Londýna, např. píše, že Vysoká Venta je pokračováním iluminátského řádu. Nikdo nemohl být lépe zpraven než on“ (msgre Delassus, str. 138-139).

Přibližně v téže době byl odhalen plán Satanových služebníků, který potvrzuje směr, jímž se vydali zednářští revolucionáři od r. 1789.

„Svržení trůnů byl úkol, uložený karbonářům. Vysoké Ventě bylo svěřeno k provedení předně zlomení světské moci papeže, a dále korumpování členů katolické Církve, jejich mravů a dokonce i dogmat“ (str. 133).

„V představách toho, kdo čtyřiceti (tj. vůdcům Vysoké Venty) udělil tajné instrukce, bylo pokácení papežského trůnu první úlohou. Nahlížel, že je to papežství, které drží lidstvo pod lehkým otcovským jhem Božím, a učinil z toho závěr, že když z něj bude nejprve osvobozena Itálie a papež zbaven jakékoli světské opory, čímž bude tak říkajíc viset ve vzduchu, neudrží si již dlouho

³⁶ Vysoká Venta byla ozbrojenou paží zednářstva, nástrojem, který v „terénu“ prováděl rozhodnutí zednářských lóží. J. Marquès-Rivière v *La Franc-Maçonnerie et la France* píše: „Zednářstvo, které je účelem, používalo karbonářství jako prostředku. ... Karbonářství mělo zvláštní poznávací znamení. Lze říci, že šlo o zednářstvo, které přešlo od ideje k praxi, od abstraktna ke konkrétnu, od hlásání myšlenek k jejich aplikování v praktickém životě.“

ani duchovní moc. Ta je vykonávána lidmi, složenými z těla a duše, a potřebuje materiální nástroje i fyzické nositele“ (msgre Delassus, str. 166).

Nesporně pravé zednářské dokumenty, prokazující komplot

Když Nubius, vůdce Vysoké Venty karbonářů, rozpoznal nemožnost přímého zničení Církve, přijal 3. dubna 1844 řadu rozhodnutí a svěřil je písemně svým spolupracovníkům. Podklady italské Vysoké Venty z let 1820 až 1826 se dostaly do rukou papeže Lva XII. a roku 1859 je zveřejnil historik Crétineau-Joly ve své knize „L’Eglise Romaine et la Révolution“ [„Římská církev a revoluce“] na přání papeže Řehoře XVI. resp. Pia IX. Posledně jmenovaný pravost dokumentů potvrdil, avšak s ohledem na dotyčné rodiny nechal vypustit skutečná jména členů Vysoké Venty, která vatikánská policie velmi dobře znala. Proto víme jen jejich zednářské pseudonymy Nubius, Volpe, Piccolo-Tigre a další. (...) Nejvyšší hlava Vysoké Venty, Nubius, 3. dubna 1844 psal Volpemu:

„Na naše ramena bylo naloženo těžké břímě, můj milý Volpe. Musíme pečlivě odstupňovanými, byť i nejasně definovanými kroky, **uskutečnit triumf revoluce skrze papeže.**

Papež, ať už jakýkoli, nikdy nevstoupí do tajné společnosti. Je proto na tajných společnostech, udělat první krok k církvi a postarat se o porážení obou [tj. papeže i Církve]. Práce, již na sebe bereme, nebude dílem jediného dne, a možná dokonce ani ne století, avšak v našich bojích voják umírá, ale válka pokračuje.

Nemáme v úmyslu získat papeže pro naši věc a udělat z nich šířitele našich idejí. To by byl směšný sen. Ale ať už se věci vyvinou jakkoli, i kdyby si třeba například kardinálové a preláti – záměrně nebo náhodou – osvojili část našich plánů, nebyl by to naprosto důvod k jejich pozdvižení na Petrův stolec. To by totiž byla naše zkáza! Tyto muže by k apostasii přiměla pouze a jedinec ctižádost, a požadavky moci by je zase přiměly k tomu, aby nás obětovali.

Abychom měli jistotu, že na vatikánský trůn přijde papež, jakého bychom si přáli, je k tomu nejdříve třeba vychovat celou generaci, jež by byla hodna naší vytoužené vlády. Nestarejte se o starce a lidi zralého věku, začněte u mládeže a pokud možno v dětství. (...) Jít mezi mládež znamená dostat ji pod korouhev tajných společností, aniž by to zpozorovala. Abychom se mohli touto sice nebezpečnou, ale spolehlivě k cíli vedoucí cestou vydat přiměřenými kroky vpřed, jsou potřebné dvě věci.

Musíte být něžní jako holubice, ale buďte také jako hadi. (...) Nenechte si před ní [mládeží] uklouznout ani jediné bezbožné nebo hrubé slovo. Maxima debetur puero reverentia... [Chlapci sluší maximální úcta a pokora...]. Jestliže už je vaše pověst jednou upevněna v kolegiích, gymnáziích, na univerzitách i v seminářích,³⁷ jakmile jste si už jednou získali důvěru učitelů a studentů, pak

³⁷ Zakladatel iluminátství Weishaupt nastínil již v 18. století plán tohoto spiknutí takto: „Je sice pro nás zajímavé mít v rukou obyčejné školy, ale přesto je mnohem důležitější získat pro nás církevní semináře a jejich představené. S těmito společenskými kruhy již máme hlavní část ze-

se starejte, aby ti, kteří se hlavně angažují v klerikální milici, dychtivě vyhledávali vaši společnost. ...

Taková pověst pak našim učitelům otevře cestu k mladému kléru,³⁸ ale také do klášterů. Za několik let tento mladý klérus logicky postoupí do všech postavení. Bude vládnout, spravovat, soudit, radit světským vladařům. Bude povolán volit papeže, a tento papež, který jako většina jeho současníků do sebe více či méně nasál humanistické ideje, je také bude uvádět v život. ... **Nechť klérus pochoduje pod naší vlajkou, a přitom ať si dál myslí, že následuje korouhev apoštolských klíčů** [tj. papeže; srv. Mt 16,19].

Rozhodte své sítě jako Simon Barjona [tj. Šimon Petr; srv. J 21,6]: vrhejte je v sakristiích, seminářích a kláštorech místo do hlubin moře.

Podávejte svůj jed v malých dávkách a jakoby jen mimochodem do vybraných srdcí, a poté i do myšlení; velice užasnete nad svým úspěchem.

Rozšiřujte nepravosti a neřesti mezi masami; necht' je přijímají všemi pěti smysly, ať je pijí a sytí se jimi. Vychovávejte neřestná srdce; pak už nebudete mít žádné katolíky. Zrazujte kněží od služby oltáře a od ctnosti, snažte se vyplnit jejich čas i myšlenky jinými věcmi. (...) Do čeho jsme se pustili, je zkáza ve velkém, zhouba lidu skrze klérus a kléru skrze nás; to nám musí umožnit pohřbít církev.³⁹

Budete kázat revoluci v tíře a ornátu, pochodující s křížem pod křesťanskou korouhví, revoluci, která potřebuje už jen trochu víc rozdmýchat, aby podpálila celý svět.

Totéž je obsaženo i v jiném pokynu:

„Náš konečný cíl je totožný se záměry Voltaira a francouzské revoluce, totiž zničení katolicismu, ba vůbec křesťanské ideje jako takové.

O co musíme především usilovat, co musíme hledat a očekávat jako Židé mesiáše, je papež podle našich potřeb. ... Revoluci musíme uskutečnit prostřednictvím papeže. Vpašujme zárodek našich dogmat do jejich duchů; kněží i laici pak dojdou sami k přesvědčení, že křesťanství je svým charakterem demokratické učení“ (cit. podle abbé Barbiera, „Les infiltrations maçonniques dans l'Eglise“ [„Zednářská infiltrace Církve“], 1910, str. 4-12).

„Sám Nubius byl přesvědčen, že takovýto plán včetně prostředků k jeho uskutečnění může pocházet jen od Satana. Dále totiž poznamenává: ‚Plán mi připadá jako výsledek nadpřirozených kalkulací.‘ Tak troufalá myšlenka může

mě: odsuneme stranou své největší nepřátele, a což je vůbec nejdůležitější, spolu s církevními představiteli se národ a prostí lidé budou nacházet v našich rukou“ (páter Deschamps, str. CIV).

³⁸ Kardinál Bernetti, jehož prozíravost tak děsila Nubia, psal 4. srpna 1845 svému příteli: „Náš mladý klérus nasákl liberálním učením a vzdal se seriózního studia“ (msgre Delassus, str. 192).

³⁹ Zasněženec J. Breyer psal: „... co se zpočátku podařilo vnesením zhouby do výuky, bude mít za následek konec římského měsíčního ducha [zde myšleno jako protiklad ke ‚slunečnímu‘ duchu zasněženeců a jejich ‚novému věku‘] i jeho poslední bašty. ... Pak bude křesťanský Řím alchymisticky probodnut dýkou...“ (*Arcanes Solaires*, Ed. De la Colombe, 1959).

skutečně pocházet jen od toho, kdo již dříve ve své pýše zašel tak daleko, že se vzbouřil proti samotné věčnosti“ (msgre Delassus, str. 195).

Roku 1905, šedesát let po Nubiově listu Volpemu, vyšla kniha *Il Santo* [Svatý] (nové vyd. Ed. Oscar Mondadori, Milán 1989). Její autor Fogazzaro byl italský modernista. Kniha, která se dostala na index, již od prvních stránek ukazuje cíl „katolického zednářstva“.

„... Jak vidíte, patříme k jistému počtu katolíků v Itálii i mimo ni, ke skupině kleriků i laiků, kteří si přejí reformu církve... Chceme ji mít bez rebelie a provedenou legitimní autoritou. Přejeme si reformu výuky náboženství, reformy bohoslužby, úpravy v kázni kléru, i reformy v nejvyšším vedení církve. Za tím účelem musíme veřejné mínění ovlivňovat tak, aby podnítilo legitimní autoritu jednat podle našich záměrů, i kdyby k tomu mělo dojít až po dvaceti, třiceti nebo třeba i po padesáti letech.“

Fogazzaro pak ještě dodává, že má za „rozumné“ neprozrazovat nic ze shromáždění ani z tam přijatých rozhodnutí, a požádal všechny přítomné, „považovat se za zavázané čestným slovem k mlčenlivosti“. Poté pokračoval: „Již před založením katolického zednářstva jsem byl přesvědčen, že je třeba se dohodnout ohledně reform...“

Heslo tedy zaznělo a stačilo je jen uskutečnit. ... Fogazzaro to zdůraznil:

„Postarejme se o to, aby se k naší dohodě přidávaly stále nové síly, aby zahrnula i většinu rozvázných katolíků včetně hierarchie stále vyššího řádu ... aby se stala katolickým zednářstvím, ano, zednářstvím katakomb!“

O několik let později svatý Pius X. potvrdil existenci takového plánu v „Motu Proprio“ z 1. září 1910:

„Ani poté, co encyklika ‚Pascendi‘ strhla masku, za níž se skrývali, nevzdali se modernisté svých plánů na rušení pokoje Církve. Opravdu nikdy nepřestali získávat nové stoupence a scházet se na tajných shromážděních (clandestinum foedus).“

K dosažení tohoto cíle bylo nutné v první fázi infiltrovat semináře agenty sekty, souběžně s tím šířit jed ateistické politické ideologie v laické společnosti a snažit se pomocí zákonů zničit všechno, co se jen dá.

Na základě infiltrace nepřítele v seminářích se mělo v druhé etapě ustavit katolické zednářstvo. Tato tlupa vetřelců pak měla prosazovat a šířit reformu Církve tak, aby se stala „humanistickou“. Řečený postup měl proběhnout bez viditelné rebelie „v tiáře a ornátu“, ale měl vyvolat reformu v náboženské výuce, bohoslužbě, v kázni kléru i v nejvyšším vedení Církve. Zasvěcený exkanovník Roca pak tlumočil tuto vůli církevního zednářstva ve **volání po koncilu**.

Aby se nakonec s jistotou dospělo k cíli, bylo ještě třeba vytvořit veřejné mínění, které by přimělo autoritu jednat podle představ „vysoce zasvěcených“.

Plán byl vcelku jasný. Zamýšlel dobytí Církve zevnitř prostřednictvím médií a kněží, odpadlých biskupů a kardinálů, zednářů i stoupenců zednářských myšlenek, sdružených do modernistického hnutí.

Ve třetí fázi byli k této misi nakonec vyvoleni humanistickými ideály infiltrovaní členové svatého kolegia kardinálů, kompetentní k volbě papeže. Pak by nemuseli udělat nic jiného, než zvolit jednoho ze svého středu! Z takového konkláve by vyšel papež synarchie (tedy souhrnu okultních sil všech tendencí, které potají pracují na vytvoření světové jednovlády).

Konečný cíl byl stále stejný: zreformovat římskou Církev a její učení tak, aby se mohla stát součástí synkretické, univerzální supercírkve. Za tím účelem musela Církev projít ekumenickým koncilem, který ji měl uvést do souladu s novým stavem vědomí a moderní civilizace.

Typický rys plánu proticírkve: stavění novot oproti apoštolské tradici

„Zapřísahám tě před Bohem a Kristem Ježíšem, jenž bude soudit živé i mrtvé, skrze příchod jeho a království jeho: hlásej slovo, naléhej včas i nevčas, usvědčuj, přimlouvej, kárej, (a to) se vši trpělivostí a moudrostí učitelskou. Neboť bude čas, kdy zdravého učení nesnesou, nýbrž nashromáždí si učitelů podle vlastních chťičů, majíce šimráni v uších, a (kdy) od pravdy sluch svůj odvrátí a obrátí se k bájím. Ty však buď střízliv ve všem, snášej zlé, konej dílo evangelisty, naplň službu svou. Neboť já již jsem vydáván v oběť a čas mé smrti nastává. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval“ (2 Tm 4,1-7).

„Bájemi“, o nichž mluví svatý Pavel, jsou „nové ideje, nové evangelium a nový mesiáš“, říká msgre Delassus a dodává: „Žádné jiné slovo nemůže lépe charakterizovat to, co chce revoluce přivést na svět“ (str. 116).

„Ježíš Kristus (jest) týž včera i dnes i na věky“ (Žd 13,8). Dnes, téměř sto let po msgre Delassovi, přišli činitelé koncilu s „novým adventem“, s „novou svátostí“, s „novou liturgií“, „novou mší“, s „novým katechismem“, „novou teologií“, s „novým kanonickým právem“ atd., aby „novou církev“ připravili na „novou civilizaci lásky“, na vládu „ducha“.

Svatý Pavel však pod hrozbou církevní klatby varoval před vírou v novoty, i kdyby je hlásal anděl z nebes.

Proticírkví sledovaný cíl spočívá v prosazení víry v novoty a ve svedení věřících k tomu, aby se vzdali toho, co bylo odedávna vždy věřeno a praktikováno. Připomeňme si, co psal Lev XIII. v encyklice „Humanum genus“:

„Zednářům jde o... úplné zničení religiózní i společenské disciplíny, která vycházela z křesťanských institucí, a na její místo aby postavili novou.“

„A tato nová církev dostane z Říma posvěcení a kanonickou jurisdikci, přestože si nepodrží nic ze scholastické disciplíny a rudimentární formy. Synarchie je tak veliká a mocná, že dokáže tyto noviny prosadit“ (Roca, „Glorieux centenaire“ [„Přeslavné sté výročí“], str. 462 resp. 469).

Je po všem řečeném třeba ještě zdůrazňovat, že zrádný jed novotářství mohl do žil Církve vpravit jedině koncil? Prozrazuje to přece působivé množství zednářských dokumentů za více než celé století!

DÍL II

Realizace zednářského komplotu proti Církvi

„15. ledna 1881 otiskl list ‚Le journal de Genève‘ rozhovor svého pařížského dopisovatele s vůdcem zednářské většiny, která tehdy jako dnes ovládala poslaneckou sněmovnu. Dotyčný lóžový bratr mj. řekl: ‚Za vším stojí mocná inspirace, vypracovaný metodický plán, který je podle okolností tu více, jindy méně hladce uskutečňován, ale vždy postupuje s nepřemožitelnou logikou. Co provádíme, lze nazvat permanentním obléháním katolicismu. (...) Chceme jej buď donutit ke kapitulaci, nebo zlomit. Víme dobře, kde jsou jeho životní síly, a přesně tam se jej snažíme zasáhnout‘ (cit. podle msgre Delassuse, ‚La conjuration antichrétienne‘ [‚Protikřesťanské spiknutí‘], str. 83).“ (Jean Ousset, ‚Pour qu’il règne‘ [‚Tím vládne‘], str. 123)

„Cílem je oslava Boha v člověku, člověka v Bohu, a onoho cíle, k němuž vás univerzální náboženství vede všemi svými kulty.

‚Ale to přece bude konec římské církve!‘, namítli by moji nejméně přemýšliví římsští souvěrci.

Pročpak?

V této církvi se (zdánlivě) nic nezmění: papež bude nadále patriarchou, její hierarchie a zvláštní učení zůstanou nedotčené; nebude dělat nic jiného, než uskutečňovat svůj vlastní katolický, tj. protisektářský, nepolitický a univerzalistický program.

Protože ostatní náboženské společnosti už nebudou chtít a ani moci společensky dominovat, může je římská církev znovu dobýt tím, že je bude respektovat a tak vytvořit skutečně ekumenickou alianci poprvé od řecko-latinského dvojvládí“ (‚Veliký zasvěcenec‘ Saint-Yves d’Alveydre, ‚Mission de l’Indie‘ [‚Poslání Indie‘]).

„Jsou dva druhy historie: oficiální, lživá historie, která se nám předkládá, historie ‚ad usum delphini‘, a potom tajná historie, obsahující skutečné důvody událostí, opravdu ostudná historie...“ (člen martinistické lóže, Honoré de Balzac, ‚Les illusions perdues‘ [‚Ztracené iluze‘]).

Nežli se začneme zabývat uskutečňováním tohoto komplotu, stručně si zde shrneme strategii nepřítele.

Satan velmi dobře pochopil, že musí proniknout do Církve. Ukázalo se, že ke svému nepřetržitému komplotu potřeboval osmnáct století, než se mu podařilo přivřít o hlavu světského Kristova náměstka (krále Ludvíka XVI.). Tím se stalo, že byla Církev svatá znovu bez pozemského ochránce. Od té chvíle Satan věřil, že se může zmocnit stolce svatého Petra.

Lev XIII. mluvil již roku 1884 o obsazení Říma nepřáteli Boha. Ve svém proslulém exorcismu pravil: ‚*Ubi sedes beatissimi Petri et Cathedra veritatis ad lucem gentium constituta est, ibi thronum poseurunt abominations suae ...*“ (‚Kde bylo zřízeno sídlo svatého Petra a katedra pravdy jako světlo národů, tam postavili trůn své ohavnosti...‘)

K tomu účelu bylo nutné nejen zničit základy křesťanské civilizace a vytvořit „novou společnost“, ale také zmocnit se kontroly nad viditelnými strukturami katolické Církve.

Zednáři pracovali pod dozorem bdělého oka Velkého stavitele universa. Boží prozřetelnost připustila, aby se jejich plán prozradil, a byla to sama Církev, kdo jej odhalil. Tento plán lze shrnout jedinou větou: proniknout do lůna Církve, nasadit tam pohůnky zednářské sekty a odtamtud pak propagandou vlků v rouše beránčím⁴⁰ připravovat příchod „mesiáše“ – Antikrista!

Důsledky uskutečňování plánu vylíčila Naše Paní z La Saletty v roce 1846 takto: „**Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista!**“

I. kapitola

Na cestě k sloučení kříže s trojúhelníkem

Postupná realizace programu, navrženého Nubiem

V „La royale couronne des roys d'Arles“ [„Koruna králů z Arles“] roku 1644 Jacques Bouix citoval tzv. Toledský dopis:

„Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanovníky, a potom můžete vy škodit jejich církvi. (...) Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učíte ze svých dětí advokáty, kteří se budou zabírat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte“ (cit. podle Gygèse, „Les Juifs dans la France d'aujourd'hui“ [„Židé v dnešní Francii“], Paříž 1985, str. 19).

Velmi poučným příkladem pro myšlení zednářské sekty je „bratr“ Bonaparte, který si skutečně chtěl podmanit papeže: „... *jak úžasný vliv, jaká to možnost k výkonu duchovní moci nad zbytkem světa!*“⁴¹

Pius VI. byl skutečně revolučními bandami zajat a zemřel 29. srpna 1799 ve Valences. Republika sice mohla jásavě provolávat vítězství, ale Svaté kolegium neprodleně zvolilo jeho nástupce, který přijal jméno Pius VII. na znamení, že bude pokračovat v díle svého předchůdce.

Roku 1824 si zednáři spokojeně mnuli ruce, protože rozklad Církve začal nabývat na rychlosti. 3. dubna toho roku již psal Nubius speciálně o poměrech v Římě: „*Značná část kléru zabrala na háček našich učení.*“

O šedesát let později si Mélanie, pastýřka z La Saletty, stěžovala na „úpadek ve společnosti i v Církvi“.⁴²

⁴⁰ „Pekelný vlk odvléká beránky z luhů Církve svaté a nenajde se takový, který by povstal a vyrval mu je z nečisté tlamy. Pastýři podřimují. ... Dost už bylo mlčení! Ozvěme se statisíci hlasy! Vidím, jak svět pro toto mlčení zaniká“ (dopis svaté Kateřiny Sienské vysokému prelátovi).

⁴¹ Napoleon Bonaparte, *Mémorial de Sainte Hélène*, sv. V, str. 388; msgre Delassus, *La Conjuration antichrétienne*, str. 208.

Vlci⁴³ pronikli do ovčince; vizionářka z La Saletty zmiňuje dokonce „biskupské vlky“!⁴⁴ Psala, že „jistý počet biskupů a kněží“ je v zednářstvu.⁴⁵

Podle ústního sdělení Mélanie abbé Combemu byla více než polovina francouzských biskupů „zapřažena do káry zednářstva“, samozřejmě bez toho, aby k němu oficiálně příslušela, na což také sekta nekladla žádnou váhu.⁴⁶

9. září 1891, tedy v čase, kdy se francouzští katolíci chystali sešikovat za zednářskou republikou, psala Mélanie kanovníku De Brandtovi:

„Mám velký strach od té doby, kdy jsem se dozvěděla, že se určité osobnosti postavily za republiku, resp. za současnou vládní formu. Připadá mi to, jako by se chtěl ďábel spojit s Bohem.“⁴⁷

Nevydařený pokus: Rampollova epizoda

Po smrti Lva XIII. se zednáři domnívali, že nadešel okamžik, kdy mohou na stolec svatého Petra dosadit jednoho ze svých lidí. „Komplicem“ jim při tom byl kardinál Rampolla del Tindaro!

Kardinál Rampolla, za pontifikátu Lva XIII. státní sekretář, byl vysoký zasvěcenec, přijímající ve své lóži satanské instrukce, které pak realizoval ve vedení Církve. Založil ve Vatikánu tzv. zázemní lóži, ze které se měli rekrutovat nejvyšší hodnostáři Svatého stolce.

Během dovolené ve Švýcarsku navštěvoval Rampolla každou sobotu lóži nedaleko opatství Einsiedeln i po všech čtyřicet dní lóži v Curychu, kde přejímal příkazy skryté mocnosti: odzbrojení francouzských katolíků připoutáním k zednářské republice a založením zázemní lóže v Církvi, z níž měli vyjít vysocí hodnostáři kurie (jako kardinálové Ferrata, Gasparri, Bea atd.).

Curyšská lóže byla součástí O.T.O. (Ordo Templis Orientis – Řádu Východního Chrámu), k němuž sám Rampolla náležel. Podařilo se mu postoupit až na nejvyšší příčky luciferského kultu, tedy osmého a devátého stupně O.T.O. Pouze příslušník takových stupňů se smí obrátit přímo na nejvyšší národní velmistry i na nejvyššího muže řádu, který má označení „Brother superior“ („Nejvyšší Bratr“) nebo O.H.O. („Outer head of the order“ – „Nejvyšší hlava řádu“).

Je příznačné, že Ordo Templis Orientis založil Aleister Crowley, který byl považován za největšího satanistu moderní doby a dostal přezdívku „Cagliostro soudobého zednářstva“. Crowley, syn britského rejdaře, byl do lóže přijat v Anglii a během svého mexického pobytu dosáhl 33. stupně. Byl postupně vypovídán ze všech možných zemí a zemřel roku 1947.

⁴² Dopis ze 4. června 1887, *Documents pour servir l'histoire réelle de la Saletta*, Nouvelles éditions latines, Paris 1963, díl IV, str. 163.

⁴³ „Je samozřejmě věcí lásky k bližnímu volat ‚Pozor, vlk!‘, když se dostane do ovčince“ (svatý František Saleský).

⁴⁴ Dopis z 20. listopadu, 1903, díl III, str. 175.

⁴⁵ Dopis ze 16. listopadu 1889, díl IV, str. 373.

⁴⁶ Díl III, str. 214, pozn. 1.

⁴⁷ Díl IV, str. 254.

Crowleyova role musí být nahlížena v rámci univerzálního spiknutí. Teosofie a hnutí New Age, které z něj vyšly stejně jako luciferské zednářstvo, jsou skutečně vzájemně propojené. Slušnost nám nedovoluje blíže zde vylíčit luciferské orgie a rituály, které – stejně tak jako v mnoha pohanských náboženstvích – zacházely až k lidským obětem.

Msgre Jouin, zakladatel a vydavatel „Revue internationale des Sociétés Secrètes“ (R.I.S.S.) [„Mezinárodní časopis pro tajné společnosti“], který měl v rukou důkazy lóžového členství kardinála Rampolly, pověřil šéfredaktora, markýze de Franquerie, aby je předložil francouzským kardinálům a biskupům.

Félix Lacointa, vydavatel časopisu „Le Bloc Anti-révolutionnaire“ [„Protirevolucionářský blok“] (dříve Katolický blok), rovněž r. 1929 dosvědčil:

„Během našeho posledního rozhovoru [s msgre Martym, biskupem z Montaubanu] jsme se bavili o nedávno učiněných odhaleních, a přišla také řeč na kardinála Rampollu. Msgre Marty nám sdělil, že během své návštěvy ad-limina v Římě, nějaký čas po smrti tohoto bývalého státního sekretáře Lva XIII., jej přijal kardinál [Merry del Val, státní tajemník svatého Pia X.]. ... Kardinál mu pak do nejmenších podrobností vylíčil, jak se po Rampollově smrti nalezl v papírech nezpochybnitelný důkaz jeho zrady. Kompromitující dokumenty byly předloženy Piovi X. Na svatého papeže to působilo jako rána do hlavy, ale protože chtěl uchránit jméno odpadlého preláta ostudy a vyhnout se skandálu, s hlubokým pohnutím řekl: ‚Ten nešťastník! Spalte to!‘ V papežově přítomnosti pak byly papíry hozeny do ohně“ (Virabeau, „Prélats et francs-maçons“ [„Preláti a zednáři“], Paříž 1978, str. 28.

V konkláve se Rampollovi podařilo získat většinu hlasů, ale pak vystoupil Pusyna, kardinál rakousko-uherské monarchie, a prohlásil, že jeho vláda zvolení Rampolly vetuje. Díky tomu zvolilo Svaté kolegium na jeho místo kardinála Giuseppe Sarta, který přijal jméno Pius X.⁴⁸

Zednářům se tehdy jen o vlasek nepodařilo dosadit do čela Církve již začátkem 20. století „svého papeže“ v osobě kardinála Rampolly del Tindaro. Po svém zvolení pak na ochranu před nepřátelskou infiltrací vyžadoval Pius X. od každého kněze při vysvěcení složení antimodernistické přísahy.

„Revolucionáři“⁴⁹ v Církvi

„Duch pak zřejmě praví, že v pozdějších časech někteří odpadnou od víry, přidržující se duchů svůdných a ďábelských nauk, lidí takových, kteří v pokrytectví mluví lež a jsou znamenáni na svém vlastním svědomí“ (1 Tm 4,1-2).

„Kdysi byli heretici veřejně známi a stáli mimo Církev, nicméně nyní (v čase Kristova návratu) je Církev plná skrytých bludařů. Ďábel rozšiřuje v náro-

⁴⁸ Odhalení ve věci epizody s kardinálem Rampollou jsou z časopisu „Le Bloc Anti-révolutionnaire“, vyd. červen/červenec 1929, převzato z *Le frère Rampolla* [Bratr Rampolla].

⁴⁹ „Bakunin vykreslil následující portrét skutečně zasvěceného zednáře, který má přístup do nejtajnějších společností: „Revolucionář je člověk, jenž se zasvětil věci. Nemá žádné osobní zájmy, pocity, žádné aféry, záliby, majetek, ba ani jméno. Všechno je v něm pohlceno jediným a výhradním zájmem, jedinou myšlenkou, jedinou vášní – revolucí!“ (msgre Delassus, str.153).

dech diskuse a štěpení, aby byl přátelsky přijat, až přijde“ (svatý Cyril Jeruzalémský, katechese XV o novém příchodu Kristově, č. 7).

V encyklice „Pascendi“ z 8. září 1907 svatý papež Pius X. mj. říká:

„Nemůžeme dále otálet, protože stoupecni bludů se již nadále nemusejí hledat v řadách otevřených nepřátel, ale skrývají se v samotném lůně Církve, což je tím bolestnější a vzbuzuje tím větší obavy, protože čím méně jsou nápadní, tím více mohou uškodit. [...] Obsazují učitelské stolce v seminářích a na univerzitách, které se pak stávají semeništěm moru. V kostele a na kazatelně šíří své nauky opatrně, otevřeněji pak na schůzích, přednášejí a vychvalují je ve spolcích... Vydávají knihy, časopisy a komentáře pod vlastním nebo přijatým jménem. Zkrátka, bojují jako zběsilí činem, slovem i perem.“

P. J. Bucher, zakladatel francouzské sekce karbonářů, psal svým adeptům v „díl-ně“ následující:

„Krise společnosti skončí teprve tehdy, až se revolucionáři stanou katolíky a katolíci revolucionáři.“⁵⁰

Ohledně tajné konzistoře z 23. května 1923, při níž se Pius XI. dotazoval kolem třiceti kardinálů kurie na výhody i nevýhody svolání ekumenického koncilu, poukázal kardinál Billot na „existenci hlubokých názorových rozdílů v samotném episkopátu“, které znamenají určité nebezpečí „rozpoutání nekonečných diskusí“. Kardinál Boggiani soudil, že značná část kléru i biskupů je v zajetí modernistických idejí. Kardinál Billot projevil obavu, že by „koncil mohl být zmanipulován nejhorsšími nepřáteli Církve, tedy modernisty, kteří se podle spolehlivých známek již chystají rozpoutat v Církvi revoluci, nový rok 1789, předmět jejich snů a nadějí. ... Znovu bychom tím zažili smutné časy konce pontifikátu Lva XIII. a začátku panování Pia X., ba dočkali bychom se ještě horších věcí, jako např. zničení dobrých plodů encykliky ‚Pascendi‘, která modernisty umlčela“ (Raymond Dulac, „La collégialité épiscopale au IIème concile de Vatican“ [„Biskupská kolegialita na II. vatikánském koncilu“], Cèdre, Paříž 1979, str. 9-10).

Pius XI. tedy upustil od svolání koncilu. Jak dále ještě uvidíme, měl jeho nástupce Pius XII. zaujmout stejný postoj.

Roku 1928 jednal v Cáchách specialista na tajné společnosti, páter Gruber, s vysokými zednáři z Rakouska a USA. Usilovalo se o dohodu jistých církevních prelátů se zednářstvem. Později byl na řadě páter Riquet, o pověstném Teilhardu de Chardin snad ani nemluvě.

Roku 1938 předal pařížský světící biskup msgre Beaussart papeži Piovi XI. soubor materiálů o zednářích ve francouzském episkopátu. Tehdy jich bylo sedmnáct, tedy počet, který se měl brzy ztrojnásobit! (Markýz de la Franquerie, „L'infail-libilité pontificale“ [„Papežská neomylnost“], 2. vyd., Chiré-en-Montreuil 1973, str. 78). Skutečné číslo bylo nepochybně vyšší, neboť jeden z informátorů jménem Bouteloup byl během svých rešerší na toto téma zavražděn! Je jistě zvláštní, že Svatý

⁵⁰ Cit. podle msgre Lefebvra v předmluvě ke knize Crétineua-Jolyho *L'Église Romaine et la Révolution*, Ed. Cercle de la Renaissance Française, 1976.

stolec nepodnikl nic proti lóžovým bratrům s biskupskou mitrou. Státní sekretář Pia XI., kardinál Gasparri, byl totiž také zednář.⁵¹

O čtyřicet let později, 1978, publikoval italský novinář Pecorelli (který byl krátce poté zavražděn v autě) ve svém časopisu „L'osservatore politico“ [„Politický pozorovatel“] z 12. září 1978 seznam 119 kleriků, členů zednářských lóží, kteří zastávali důležité posty: kardinálové, biskupové, státní sekretáři, profesori v seminářích, univerzitní rektori, nunciové, členové papežských komisí, vydavatelé novin atd.⁵²

V předmluvě ke svému seznamu (který na rozdíl od časopisu „Panorama“ z 10. srpna 1978 uváděl vždy datum vstupu do lóže i členské číslo, což mu dodávalo více věrohodnosti) Pecorelli psal, že dokument má k dispozici od 28. srpna předcházejícího roku. Proto vyzval teprve krátce předtím zvoleného Jana Pavla I. k jeho přezkoumání a končí slovy: „Zveřejněním tohoto seznamu církevních osob, které nejspíš jsou členy zednářstva, bychom chtěli trochu přispět k průhlednosti v katolické Církvi. Buď bude následovat přívál dementi, nebo tichá očista.“ Na dementi nedošlo, na očistu rovněž ne!

Římský list „Il Messaggero“ [„Posel“] z 29. května 1981 psal, že nelze než přiznat, že jak nepřítomnost dementi, tak i naprosté mlčení jsou mimořádně výmluvné.

Ve vydání z 9. září 1993 časopis „30 giorni“ [„30 dní“] uvedl, že Jan Pavel I. „vyjádřil úmysl chopit se otázky I.O.R. [Istituto per le Opere Religiose = Vatikánské banky] a prošetřit seznam prelátů, kteří jsou údajně členy zednářstva“. Následně byly tyto informace shledány jako správné a doplněny domovními prohlídkami italské justice v lóži P2, při nichž šlo o objasnění finančního skandálu Banco Ambrosiano, která s Vatikánskou bankou, I.O.R. udržovala spojení.

Italský časopis „Oggi“ [„Dnes“] ze 17. června 1981 zveřejnil rozhovor s advokátem Ermenegildo Benedetti de Massa Carrarym, Velkým řečníkem italského Velkého Orientu, který mj. řekl:

„V zednářstvu byli již často kardinálové i kněží. Tvrdí se to o msgre Bettazzim, o msgre Casarolim, o kardinálu Polettim, o vydavateli časopisu ‚La Civiltà cattolica‘ páteru Caprilovi, stejně jako o kardinálu Marcinkovi, muži vatikánských financí, nazývaném ‚Boží bankéř‘. O těchto osobách se začalo mluvit v roce 1970. Ukázalo se, že nešlo o neudržitelné tlachy, nýbrž o důvěrné informace ze špiček italského zednářstva.“

Podobná zpráva se rovněž nachází v katolickém (progresistickém) mexickém časopisu „Proceso“ [„Proces“] z 12. října 1992. Komandér Nejvyšší rady mexického zednářstva, Carlos Vasquez Rangel, předal pokyny velmistru zednářstva své země Enrique Olivarez Santanovi před jeho odjezdem do Říma, kde měl převzít funkci vyslance u Svatého stolce:

„Jistě tam [ve Vatikánu] bude hodně reakcionářů, ale také početní zednářští bratři. V osmi domovních blocích, které tvoří teritorium Vatikánského státu,

⁵¹ Latour, Loubier a Alexandre, *Qui occupe le siège de Pierre?*, str. 61-62; *Cahiers de Cassiacum*, 1. květen 1979, str. 101.

⁵² Zmíněný seznam byl pak přetištěn v několika německých novinách i ve francouzském časopisu „Sous la Bannière“ (č. 17, říjen 1988, str. 21-22). Byla na něm uvedena jména, datum vstupu, matriční čísla i lóžová funkce každého z prelátů.

operují čtyři zednářské lóže. Někteří vysocí funkcionáři Vatikánu jsou zednáři. Tak jako my patří ke skotskému obřadu, ale mají nezávislejší formu. Kromě toho vykonávají svou práci tajně z lóží v těch zemích, kde církev nemůže operovat“ (podle časopisu „Si Si No No“ z 30. listopadu 1992).

Nezbytnost koncilu pro rozběh plánu světového náboženství

Roca, oddaný stoupenec Lucifera, v roce 1899 prozradil:

„Je připravena oběť, která slavnostně odpyká trest. Papežství padne; zemře posvátným nožem, který ukovají otcové posledního koncilu“ („Glorieux centenaire“, str. 462-469).

„Věřím, že bohoslužba, jak ji upravuje liturgie, obřady, rituály a předpisy římské církve, dozná na ekumenickém koncilu změny, která mu jednak znovu dodá úctyhodné prostoty zlatého apoštolského věku, a jednak ji uvede do souladu se stavem moderního vědomí a moderní civilizace“ (Roca, „L'Abbé Gabriel et sa fiancée“ [„Abbé Gabriel a jeho nevěsta“], cit. dle P. Viriona, „Mystère d'iniquité“ [„Tajemství zla“], Ed. St. Michel, 1967, str. 33).

Teosof a později antroposof Rudolf Steiner, bývalý žák ruské čarodějky Heleny Blavatské,⁵³ roku 1910 napsal: „**Potřebujeme koncil a papeže, který jej svolá**“ (cit. u msgre Rudolfa Grabera, „Sant'Atanasio e la Chiesa del nostro tempo“ [„Sv. Atanasius a Církev naší doby“], Ed. Civiltà 1974, str. 43). **Tento koncil měl samozřejmě zplodit novou církev!** Alice Baileyová, zakladatelka Lucifer Trustu, teosofické a satanistické organizace, operující při UNESCO, předpověděla v roce 1919 příchod „univerzální církve“, jejíž definitivní profil by se měl ukázat koncem století (tak je to uvedeno v originálním textu!) (Alice Bailey, „Esteriorizzazione della gerarchia“, Ed. Nuova Era, Řím 1985, str. 476). Tato nová církev „si zachová vnější zdání, aby se využilo početných finančních a materiálních prostředků, které má klérus obvykle k dispozici“ (tamtéž). – Alice Baileyová pak pokračuje: „**Nebude už žádných hranic mezi jedinou univerzální církví, svatými lóžemi opravdových zednářů, a nejužším kroužkem esoterických společností**“ (tamtéž, str. 478). – „Tímto způsobem,“ uzavírá, „dozrají cíle a dílo sloučených národů, a nová církev Boží, vytvořená ze všech náboženství a duchovních skupin, skoncuje s kacířským ohraničováním“ (Alice Bailey, „Il destino delle Nazioni“ [„Osud národů“], Ed. Nuova Era, Řím 1998, str. 155, cit. podle dr. Carla Alberta Agnoliho, l. c.). – *Tento koncil byl tedy připravován ještě předtím, než se našla osoba, která by jej svolala.*

Úspěšný pokus: Jan XXIII., muž, který svolal koncil

Předem naprogramovaná volba

„Zednářský časopis ‚Les échos du Surnaturel‘ [‚Ohlas nadpřirozena‘] publikoval v čísle z prosince 1961/ledna 1962 svědectví známého autora několika

⁵³ Blavatská byla první žena, která dosáhla 33. stupně smíšeného obřadu. Byla také zakladatelkou teosofie a jednou z největších autorit esoterického i okultního světa. (Serge Hutin, *La massoneria*, Mondadori 1961, str. 147).

knih: „Ohledně koncilu jsem kardinálu Roncallimu (býv. nunciuovi v Paříži, jehož byl poradcem) psal 14. srpna 1954, abych jej informoval o budoucím zvolení (papežem) a požádal o setkání během jeho dovolené ve vlasti kvůli probrání jeho prvního úkolu... koncilu. Důrazně jsem mu připomínal: «Prosím, zamyslete se nad tím vším, protože pak už nebude čas na vytáčky. Jakmile usednete na papežský trůn, musí se plán dát ihned do pohybu a překvapit všechny politiky».““

Za stejným účelem zednáři msgre Roncalliho již v roce 1954 pobízeli učít se jazyky, protože bude – jimi vyvoleným – příštím papežem a musí být náležitě připraven na tuto hodnost“ („Bulletin de l'Occident Chrétien“ [„Bulletin křesťanského Západu“], č. 52, květen 1980, str. 9).

V srpnu téhož roku 1954 Jean-Gaston Bardet, „muž s esotericko-křesťanskými tendencemi, psal patriarchovi Roncallimu, který tenkrát trávil dovolenou v rodné vesnici Sotto il Monte. „Nejenže mu [Bardet] předpověděl, že bude papežem, nýbrž mu dokonce oznámil i jméno, které po svém zvolení přijme“ (Hebblethwaite, „Jean XXIII, le Pape du Concile“ [„Jan XXIII., papež koncilu“], Ed. du Centurion, 1988, str. 279). Bardet se odebral do Benátek, kde se sešel s Roncallim. Zopakoval mu svoji předpověď a podle Capovilly (tajemníka Jana XXIII.) mu řekl, že jeho pontifikát bude charakterizován „zásahy v oblasti učení a disciplinárních reforem“ („Sodalitium“, č. 33, „Le pape du Concile“ [„Papež koncilu“], 10. část, 1954-1958, str. 37).

Proč bylo zednářstvo v roce 1954 tak aktivní?

„Koncem roku 1953 byl Pius XII. velmi unavený a jeho duchovní záležitosti spočívaly v rukou vzdělaného, ale přesto fanaticky ekumenicky založeného kardinála Bey,⁵⁴ papežova zpovědníka. Jak se mělo později ukázat, lze skutečně tvrdit, že Pius XII. byl tělem i duší ve špatných rukou, a to do té míry, že papežův synovec Carlo Pacelli si nakonec kladl otázku, zda jeho strýc nebyl obětí pokusu o vraždu jedem. (Antonio Spinosa, „Pio XII l'ultimo papa“ [„Pius XII., poslední papež“], Mondadori, Milán 1992, str. 342.) – Našemu Pánu se však zlíbilo zázračným způsobem ochránit tělo i duši Pia XII. Díky zlepšení zdravotního stavu mu poskytnutý čas umožnil vykonání dvou mimořádně důležitých činů: svatořečení Pia X. a odstranění Montiniho. V období mezi 26. lednem až 16. únorem 1954 byl zdravotní stav Pia XII. velice špatný a nemohl už ani přijímat potravu přirozeným způsobem. Na podzim přišla recidiva a jeho stav byl téměř beznadějný.

2. prosince 1954 se Pius XII. svěřil msgre Tardinimu: „Říkám to jen vám, protože ostatní by to považovali za halucinace chorého. Včera ráno jsem jasně, velice jasně slyšel hlas, který říkal: «Teď přijde vize!» Přesto se nestalo nic. Dnes ráno, když jsem byl přítomen mši, spatřil jsem na okamžik Pána.

⁵⁴ Díky Beovi měl msgre Bugnini, zednář a architekt liturgické reformy, volný přístup k chorému papeži. („Sodalitium“, č. 11, str. 11; Annibale Bugnini, „La Riforma Liturgica“ [1948-1975], CLV Ed. Liturgiche 1983, str. 22)

Byla to jen chvílička, ale přesto jsem jej skutečně viděl...‘ (Chélini, „L’Église sous Pie XII.“ [„Církev za Pia XII.“], Ed. Fayard 1989, díl II, str. 513-514.) – Pius XII. si myslel, že Pán jej přišel zavolat v odpověď na svou modlitbu: „In hora mortis meae, voca me.“ (Modlitba „Anima Christi“, stojící na začátku duchovních cvičení svatého Ignáce.) Ježíš se však nezjevil, aby jej odvolal, nýbrž uzdravil, čímž se dostalo Církvi odkladu dalších čtyř let“ („Sodalitium“, č. 33, „Le pape du Concile“, 10. část, 1954-1958, str. 37).

Pius XII. tehdy v dopisu z 13. srpna 1954 psal:

„V dnešním světě, plném nástrah a nebezpečí, je i mnoho takových, kteří troufale bojují za rozšíření bludu mezi věřícími. Pronikají otevřeně i skrytě mezi katolíky s cílem odvrátit je od věrnosti Kristovi i pravé Církvi, a současně vyrvat víru z jejich srdcí. Vedle těch, kteří odvážně hájí svou víru, jsou bohužel početní i takoví, kteří od víry odpadli.“

Roncalli reagoval dosti ležérně na chorobu Pia XII. a srovnával svoje zdraví s papežovým, jehož smrt prorokoval již před čtyřmi lety. Napsal totiž, že papež

„... je hned blízek smrti, hned se zase zotaví, ale přesto jen proto, aby trpěl novou recidivou. Mám chabou důvěru, že by se Svatý Otec mohl vyléčit navzdory všem lékařům, medikamentům i výdajům. Že ještě vůbec žije, je zázrak, ale jak víš, zázraky trvají jen krátce“ (Hebblethwaite, str. 281).

Msgr Roncalli tedy musel na svoje konkláve čekat až do konce roku 1958.⁵⁵

Zastavme se nyní na okamžik a podívejme se na klíčovou postavu Doma Lamberta Beauduina. Byl to právě tento belgický mnich, který v předvečer první světové války, kdy se v katolické Církvi stále silněji rýsovala existence humanistického hnutí, vypracoval poslední verzi zednářského návrhu „budoucí liturgické reformy“ vytvořením „nové mše“, u níž se jedná o **souhrn všech modernistických herezí**. Beauduin byl také jedním z „proroků“ ekumenismu, který poté měl triumfovat na koncilu.

Iniciativy Doma Beauduina, překračující přípustné meze, nakonec vyvolaly nevoli Pia XI. a proto jeho teze odsoudil r. 1928 v encyklice „Mortalium animosis“. Mnich poté pracoval dále potají, v ilegalitě. Od roku 1924 byl spřátelen s msgr Roncallim.

Jak k takovému přátelství došlo? To není známo, ale jisté je tolik, že Roncalli přišel o katedru v lateránském Atheneu kvůli svým „modernistickým“ projevům.

Přátelství obou těchto mužů nabylo charakteru vzájemné věrnosti, a při zprávě o smrti Pia XII.⁵⁶ se tehdy již 85letý Dom Lambert Beauduin svěřil páteru Bouyerovi:

⁵⁵ Upozorňujeme čtenáře na zdánlivě bezvýznamnou, ale ve skutečnosti mimořádně závažnou událost. Právě v roce 1958 byl v Taizé vyzkoušen rituál „nové mše“. Početní katolíci vůbec netuší, že „nová mše“ nové „pokoncilní církve“ je (protestantským) obřadem z Taizé, který je velmi blízký luteránskému. Páter Malachi Martin, přestože sám představitel pokoncilního směru, upozornil poctivě na skutečnost, že „novou mši“ vytvořili protestanti pod vedením zednáře, vybraného zasvěceným Roncallim. Tato nová mše už nemá vůbec nic společného se svatou katolickou mší!

„Pokud zvolí Roncalliho, bude ještě všechno zachráněno. On je schopný svolat koncil a tím posvětit ekumenismus.“ Na chvíli se odmlčel a pak s rozjasněným šibalským pohledem dodal: „Jsem si jistý, že máme šanci. Většina kardinálů neví, co má dělat, a jsou zcela s to pro něj hlasovat“ (Louis Bouyer, „Dom Lambert Beauduin, un homme d'Église“ [„Dom L. Beauduin, muž Církve“], Castermann 1964, str. 180-181).

Franco Bellegrandi, bývalý komoří Pia XII. a spolupracovník listu „Osservatore Romano“, napsal r. 1977 knihu s titulem „Nichitaroncalli“, která ovšem vyšla až roku 1994 a jejíž veřejná prezentace vyvolala určitý rozruch v národním tisku, neboť mezi přítomnými byl také kardinál Silvio Oddi.

Bellegrandi ve své knize líčí, co ve Vatikánu viděl a slyšel. Tak např. krátce před konkláve v září 1958 mu bylo svěřeno následující:

„Seděl jsem v autě s osobou, o níž mi bylo známo, že je vysokou zednářskou autoritou s kontakty ve Vatikánu. Dotyčný mi řekl: „Příštím papežem nebude Siri, jak se v jistých římských kruzích šušká, protože je příliš autoritativní kardinál. Bude zvolen smířlivý kardinál... Ten je již vybrán; jde o benátského patriarchu Roncalliho.“ Udiveně jsem se zeptal: „Vybrán? A kým?“ – „Našimi zednáři v konkláve.“ – „V konkláve že jsou zednáři?“ – „Ale jistě. Církev je v našich rukou.“ – „A kdo potom tedy skutečně vládne Církvi?“ tázal jsem se. Po krátké odmlce mi dotyčný odpověděl: „Nikdo nedokáže říci, kde se nachází skutečná hlava; ta je skrytá.“

Následujícího dne hrabě Sella [z velmi známé italské rodiny; pozn. autora] sepsal oficiální dokument, který je dnes uložen v trezoru notáře. Uvedl v něm jméno i příjmení zmíněné osoby, doslovné znění jejího zarážejícího prohlášení včetně roku, měsíce, dne i hodiny, kdy k němu došlo“ („Nichitaroncalli“, Ed. Eiles, Řím, str. 62).

„V předvečer konkláve, které mělo zvolit Roncalliho, nezůstal tento muž nečinný; byl si již téměř jist svým vítězstvím. V pátek 24. října, den před závěrem konkláve, si pozval Giulia Andreottiho, známého italského politika, jež Calviho vdova označila za skutečného vůdce lóže P2, a květnatou diplomatickou mluvou mu oznámil své nadcházející zvolení (srv. Bellegrandi, str. 395)“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

„Během zmíněného rozhovoru se benátský patriarcha (který jím již brzy neměl být) vyjádřil s naprostou jasností. Andreotti o tom říká: „... Že by měl být... novým papežem, to jsem pochopil již od prvního dne konkláve, několik hodin před tím, než se kardinál odebral z Domus Mariae ve Via Aurelia do Vatikánu. V předvečer konkláve mně zavolal msgre Capovilla se vzkazem, že by mě patriarcha chtěl vidět.“ Italský politik pak poukazuje na své dávné styky s Roncallim i na přátelství Roncalliho s modernistou Buonaiutim. Poté se vrací ke své rozmluvě s patriarchou, který chtěl mluvit o konkláve: „Je pravda, že my všichni říkáme: Já ne, já ne! Přesto však prst Ducha svatého musí na něko-

⁵⁶ Malachi Martin napsal: „Je třeba uznat, že Pius XII., tento poslední Říman, byl z nich první, který – byť i jen zčásti – pochopil, že se revoluce bezprostředně blíží“ (*Le déclin et la chute de l'Église romaine*, Ed. Exergue 1997, str. 274).

ho ukázat. ... Dostal jsem blahopřejné poselství od generála De Gaulla, ale to ještě neznamena, že by francouzští kardinálové měli v tom smyslu hlasovat. Víím, že by se rád nechal zvolit Montini, a bylo by to jistě výborné, ale přece jen není možné nerespektovat tradici, a ta si žádá, aby volbu vykonali kardinálové.‘ K tomu Andreottiho komentář: ‚Naslouchal jsem mu s podivem a s jistými rozpaky. Pochopil jsem však, že Roncalli si je již jistý svým zvolením v konkláve.‘ (Giulio Andreotti, „A ogni morte di Papa. I papi che ho conosciuto“ [„Při smrti každého papeže. Papežové, které jsem znal“], Biblioteca universale Rizzoli 1982, str. 65-66) („Sodalitium“, č. 33, „Le Pape du Concile“, 1954-1958, str. 39).

Před zmíněným rozhovorem s Andreottim napsal msgre Roncalli dva dopisy. Adresátem prvního z 23. října byl biskup z Bergama, msgre Piazzzi, druhého z příštího dne msgre Giuseppe Battaglia, biskup z Faenze. Msgre Piazzimu oznámil „nové letnice“, k nimž dojde „renovací hlavy“. Pak ještě dodal: „Nezáleží na tom, zda nový papež bude pocházet z Bergama [on sám byl z Bergama; pozn. autora]. Rozumíte mi přece, Excellence?“ (P. Hebblethwaite, str. 308)

V listu faenzskému biskupovi Roncalli zase svému synovci Donu Battistu Roncallimu, který byl do této diecéze přidělen, výslovně zakázal, aby v tyto dny chodil do Říma! Mohlo by to totiž vyvolat nežádoucí zdání nepotismu. Přesto po nepokrytém ohlášení svého zvolení – „jakmile se dozvíte, že se musím podřídit rozhodnutí Ducha svatého, vyjádřeného vůlí všech zde shromážděných“ – může již synovec přijít do Říma... blahopřát svému strýci. Prozatím však, připomínal Roncalli, „přirozeně ani slovo o tom všem, a to naprosto nikomu“ (P. Hebblethwaite, str. 308).

Že bylo o zvolení Roncalliho předem rozhodnuto, vysvítá také z dopisu kardinála Tisseranta z 12. března 1970, kde příznačně naráží na „předem naprogramovanou volbu“ Jana XXIII.:

„Volba současného papeže proběhla rychle. Naproti tomu o předchozím zvolení Jana XXIII. by se dalo diskutovat, protože k němu bylo zapotřebí mnoho sezení. Ostatně nenahlížím, jak by po konkláve bylo možné někomu podávat informace o hlasování. Utajení bylo všem vštípeno s větším důrazem, než kdy dříve. Je však směšné říkat, že by měl být zvolen ten či onen kardinál. Chápete, že více k tomu říci nemohu. V plné účtě...“ (Fotokopie dopisu je otištěna v knize Franca Bellegrandiho, str. 30.)

V listu jinému duchovnímu kardinál Tisserant prohlašuje, že podle církevního práva bylo zvolení Jana XXIII. ilegální, protože jej chtěly a připravily síly, cizí Duchu Svatému. („Vita“, 18. září 1977, str. 4: „Le profezie sui papi nell’elenco di San Malachia“ [„Proroctví o papeži v indexu svatého Malachiáše“]) Citované dopisy jen potvrzují, že zvolení Jana XXIII. bylo skutečně „předem naprogramováno“.

Portrét Roncalliho, který se nám z těchto faktů skládá, jistě není obrázkem prostého člověka a už vůbec ne muže skromné pokory, jak soudí kardinál Heenan (P. Hebblethwaite, str. 394), nýbrž naopak ukazuje na osobu, která se snaží postavit si pomník!

Kdo byl Angelo Roncalli?

Již v mládí Angela Roncalliho narážíme na skutečnosti, které ukazují, že měl modernistické sklony. Byl spolužák proslulého italského modernisty Buonaiutiho, jenž byl později jmenovitě odsuzován. V semináři užíval Roncalli dějepisnou knihu profesora Turchiho, která se vyznačovala vysokou mírou modernismu a autorovi vynesla příslušné pokárání. Když měl být Turchi povolán na katedru dějin scholastiky, bylo proti tomu vzneseno veto, protože byly pochybnosti o jeho pravověrnosti. (Lorenzo Bedeschi, „Paese Sera“, 13. 12. 1972)⁵⁷

„Jako mladý kněz v druhém desetiletí dvacátého století již udržoval [Roncalli] styky s italskými zeměpány, kteří byli dávno exkomunikováni za rabování církevního majetku“ (E. Lebec, „Histoire secrète de la diplomatie vaticane“ [„Tajné dějiny vatikánské diplomacie“], A. Michel 1997, str. 147).

„Za druhé světové války založila britská tajná služba na Churchillův příkaz sekci ‚MI 5‘. Tato organizace byla pověřena používáním okultních prostředků k destabilizování Třetí říše pomocí magických rituálů. Amado konkrétně uvádí, že tento rituál je v současnosti praktikován lidmi jako Ian Fleming⁵⁸ s požehnáním biskupa Angelo Roncalliho, zasvěcence do sekty iluminátů⁵⁹ v Turecku,⁶⁰ který se pak měl roku 1958 stát papežem Janem XXIII. Na jeho pektorálu se ostatně nacházelo iluminátské znamení – otevřené oko v trojúhelníku. ... Došlo k tomu v hlubokém lese hrabství Sussex počátkem roku 1941“ (Édouard Brasey, „Enquête sur l’existence des anges rebelles“ [„Zkoumání existence vzbouřených andělů“], Filipacci, str. 259).

Roku 1983 vyšla v Mexiku kniha s názvem „Úvod do zednářství“. Její autor, Jaime Ayala Ponce, nebyl jen tak někdo: „Zasvěcenec 33. stupně skotského obřadu, aktivní člen Nejvyšší rady a nejvýznamnější zednářský spisovatel Mexika“, jak byl představen na záložce knihy. Dejme mu nyní slovo:

„V roce 1935 je Angelo Roncalli, arcibiskup z Mesembrie, apoštolským vyslancem v Turecku. Nemá právě lehký život. Pak přichází válka; jako jiní kněží nebo ostatní duchovní musel nosit civilní oblečení. A právě v této době se mu dostává pozvání vstoupit do společnosti, která pokračovala v učení rozenkruciánů, jemuž takovou průbojnost dodali hrabě ze Saint Germain, Louis Claude de Saint-Martin, i hrabě Cagliostro. ... Pier Carpi, seriózní novinář a protivník tohoto druhu tajných společností, měl při svém pátrání paradoxně

⁵⁷ Tyto informace spolu s mnoha dalšími přinesl Hebblethwaite, *Giovanni XXIII, il Papa del Concilio*, Rusconi, Milán 1989, str. 62, 65.

⁵⁸ Ian Fleming byl pozdější tvůrce „nadčlověka“ Jamese Bonda...

⁵⁹ Spolu s Albertem Pike byli ilumináti zakladateli palladického luciferského obřadu prostřednictvím Rady třinácti, která představuje nejvyšší okultní mocnost a přijímá rozkazy přímo od Lucifera. Většina z nich je předávána v Charlestonu. Ilumináti kontrolují a korunují zednářstvo.

⁶⁰ Někteří čtenáři [1. vydání] poukazovali na to, že podle námi uvedených dokumentů měl být Roncalli zasvěcen jak v Turecku, tak i v Paříži. Je však docela dobře myslitelné, že obdržel zasvěcení ve dvou různých lóžích. [Pozn. překl: francouzskému textu se nemusí nezbytně rozumět v tom smyslu, že k zasvěcení došlo v Turecku; může to být míněno prostě tak, že se již zasvěcený Roncalli ve zmíněné době nacházel v Turecku.]

objevit písemné důkazy tureckého lóžového členství Angela Roncalliho, později známého pod jménem Jan XXIII. ... Tento proslulý novinář ve své knize líčí, jak se člověk stane členem lóže, a popisuje přijímací rituál do nejmenších podrobností. Tak např. uvádí, že při jednom zasedání lóže upadl Roncalli do mystického transu a v tomto stavu pronesl svá proslulá proroctví. ... Kdo by se chtěl o věci důkladně informovat a dovědět se více o těchto společnostech, ten ať si v knihkupectví obstará spis Piera Carpiho ‚Proroctví Jana XXIII.‘, vydané španělským nakladatelstvím Martinet Roca.“ (Francouzské vyd. knihy Piera Carpiho, který byl sám zednář, nese titul ‚Les prophéties du pape Jean XXIII‘ ve sborníku ‚J’ai Lu.‘)

„Již zde zmiňovaný Franco Bellegrandi (str. 176) ještě píše: ‚V době koncilu byl otcům rozdáván zevrubný spis, v němž se volba Jana XXIII. označovala za ilegální, protože si ji přáli zednáři. Dále se tam říkalo, že Roncalli patřil k této sektě od let svého nunciátu v Turecku.‘

Tato publikace vyvedla ‚dobrého papeže‘ natolik z míry, že nařídil dokonce prohlídky u těch biskupů, kteří byli podezřelí z netolerantnosti k ‚novému kurzu‘. Bellegrandi dále píše, že Roncalli sice marxismus oficiálně odsoudil, ale ve svém soukromém obydlí často přijímal vůdce italské komunistické strany Palmira Togliattiho, který u něj občas zůstával na večeri. K tomu tématu náš informátor uvádí epizodu, jejíž hlavní postavou byl baron Marsaudon. Píovi XII. se doneslo, že ministr Maltézského řádu v Paříži je zednář. Vyšetřením věci pověřený msgre Rossi-Stockalper, kaplan Maltézského řádu a kanovník od Santa Maria Maggiore, zjistil, že Marsaudon byl skutečně držitelem 33. stupně, a odebral se na nunciaturu, aby s nunciem záležitost osobně projednal.

Thlustý kněz od Sotto il Monte poslal za neustálého žertování kaplana maltézského řádu za tajemníkem nunciatury, msgre Bruno Heimem. Tento kněz, který je dnes ‚Apostolic legate‘ ve Velké Británii, udivoval vyslance v Paříži svým clergymanem [tehdy ještě zakázanou náhražkou předepsané kněžské sutany], ale hlavně zarážejícími výroky o zednářství. Definoval je totiž jako ‚jednu z posledních sil k udržení společnosti, která ještě ve světě existuje a tím také jako sílu k zachování náboženství‘. O baronu Marsaudonovi se vyjádřil nadšeně jako o člověku, který nunciaturu objasnil nesmírnou hodnotu zednářství. Právě na základě této zásluhy nuncius v Paříži, Angelo Roncalli, podpořil Marsaudonovo jmenování ministrem Maltézského řádu.

Msgre Stockalper byl pochopitelně tímto zjištěním zaražen a když se odvolával na kánon 2335 církevního práva, který uvaluje na zednáře exkomunikaci, přišel skutečný šok. Bylo mu řečeno, že nuncius v Paříži pracuje ‚**přísně tajně na usmíření katolické církve se zednářstvím**‘. – A to všechno se stalo v roce 1950!“ (Dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.)

Ve výše zmíněné knize ‚Úvod do zednářství‘ její autor, ‚zasvěcenec 33. stupně skotského obřadu a aktivní člen Nejvyšší rady‘, Jaime Ayla Ponce, píše:

„Proslulý zednář prof. A. Sierre Partida chtěl před několika lety publikovat v národních novinách kopii aktu intronizace do pařížské lóže, v níž se naznačovalo, že profánní osoby [= nezednáři] *Angelo Roncalli a Giovanni Montini*

byli v tentýž den zasvěceni do vznešených mystérií bratrstva. Připomínám, že národní tisk odmítl něco takového zveřejnit, a tak profesor vyrobil kopie sám a nechal je kolovat v tuzemských zednářských kruzích.

Angelo Roncalli a Giovanni Montini, známější pod jmény Jan XXIII. resp. Pavel VI., zavedli početné reformy katolické bohoslužby, aby je tak přizpůsobili moderní době, v níž žili.

Pokud by měl někdo ještě pochybnosti, pak necht' si prostuduje texty II. vatikánského koncilu a sám uvidí, že mnoho jeho materiálů **spočívá na principech a postulátech zednářstva**. Pokud by snad tomu nějaký fanatik stále ještě nevěřil, pak ať mi odpoví, z jakého jiného důvodu Jan XXIII. rozhodl o zrušení exkomunikační buly, která byla v platnosti předtím, než se stal nástupcem svatého Petra!

Na světovém kongresu zednářstva v říjnu 1982 v Mexiku kolovala mezi účastníky modlitba ‚velkého papeže‘ Jana XXIII., v níž definitivně potvrdil svou příslušnost k zednářstvu.“

„Modlitba papeže Jana XXIII., publikovaná v ‚*Journal de Genève*‘ z 9. srpna 1966, byla z podnětu senátora Benedita Ferreira přeložena z italštiny do portugalštiny a otištěna v ‚*Diario do congresso nacional brasileiro*‘ ze 4. března 1971:

„Pane a Velký staviteli, vrháme se pokorně k tvým nohám a snažně prosíme o odpuštění svých bludů z minulosti, neboť se nyní chystáme uznat naše zednářské bratry jako preferované věřící. Tehdy jsme bojovali proti svobodným myšlenkám, protože jsme nechápali, že povinnost náboženství, které potvrdil koncil, spočívá v respektování práva nevěřit v Boha. Pronásledovali jsme všechny, kteří se v církvi neodchýlili od cesty pravdy, vstoupili do lóže a tím ignorovali urážky a hrozby.

Bez přemýšlení jsme věřili, že znamení kříže stojí nad třemi body, tvořícími pyramidu. Za všechny takové, Tě Pane, prosíme za odpuštění, a prosíme, abys nám dovolil poznat, že kružítko na novém oltáři může znamenat stejně tolik, jako naše staré krucifixy. Amen.““ (Časopis ‚*Medio Dia en Punto*‘, březenduben 1978; ‚*Sous la Bannière*‘, č. 22, březenduben 1989, str. 23-24).

Roku 1949 Roncalli na téma zednářství mj. uvedl: „Co nás vlastně odděluje? Naše ideje? Tady opravdu není žádný velký rozdíl“ (Kurt Baresch, ‚*Katholische Kirche und Freimaurerei*‘ [‚*Katolická Církev a zednářstvo*‘], doslov).

„V knize paulánského pátera Rosaria Esposito ‚*Les grandes concordances entre Église et maçonnerie*‘ [‚*Velká shoda mezi Církví a zednářstvem*‘] je citován interview, který pak znovu otiskl držitel 33. a nejvyššího stupně Starého a přijatého skotského obřadu, baron Yves Marsaudon, ve své knize ‚*L'œcuménisme vu par un Franc-Maçon de Tradition*‘ [‚*Ekumenismus z pohledu tradičního zednářstva*‘]. Ocitujeme si několik výtahů z interview, který poskytl André Faucherovi, a poprvé byl publikován v časopisu ‚*Le Juvénal*‘ z 25. září 1964.

Marsaudon: ‚Udržoval jsem těsné kontakty s msgre Roncallim, apoštolským nunciem v Paříži. Při různých příležitostech mne častokrát přijal na nun-

ciatuře a rovněž mne navštěvoval doma v Belevue, Seine-et-Oise. Po svém jmenování ministrem Maltézského řádu jsem nunciiovi řekl o svých rozpacích, protože jsem zednář. Msgre Roncalli mně oficiálně poradil, abych zednářem zůstal.

Otázka: „Přijímal vás i po svém zvolení papežem?“

Marsaudon: „Ano, přijímal mě v Castelgandolfo jako emeritního ministra Maltézského řádu a udělil mi požehnání, přičemž mě *znovu vybízel k práci na sblížení mezi církví a tradičním zednářstvím.*“ (Dr. Carlo Alberto Agnoli.)

„18. prosince 1993 byl právník Virgilio Gaito z Neapole zvolen velmistrem Italského Velkého Orientu, tedy zednářské obediencie, jíž se také [podle hlavního sídla v Římě] říká „palác Giustiniani“ ... Krátce po svém zvolení poskytl dvě příznačná interview. První Fabio Andriolovi pro list „L’Italia Settimanale“ [„Týdenní Itálie“], druhý Giovanni Cubedduovi z Andreottim vedeného týdeníku „Trenta Giorni“, tiskového orgánu hnutí „Comunione e Liberazione“. – V obou interview narážel Gaito na Jana XXIII. Uvedeme si zde alespoň některé otázky a odpovědi.

Andriola se ptal Gaita: „Myslíte si, že v lóžích Velkého Orientu jsou i duchovní? Říká se, že jistí kardinálové byli lóžovými bratry.“ Velmistr odpověděl: „Pravděpodobně ano; nemám o tom žádnou vědomost. Povídá se, že Jan XXIII. byl přijat do zednářstva, když působil jako nuncius v Paříži. Opakuji jen to, co mi bylo řečeno. V jeho poselstvích jsem ostatně sám objevil nepochybné zednářské aspekty. Velice se mi líbilo slyšet od něj, že je třeba vidět těžiště v člověku“ („La Loggia è una casa di vetro“ [„Lóže je dům ze skla“], interview Fabia Andriola s Virgiliem Gaito, publikovaný v „L’Italia Settimanale“ č. 3 z 26. ledna 1994, str. 74).

V druhém interview se velmistr ohledně vztahů mezi katolickou Církví a zednářstvím vyjádřil takto:

„Přijímáme všechny lidi svobodného ducha. Ostatně se zdá, že papež Jan XXIII. byl do zednářstva zasvěcen v Paříži a účastnil se práce [zednářských symbolických] dílen v Istanbulu“ („Giuliano il Teista“ [„Teista Julián“]). Interview Giovanni Cubeda s Virgiliem Gaito, otištěný v „Trenta Gironi“ číslo 2, únor 1994, str. 29)“ („Sodalitium“ č. 42, „Le Pape du Concile“ [„Papež koncilu“], 19. část, str. 33).

Takové vztahy se zednáři nezůstaly bez následků. **Skutečně to byl Jan XXIII., který zahájil proces zrušení exkomunikace zednářů. Dověřil jej pak Jan Pavel II. novým kodexem kanonického práva z roku 1983.** Příslušnost k zednářstvu – stejně jako přiznání se k modernismu nebo komunismu – už tedy není ve výčtu provinění, která mají za následek exkomunikaci!

Zvolení Roncalliho potěšilo lóže

Angelo Giuseppe Roncalli byl ve věku 77 let zvolen papežem odpoledne 28. října 1958 v jedenáctém kole a přijal jméno Jan XXIII.

Volba se pochopitelně líbila starému příteli msgre Roncalliho, zednáři Marsaudonovi:

„Byli jsme nesmírně potěšeni, že nám během 48 hodin bylo potvrzeno přijetí našeho uctivého blahopřání. Zvolení v nás vyvolalo hluboké pocity vděčnosti, ale pro mnohé naše přátele bylo navíc také znamením“ (Yves Marsaudon, „L'œcuménisme vu par un franc-maçon de tradition“, Ed. Vitiano, Paříž 1964, str. 4).

„Ihned po zvolení obdržel Jan XXIII. nejsrdečnější blahopřání od izraelského velkorabína Isaaca Herzoga, anglikánského arcibiskupa Geoffroy Fishera,⁶¹ prezidenta federovaných církví Paula Robinsona i hlavy ‚ruské pravoslavné církve‘ patriarchy Alexise.

Jistý americký protestant projevil přání, aby Jan XXIII. působil ve smyslu lepšího porozumění mezi křesťany a všemi lidmi dobré vůle“ („Sodalitium“ č. 34, „Le Pape du Concile“ [„Papež koncilu“], 11. část, začátek pontifikátu Jana XXIII., str. 55).

Poté, co se dozvěděl o zvolení svého starého kolegy v Paříži papežem, napsal Burckhard svému důvěrnému příteli Maxi Richterovi dopis, z něhož si ukážeme několik poučných pasáží:

„... Schopnost věřit na zázraky ani úcta před svátostí nejsou jeho [Roncalliho] vlastností. Je deista a racionalista s chvályhodným sklonem stavět se do služeb sociální spravedlnosti. ... **Změní všechno; po něm už nebude církev stejná**“ („Bonum Certamen“ [„Dobrý boj“] č. 122, časopis abbého Mourauxe, str. 7).

V knize „Christianisme et Franc-Maçonnerie“ [Křesťanství a zednářství] Léon de Poncins píše:

„Zvolení Jana XXIII. a nová koncepce ekumenismu byly něco jako exploze. Všude vznikala díla, věnovaná zednářstvu, a hotové davy spisovatelů, historiků, filosofů, novinářů i politiků agitovaly každý ve své oblasti pro smíření katolické Církve se zednářstvem. Působilo to skutečně dojmem pečlivě zkoordinované internacionální kampaně, vycházející z Francie“ (str. 14-15).

Roncalli razí cestu Montinimu a zvyšuje počet modernistických prelátů, kteří byli na koncilu „rozhodující“

Po svém zvolení zahájil Jan XXIII. strategii, která měla vést k tzv. „aggiornamento“ [„zdnešnění“]. Jak se brzy ukázalo, rozuměla se tím revoluce v Církvi!

K tomu bylo zapotřebí upravit cestu Montinimu a uspat bdělost kurie, především Svatého officia.

Již v předvečer konkláve v polovině října 1958 německá novinářka Elisabeth Gerstnerová v listu „General-Anzeiger für den Nieder-Rhein“ uveřejnila článek s titulkem „K poslední hodině Pia XII.“, v němž stručně a jasně předpověděla, že

⁶¹ „Arcibiskup“ Geoffroy Fisher byl zednář. Srv. Giordano Gamberini, *Mille volti di massoni*, Řím 1975, Erasmo, str. 229.

z nadcházejícího konkláve vyjde jako papež benátský patriarcha Roncalli a připraví cestu Montinimu.

Již dávno před svým zvolením byl msgre Roncalli starým přítelem msgre Montiniho. Hebblethwaite k tomu uvádí:

„Montini se stále více stával jeho římským důvěrníkem. Často si také psali. V jejich korespondenci je velmi nápadný – nikdy neodeslaný – Roncalliho dopis z velikonoce 1954, jehož koncept je pečlivě uschován. ... Capovilla o něm soudí, že je ‚sebedemaskující‘“ (str. 274). „Během celé této doby upadal Roncalli do stále větší závislosti na svém vysoce postaveném příteli Montinim“ (str. 276). „Roku 1954 se stalo cosi, co Roncalliho vyvedlo z míry: jeho přítel Giovanni Battista Montini byl tak říkajíc přes noc zbaven funkce státního sekretáře a poslán do exilu; byl jmenován milánským arcibiskupem. Otevřeně řečeno to znamenalo, že Montini byl vyhozen z římské kurie, v níž byl činný po téměř třicet let“ (Hebblethwaite, str. 281).

„Sodalitium“ to komentuje takto:

„Msgre Roncalli si byl plně vědom své role předchůdce ‚mesiáše‘ Montiniho. Roku 1956 se v Pompejích oba účastnili zasedání italské biskupské konference. Roncalli s gestem hluboké pokory trval na tom, aby byla dána přednost Montinimu. Ten zase poukazoval, že jemu patří přednost jakožto kardinálovi a patriarchovi, na což Roncalli odvětil: ‚Arcibiskup milánský si tuto pozornost zaslouží, protože jednou bude papežem.‘

První etapou přípravy Montiniho pontifikátu bylo tedy zvolení Roncalliho, který byl již tak starý, že určitě brzy uvolní své místo. Druhá etapa spočívala ve jmenování Montiniho kardinálem. O to se postaral Jan XXIII. krátce po svém zvolení papežem; měl označit Montiniho za ‚první ovoce Našeho pontifikátu‘ (Malachi Martin, „I Gesuiti“ [„Jezuité“], Ed. Sugarco, Milán 1988, str. 312). Konečně bylo také třeba zajistit, aby se Montini skutečně stal nástupcem Roncalliho. Na smrtelné posteli zašel Roncalli dokonce tak daleko, že kardinála Montiniho přímo designoval: ‚Podle mého nejlepšího náhledu bude mým nástupcem Montini; případnou mu hlasy svatého kolegia‘ (Hebblethwaite, str. 550). Roncalli, který se těšil naprosté důvěře Montiniho (Hebblethwaite, str. 274), mu ihned po svém zvolení telefonicky sdělil: ‚Excelence, zahřívám vám místečko‘⁶² („Sodalitium“ č. 33, „Le Pape du Concile“, 10. část, 1954-1958, str. 42).

K prosazení „aggiornamenta“⁶³ potřeboval Jan XXIII. minimální konsens v kurii. Za tím účelem si pozval msgre Tardiniho a nabídl mu místo státního prosekretáře. Oba muži se sešli následujícího dne a msgre Tardini se pokusil jmenování vyhnout: „Řekl jsem Svatému Otci, že bych nechtěl sloužit pod jeho velením, protože nová politika si vyžaduje nových mužů. Připomněl jsem mu také, že v minulosti jsem

⁶² Kardinál Silvio Oddi, kterému se s tím Jan XXIII. osobně svěřil, to uvedl v článku pro časopis „30 Giorni“, č. 5, květen 1992, str. 4. Dotyčný článek se zabývá vměšováním sekt do konkláve.

⁶³ K tomuto tématu J. M. Jourdan napsal: „Ani ti, kteří v Církvi v dobrém úmyslu bezmezně přeháněli aggiornamento a ekumenismus, nemohli přehlédnout, že jich proticírkev zneužívá k uspíšení příchodu Antikrista“ („Permanences“, prosinec 1965).

s ním často nebyl zajedno...“ (Hebblethwaite, str. 320). „Roncalli však dál naléhal a Tardini přijal“ („Sodalitium“ č. 34, „Le Pape du Concile“, 11. část, str. 55).

Druhý den po svém zvolení, 30. října 1958, jmenoval papež kardinály. Poslední konzistoř se konala v roce 1953. Papež Sixtus V. stanovil, že má být 70 kardinálů, a jejich počet byl nyní o 17 nižší. Dva první Janem XXIII. jmenovaní kardinálové byli „... předně milánský arcibiskup msgre Montini“ a msgre Tardini, jak si papež sám zapsal do svého deníku (Hebblethwaite, str. 320).

Následovalo jmenování dalších 21 kardinálů..., takže byl překročen tradicí stanovený počet sedmdesáti. A to ještě pořád nebylo všechno – v konzistoři z 15. prosince bylo jmenováno dalších 23 kardinálů!

Mezi nimi figurují jména jako König⁶⁴ a Döpfner. Ale ani to mu nestačilo: ještě v prosinci bylo při nové konzistoři jmenováno dodatečných osm kardinálů, a v roce 1960 přišla ještě poslední konzistoř, kdy se počet kardinálů ustálil na čísle 85! **Díky jmenování nových kardinálů pronikli nepřátelé Církve do jejích nejvyšších míst!**

Pius XII. uspořádal za osmnáct let tři konzistoře, ale Jan XIII. to ke stejnému počtu dotáhl za pouhých dvacet měsíců! (Srv. zde „Sodalitium“ č. 34, „Le Pape du Concile“, 11. část, str. 56.)

Nyní, kdy nejhorší protivníci a ničitelé Církve – modernisté – pronikli až do jejího vrcholku, mohl začít koncil...

Odpadlík Renan⁶⁵ ve své knize „L'Abesse de Jouarre“ [„Abatyše z Jouarre“] napsal:

„Religiózní reformy provedou v církvi angažované osobnosti a vyvrcholí koncilem. ... Reformy prosadí anulování dogmat a disciplíny, což je nezbytné k integraci církve do ekumenismu lóží.“

Spisy zasvěcenců jednohlasně ohlašovaly, že je všechno připravené pro neomodernistickou revoluci, která už bušila na brány Říma.

Pius XII. však nechtěl být tím, kdo otevřel brány revoluci. Sice uvažoval o svolání koncilu a dokonce pro něj připravil několik textových konceptů, ale jeho bystrému zraku neuniklo nebezpečí tak opovážlivého podniku. Před svým zvolením prohlásil:

„Slyším kolem sebe novotáře, jak bourají svatou kapli, uhasínají univerzální světlo Církve a chtějí jí namluvit špatné svědomí kvůli minulosti. ... Přijde den, kdy civilizovaný svět zapře svého Boha, kdy Církev zapochybuje, jako kdysi pochyboval Petr. Bude se snažit uvěřit, že se člověk stal Bohem, že její filosofie je jako mnoho ostatních, a v kostelech, kde na ně čeká Bůh, se věřící

⁶⁴ Příslušnost Königa (od roku 1956 vídeňského arcibiskupa) k zednářstvu je mimořádně dobře zdokumentována. König byl Janem XXIII. jmenován kardinálem 15. prosince. Později sehrál ústřední roli při zvolení Karola Wojtyły za papeže. Vždy dobře informovaný Roberto Fabiani například rovnou píše, že kardinál König byl zednář a patřil k tajné lóži „Giustizia e Libertà“ zednářů z Piazza del Gesu. (R. Fabiani, *I Massoni in Italia*, L'Espresso 1978, Farigliano, str. 78 a 130.)

⁶⁵ „Když Renan dokončil knihu *La Vie de Jésus*, proběhla ve všech belgických lóžích sbírka na pořízení vzácného zlatého pera pro autora“ (páter Deschamps, *Les sociétés secrètes*, 1881, díl 2, str. 61).

budou marně rozhlížet tak, jako hříšnice zvolala před prázdným hrobem: „Kam jste jej položili?“ (Msgre Roche, „Pie XII devant l’Histoire“ [„Pius XII. před dějinami“], str. 52-53).

Jak Pius XII., tak i Jan XXIII. přesně věděli o tomto stavu. Přesto se však rozhodli zcela opačně, a to – podle Hebblethwaita – proto, že to, „co Pia XII. přimělo k odvrhnutí myšlenky na koncil, Jana XXIII. naopak utvrdilo v přesvědčení, že je nutný“ (Hebblethwaite, str. 345).

Jan XXIII., který si zvolil jméno vzdoropapeže z 15. století, se tedy neostýchal otevřít brány Říma protikřesťanské revoluci. Díky rafinované propagandě se mu podařilo získat sympatie lidu, jak dosvědčují označení „dobrý papež Jan“, „dobrý vesnický farář“ ba dokonce „prost’áček“. Všeho toho uměl Jan XXIII. velmi obratně využívat.

II. kapitola

„II. vatikánský koncil byl pro Církev rokem 1789“ (kardinál Suenens)

„Oni [stoupenci hnutí ‚Sillon‘] se neostýchají klást rovnítko mezi evangelium a revolucí“ (sv. Pius X., „Lettre sur le Sillon“ [„List o hnutí Sillon“], 25. srpna 1910).

Ohlášení koncilu

Do té doby poslední koncil, který byl současně první ve Vatikánu, nebyl nikdy ukončen. 18. července 1870 jej přerušili kvůli bezprostředně hrozící válce a obsazení Říma 20. září zabránilo jeho obnovení.

Jan XXIII. veřejně oznámil svolání II. vatikánského koncilu 25. ledna 1959 v bazilice „svatého Pavla před hradbami“, jen pouhé tři měsíce po svém zvolení.

„Tato neděle 25. ledna označuje konec modlitebního týdne za jednotu křesťanů, které Roncalli od svého pobytu v Istanbulu každoročně pořádal“ (Hebblethwaite, str. 352). Janem XXIII. ohlášený koncil neměl být pouze ekumenický (tj. všeobecný a nikoli partikulární), nýbrž také „ekumenický“, aby splnil přání takových přátel, jakým byl např. Dom Beauduin.

Při proslulé zahajovací řeči na úvod II. vatikánského koncilu vyzval Jan XXIII. koncilní otce, aby pracovali „radostně a neohroženě“ pro „aggiornamento“, tedy pro přizpůsobení Církve modernímu světu.

Rozhodující úloha Sekretariátu pro jednotu křesťanů

Pod vedením kardinála-státního sekretáře Domenica Tardiniho se přípravná komise starala o koncil s pečlivostí, seriózností a korektností, které jsou římské kurii vlastní. Když však byla 30. května předložena bilance přípravných prací, Jan XXIII. řekl: „*Příprava koncilu nebude dilem římské kurie*“ („Acta antepreparatoria“, svazek I, str. 92).

Komu tedy chtěl Jan XXIII. práci svěřit? Nepřátelům Církve!

5. června 1960 vytvořil Jan XXIII. „Sekretariát pro jednotu křesťanů“. V čem byl jeho mimořádný význam? Sekretariát se měl stát zárodkem nové „pokoncilní církve“. Navíc měl stát v čele sekretariátu kardinál Bea.⁶⁶ Vždyť „bez Bey by papež Jan nejspíše neměl koncil, který si tak přál“ (Hebblethwaite, str. 414).

Opravdu také největší nebezpečí pro víru nebylo v různých komisích a v několika modernistických poradcích teologických komisí (Congar a de Lubac), nýbrž právě v tomto sekretariátu kardinála Bey. Tam už nebyli pouze dva či tři neomodernisté, ale *téměř všichni*. „Značná část konzultantů nového sekretariátu byla vybrána z účastníků katolické konference pro ekumenické otázky“ pod vedením msgr. Willebrandse, jenž se... stal tajemníkem sekretariátu.⁶⁷

Role, kterou Sekretariát pro jednotu křesťanů a kardinál Bea v komplotu proti Církvi sehráli, je tak významná, že si zaslouží podrobnější pojednání.

Sekretariát ve službách schizmatiků a heretiků

Začneme rokem 1941. Tehdy byl biskupem v Paderbornu jmenován Lorenz Jaeger. Toto německé město sehrálo v církevních dějinách neslavnou roli. Ještě dávno předtím, než se stalo diecézí psychoanalytika a „teologa“ Drewermanna, který zredukoval křesťanství na pouhý mýtus, byl již roku 1580 paderbornským biskupem stoupenec „augsburského vyznání“, tedy luteránského kréda. („Enciclopedia Cattolica“, Vatikán 1952, díl IX, sl. 515, heslo „Paderborn“). – **A právě tam, a nikoli v Římě, se připravoval II. vatikánský koncil.** Abychom se o tom přesvědčili, stačí nahlédnout do „Dějin Církve“, vypracovaných pod Jedinovým vedením, kde se k tomu říká:

„Z iniciativy arcibiskupa Lorenze Jaegera (1892-1975) z Paderbornu a luteránského biskupa Wilhelma Stählina (1883-1975) z Oldenburgu se v Německu od r. 1946 každoročně setkávají teologové obou konfesí k diskusím o společných resp. rozdílných věroukách. Za rozhodující spoluúčasti holandského profesora Jana Willebrandse (nar. 1909) byla roku 1952 založena Mezinárodní konference pro ekumenické otázky, jejíž práce pak vyústila v Sekretariát na podporu křesťanské jednoty, který založil roku 1960 papež Jan XXIII. a vedl kardinál Augustin Bea (1881-1968). Tento Sekretariát dostal roku 1962 oficiální statut koncilní komise a v důsledku toho měl *rozhodující podíl* na přípravě koncilem vyhlášeného Dekretu o ekumenismu.“⁶⁸

„Ekumenické hnutí, vzniklé na konci století v důsledku rozštěpení v protestantské sektě, pak vedlo spolu s přistoupením pravoslavných k založení Ekumenické rady církví, k němuž došlo r. 1948 v Amsterdamu za účasti neméně

⁶⁶ Páter Schmidt nám představil dva „pány a mistry“ kardinála Bey: paderbornského msgra Josefa Höfera a „pověstného luteránského pastora R. Baumanna, kterého Bea vyhledal roku 1956“ (St. Schmidt, [viz násl. pozn.], str. 436).

⁶⁷ Páter Stjepan Schmidt S. J., *Agostino Bea, il cardinale dell'unità*, Città Nuova, Řím 1987 (předmluvu napsal Willebrands), str. 351.

⁶⁸ Erwin Iserloh, *La Storia del movimento ecumenico*, in: AA. VV., *Storia della Chiesa*, vyd. Hubert Jedin, ital. vyd. 1980, Joca Book, Milán, díl X/1, str. 411.

než 147 křesťanských ‚církví‘. Ke třem dekretům Svatého officia, jímž se katolíkům zapovídá účast na takových podnicích bez výslovného svolení Svatého stolce (4. 7. 1919, 5. 6. 1948 a 20. 12. 1949), ještě přistupuje encyklika papeže Pia XI. ‚Mortalium animosis‘ ze 6. ledna 1928, v níž se ekumenické – tehdy označované za ‚pankřesťanské‘ – hnutí ostře odsuzuje. Jak bylo tedy možné, že Jan XXIII. založením zmíněného sekretariátu schválil ekumenické hnutí, které jeho předchůdci jednomyslně odsoudili?‘ („Sodalitium“ č. 38, „Le pape du Concile“, 15. část, str. 61)

Protagonisté ekumenického hnutí byli do jisté míry zatlačeni do defenzívy, ale po II. vatikánském koncilu znovu přešli do ofenzívy. Tehdy „vznikly téměř všechny skupiny hnutí Una-Sancta, složené z laiků i teologů, a staly se středisky plodných setkání katolíků a protestantů v modlitbě i dialogu“ (E. Iserloh, str. 410).

„Ve Francii v tom směru vynikl páter Yves Congar O. P. (nar. 1904), na něhož z Vatikánu dolehly sankce podle encykliky ‚Humanum genus‘ (1954) Pia XII. Páter Congar však měl podporovatele... mezi něž patřili msgre Jean-François Arrighi, tajemník kardinála Tisseranta. Hebblethwaite píše: ‚Papež Jan XXIII. se s Arrighim seznámil v Paříži a velice si jej cenil. Říká se, že Arrighi papeži Janovi uděloval lekce z protestantské teologie. Jisté je, že spolu dlouze diskutovali o otázkách přípravy koncilu. Arrighi také prostředkoval kontakty na francouzské teology jako Yves-Marie Congar, který byl stále ještě v nemilosti.‘ Krátce po ohlášení koncilu Janem XXIII. pak Arrighi s odvoláním na své přátelství s papežem Roncallim již v únoru 1959 požadoval ‚založení malé římské skupiny s dalekosáhlými pravomocemi‘, která by se ‚měla starat o ekumenické otázky‘ (Lawrence, ‚Journal Romain‘ [‚Římský deník‘], str. 20, cit. podle Hebblethwaite, str. 362). V únoru 1959 řekl Arrighi Lawrencemu: ‚On [Jan XXIII.] se opravdu snaží o jednotu. Jeho výchozím bodem je pravoslavná církev, ale má-li to být ekumenické, musí zahrnovat celý svět. Ve Francii udělal určité zkušenosti s protestantismem. Nedávno svolal kongregaci pro východní církve a prohlásil: «Vím, že můj plán je z čistě lidského pohledu nemožný, ale Bůh žádá jednotu, a my musíme v tom smyslu něco udělat»‘ (Lawrence str. 19, Hebblethwaite str. 362-363). Arrighi se stal členem Sekretariátu pro jednotu křesťanů, ale přesto to měl být nakonec kardinál Bea, ježmuž bylo přisouzeno uskutečnit plánovanou opovážlivost“ („Sodalitium“ č. 38, „Le pape du Concile“, 15. část, str. 61).

„Bea udržoval také těsné kontakty s Katolickou konferencí pro ekumenické otázky, kterou ve Warmondu (holandské diecézi Haarlem) založil tehdejší profesor filosofie Jan G. M. Willebrands, jenž také zastával funkci tajemníka. Willebrands dokázal udělat kariéru (byl totiž jmenován kardinálem) a měl tu ‚čest‘ označit Luthera za ‚církevního učitele‘!

Konference byla místem setkání značného počtu ekumenistů různých národností, mezi nimiž byli zvláště silně zastoupeni Francouzi. Narazíme zde jak na msgre Arrighiho, tak i na msgre Höfera z Paderbornu. ... Cílem konference bylo ‚následovat práci Ekumenické rady církví v Ženevě‘ (Hebblethwaite, str. 361). Willebrands pendloval mezi Ekumenickou radou církví a páterem Beou,

s nímž se poznal v roce 1951. Bea Willebrandse vždy ochotně přijímal a současně připravoval půdu pro římskou návštěvu protestantských členů Ekumenické rady církví.

Konference msgr Willebrandse ‚pracovala‘ podle jeho vlastních slov ‚až na práh koncilu‘. Rozpustila se poté, co Jan XXIII. založil řečený Sekretariát, jehož vedením pověřil kardinála Augustina Beu (Páter Schmidt, str. 256).

Sekretariát byl nejen korunováním úsilí ‚katolického‘ Willebrandsova hnutí, nýbrž i ekumenického protestantského hnutí ‚Sammlung‘ (‚Soustředění‘). Založil je farář Hans Christian Asmussen (1898-1968), který roku 1962 kardinálu Beovi prohlásil: ‚Teď, kdy váš sekretariát podnikl to, oč jsem usiloval, mohu jít na odpočinek‘ (Schmidt, str. 255) (‚Sodalitium‘ č. 38, ‚Le pape du Concile‘, 15. část, str. 63-64).

V žádném případě se však nesmí podceňovat role, kterou v tom všem sehrál Jan XXIII. ‚Skvěle jsme si rozuměli,‘ řekl kardinál Bea triumfálně svému tajemníku Schmidtovi, když 9. ledna 1960 odcházel z audience u Jana XXIII. Víc mu ovšem neprozradil. (St. Schmidt, str. 342). Páter Schmidt píše: ‚Podle mého názoru dal tento dokument podnět k těsným a důvěrným vztahům obou těchto Božích mužů, které byly vždy srdečné, a budoucímu sekretariátu zajistily energickou podporu ze strany papeže, bez níž by nikdy nemohl tak rychle postupovat‘ (St. Schmidt, str. 347).

‚S vědomím, že jej Roncalli pochopil a povzbudil, pustil se Bea do práce. Zkorigoval příslušně program z Paderbornu a uklidnil Stakemeiera dopisem z 20. ledna: ‚Svatý Otec ví, že se starám o ekumenické otázky, a je s tím velmi spokojen.‘ (St. Schmidt, str. 343). Jisté je tedy tolik, že Jan XXIII. viděl v Beově projektu uskutečnění vlastních přání pro koncil, který sám svolal. Ale co kurie? A co Svaté officium? Co neekumenicky smýšlející kardinálové? Jak budou reagovat? Bea je znal dobře. Je tedy třeba, aby si nebezpečí uvědomili co možná nejpozději. Znovu se obrátil k návrhu, který objednal u Möhlerova institutu, a pustil se do úprav.

Podívejme na základě vlastního Beova vyličení, jak lživě postupoval. (‚Jezuíta Bea je prohnáný,‘ komentoval to výsměšně exjezuíta Hebblethwaite, str. 417). ‚Opíral jsem se o zkušenosti, kterých jsem nabyl během let v římských kongregacích, abych se vyhnul všemu, co by mohlo vyvolat pohoršení nebo kritiku. Záměrně jsem přesněji nedefinoval cíle a úlohy komise, abych nevyvolával podrážděnost ostatních orgánů a nezpůsobil potíže konceptu. ... Po dlouhých úvahách jsem jméno formuloval tak, aby se tam neobjevil výraz «ekumenický», protože by diskuse v souvislosti s Radou [Ekumenickou radou církví] ukázaly, že tento pojem byl chápán rozdílně. Aktuální označení «pro unitate christianorum promovenda» [na podporu jednoty křesťanů] se opírá o článek 381 římské synody z roku 1960, kde se říká: «Baptismo homo... generaliter titulo christiani, uno Mystico Corpore membrum efficitur Christi sacerdotis» [Křtem se člověk stává... v mystickém těle pod všeobecným označením křesťan, součástí kněze Krista]. V současné formulaci titulu se podobně

obchází otázka «návratu».‘ Bea pak ještě dodává: *‘Důležité je vyjádřit všechno tak, aby to přesvědčilo‘* (cit. u St. Schmidta, str. 343).

Bea se obratně vyhýbá slovu ‚ekumenismus‘, který je až příliš zjevně spojen s protestantským pojetím vztahů mezi ‚křesťany‘. Upouští ovšem také od zmínky o ‚návratu nekatolíků do lůna Církve‘, tedy od klasického katolického pojetí těchto vztahů.

‚Paderborn nepřichystal žádné změny. Jaeger přijal daný návrh‘ (St. Schmidt, str. 345-346 a pozn. 43).

Bea žádost spolu s doprovodným listem pak předal 11. března 1960 Janu XXIII. Reakce papeže byla pozitivní a přišla nesmírně rychle. Později o tom Bea napsal: ‚Žádost byla společně s mým listem podána 11. března. O dva dny později mně dal papež na vědomí, že v zásadě souhlasí, ale že by chtěl ještě projednat nějaké podrobnosti, což se stalo během audience, kterou mi poskytl ještě téhož dne‘ (St. Schmidt, str. 345-346 a pozn. 43). Jan XXIII. ‚všechno prostudoval‘ a ‚souhlasil‘. Nyní tedy byly cesta volná. Jan XXIII. si povolal Beu v sobotu 13. března a večer si poznamenal: ‚... Dnes ráno jsem soukromě přijal kardinála Beu, kterého jsem jako mnou jmenovaného šéfa pověřil připravit komisi pro unitate christianorum promovenda‘ (St. Schmidt, str. 345-346 a pozn. 43). ‚Vzhledem k předloženému návrhu, který přesně odpovídal v ohlášení koncilu obsaženému apelu... pocítil papež silné štěstí, jako by se mu dostalo z nebes nového znamení, což bylo tím vítanější, že přicházelo ze země, kde již katolíci i protestanti začali evangelický příkaz tolerance přeměňovat v praxi. ... Koncept byl papeži předán jezuitským kardinálem, kterého si velice vážil‘ (St. Schmidt, str. 346-347).

Jaeger a Bea tedy Janu XXIII. nabídli možnost k realizování koncilu tak, jak jej chtěl mít on, a ne kurie. Sekretariát pro jednotu křesťanů byl nástrojem ve službách koncilu“ („Sodalitium“ č. 39, „Le pape du Concile“, 16. část, str. 23-24).

Nejenže se navázaly kontakty s pravoslavnými, starokatolíky, anglikány a protestanty, ale posledně jmenovaní byli dokonce pozváni k vyslání zástupců na koncil. Mocnosti, která kontrolovala delegáty ruského pravoslaví, bylo slíbeno nikdy neodsužovat socialismus – *slib, který byl vždy pečlivě dodržen!*

Jan XXIII. takto uskutečnil přání jednoho z vysokých zasvěcenců proticírkve, Saint Yves d’Alveydra, který o století dříve v „Mission de l’Indie“ [„Poslání Indie“] napsal: „A končím tuto misi přáním: Nechť jednoho dne přijde evropský ekumenický koncil, na němž budou zastoupena všechna náboženství.“

Co bylo dříve nemyslitelné, stalo se skutečností: K účasti na katolickém koncilu byli pozváni ti největší nepřátelé katolického učení (jako protestanti) a schismatici (jako pravoslavní)!

Dosud zde předložený přehled by zůstal neúplný, kdybychom se nezmínili o roli, kterou sehrál Hans Küng.

„Roku 1960 byl Hans Küng jmenován profesorem teologie v Tübingenu; měl tehdy pouhých 32 roků. ... Byl dokonce tak smělý, že vydal denní rozkaz koncilu. Pro Künga spočíval hlavní cíl koncilu v reformě Církve. Pokud by se

zdařila, měla by za následek znovusjednocení s ‚odloučenými bratry‘ na rovnoprávné základně. Küng také vyjmenoval jednotlivé kroky, potřebné k naplnění legitimních požadavků protestantské reformace: uznání reformace jako religiózní události (tedy nikoli redukované na politické nebo psychologické faktory Martina Luthera), úctu a rostoucí pozornost Bibli v teologii a bohoslužbě, vypracování lidové ‚liturgie‘ (přirozeně v daném zemském jazyku), skutečné porozumění ‚všeobecnému kněžství‘ všech věřících, dialog mezi Církví a ostatními náboženstvími, rezignace papežství na své politické vazby, a konečně reforma římské kurie včetně zrušení indexu zakázaných knih. Küng se ukázal jako jasnozřivý prorok: všech sedm výše uvedených požadavků je – byť i v modifikované podobě – obsaženo v konečných dokumentech koncilu. Küng se kromě toho vždy lstivě odvolával na papeže Jana. Rafinovaně stavěl proti sobě bdělého a činného papeže, a podřimující křesťanstvo. ‚Vyburcují slova a činy papeže tyto spáče?‘ (H. Küng, ‚Concile et retour à l’unité‘ [‚Koncil a znovusjednocení‘], str. 35-36) – (Jan) by se nikdy veřejně ke Küngovi nevyjádřil ... vídeňský arcibiskup kardinál König... napsal předmluvu k německému vydání Küngovy knihy a vychválil ji jako ‚šťastné omen‘. ... V úvodu k francouzskému vydání podtrhl lillský kardinál Achille Liénart ekumenický význam díla. ... Z toho lze logicky vyvodit, že Küng měl při skutečné každodenní práci koncilu hlavní slovo a že vypracoval bitevní plán pro jeho první zasedací periodu bez ohledu na to, co již přípravné komise vytvořily“ (Hebblethwaite, str. 412-413).

Sekretariát ve službách židovské věci

Sekretariát pro jednotu křesťanů připravoval nejen koncepty textů, které se lišily od materiálů vypracovaných přípravnými komisemi, ale také se snažil vynutit revizi tradičních křesťanských postojů k Židovstvu!

Tento projekt byl ovšem odhalen ve výše zmíněné brožuře, rozdávané koncilním Otcům:⁶⁹

„Židovský komplot proti katolické Církvi, který v současnosti vrcholí důsledkem infiltrace židovských elementů do vysokého kléru i do samotného Vatikánu, byl veřejně odhalen roku 1936 v londýnském listu ‚Catholic Gazette‘, tiskovém orgánu Katolické misijní společnosti Velké Británie. V únorovém čísle časopisu vyšel tehdy článek s titulem ‚The Jewish peril and the Catholic Church‘ [‚Židovské nebezpečí a katolická Církev‘], v němž byl shrnut obsah jednání z řady tajných setkání Židů v Paříži.

Krátce poté publikoval týdeník ‚Le Réveil du Peuple‘ [‚Procitnutí lidu‘] podobný příspěvek, jenž upřesnil, že zmíněné výroky padly z řad členů zednářského řádu B'nai B'rith, který je nejnebezpečnějším nástrojem internacionálního hebrejského spiknutí. Současnou hlavou řádu je pan Label A. Katz. Tento vysoký hodnostář totiž vedl početná jednání s kardinálem Beou, který zašel tak daleko, že jej roku 1960 osobně uvedl k Jeho Svatosti Janu XXIII.“

⁶⁹ Nesmírně poučná brožura je v plném znění dostupná (francouzsky ve vydavatelství Delacroix).

Uvedeme si zde alespoň některé pasáže ze zmíněného článku z roku 1936:

„Pokud bude mezi Nežidy nějaký morální koncept společenského řádu, dokud se nevymytí veškeré náboženství, vlastenectví a autorita, do té doby se nemůžeme chopit vlády nad světem. ... Máme před sebou ještě dlouhou cestu, než budeme moci zničit svého hlavního nepřítele, katolickou církev.

Z toho důvodu jsme hledali nejlepší cestu, jak účinně napadnout církve přímo v jejich základech. Vnesli jsme revoluci a falešný liberalismus do nežidovských národů, abychom je tím vzdálili jejich víry a ony se pak styděly za své náboženství a poslušnost příkazů církve. Značný počet Nežidů jsme svedli k ateismu, ba dokonce k tomu, aby se chlubili svým původem z opice (darwinismus). Vtloukli jsme jim do hlavy nové neuskutečnitelné teorie, jako jsou komunismus, socialismus a anarchismus, které slouží jen našim plánům...

Jeden z triumfů našeho zednářstva spočívá v tom, že do lóží přijatí Nežidé nikdy nepochopí, jak je využíváme k stavění jejich vlastního vězení.

Uposlechli jsme moudré rady našich židovských vladařů: Udělejte ze svých synů kardinály a biskupy, a tím zničíte církve...

Jsme otcové všech revolucí, včetně těch, které se obrátily proti nám...

Můžeme se právem pochlubit, že jsme tvůrci reformace: Kalvín byl našinec, člověk židovského původu, zmocněný ke své roli v reformaci židovskými autoritami a podporovaný židovskými financemi...

Martina Luthera ovlivňovali jeho židovští přátelé a komplot proti církvi byl korunován úspěchem díky židovskému financování.

Jsme zavázáni protestantům... za obdivuhodnou podporu, kterou nám prokázali v našem boji proti moci křesťanské civilizace i v přípravách příchodu naší vlády nad celým světem a nad říší Nežidů...

Podařilo se nám pokácet většinu evropských trnů a zbytek bude následovat v blízké budoucnosti. Rusko již naši vládu akceptovalo, Francie se svou zednářskou vládou se rovněž nachází v našich rukou. Anglie závisí na naší finanční moci a je pod naší knutou. Naše naděje na zničení katolické církve spočívá v protestantismu. Španělsko a Mexiko jsou rovněž nástroje v našich rukou. Našími plány se již řídí i mnohé další země, mezi nimi i Spojené státy americké. ... Většina světového tisku je pod naší kontrolou; ze všech sil podněcuje nenávisť celého světa ke katolické církvi...“

Židovský časopis „Freiheit“ v New Yorku 10. ledna 1927 psal:

„Podle židovského náboženství je papež nepřítelem židovského národa už jenom tím, že je papež. Židovstvo je zásadním odpůrcem křesťanstva obecně i katolické církve“ (P. Loyer, „Revue internationale des sociétés secrètes“, Paříž, 13. dubna 1930, str. 352; ital. překl.).

Roku 1993, již hodně let po koncilu, vyšel v „Shalom“, tiskovém orgánu izraelské náboženské obce v Římě, článek s následujícími výroky:

„Ježíš, o němž jsou jenom velice skrovné historické informace, přičemž ještě ty *nejhodnověrnější pocházejí z Talmudu*, se narodil jako Žid a jako takový žil i kázal. ... Nic z toho, co řekl nebo vykonal, se neuchyluje od židovské ortodoxie. ... Evangelisté... jsou z historického stanoviska méně věrohod-

ní. ... Dnes je podle všeho většinou shoda v tom, že křesťanství bylo několik desetiletí po Ježíšově smrti do jisté míry připraveno čtyřmi evangelisty a později založeno hlasatelem křesťanství Pavlem,⁷⁰ které ovšem už nemělo s Ježíšem nic společného. Ježíš nebyl ani král, ani kandidát na mesiáše, nýbrž Žid, který povstal proti římskému panství. Ale proč potom... evangelisté... a později i Pavel zahalili křesťanství do takového antisemitského roucha? Důvod... je politického druhu. Ve snaze vyhnout se důsledkům římského nepřátelství se chtěli nejprve sami evangelisté – a později i Pavel již organizovaně – od Židů vymezit. Aby se Římanům zalíbili, začali říkat, že Ježíš byl... ukřižován z popudu Židů. ... U příležitosti židovských velikonoce pak podle křesťanské mytologie došlo k bohovraždě⁷¹ (L. F., „Quei sudditi tropo leali di Roma“ [„Ti vždy loajální poddaní Říma“], v „Shalom“ č. 19, říjen 1993, str. 18-19).

Oba citované dokumenty dokládají, že **židovský postoj k Božímu Synu, Ježíši Kristu, se po koncilu ani v nejmenším nezměnil!** – Jak ale dokazují manuskripty z Kumránu, objevené pastýřem při hledání zatoulané kozy dva kilometry od Jericha, jsou evangelia i z historického hlediska velmi hodnověrná.

V kumránských manuskriptech i v originálních textech Nového zákona mají dnes vědci všech náboženství včetně Židů před sebou důkaz, že evangelia sepsali skutečně evangelisté. Provedená odborná zkoumání také ukázala, že papyrusové svitky Nového zákona byly sepsány mezi rokem 30 (tehdy začal náš Pán kázat) a rokem 50. Proč nám tedy špatní exegeti tak naléhavě namlouvají, že evangelia vznikla až dávno po Kristově smrti? Důvod je velmi prostý: **šíření pochybností o slovech Ježíše Krista i falešného přesvědčení, že Církev není Boží.**

Když Jan XXIII. oznámil, že Sekretariát pro jednotu křesťanů povede kardinál Augustin Bea, „zaslal prezident Židovského světového kongresu řádovému generálovi telegram, v němž vyslovil přání, aby jmenování kardinála Bey přispělo k posílení církve, jejíž zdar leží v těchto bouřlivých časech na srdci všem lidem dobré vůle“ (St. Schmidt, str. 331).

Sekretariát byl oficiálně zřízen 5. června 1960 skrze Motu proprio „Superno Dei Nutu“. Ani ne o týden později již dorazil do Vatikánu vyslanec B'nai B'rith, Jules Isaac, a 15. června měl více než hodinovou poradou s kardinálem Beou. Na její závěr pak Toulatovi řekl:

„... [Bea] se projevil jako výborně informovaný o daných problémech. Je ve spojení s německými katolíky, kteří pracují ve stejném směru jako naše skupiny ‚židovsko-křesťanského přátelství‘. Nalezl jsem v něm jakoby nebem seslaného pomocníka“ (St. Schmidt, str. 354).

„Po odjezdu z Vatikánu se ‚bratr‘ Jules Marx Isaac vrátil zpět do lóže s ‚více než jen nadějí‘. Jan XXIII. mu dal reálnou vyhlídku na revizi křesťanského učení o poměru Církve k Židovstvu. Tento slavnostní příslib byl pak naplněn

⁷⁰ „Když však se rozednilo, někteří židé se srotili a zapřísáhli se, že nebudou jísti ani pít, dokud Pavla nezabijí. Bylo pak více než čtyřicet těch mužů, kteří se tak spikli“ (Sk 23,12-13).

⁷¹ „To řekli, poněvadž se báli židů; neboť již se židé usnesli, že vyzná-li ho kdo jako Mesiáše, aby byl vyobcován (ze synagogy)“ (J 9,22).

koncilní deklarací „Nostra Aetate“ („Sodalitium“ č. 41, „Le pape du Concile“, 18. část, str. 12).

Uvedeme si alespoň několik výňatků z knihy Pinchase E. Lapideho „Rome et les juifs“ [„Řím a Židé“] (1967, Éditions du Seuil, str. 385):

„Takto se modlil Jan XXIII., syn chudého rolníka: *„Dnes si uvědomujeme, že po staletí byly naše oči zaslepené a my jsme již neviděli krásu a vznešenost Tvého vyvoleného národa, a v jeho tváři jsme nedokázali rozpoznat rysy našich preferovaných bratří.*

Dnes si uvědomujeme, že jsme nesli na čele Kainovo znamení. Po staletí ležel náš bratr Ábel v krvi a my jsme jej přiměli prolévat slzy, protože jsme zapomněli na tvou lásku.

Odpusť nám, že jsme jejich židovská jména nesprávně zatěžovali prokletím. Odpusť nám, že jsme Tě v jejich těle podruhé ukřižovali; vždyť jsme nevěděli, co činíme...“ (cit. podle „Catholic Herald“ ze 14. května 1995, pozn. 1) .

Abbé Mousseaux nejprve ve svém časopisu „Bonum Certamen“ kreslí obraz útoků synagogy na Církev, táhnoucí se dějinami, a pak pokračuje:

„Nubius 3. dubna 1855 psal: *„Musíme pečlivě odstupňovanými, byť i nejasně definovanými kroky uskutečnit triumf revoluce skrze papeže.*‘ – Od té doby již Židé tajně pronikli do Církve. Ve zcela nedávné době vidíme ve stínu Pia XII. kardinála Beu, rozeného Žida, který se vlastně jmenoval Béhar, stejně jako msgre Bauma a msgre Österreichera, oba konvertované Židy, jak vykonávají nesmírný vliv při zvolení Jana XXIII. i během jeho pontifikátu. Sotva si Jan vstavil na hlavu tiáru, přijal papež na Beovo naléhání prezidenta Světového židovského kongresu a ujistil jej o svém rozhodnutí předložit koncilu k přijetí text, *zprošťující Židy obžaloby z bohovraždy*, k čemuž by ovšem bylo zapotřebí apelu Židů celého světa. Takový apel také skutečně přišel⁷² a klidně se přenesl přes pasáž evangelia svatého Matouše, kde se říká, jak sami Židé žádali, aby Ježíšova krev padla na jejich hlavy i na hlavy jejich dětí“ („Bonum Certamen“, č. 55).

Ohledně zdrojů II. vatikánského koncilu nám připadá vhodné ocitovat zde historicky velice zajímavou pasáž z knihy římského velkorabína a současně kabbalisty Elio Toaffa:

„Když jsem se [roku 1951, autor] vydal z Benátek do Říma, začal jsem v rámci svých studií vyhledávat knihovnu papežského biblického institutu, vedeného msgre Beou, mimořádně přátelskou osobností. Z naší známosti se záhy

⁷² „12. listopadu 1963 jsem uspořádal tiskovou konferenci pro pana Shustera, evropského ředitele American Jewish Committee. ... „Pan Shuster řekl, že během tří let, které trvala příprava návrhu textu, si Vatikán vyžádal mínění nejkompetentnějších vědců a religiózních vůdců, a to jak křesťanských, tak i židovských. Pak dodal: *„Bez obav z možného omylu lze tvrdit, že neexistuje žádná židovská obec, žádný židovský směr nebo žádný významný židovský myslitel, který by nemohl předložit svůj názor římské autoritě, z níž vyšla iniciativa.*‘ Zvláště spokojený byl pan Shuster z toho, že dokument *„obsahuje kategorické odmítnutí mýtu o vině Židů na ukřižování“*“ (Ralph M. Wiltgen, *Le Rhin se jette dans le Tibre [Rýn se vlévá do Tibery]*, 1982, Ed. Du Cèdre, str. 165-166).

stalo přátelství a jednoho dne se mi Bea svěřil, že je rodilý Němec a proto jej nesmírně tíží zlo, které tento národ Židům způsobil, a chtěl by – třeba i jen skromně – přispět k jeho odčinění. Tím přišel na myšlenku svolání ekumenického koncilu, na němž by měl být schválen dokument o Židech. Takový dokument chtěl sám navrhnout a podporovat.

Po svém jmenování kardinálem a jako předseda Sekretariátu pro jednotu křesťanů [založeném 1960, pozn. autor] zahájil na mezinárodní univerzitě pro společenská studia Pro Dei v Římě bratrská setkání na téma ‚rasové předsudky, příčina religiózních, politických i kulturních sporů‘, za účasti představitelů 18 náboženství. Italsko-židovskou delegaci jsme tvořili já a prezident i viceprezident Unie izraelských obcí Itálie, zatímco internacionální židovské organizace zastupoval American Jewish Committee.

V zahajovacím proslovu kardinál řekl, že setkání má za cíl získat pro spolupráci všechny v Boha věřící, jimž záleží na zachování nejvyšších hodnot lidstva a zvláště míru. S odvoláním na papeže Jana XXIII. pak vyzdvihl, že spolupráce různých národů, náboženství a konfesí je nejúčinnějším prostředkem k překonání bariér, které rozdělují lidstvo do různých forem individuálního i společenského života.⁷³

„Ve své knize ‚Infiltrations ennemies dans l'Église‘ odkazuje Léon de Poncins na explozivní článek, publikovaný 25. ledna 1966 v americkém časopisu ‚Look‘ pod titulem ‚Jak Židé změnil katolické myšlení‘. V článku s mnoha fotografiemi se mj. říká, že koncilní deklarace ‚Nostra Aetate‘, v níž se jedná o židovskou otázku, byla dohodnuta v New Yorku mezi kardinálem Beou (který přirozeně nejednal jako soukromník, nýbrž jako pověřenec velice vysoké autority), a zástupci ryze židovské zednářské lóže B'nai B'rith. V důsledku reakce početných biskupů i diplomatických zástupců arabských zemí nemohl být tento návrh dokumentu přijat. Později schválený text je však podle Morlionových slov stále ještě ‚tím nejlepším, čeho se dalo dosáhnout‘, aby to *odpovídalo směrnicím B'nai B'rith* (‚Infiltrations ennemies dans l'Église‘ [Nepřátelský průnik do Církve], Documents et Témoignages, Edit. Henri Coston 1970).

Také neblaze proslulý dominikánský mnich Yves Congar se rovněž z Beova popudu vydal ‚ad audiendum verbum‘ [‚vyslechnout dobré slovo‘], a sice do štrasburské synagogy, kde mu vůdce tamější židovské obce po dvě hodiny vtlokal do hlavy, co má na koncilu dělat“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Židovský spisovatel Lazare Landau ve dvou článcích v „Tribune juive“ [‚Židovské tribuně‘] č. 903 ze 17.-20. ledna 1986 a č. 1001 z 25.-31. prosince 1987 uvádí následující:

„Jednoho mlhavého a mrazivého večera v zimě 1962/63 jsem se na pozvání vydal na mimořádnou schůzi Obecní rady za mír ve Štrasburku. Židovští představitelé přijali potají v suterénní místnosti papežova posla. Po skončení šábe-

⁷³ Elio Toaff, *Perfidi giudei, Fratelli maggiori*, Mondadori Ed. 1987, str. 214-215 (cit. podle dr. Alberta Agnoliho, l. c.).

su přijalo asi deset z nás bíle oděného dominikánského mnicha Yvese Congara,⁷⁴ který byl kardinálem Beou jménem Jana XXIII. pověřen vyptat se nás v předvečer koncilu, co od katolické církve očekáváme. ... Židé, kteří byli po téměř dvacet století vyloučeni z křesťanské společnosti a často se s nimi jednalo jako s poddanými, nepřáteli a bohovrahy, požadovali naprostou rehabilitaci. ... Bílý posel... se vrátil do Říma s nesčetnými [dalšími] požadavky. Po obtížných debatách... nám koncil vyhověl. Jak mně pater Congar a tři další autoři textu potvrdili, **deklarace ‚Nostra Aetate‘ představovala skutečnou revoluci v učení církve ohledně Židů...**“ (cit. v „Itinéraires“ [„Trasy“], podzim 1990, str. 3-4).

„Podíl zednářů na vypracování ‚Nostra Aetate‘ se dostalo schválení a oficiálního uznání ve skutečnosti, že oslavy dvacátého výročí přijetí koncilní deklarace roku 1985 organizovala Papežská univerzita sv. Tomáše Akvinského *společně se židovským řádem B'nai B'rith*, jehož představitel Jan Pavel II. oficiálně přijal v audienci 19. dubna téhož roku. ‚Nostra Aetate‘ je tedy dílem řádu B'nai B'rith, i když ne výhradně. Jde o jeden ze základních textů koncilu, podle něhož jsou všechna náboženství cestou ke spáse, a je tedy logickým protějškem k učení o náboženské svobodě.⁷⁵

Pokud jsou všechna náboženství dobrá a podle toho je každému dovoleno vybrat si takové, které se mu hodí, pak existuje pouze jediný blud a tím i jediné zlo, jediné a neodpuštělné provinění vůči kabbalisticko-ekumenickému smíru II. vatikánského koncilu, spočívající v tom, že by někdo chtěl rozlišovat mezi dobrem a zlem, mezi pravdou a lží“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Překvapivý puč modernistů

Kardinál Ottaviani byl Piem XII. dosazen za prefekta Svatého officia. Zatímco Ottavianim jmenovaní preláti od 5. června 1960⁷⁶ do jara 1962 pracovali v přípravných komisích na textových předlohách v naprostém souladu s tradicí, byl současně v Sekretariátu pro jednotu křesťanů připravován **zcela jiný koncil**. *Ten pak jako větřelec vytlačil Římem chystaný koncil a zaujal jeho místo.*

11. října 1962 se shromáždilo 2 381 biskupů k zahajovacímu obřadu koncilu v Římě. V úvodním proslovu vyhlásil Jan XXIII. svou „víru“ v budoucnost:

⁷⁴ „Stoupenec ekumenického kursu a představitel ‚nové teologie‘. Po vydání encykliky ‚Humani Generis‘ Pia XII. byl disciplinárně potrestán, ale Jan XXIII. jej jmenoval ‚expertem‘ pro II. vatikánský koncil. Jan Pavel II. ve své knize *Překročit práh naděje* nazval Congara svým učitelem a mistrem, a roku 1994 jej jmenoval ‚kardinálem‘. Congar zemřel 22. června 1995“ („Sodalitium“, „Le pape du Concil“, č. 41, str. 27, pozn. 61).

⁷⁵ Pius XII. shrnul katolické učení takto: „Ve skutečnosti mohou být za příslušníky Církve pokládáni pouze ti, kdož přijali křest znovuzrození, vyznávají pravou víru, nepropadli neštěstí, odloučili se od tělesnosti a nebyli vyloučeni z legitimní autority kvůli těžkému prohřešení“ (AAS 35 (1943) 202f.; Denz. 2286, Denz. Sch. 3802).

⁷⁶ Nejsvětější Panna Maria zmocnila papeže, aby v roce 1960 rozlomil pečeť třetího tajemství Fatimy z roku 1917, protože jeho obsah by již tou dobou mohl být jasnější.

„V dnešní situaci společnosti nespátřují mnozí nic jiného než trosky a pohromu. Rádi říkají, že naše epocha je v porovnání s minulými stoletími mnohem horší. ... Zdá se nám nezbytné prohlásit, že v žádném případě nesouhlasíme s těmito proroky zkázy, kteří vždy zvěstují katastrofu, jakoby svět stál již před svým koncem. ... Církev se musí věnovat současnosti a otevřít apoštolátu nové cesty.“

Tato řeč zanechala hluboký dojem, což lze snadno pochopit. Svědčila o mimořádně silné vůli vydat se v každém ohledu novými cestami.

Progresističtí preláti z Francie, Holandska a Německa – včetně Ratzingera! – se hned pustili do realizace zmíněného cíle. Vypracovali „plán“, podle něhož všechny texty přípravných teologických komisí pod předsednictvím kardinála Ottavianiho skončily v odpadkovém koši!

Byl to zednář a kardinál Liénart, kdo na koncilu oznámil velký obrat. O Liénartovi se uvádí, že byl zasvěcen do zednářstva v Cambrai, a roku 1924 měl být dokonce povýšen do 33. stupně skotského obřadu. Budeme-li věřit zednářskému časopisu „Tradition-Information“ (č. 7, str. 21), na smrtelném loži prý zvolal: „Z lidského pohledu je už Církev ztracena.“⁷⁷

15. října 1962 při volbě 160 členů koncilní komise tento kardinál povstal a žádal o odklad hlasování, protože „nejsme ochotni akceptovat kandidátskou listinu, která byla sestavena ještě před shromážděním koncilu; neměli jsme dost času k vybrání vlastních kandidátů“. Kolínský arcibiskup kardinál Frings okamžitě Liénarta podpořil. Informoval o tom římský deník „Il Messaggero“ [„Posel“] z 22. října 1962 v článku s titulem „L'ora del demonio in Concilio“ [„Hodina ďábla na koncilu“].

Pomocí následné volby svých kandidátů pak progresističtí preláti prosadili nové texty, a to přesně takové, které vypracovávali nepřátelé Církve již od počátku 20. století, jako byl např. Dom Lambert Beauduin. Uvedeme si zde charakteristický příklad toho, co se stalo. Msgr Lefebvre říká:

„Musím zde vyprávět o jedné drobné příhodě, která se udála v roce 1962, kdy jsem byl členem ústřední komise pro přípravu koncilu. Konali jsme svá zasedání ve Vatikánu a poslední proběhlo dramaticky. Mezi fascikly, jež každý člen ústřední komise obdržel, byly dva na stejné téma: jeden pocházel od kardinála Bey, předsedy Komise pro jednotu [křesťanů], a druhý od kardinála Ottavianiho, předsedy Teologické komise. Po jejich přečtení a prostudování koncepcí jsem prohlásil: ‚To je velice podivné, máme zde dvě zcela rozdílná hlediska na stejné téma, totiž na náboženskou svobodu resp. na postoj Církve k náboženstvím.‘ ... Text kardinála Bey se jmenoval ‚De libertate religiosa‘, Ottavianiho ‚De tolerantia religiosa‘. Vidíte ten rozdíl, ten hluboký rozdíl?⁷⁸ Co se tu dělo? Proč dvě zcela rozdílné koncepce na totéž téma? Hned na za-

⁷⁷ Tyto informace, stejně jako i mnoho dalších v naší studii, jsou převzaty z knihy *La Massoneria alla conquista della Chiesa*, Řím 1996, vyd. EILES. Další důkazy Liénartova členství v zednářské sektě jsou v knize markýze de la Franquerie, *L'Infaillibilité Pontificale*, str. 80-81.

⁷⁸ Podle Beova návrhu musejí mít nekatolická náboženství každopádně právo na svobodu. Podle Ottavianiho, který se jednoduše držel katolického učení, nemají nekatolická náboženství nárok na svobodu, ale za jistých okolností mohou být jako menší zlo státem tolerována.

čátku schůze povstal kardinál Ottaviani, ukázal prstem na Bea a řekl: „Eminence, neměl jste právo k vypracování těchto podkladů. Nebyl jste k tomu oprávněn, protože se jedná o teologické podklady, které spadají do kompetence teologické komise.“ Nyní se zdvihl Bea a opáčil: „Promiňte, ale jako prezident komise pro jednotu [křesťanů] jsem měl plné právo tak učinit; co se týče jednoty, je to exaktně náboženská svoboda.“ A na Ottavianiho adresu dodal: „Jsem radikálně proti tomu, co ve své předloze «De tolerantia religiosa» říkáte.“ Bylo to poslední zasedání ústřední komise, a v předvečer koncilu jsme byli jasně varováni před rozměrem boje, který nás během koncilu čekal. *To znamená, že tyto věci byly připraveny již dávno před koncilem.* Kardinál Bea svůj koncept „De libertate religiosa“ zcela jistě nevypracoval bez dohody s ostatními kardinály.⁷⁹

Na II. vatikánském koncilu bylo asi 300 až 400 koncilních otců věrných tradici. Ostatní jednoznačně vystupovali za modernistickou stranu. Liberálním idejím nakloněná většina se postavila na stranu progresistů, protože pochopila, že Jan XXIII. a po něm i Pavel VI. byli stoupenci této frakce. Nakonec většina biskupů podepsala koncilní dokumenty, které – odsouzené roku 1950 Piem XII. v „*Humani generis*“ – obsahovaly „novou teologii“.

Dalším poučným příkladem za mnoho jiných je výňatek z deníku kardinála Siriho, týkající se teologa a budoucího kardinála, který byl dokonce přísedícím Svatého officia:

„Přímo do očí bijící věc: přísedící Svatého officia, msgre Parente, který byl ještě loni bouřlivým odpůrcem kolegiality, přeběhl v této otázce na stranu z alpských. Mnozí tím byli skutečně zaraženi, ba vyděšeni. Začala se šířit fáma, že mu tuto změnu kursu měl osobně naznačit papež [Pavel VI.]... Tím by se všechno vysvětlovalo. A také tomu tak bylo. Je očividné, že se papež rozhodl a chtěl si získat [pro nový kurs] silnou většinu biskupů“ (srv. Benny Lai, „*Il papa non eletto. Giuseppe Siri cardinale di Santa Romana Chiesa*“ [„Nezvolený papež. Giuseppe Siri, kardinál svaté římské Církve“], Laterza Ed., Rom-Bari 1993, str. 179).

II. vatikánský koncil jako dílo „páté kolony“

„Zednářský časopis „*Humanisme*“ [Humanita] v čísle 186 z roku 1989 informoval o důvěrných rozhovorech msgre Roncalliho s Alexandrem Chevalierem, jenž připravoval návrhy ohledně církevního práva. Tajné porady budoucího papeže s mužem, který se roku 1965 stal zednářským velmistrem (a u příležitosti zvolení Jana XXIII. byl pozván do Vatikánu), daly podnět k oprávněné *hypotéze*, že lóže „*L'Étoile Polaire*“ [„Polární hvězda“] (přesněji její vysokostupňový ateliér) **byla hnací silou za II. vatikánským koncilem**“ (Jacques Ploncard d'Assac)“ („*Présent*“, 20. 7. 1989).

Maurice Pinay v roce 1962 napsal:

⁷⁹ Msgre Marcel Lefebvre, *Il colpo di maestro di Satana*, Il Falco, Milán, str. 12-15. Ve francouzském vydání není o této epizodě ani zmínka.

„[II. vatikánským koncilem] vyvrcholilo nejhanebnější spiknutí proti Církvi svaté. ... Těm, kdo o spiknutí nemají tušení, se možná zdá neuvěřitelné, že tyto protikřesťanské síly mají v církevní hierarchii skutečnou ‚pátou kolonu‘, kontrolovanou zednářstvem a komunismem, a především okultní mocností, která obojí řídí. Tito agenti se nacházejí mezi kardinály, arcibiskupy i biskupy, tvořící jistý druh progresistického křídla na koncilu“ (M. Pinay, „Complotto contro la Chiesa“ [„Spiknutí proti Církvi“], Řím 1962, str. 1).

Taktika „páté kolony“ vypadala následovně: **Měla přimět koncil odporovat resp. protirečit tomu, co Církev svatá vždy učila, a schválit všechno, co vždy odsuzovala. Tím hodlala okultní moc věřícím „dokázat“, že Církev nemůže být Boží, protože nyní káže opak toho, čemu se dva tisíce let věřilo!**

„Msgre Antonio De Castro Mayer vydal znamenitý pastýřský list o ‚páté koloně‘, přetištěný v 10. čísle ‚Sodalitium‘ (italské vydání, str. 22-29). V listu zastává názor, že proticírkev naprosto nemá zájem rozmístit všechny své stoupenky v organizacích, které *otevřeně* vyznávají bludy, nýbrž naopak vždy hledala cesty a prostředky, jimiž by své lidi masově propašovala do katolické Církve, aby ji podryvali zevnitř. Tito agenti ‚páté kolony‘ skutečně v Církvi podporují věc jejího nepřítele: mají za úkol zaměřit se na vrcholné církevní pozice, zvláště na biskupské stolce. Tímto způsobem se hereze snaží pronikat co nehlouběji do nitra Církve, aby pak jednoho dne mohla se zdánlivým souhlasem Církve učít vždy zavrhané bludy. Poté, co byla ‚pátá kolona‘ odhalena, snaží se založit ‚třetí sílu‘, která se veřejně nehlásí k demaskovaným heretikům, nýbrž jim pouze vytváří nezbytné podmínky k pokračování v jejich díle tak, aby nebyli vyobcováni z Církve. ... Jejich věroučná zásada spočívá v udržení smíru za každou cenu: pro ně je mír nejvyšší hodnotou, které se smí všechno obětovat – včetně čistoty víry.

V encyklice ‚Pascendi‘ svatý Pius X. vysvětlil, jak modernisté na rozdíl od všech ostatních heretiků Církve neopustili, nýbrž v ní nadále zůstávají, aby ji mohli odtud změnit.

Máme zde konec konců co dělat s odhalením plánu v románu ‚Il Santo‘. Detailně se tam líčí, jak modernisté zakládají v Církvi tajné organizace k obsazení důležitých míst v hierarchii a proměně Církve v dobročinný spolek. Sen autora románu Fogazzara se stal skutkem na II. vatikánském koncilu, který sehrál roli dokonale pracující ‚páté kolony‘ v lůně římské Církve, ale také ve falešné obrodě Jana Pavla II. a Ratzingera, skutečné ‚třetí síly‘, jež koncil kryje a stará se o jeho akceptovatelnost ve ‚světle tradice‘.

Je až zarážející, jak rychle se ‚páté koloně‘ za Jana XXIII. podařilo infiltrovat do Církve (vzpomeňme si jen na Lubaca, Congara, Künga a spol., kteří byli Piem XII. odsouzeni, ale Roncallim jmenováni za ‚experty‘ koncilu), i jak pevně se chopili žezla koncilu, aby jím podle libosti vládli a přiměli k hlásání panteismu, transcendentní jednoty všech náboženství a svobody k bludu“ („Sodalitium“ č. 37, „Le complot judéo-maçonnique contre l’Eglise romaine“ [„Židovsko-zednářské spiknutí proti římské Církvi“], str. 29-32).

Zednářstvo ctí „dobrého papeže Jana“

Za těchto okolností je zcela přirozené, že již den po smrti Jana XXIII. stála v novinách anonce mexického zednáře:

„Západní Velkolóže Mexika se svými členy oficiálně vyjadřuje bolest nad odchodem tohoto velkého muže, který zásadně změnil ideje, myšlenky i formu římskokatolické liturgie. Encykliky ‚Mater et Magistra‘ a ‚Pacem in Terris‘ změnily pojmy ve prospěch práv a svobod lidí. Lidstvo ztratilo velkého muže, a my zednáři v něm respektujeme jeho ušlechtilé principy, humanismus i kvality velkého liberála. – Guadalajara, dne 3. 6. 1963, lic. José Guadalupe Zuno Hdez.“ (Placená anonce v mexickém deníku ‚El Informador‘ ze 4. června 1963.)

Muž, který dovršil koncil: Pavel VI.

Msgr Montini měl uspět tam, kde kardinál Rampolla ztroskotal!

Ještě než byl zvolen, dal najevo „svoje náboženství“. Při projevu v Turíně 27. března 1960 prohlásil:

„Moderní člověk spolu s pokrokem vědeckých studií, jež mu umožní poznat zákony a skutečnosti, které se skrývají za mlčící tváří hmoty, jednou popřeje sluchu podivuhodným hlasům ducha, který v ní pulzuje.⁸⁰ Nemá snad právě to být *náboženství dneška*? Sám Einstein tušil spontánnost *náboženství univerza*. Nebo to má být snad *mým náboženstvím dneška*? ... Nenachází se práce na přímé cestě k náboženství?“ („Doc. Cath.“, 19. června 1960, č. 1330, sl. 765.)

Kdo má alespoň základní vědomosti o panteismu a zvláště o formě, kterou mu dodal Teilhard de Chardin, snadno jej zde pozná! Podle této doktríny je Bůh v univerzu imanentní a projevuje se v něm, zvláště pak v jeho nejvyšší výrazové formě, tedy v člověku.

„Na toto téma napsal Richard Cavendish své pojednání o černé magii („La magia nera“, 1984, Ed. Méditerranée, str. 29), navazující na základní kabbalisticko-talmudské koncepce makrokosmu a mikrokosmu: ‚*Univerzum i každá věc, která v něm je, tvoří Boha.*‘ Univerzum je gigantický lidský organismus (makrokosmos), a člověk je jeho miniaturní reprodukci, imitací v malém (mikrokosmos). Protože je sám napodobeninou univerza (byť i v jen velice redukovaném měřítku), může člověk prostřednictvím procesu duchovního rozšíření své bytí tak dalece zvětšit, že stvořený svět v jeho úhrnu pochopí a podřídí své vůli. A protože všechny věci jsou pouze aspekty jedné jediné věci, mohou být také všechny věci zrním pro mlýny mága, tj. dokonalého člověka, který všechno poznal a ovládl, podřídil si přírodu a vystoupil až do nejvyššího nebe. Tam se dostat, to znamená obrovské dílo. (Srv. Francesco Brunelli, ‚Principi e metodi della massoneria operativa‘ [‚Principy a metody operativního zednář-

⁸⁰ Odpadlý kněz Roca se vyjádřil podobně: „Dnes je experimentálně zjištěno, že duch je v nitru všech věcí, a že dokonce i ta nejneprostupnější hmota jej vydává všemi póry“ (*La fin de l'ancien monde*, str. 163).

stva‘], Bastogi, Ed. 1982, str. 84). Znamená to prohlásit se za rovna Bohu podle našeptávání starého Hada“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Pavel VI. potvrdil aggiornamento, tedy Janem XXIII. vyhlášené přizpůsobení se Církve světu:

„Církev se snaží přizpůsobit jazyku, obyčejům a sklonům lidí naší doby, jak to vyžaduje rychlost materiální revoluce.“ Pak dodal: „Toto otevření se skuteční v duchu církve.“

„Budeme milovat katolíky, schismatiky, protestanty, anglikány, lhostejné, muslimy, pohany i ateisty. ... Budeme mít rádi naši epochu, formy a aktivity naší civilizace, naše umění, náš sport. Budeme milovat náš svět“ („L’Église et le Concile“ [„Církev a koncil“], Ed. Saint Paul, Paříž 1965, str. 44-45).

„Necítil jsem se přitahován klerikální životní dráhou, která se mi často jevila ve statických, do sebe uzavřených podobách...“ (Jean Guittou, „Dialogue avec Paul VI“ [„Dialog s Pavlem VI.“], Fayard, 1967, str. 298).

„Necht’ svět ví, že jej církev sleduje s hlubokým porozuměním, skutečným obdivem a upřímnou ochotou jej nikoli ujařmovat, nýbrž mu sloužit“ (29. září 1963, po druhém sezení koncilu).

„Církev akceptuje svět a *slouží mu*.“

„Zajisté jsme slyšeli o přísnosti, s níž světci zatracovali zlo světa. Mnozí ještě znají učebnice asketiky, v nichž jsou vynášeny paušální odsudky zkaženosti tohoto světa. Je však také jisté, že žijeme v jiném duchovním klima, a že máme – zvláště díky současnému koncilu – optimističtější pohled na moderní svět, na jeho hodnoty a vymoženosti. Proslulá konstituce ‚Gaudium et Spes‘ představuje ve svém celku povzbuzení k tomuto novému duchovnímu postoji“ („Doc. Cath.“, 21. 7. 1974, č. 1658, str. 60-61).

„Naše svědectví je znamením postoje církve k modernímu světu, postoje, poznamenaného pozorností, porozuměním, obdivem a přátelstvem“ (8. červen 1964, „Actes Pontificaux“ [„Papežské spisy“], č. 139, str. 21).

„Může církev dělat něco jiného, můžeme my dělat něco jiného, než pozorovat svět a milovat jej?“ (14. 9. 1965, „Documentation Conciliaire“ [„Koncilní dokumentace“] č. 6.)

„Proud lásky a obdivu ze strany koncilu se vylévá na moderní lidský svět. Jeho hodnoty jsou nejen respektovány, nýbrž i ctěny“ (7. 12. 1965).

Kdo by měl zájem o detailní analýzu těchto textů, najde je v časopisu „La Voie“ [„Cesta“] č. 5 a dále. Zde se omezíme na ukázání protikladu mezi těmito prohlášeními a učením Písma svatého:

„*Nemilujte (toho) světa ani těch věcí, které jsou ve světě. Miluje-li kdo svět, není v něm lásky Otcovy, neboť všechno, co jest ve světě – žádost těla a žádost očí a pýchy života – není z Otce, nýbrž jest to ze světa*“ (1 J 2,15-16). – „*A nepřipodobňujte se tomuto světu*“ (Ř 12,2).

Tentýž kardinál Montini uplatňoval svůj vliv již dávno před koncilem.

„Montini sám byl v této době [1960] ještě stranou příprav [na koncil].“ Ale na druhé straně: „Kardinálu Giovanni Battistovi Montinimu se podařilo dokázat, že jej jeho mentor [a pozdější kardinál] Giulio Bevilacqua uvedl do litur-

gické komise“ (P. Hebblethwaite, str. 409). – Je třeba připomenout, že sekretářem této komise nebyl nikdo jiný, než budoucí otec „nové mše“ Annibale Bugnini, o jehož členství v zednářstvu není sebemenších pochyb!

„V březnu 1963, několik měsíců před smrtí, se Jan XXIII. svěřil msgre Pietro Sigismondimu z kongregace pro šíření víry: ‚Moje zavazadla jsou již sbalena a jsem zcela klidný. Ten, který přijde po mě, dokončí to málo dobrého, co jsem udělal, a zvláště pak koncil. Montini, Agagianian a Lercaro jsou připraveni‘ (Benny Lai, ‚Il papa non eletto‘ [‚Nezvolený papež‘], Laterzo, Řím-Bari 1993, str. 83). Montini večer 18. června navštívil Lercara ve Via Salaria v domě benediktinských oblátů z Piscilly, jednoho ze strýců Andreottiho, kde se shodli na jméně Montini. To ovšem Montinimu nijak nevadilo později tvrdit, že ‚nikdy ani v nejmenším netoužil po svém zvolení, natož aby na něm pracoval‘ (Pavel VI., projev z 21. června 1972, cit. v: ‚L’attività della Santa Sede‘ [‚Činnost Svatého Stolce‘], Tipografia Poliglotta Vaticana 1972, str. 221).

Poradní setkání o zaměření koncilu a později k nadcházejícímu konkláve se tehdy konala v domě zednáře Ortolaniho, který již za Jana XXIII. hrál ve Vatikánu jistou roli. Že podíl Ortolaniho a zednářů vůbec na zvolení Pavla VI. nebyl nijak druhořadý, potvrdil salesiánský páter Pier Giorgio Garrino, který až do své tragické smrti v srpnu 1995 zastával důležité funkce v kurii turínské arcidiecéze. Ze spolehlivého zdroje vím o Garrinově přesvědčení, že zvolení Pavla VI. *napomáhalo zednářstvo*“ („Sodalitium“ č. 42, „Le pape du Concile“, 19. část, str. 38).

Mezi posledními přáními Pia XII. je i následující: „Kéž by se Montini a Tondi nikdy nestali kardinály.“ – Pius XII. chtěl Církev ušetřit nebezpečí, že by se jeden z nich stal papežem. Můžeme právem předpokládat, že věděl o těsných kontaktech Montiniho s komunisty.⁸¹

Pavel VI. se skutečně těšil významné tajné podpoře.

V komentáři k publikovanému seznamu zednářských prelátů časopis „Panorama“ z 10. srpna 1970 říká:

„... Pokud je seznam autentický, pak se Církev nachází v rukou zednářů. Pavel VI. byl jimi doslova obklopen. A to ještě není všechno – byli to zednáři, kteří sehráli rozhodující roli při jeho zvolení a řídili nejdůležitější rozhodnutí papežova třináctiletého pontifikátu. A již předtím to byli také oni, kdo přivedli II. vatikánský koncil na cestu reforem.“

Ocitujme si nyní zprávu důstojníka a tlumočníka M. Wincklera:

„Různé okolnosti, související s tím, že jsem se chtěl přidat k Lecklerkově armádě, nakonec vedly k tomu, že jsem se znovu ocitl v Tunisku, obsazeném jednotkami Osy. Jistý novinář, který si říkal ‚Martin Langohr‘, upravil můj novinářský článek, což mně vyneslo nejrůznější potíže s okupanty (osm zatčení). Nakonec jsem se dostal na svobodu a po pobytu v Tripolisu, Casablance a Alžíru jsem se dostal domů jako důstojník a tlumočník. ... Jistě víte, že je v Římě tradicí svěřovat finance Svatého Petra katolíkům židovského původu.

⁸¹ Ohledně Montiniho vztahů ke komunistům viz „Itinéraires“ č. 72 a 280.

Díky pověsti, kterou mi zjednal pan ‚Martin‘, jsem byl přijat se všemi poctami, náležejícími bratru, který tak trpěl. ... Byl jsem představen velkému bratru Montinimu a ministroval jsem mu při mši, kterou sloužil ve čtvrtek pro diplomanty univerzity. Na programu bylo ‚otevření se světu‘, ale nesmírně obratně podané zašifrovanými slovy.

Přítomní se příliš nežinýrovali, ale ‚zasvěcen‘ jsem byl teprve msgre Pignedolim... Potvrdil mi, že matka Giovanniho Battisty (tj. Montiniho, budoucího papeže Pavla VI.) Judith Alghisiová konvertovala ke katolictví až při příležitosti svého sňatku s Giorgiem Montinim, který byl také židovského původu (srv. Zlatou knihu italské šlechty). S povzbuzováním Gasparriho, s podporou velice vysoké jednosvětové instance, a snadno vydíratelný kvůli svým nepřírozeným zvyklostem,⁸² začal již jednat jako ‚budoucí papež‘!

Jeho nejagilnější stoupenci patřili ke skupině zasvěcenců, kteří nosili jména svých velkých předků, lidí, jež nechtěli brát na vědomí dokonce ani existenci *Mysterium iniquitatis* [tajemství zla]. Nacházeli se mezi nimi např. Helena Blavatská, H. S. Olcoot, Theodor Reuss etc. Pignedoli mě 2. ledna 1945 uvedl k synovci kardinála [Rampolly!], který byl skrze veto připraven o papežskou hodnost (pro svou příslušnost k curyšské lóži O.T.O.).

Pignedoli jistým způsobem dělil kůži z medvěda, který ještě běhal po lese, protože se mnou jednal jako se svým člověkem, aniž by si mne získal. Nepřetržitě do mě mluvil, odhalil mi celou historii Rampollova komplotu a ujišťoval, že tentokrát je s Montinim vítězství v kapse. Mistr stolce lóže (princ E. de Naples Rampolla, synovec zemřelého kardinála) se namáhal zbytečně, protože jsem se distancoval od Dona Sergia i od Montiniho.

Zcela náhle, na pouhý pokyn Maritaina, mi bylo dáno na srozuměnou, že nejsem v Římě vítán a poslali mě zpátky do vlasti. Odporný filosof se stal přítelem zrádného, prolhaného a homosexuálního biskupa. Nemohu potvrdit, že byl skutečně členem B'nai B'rith; vím jenom tolik, že se celá věc odehrávala v nejvyšších sférách jistého židovského jednosvětového plánu, ve zcela jiné oblasti, než je sionismus“ (Latour, Loubier a Alexandre, „Qui occupe le siège de Pierre?“ [„Kdo sedí na Petrově stolci?“], str. 61-62; „Cahiers de Cassiciacum“ [„Svazky z Cassiciaca“], 1. květen 1979, str. 101)

Ve svém časopisu „Bonum Certament“ [„Dobrý boj“] abbé Mouraux píše:

„Pavel VI. byl po dědovi z matčiny strany i po matce židovského původu. Jeho matka byla pokřtěna teprve krátce před sňatkem a proto dala svému synovi také jména Giovanni Battista, ‚Jan Křtitel‘. Pavel VI. nosil často *efod*,⁸³ tedy znamení, které měl velekněz, když soudil Krista. Během konkláve, které mělo zvolit Montiniho, opustil kardinál Tisserant budovu (což bylo hrubým porušením pravidel a vyvolává pochybnosti o platnosti volby). Jistý vysoký římský prelát prohlásil, že Tisserant během nepřítomnosti v konkláve vyhledal příslušníka řádu B'nai B'rith, výhradně Židům přístupné zednářské organiza-

⁸² Další příslušná fakta jsou uvedena v knize F. Bellegrandiho, str. 85-86.

⁸³ Fotografie Pavla VI. s *efodem* byla 29. srpna 1970 otištěna v listu „Paris-Match“ i v jiných časopisech.

ce. Stalo se tak poté, co kardinál Siri získal těsnou většinu⁸⁴ a mělo se znovu hlasovat o jeho zvolení. Věc vyšla najevo prostřednictvím šlechtické gardy, která byla také z tohoto důvodu rozpuštěna.⁸⁵

Jistý americký časopis, který na tuto fámou zareagoval, otiskl několik dní po zvolení Pavla VI. fotografii, na níž je zachycen s předáky B'nai B'rith. A 25. ledna 1966 pak vyšel v časopisu ‚Look‘ s nákladem 7 milionů výtisků článek, v němž bylo odhaleno vyjednávání kardinála Bey se židovským zednářstvem. Příspěvek měl titul ‚*Jak Židé změnili katolické myšlení*‘.

K této změně výrazně přispěl proslulý Bugnini, tvůrce ‚Novus Ordo Missae‘ [‚Nového mešního řádu‘], který byl před zveřejněním předložen židovským, protestantským a muslimským instancím! Tím se jasně ukázal tak vytoužený cíl: zřízení monoteistického světového náboženství pod egidou židovsky řízených trilaterálů“ („Bonum Certamen“, č. 55).

4. října 1965 vykonal Pavel VI. obřadnou návštěvu v hlavním sídle internacionálního zednářstva – v OSN. Před nejhorším nepřítelem svaté, apoštolské a římské Církve učinil následující uctivé prohlášení:

„Vedle Našeho osobního projevu úcty vám přinášíme také projevy úcty od druhého ekumenického koncilu ve Vatikánu. ... Víme, že prožíváme onen jedinečný okamžik, v němž se naplňuje přání, které ve svých srdcích chováme již po dvacet století...“ („Doc. Cath.“, čís. 1457 ze 14. října 1965, str. 1730-1738.)

„Podle slov paulánského pátera Rosaria Esposito bylo ‚bratrské‘ objetí katolické hierarchie a zednářstva Montinim předpovězeno a předem naprogramováno v době, kdy byl ještě monsignorem, tedy v letech 1948 až 1950. ... Tehdy měl budoucí papež v rozhovoru s dominikánským páterem Morlionem prohlásit: ‚*Nemine ani jedna generace a mezi oběma společnostmi [Církví a zednářstvem] bude uzavřen mír*‘ (Y. A. Ferrer Benimeli, G. Caprile, ‚Massoneria e Chiesa Cattolica‘ [‚Zednářstvo a katolická Církev‘], Ed. paoline 1979, str. 91, pozn. 70).

Na druhé straně také nelze ignorovat fakt, potvrzený páterem Espositem, že Pavel VI. ‚*pozorně sledoval a povzbuzoval*‘ mnohdy i veřejná setkání klerikálů s vysokými zednářskými hodnostáři v letech 1968-1977, zaměřená na jakési samozřejmé akceptování veřejné ‚ekumenické‘ dohody mezi Církví a zednáři“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Po smrti Pavla VI. zednáři prohlásili:

„*Pro nás je to smrt člověka, který zrušil naše odsouzení Klementem XII. a jeho [ostatními] předchůdci. Poprvé v dějinách zemřela nejvyšší hlava největšího západního náboženství, která nechovala nepřátelství vůči zednářům. ... A také poprvé v historii se mohou zednáři poklonit u hrobu papeže bez dvojmyslnosti a bez vnitřního nesouhlasu*“ („Rivista Massonica“ [‚Zednářský ča-

⁸⁴ Zde máme dodatečné potvrzení svědectví pátera Malachi Martina.

⁸⁵ Princ Scortesco, synovec prince Borghese, byl nalezen mrtvý za velice podezřelých okolností, a to jen několik dní poté, co prozradil, že má důkaz o členství Pavla VI. v zednářstvu.

sopis“] číslo 5, červenec 1978, článek „Ne ambiguità ne contradizione“ [„Ani dvojsmyslnost, ani nesouhlas“], Ref. LXIX-XIII nové série).

Tato „poklona“ Synů vdovy (jak si zednáři sami říkají) je již sama o sobě tak výmluvným svědectvím, že si můžeme ušetřit jakýkoli komentář!

Pavel VI. byl také horlivý propagátor myšlenky revoluce v Církvi. Tak například 1. září 1963 prohlásil:

„Současně lze pozorovat nový kvas – živoucí myšlenky a souhlas s velkými principy revoluce, které nejsou ničím jiným než přivlastněním si určitých křesťanských idejí: bratrství, volnosti, rovnosti, pokroku a touhy po pozvednutí nižších tříd. Všechno to bylo křesťanské, ale halilo se do protikřesťanského pláštíku“ („Doc. Cath.“, č. 1440, 20. říjen 1963, str. 1372).

Nechvalně proslulý kabbalista Eliphas Lévi (původně abbé Constant), autor známé knihy „Dogme et rituel de la Haute Magie“ [„Dogma a rituál vysoké magie“], v další své knize „Le Grand Arcane“ [„Velké arcanum“] z roku 1896 označil církevní klatby proti zednářům za „počiny papežství Satana“. Dále píše:

„Přijde den, kdy zazní poslední klatba ekumenického koncilu: budiž proklety všechny klatby a lidstvo nechť je požehnáno! Pak už nebude stát lidstvo na jedné a církve na druhé straně. Církev totiž lidstvo obejmě, a kdo náleží k lidstvu, nebude už moci stát mimo církve“ (Eliphas Lévi [sic], „Il Grande Arcano“, Atanor, str. 84).

„Klade se otázka, jak mohl uspět Pavel VI. tam, kde všichni nepřátelé Církve ztroskotali. Vysvětlení je prosté. Napadali Církev zvenčí, zatímco za Montiniho byla postupně nahlodávána zevnitř. ... Jak je však možné, že taková událost (*autodestrukce Církve*), jak řekl sám Montini) neotevřela každému oči? Rovněž zde je vysvětlení snadné a spočívá v geniální dvojaké hře, v přetvářce, s níž si Pavel VI. dělal bláznů z celého světa. Tak například vystoupil v OSN, kde se přihlásil k víře v chartu lidských práv, a vzápětí dal najevo svou víru v Boha podle katolického kréda. ... *Žádný papež před ním si netroufal zrušit Svaté officium. ... Žádný papež před ním neprosadil s takovou autoritou reformu konkláve tím, že z něj vyloučil všechny kardinály nad osmdesát let! Žádný jiný papež neměl tu drzost ke vnucení revoluční ‚mše‘ všem věřícím.*

Slovem, máme před sebou doslova démonický plán celosvětového rozložení Církve. Na II. vatikánském koncilu se přešlo od tradičního křesťanského náboženství přímo k humanitnímu pseudonáboženství..., které je zcela proniknuté zednářskými představami. Důsledkem koncilu je nové náboženství, které staré potlačuje. Svatý papež Pius X. tuto situaci předpověděl, když v encyklice ‚Pascendi‘ psal: *„... Stoupenci bludů se už nemusejí hledat v řadách otevřených nepřátel, ale skrývají se v samotném lůně Církve. Mluvíme o velkém počtu... kněží, kteří jsou prosáklí naukami nepřátel Církve a pod falešnou zástěrkou lásky k Církvi se nestoudně vydávají za její obnovitele...“* (De Poncins, „Christianisme et Franc-Maçonnerie“, DFP, Chiré-en-Montreuil, 1975, str. 283-292)

Zrod nové „pokoncilní církve“

Ze všeho dosud řečeného vyplývá, že se koncilu z nezbadatelného Božího dopuštění podařilo uskutečnit revoluci: byla prosazena „volnost“ v podobě náboženské svobody resp. svobody náboženství, „rovnost“ v zásadách kolegiality a demokratického egalitářství v Církvi, i „bratrství“⁸⁶ ve formě ekumenismu, který zahrnuje všechny bludy a podává ruku všem nepřátelům svaté katolické Církve.

Sami zednáři si jsou toho velmi dobře vědomi. Baron Marsaudon v této souvislosti říká:

„*Jsmo toho názoru, že zednář, hodný toho jména, musí pociťovat nezkalenou radost z neodvolatelných výsledků koncilu...*“ (Marsaudon, 121). V úvodu ke své knize ostatně napsal: „Smysl pro universalismus, který se v Římě objevil, je skutečně důvodem naší existence. Proto nemůžeme ignorovat koncil a jeho důsledky“ (Marsaudon, str. 25).

Revoluce v lůně Církve zrodila novou „pokoncilní církev“, řečeno slovy kardinálů Suenense, Benelliho a Yvese Congara O.P.,⁸⁷ Pavla VI., Jana Pavla II. etc. Tato církev je *nová* vzhledem ke katolické apoštolské a římské Církvi. Maska spadla! Nová „pokoncilní církev“ **nemá** tytéž principy jako katolická Církev a proto také již **nemůže být** „církví“.

„Tato zřejmá hereze vede k všeobecné apostasii. ... Ještě než dojde k tomu, že nové náboženství samo sebe zničí, máme nyní před užaslýma očima a bolestí naplněným srdcem dvě náboženství: na jedné straně svaté římskokatolické náboženství, chránící poklad Zjevení víry, morálku i zbožnost, a na druhé straně nové náboženství, které v mnoha ohledech zaujímá místo prvního a pod záminkou věrnosti původním zdrojům korumpuje ekumenismus a bliženeckou lásku. Je to zlo zrady, církev lži, „křesťanství Země“. Původci tohoto nového náboženství, které je celosvětovým synkretismem, mají v konečném plánu nastolení postkřesťanského věku“ (abbé Coache, „Évêques... restez catholiques“ [„Biskupové... zůstaňte katolíky“], přednáška ze 14. 10. 1969, str. 15-16).

Liberálové jsou ostatně o stavu věci informováni. Senátor z Doubs, M. Prelot, roku 1969 ve své knize „Le Catholicisme libéral“ [„Liberální katolicismus“] píše:

„Půldruhého století jsme bojovali o prosazení našich náhledů v církvi a nedařilo se nám to. Konečně přišel II. vatikánský koncil a my jsme triumfovali. Od nynějška jsou již teze a principy liberálního katolicismu „svatou církví“ akceptovány.“

Po koncilu velkorabín Kaplan prohlásil:

⁸⁶ „Weishaupt svým stoupencům ukládal šířit přesvědčení, že volnost, rovnost a bratrství v zednářském smyslu jsou výtvozem našeho Pána Ježíše Krista“ (abbé E. Barbier, *Les infiltrations maçonniques dans l'Église*, 1910, str. 6).

⁸⁷ Na téma souhry kardinálů Suenense a Alfrinka se zednářstvem viz *Le Complot* Pierra Viriona, str. 40-41. Pozdější „kardinál“ Congar řekl: „Církev uskutečnila svou říjnovou revoluci poklidnou cestou“ (cit. podle msgr. Lefebvra, *Lettre ouverte aux catholiques perplexes*, Paříž 1985, str. 133).

„Církev se znovu poznává v hledání živoucího spojení se židovským společenstvím, které už nemusí obracet.“ – S uspokojením zdůraznil, že „orientace francouzského episkopátu se s učením největších židovských teologů shoduje v tom smyslu, že z Židovstva vzešlé náboženství má za poslání připravovat lidstvo na biblí zvěstovaný mesiánský věk“ („Doc. Cath.“, 6. 5. 1973, č. 1631, str. 419-422).

„Zjišťujeme se znepokojením, že právě hlavní ‚otcové‘ koncilu, kteří z něj udělali ‚nevídaný případ‘ v dějinách Církve, byli zednáři, a to především zednáři *B'nai B'rith*.

Zednářstvo se ostatně k tomuto otcovství rádo hlásí, a to naprosto jednoznačnými slovy. Zednář 33. stupně skotského obřadu v knize ‚L'œcuménisme vu par un Franc-Maçon de Tradition‘ [‚Ekumenismus očima tradičního zednářstva‘], k níž přispěl předmluvou Suverénní velkokomandér Nejvyšší rady Francie, Charles Riandey,⁸⁸ ohledně učení II. vatikánského koncilu psal: ‚*Dá se opravdu mluvit o skutečné revoluci, která vyšla z našich zednářských lóží*‘ (Yves Marsaudon, l. c.)“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

V politické rovině se II. vatikánský koncil plně postavil za hlavní cíl zednářstva a Židovstva – univerzální republiku a světovou vládu!

Jednosvětový směr úderu se například jasně projevuje v prvním odstavci koncilní deklarace „*Nostra Aetate*“, kde se mluví o *procesu sjednocování lidstva, který je již v plném proudu a církev jej musí podporovat*. V odstavci 79 „*Gaudium et Spes*“ je zase vyjádřeno přání po „*vytvoření mezinárodní autority, vybavené účinnými mocenskými prostředky*“.

II. vatikánský koncil nebyl svolán za žádným jiným účelem, než právě k vytvoření smíšeného světového náboženství, které má tvořit duchovní základnu světové zednářské vlády, takové světové vlády, jejíž vzor představuje zednáři vytvořená a ovládaná OSN (o založení Společnosti národů, jejíž nástupkyní OSN je, se rozhodlo na „Kongresu spojeneckých a neutrálních států“, který zasedal 28. až 30. června 1917 v Paříži).

A jistě také není náhoda, že základní dokument koncilní revoluce „*Dignitatis humanae*“ má téměř stejný titul jako spis, který otevřel brány křesťanství kabbalistické infiltraci. Je jím „*De hominis dignitate*“ [O důstojnosti člověka] Della Mirandoly, vytvořený pod vlivem židovských učitelů Elie de Mediga a dalších, kteří obklopovali mladého, lehkomyšlného a po tajných vědomostech žádostivého Della Mirandolu.

Stejně tak nelze připsat na vrub náhodě, že Henri de Lubac, který všeobecně platí za jednoho z duchovních „otců“ koncilu a byl za to Janem Pavlem II. jmenován kardinálem, věnoval jednu ze svých knih právě Pico della Mirandolovi. Ve zmíněné knize vychvaluje tohoto popularizátora a šířitele magie a kabbalistického synkreti-

⁸⁸ Roku 1946 formuloval bratr Riandey své religiózní a „ekumenické“ názory takto: „Budoucí svět vytvoří něco nového poté, co asimiluje křesťanství i ostatní současné formy spirituality, a stejně tak psychický fenomén totální kolektivizace vytvoří jistý druh panteismu, v němž budou všechny dnešní myšlenky slity v kompaktní amalgám a zaměřeny k zatím nepředstavitelnému cíli“ („*Le Temple*“, září/říjen 1946).

smu jako *mohutného myslitele a průkopníka nové éry míru a univerzálního porozumění* (Henri de Lubac, „Pic de la Mirandole“, Jaca Book, 1977).

„Popřením historického charakteru evangelií chtěli muži II. vatikánského koncilu postavit ‚mytologizované‘ křesťanství na stejnou úroveň s pohanskými náboženstvími, aby je poté mohli rozpustit v tyglíku falešné ‚univerzality‘ zednářského relativismu“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Smyslem takovýchto útoků je zatemnit a zamlčet božský původ Církve. – Tím ovšem nová „pokoncilní církev“ **sama ukazuje, že nemůže být svatou katolickou Církví.** – A opravdu, nová „pokoncilní církev zastínila skutečnou Církev, jak Naše Paní roku 1846 v La Salettě předpověděla: „Církev bude zatemněna.“

19. září 1996 bylo 150. výročí zjevení Naší Paní z La Saletty. Nejvyšší hlava „pokoncilní církve“, Jan Pavel II., tenkrát právě navštívil Francii, ale toto úžasné zjevení nezmínil jediným slovem. ... Mlčení, které tak důležité mariánské zjevení zatemňuje.

Nechceme tvrdit, že se tak stalo záměrně, ale není to snad až zarážející shoda?

DÍL III

Nová „pokoncilní církev“ a světové náboženství

„Velmistr martinistického řádu a také obřadu Memphis-Misraim, Francesco Brunnelli, v knize ‚Zásady a metody operativního zednářstva‘ píše: ‚Zasvěcení káže a učí smrt rozumu. Teprve když je rozum mrtev, zrodí se člověk budoucího bytí – skutečný zasvěcenec. Pouze pak mohou padnout zdi chrámu [a tedy sjednotit se všechna náboženství], protože na východě zasvitnou červánky nového lidstva‘ (Francesco Brunnelli, ‚Principi e metodi di massoneria operativa‘, Bastogi, Ed. 1982, str. 60-66). – Toto nové magické náboženství, které bude představovat syntézu všech dosud existujících, a má tedy podle Brunnelliho vyústit v nový řád, v němž mohou být všechny národy sloučeny a roztaveny pod světovou vládou, protože zmizí religiózní spory.

Nová éra by ovšem nebyla svobodou, nýbrž právě naopak celosvětovým otroctvím, protože moc nad porobenou masou by připadla těm, jimž Albert Pike v luciferských ‚instrukcích‘ ze 14. 7. 1889 říká ‚králové – theurgové – optimáti‘, čímž jsou myšleni mágové. Ti pak, protože by se považovali za skutečné bohy a pány mystérií, by podle vlastního uvážení manipulovali s pojmy dobra a zla, práva a bezpráví, a protože bohům je dovoleno všechno, považovali by se za absolutní mistry nad otupělou a do oněch ‚velkých mystérií‘ nezasvěcenou masou.

S takovou dychtivostí očekávaný nový věk, nový ‚*Ordo Saeculorum*‘ světové vlády, není ve světle kabbaly ničím jiným než Židy vysněnou mesiánskou epochou, v níž Izrael ‚*zdědí svět od jednoho konce ke druhému*‘ (A. Cohen, ‚Il Talmud‘) a všechna království světa mu budou podrobena.

Je třeba zdůraznit, že kabbalisticko-zednářské doktríny, které popírají logiku a prosazují princip neodpírání, jsou přesným opakem křesťanského učení! Ježíš byl totiž již krátce po narození představen budoucím stoletím jako „znamení, jemuž budou odpírat“ (L 2,34). Kdo popírá tuto logiku, popírá Ježíše. Ne nadarmo píše Albert Pike ve svém proslulém komentáři, že zednářská mystéria jsou „*exaktním opakem katolického dogma*“ (Albert Pike, díl 6, str. 154).

Zednářstvo skutečně hlásá, že „každý Bůh, který zatracuje, je démon“, protože „Bůh, který odplácí porušení morálního řádu ze svobodné vůle, je nemorální vírou, resp. logičtěji řečeno by byl nemorálnost sama“.⁸⁹ Vidíme tedy, že toto učení je v plné shodě se zednářskými náhledy, které dobro i zlo stavějí na roveň, a tedy také s heslem militantního satanismu: „*Dělej si, co se ti zlíbí*“.⁹⁰

Stejně tak málo jako mezi dobrem a zlem se rozlišuje i mezi pravdou a lží. (...)

Je-li všechno Bůh, nemůže být žádný rozdíl mezi pravdou a lží. To je magický základní princip „*coincidenta oppositorum*“. Nyní již je zcela jasné, proč po koncilním zrušení rozdílu mezi dobrem a zlem bylo „*požehnáno lidským právům*“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

I. kapitola

Od Wojtyly k Janu Pavlovi II.

Poté, co budoucí ekumenický koncil „*vrátí církev do původní prostoty zlatého věku*“, zaprorokoval Roca, „*oznámi římské papežství své odstoupení prohlášením v proslovu Urbi et Orbi, že splnilo poslání iniciátora a proto se samo rozpouští ve staré podobě, aby uvolnilo místo vyšší vládě nového pontifikátu nové církve a nového kněžstva, které samo kanonicky ustaví před svým posledním vydechnutím...*“

Roca tyto nové kněze označuje doslovně za „*progresisty*“ („*Glorieux centenaire*“, str. 47) a ohlašuje také „*odstranění sutany*“ („*Le Christ, le Pape et la démocratie*“ [„*Kristus, papež a demokracie*“], str. 105-107).

Msgr Wojtyla na II. vatikánském koncilu

„Debata kolem návrhu deklaráce o náboženské svobodě byla velice živá, jak si lze snadno představit, protože se dotýkala základů religiózního postoje. Mnozí koncilní otcové se silně vzpírali jakékoli změně příslušného učení. Např. msgr Abassolo Y Legue (Indie) prohlásil: „*V žádném případě nelze tvr-*

⁸⁹ *L'Acacia massonica*, 1969, str. 182-184, nový přetisk z roku 1947, str. 149, cit. podle „*Civiltà Cattolica*“ ze 6. 7. 1957, str. 146.

⁹⁰ „Není jiného zákona než: „*Dělej si, co se ti zlíbí*.“ – Čtete to v *Liber AI vel legis sub figura CCXX*, kterou zednáři 33. stupně Aleisteru Crowleyovi diktoval démon Aiwass. Byla pak zednáři Ordo Templis Orientis publikována 10. dubna 1990, v roce starého věku.

dit, že nepravé náboženské přesvědčení má stejná práva jako pravé: Pouze pravda má práva, jenom katolická Církev má absolutní práva.‘

Nicméně další a neméně početní otcové zaujali konstruktivní a – v rámci, v němž byly předneseny – nové postoje. ... Podporovali jedině druhý odstavec deklarace, kde se říká: *„Náboženská svoboda nesmí být respektována pouze křesťany a pro křesťany, nýbrž všemi a pro všechny lidi i pro všechna religiózní seskupení lidské společnosti.*‘

Nakonec zde zůstaly dva hlasy, které lze považovat za konstruktivní a nové postoje. Msgr Alter (Cincinnati) katolíkům předhodil, že si svobodu nárokují pro sebe tam, kde jsou v menšině, avšak upírají ji ostatním, kde mají většinu. Msgr Wojtyla (Krakov): *„Je třeba akceptovat nebezpečí bludu. Musí se tedy mluvit o právu na hledání a omyl. Požadují svobodu k nabytí pravdy“*⁹¹ („Qui occupe le siège de Pierre?“ [„Kdo sedí na Petrově stolci?“], Ed. Sainte Jeanne d’Arc, str. 40-41).

Sice souhlasí, že hledat pravdu je nejen právo, ale dokonce povinnost. Jakkoli se každému může stát, že se zmýlí – což lze v mnoha případech tolerovat –, stejně tak platí, že nikdy **nemá právo** na omyl!

Velký Orient tehdy řeč msgr Wojtyly ocenil jako „konstruktivní a nové stanovisko“ („Bulletin du Grand-Orient“ [„Bulletin Velkého Orientu“] č. 48, listopad/prosinec 1964, cit. v „Bulletin de l’Occident Chrétien“ [„Bulletin křesťanského Západu“] č. 77, leden 1983). Tento bulletin je opravdu velice poučný. Článek se jmenuje „Du côté de Eglise“ [„Z pohledu Církve“]. Jedná se o přehled debat na II. vatikánském koncilu, jejichž přesnost je podepřena kvalitou informací.

V roce 1881 páter Deschamps informoval:

„Roku 1822 jistý Žid, člen římské Vysoké Venty, psal svému komplicovi: ‚Lóže jsou bezmezně rozhořčené z nebezpečí fanatismu pro štěstí společenské rovnosti a velké principy náboženské svobody. ... Člověk, který tyto krásné věci zvroucňuje, má k nám blízko; nepotřebujeme dělat nic jiného, než jej získat pro sebe‘ (cit. podle Crétineau-Jolyho, ‚L’Église romaine en face de la Révolution‘ [„Římská Církev tváří v tvář revoluci“], díl 2, str. 120-121)“ (páter Deschamps, str. LXXXVII).

Podle zednářské doktríny nesmí existovat žádný rozdíl mezi katolickým a falešným náboženstvím.

Na II. vatikánském koncilu přesto vyjevil msgr Wojtyla svůj cíl těmito slovy:

„Toto ekumenické hnutí spočívá na prvcích skutečné jednoty.“ – „Tyto církve a [od nás odloučená] religiózní společenství, i když podle našeho názoru trpí určitými nedostatky, nejsou rozhodně bez významu a v žádném případě také nejsou odříznuty od mystéria spásy. Kristův duch jich užívá jako pro-

⁹¹ Ve svém díle *Katholische Kirche und Freimaurerei* cituje Velmistr rakouské Velkolóže Kurt Baresch pasáž z dopisu státníka Jeana Gasparda Bluntschliho z roku 1869: „Papež zavrhuje svobodu myšlení, zatímco my ji *uctíváme* jako nejposvátnější vymoženost lidstva. Papež nazývá svobodu svědomí bláznovstvím, ale my ji považujeme za nezbytnou podmínku pro každý styk duše s Bohem“ (str. 28). Papežové náboženskou svobodu vždy právem odsuzovali, zvláště Pius IX. v encyklice „Quanta cura“.

středků spásy, které jeho moc odvozuje z oné plnosti pravdy a milosti, jež je propůjčena katolické církvi“ (Malinski, „Mon ami Karol Wojtyła“ [„Můj přítel Karol Wojtyła“], Le Centurion, 1980).⁹²

2. června 1984, tedy již dlouho po svém zvolení papežem, navštívil Jan Pavel II. „Ekumenickou radu [protestantských] církví“ v Ženevě⁹³ a prohlásil tam:

„S náboženstvími světa sdílíme respekt ke svědomí a jeho poslušnosti, které nás všechny učí hledat pravdu, milovat všechny lidi i všechny národy a sloužit jim. ... Ano, my všichni považujeme svědomí a naslouchání mu za podstatný prvek na cestě k lepšímu, snášenlivému světu.“ – To je ovšem nepokryté velebení zednářského gnosticizmu!

Je to tentýž cíl, o který usilovali martinisté, kongresy spiritualistů i symbolistická škola Oswalda Wirtha (1865-1943, roku 1882 zasvěceného do zednářstva a člena Velké Lóže Francie). Tento Rocův přítel pronesl roku 1928 přednášku, z níž časopis „Le Symbolisme“ [„Symbolika“] v lednu 1959 zveřejnil přehled. Wirth tam odhalil následující:

„Kromě toho se přikláníme k religióznímu individualismu, podle něhož si každý věřící vytváří vlastní víru. Kněžský kult je již na sestupu. My usilujeme o to, abychom se obešli bez prostředníka mezi námi a Bohem. Je tedy pravděpodobné, že náboženství budoucnosti udělá z každého věřícího svého vlastního kněze, a ambiciózní duchy přiměje k hledání pravdy na vlastní pěst, na vlastní riziko a nebezpečí.“

V prohlášení Spojené velkolóže Anglie ze září 1985 čteme následující řádky:

„Zednářstvo se k náboženství rozhodně nestaví lhostejně. Aniž by se vměšovalo do religiózních praktik svých členů, očekává od nich, že zůstanou své víře věrni a povinnost vůči Bohu (ať už jej nazývají jakkoli) budou stavět nad všechny ostatní. Takto může být zednářstvo považováno za sloup náboženství“ (cit podle M. Riqueta v „Le Figaro“, 17. 10. 1985).

Roca řekl totéž následujícími slovy:

„Ať už vědomě nebo nevědomě, pracují pro Krista. [... *Můj Kristus není Kristem Vatikánu, ' vysvětlil hned.*] Stavějí jeho církevní tělo, skutečný chrám Boží, skvělé lidstvo budoucnosti“ („Glorieux centenaire“ [„Přeslavné sté výročí“]).

V rámci II. vatikánského koncilu msgre Wojtyla 28. září 1965 prohlásil:

„Ateismus se musí zkoumat... ne jako popírání Boha,⁹⁴ nýbrž jako stav lidského svědomí“ („Doc. Cath.“, 1965. str. 1888).

⁹² To ale odporuje učení našeho Pána Ježíše Krista: „Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; kdo však neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,16).

⁹³ Syllabem *zavržená* věta zní: „Protestantismus není nic jiného než odlišná forma jednoho a téhož pravého křesťanského náboženství, a jest se v něm možno právě tak Bohu líbiti jako v církvi katolické“ (18. věta).

⁹⁴ To již hraničí s absurditou! Ateismus *je* podle definice popírání Boha. Jak jinak jej lze nahlížet, než jako popírání Boha?

Ekumenismus Jana Pavla II.

Ve výše zmíněné Malinského knize se píše o Maritainově rozhovoru s Wojtylou v Římě roku 1963. Maritain uvádí prelátův názor na účel koncilu takto:

„Svolání koncilu a jeho přípravy přinesly naprosto nečekaný výsledek. ... Duch Kristův se totiž neostýchal jich [*heretických náboženství*] použít. Nová koncepce myšlenky lidu Božího vystřídala starou pravdu [*není snad pravda věčná?*] o nemožnosti spasení mimo viditelné hranice církve. ... Církev chce navázat dialog s představiteli těchto náboženství... a zde připadá Židovstvu zcela zvláštní postavení.“

Výše řečené Wojtyla později přeměnil v praxi. Když podle svědectví Svidercoschiho roku 1965 se jako biskup, konající práci koncilu, tam setkal se svým dávným židovským přítelem Jurkem, obejmul jej, zadíval se mu pevně do očí a překvapil slovy: „*Jednoho dne se budou moci židé a křesťané takto opět shledat*“ (Svidercoschi, „*Lettera ad un amico ebreo*“ [„List židovskému příteli“], Ed. Mondadori, Milán 1993, str. 26).

A přesně to se stalo anno 1986, když „**Jurkův katolický přítel byl první papež, který po dvou tisících letech vkročil do synagogy, do synagogy v Římě**“ (Svidercoschi, str. 101).

Snadno by se našla předlouhá řada projevů i činů Jana Pavla II. ve prospěch ekumenismu. Uvedeme si alespoň několik příkladů ohledně protestantů.

Při návštěvě Německa 7. 11. 1980 vstoupil do luteránské modlitebny a prohlásil: „*Přicházím k vám, k duchovním dědicům Lutherovým*“ a vychválil „*hlubokou spiritualitu*“ zmíněného knížete heretiků.

25. února 1982 se v katedrále v Canterbury zúčastnil anglikánské „bohoslužby“ a spolu s anglikánským „arcibiskupem“ požehnal přítomným.

11. 12. 1983 kázal v luteránské modlitebně v Římě. Prohlásil, že je třeba „*objektivním způsobem obnovit Lutherův proces*“, čímž dal najevo, že rozsudek zatracení Lva X. nad Lutherem je nespravedlivý a zrušitelný!

Nyní ještě několik výňatků z projevu „mariánského papeže“ ohledně Nejsvětější Panny: „*Jestliže teologové mluví o panenskosti Marie, musejí přihlídnout k tendencím a orientacím tehdejší kultury...*“ („*L'Osservatore Romano*“, 25. 5. 1992). – Co má tohle znamenat? Je tehdejší panenskost něco jiného než dnes?

Při jiné příležitosti vypustil do světa následující: „*Připisovat Nejsvětější Panně maximum nemůže být normou mariánského učení*“ (generální audience 3. 1. 1996). Svatý Bernhard však prohlásil: „*De Maria numquam satis*“ („*O Marii nikdy dost*“). Nejlepší teologové skutečně ujišťují, že Nejsvětější Panně se přiznávají všechny ctnosti v nejvyšší míře, samozřejmě s výjimkou jen Bohu vlastních atributů. I zde však možno učinit jistou výhradu: Bůh je všemocný a proto lze říci, že i Nejsvětější Panna je skrze milost všemocná v tom smyslu, že je jí splněno všechno, oč Boha poprosí.

Nyní alespoň ještě jeden citát Jana Pavla II.:

„*Již dříve jsme měli příležitost poukázat na to, že tato verze (Ona ti [*hadovi*] rozdrtila hlavu) neodpovídá hebrejskému textu, v němž to není Paní, ný-*

brž spíše Její potomstvo, které má hadovi rozdrtit hlavu. Tento text tedy nepřisuzuje vítězství nad Satanem Marii, nýbrž Jejímu Synovi. Tedy nikoli Její mocí, nýbrž milostí jejího Syna“ („L'Osservatore Romano“, 30. 5. 1996; analýza textu je publikována v „Le Courier de Rome, Si Si No No“ [„Římský kurýr – Ano Ano, Ne Ne“], č. 181, červenec/srpen 1996).

Katolík se může nad takovými výroky jen zděsit! Je to totiž opravdu Nejsvětější Panna, která d'áblovi rozdrťí hlavu. Jak vysvětlují teologové, Náš Pán chtěl, aby to byla Ona, kdo rozšlápne hlavu pekelného hada, aby jej tak ještě silněji pokořil. Být zničen Naším Pánem, samotným Bohem, je méně pokořující, než být zdrčen ženou, i když jde o Matku Boží. ... Svatý Ludvík Maria Grignion de Monfort k tomu prohlásil:

„Ukázalo se, že nejhroznějším nepřítelem, kterého Bůh postavil proti d'áblu, je Marie, Jeho nejsvětější Matka. Od času pozemského ráje právě jí... propůjčil tolik mocí, aby tohoto pyšného nepřítele Boha porazila, uvrhla do prachu a zničila tak, že se jí v jistém smyslu bude bát více než Boha samotného. Rozhodl tak proto, že Satan ve své pýše neskonale víc trpí tím, že je poražen a potrestán nepatrnou služebnicí Boha“ („Traité de la Vraie Dévotion à la Sainte Vierge“ [„Traktát o pravé oddanosti Nejsvětější Panně], č. 52).

Sofismus ekumenismu

Ekumenismus, v jehož jménu nezůstala ušetřena ani Matka Boží, nemohl ostatně být ničím jiným než pustým sofismem, jak zdůraznil abbé Paladino:

„Pročítáme-li projevy, které Jan Pavel II. pronesl během audience při Týdnu jednoty křesťanů⁹⁵ ve Vatikánu, doslova bije do očí sofismus, o nějž se ekumenismus opírá. Předepisujeme, že u sofismu se jedná o chybnou argumentaci, o falešné závěry, které budí zdání pravdy, ale ve skutečnosti jsou uváděním v omyl.

Takový sofismus se nenachází pouze ve slovech Jana Pavla II., ale rovněž v dokumentech i v pokoncilním učení obecně. Lze to formulovat velmi stručně: podle vůle Kristovy se křesťané musejí sjednotit tak, jako tomu bylo v počátcích Církve. Jsou však katolíky, a s pravoslavnými i protestanty tedy musejí být sjednoceni.

Tento myšlenkový sled působí zpočátku korektně, avšak chybný závěr je v druhé části, ve vedlejší větě, kde se říká, že katolíci, pravoslavní a protestanti jsou křesťané. Zde je skrytý blud, podvod, sofismus. ... Pouze katolíci jsou křesťany, nekatolíci jimi nejsou. Takové je nezvratné učení Církve, doložené nespočetnými svědectvími tradice. Ocitujme si zde jednu z největších autorit, svatého Augustina:

„Kolik jen vidíme heretiků, svádějících duše ve jménu Ježíše Krista (doslova: *nomine christiano*), které pak musejí projít podobnými zkouškami, aniž by měli podíl na odměně, protože Náš Pán neřekl pouze: «*Blahoslaveni jsou pro-*

⁹⁵ Generální audience z 19. ledna 1994, publikovaná v *Documentation Catholique* č. 2088, 20. únor 1994.

následování», ale také dodal: «*kvůli spravedlnosti*». – Mimo opravdové víry není spravedlnosti, protože spravedlivý žije ve víře (Abk 2,4; Ř 1,17). Necht' si schismatici nelichotí, že mají větší nárok na tuto odměnu, neboť také bez lásky není spravedlnosti, a láska bližnímu zlého nečiní (Ř 13,10). Neboť kdyby měli lásky, činili by to, co činí, trhající Tělo Kristovo, kterým je Církev? (Ko 1,24) (...)

Pokud jde o slovo «pronásledovat», znamená někomu činit násilí nebo mu chystat úklady. Učinil tak ten, kdo Pána vydal nepřátelům, i ti, kdož jej ukřižovali. Náš Pán se nespokojuje s tím, říkat: «I kdyby proti vám říkali všechno špatné», ale dodává «neprávem» a také «třebas». Přesto však soudím, že tím myslel takové, kteří ze svého pronásledování chtějí získávat slávu, a rovněž takové, kteří dělají, jako by patřili ke Kristovým učedníkům, protože jsou terčem tisíců hanlivých řečí, přestože tyto řeči nejsou výrazem pravdy, mají-li za předmět jejich bludy. A když se žaluje na bezpráví, které se kvůli lehkomyšlnosti lidí tak často objevuje, pak těmito pomluvami rovněž netrpí kvůli Ježíši Kristu. *Ježíše Krista následujeme pouze tehdy, nosíme-li jméno křesťan a žijeme-li podle pravé víry a nařízení katolického učení* (,De sermone Domini in monte, [O horském kázání], I, V, 13-14).

Pravoslavní neuznávají Pánem stanovený Petrův primát ,*Ty jsi Petr* (...)'. Na druhé straně zase protestanti zavrhnou církev, kněžstvo, mši svatou, etc. – V důsledku toho nejsou první, ani druzí skutečnými křesťany, jak to ostatně učí katechismus svatého Pia X., kde se na otázku: ,Co je katolická Církev', říká:

„Katolická Církev je společenstvím neboli sdružením všech pokřtěných, kteří vyznávají tutéž víru a tentýž Kristův zákon, mají účast na týchž svátostech a jsou poslušni zákonných pastýřů, a zvláště nejvyššího pastýře v Římě.“

Nebo tamtéž odpověď na otázku, jak lze rozlišit Církev Ježíše Krista od mnoha společností nebo od lidmi založených sekt, které si říkají křesťanské?:

„Skutečnou Církev Ježíše Krista lze od mnoha společností nebo lidmi založených sekt, říkajících si křesťanské, rozeznat snadno podle mnoha znamení: je stále stejná, svatá, katolická a apoštolská.“⁹⁶

Nejsou-li skutečnými křesťany, jsou falešnými, a byť i si říkají křesťané, nejsou jimi. Jak však má být potom uskutečněna jednota, kterou si Náš Pán přeje? Odpověď je také jasná:

Necht' se všichni vrátí do Kristova ovčince.

Necht' všichni uposlechnou pravdu.

Necht' všichni přijmou učení Církev, jediné skutečné nevěsty Kristovy.

Zkrátka, necht' se všichni přihlásí ke katolictví (samozřejmě pravému, nikoli pokoncilnímu)! Jednotu lze uskutečnit pouze pravdou a spravedlností.

O ničem takovém však není ani slůvko v učení Jana Pavla II. ani v dnes všeobecně hlásané věrouce. Mluví se tam sice o obrácení, ale o obrácení k míru. Mimo pravdu a spravedlnost však skutečný mír není absolutně myslitelný.

⁹⁶ *Kompendium der christlichen Lehre, von Seiner Heiligkeit Papst Pius X. angeordnet für die Diözesen der Provinz Rom, Mediatrix-Verlag, Vídeň 1981, str. 102 resp. 103.*

To však pořád není všechno. O tuto jednotu se má usilovat se všemi lidmi. A Jan Pavel II. se skutečně obrátil na všechny věřící i na všechny lidi dobré vůle (čti: dobrých vůlí; plurál), např. roku 1986 v Assisi i při mnoha dalších příležitostech. Čím však takovou totální jednotu odůvodnit? Samozřejmě tvrzením, že všichni lidé jsou jistým způsobem křesťany! Zní to absurdně, ale přesně to se nám skutečně tvrdí. Ještě před zvolením papežem Jan Pavel II. řekl:

„Zrození církve, k němuž došlo na kříži v mesiánském okamžiku spasitelské smrti Kristovy, bylo podle své podstaty zrozením člověka, jednoho každého člověka i všech lidí, člověka, který – *at' už to ví nebo neví, at' věří nebo nevěří* – již pobývá v nové dimenzi své existence. Tuto novou dimenzi svatý Pavel velice prostě definoval výrazem *«in Christo»* – v Kristu (Ř 6,23; 8,39; 9,1; 12,5.17; 16,7-10. (...)) Svatý rok byl podnětem k velkému setkání celé **pokoncilní církve**, k novému startu do díla obnovy a smíření. Mezi mnohými iniciativami, poutěmi, audiencemi a modlitebními srazy se jakoby zdvihal hlas: *«Hle, nevěsta je zde!»* (srv. Mt 9,15; 25,6-10; L 5,35). Tento hlas církev slyšela a pochopila, že Kristus je s námi, že nevěsta je s námi! Kristus je s církví, je v každém člověku i v celé rodině lidstva (kardinál Wojtyła, *„Le signe de contradiction“* [„Znamení protikladu“], sbírka *„communio“*, ve vyd. Fayard, str. 123-125).

Jan Pavel II. tedy říká výslovně: člověk existuje v Kristu, *at' to ví nebo neví, at' to akceptuje nebo ne*. – Podle toho jsou tedy rovněž křesťany Kaifáš a Pilát, kteří nechali Krista přibít na kříž, Nero, ba i sám Antikrist!

V koncilní konstituci *„Gaudium et spes“* č. 22 stojí více méně totéž:

„On je *«obraz neviditelného Boha»* (Kol 1,15); je dokonalý člověk, který Adamovým synům vrátil podobnost s Bohem, prvotním hříchem pokřivenou. – A protože lidská přirozenost, kterou přijal, v něm nebyla zničena, *byla tím i v nás pozdvižena ke vznešené důstojnosti*.

Vždyť svým vtělením se jistým způsobem spojil s každým člověkem i on sám. Lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. ... Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu.“

Tuto myšlenku ostatně – byť i jinými slovy – vyjádřil již jezuita Karl Rahner v teorii tzv. anonymního křesťanství.⁹⁷

Jan Pavel II. na jedné straně tedy prosazuje jednotu církve, na druhé straně chce za každou cenu prosadit ekumenismus, který by celé lidstvo sjednotil v církvi, čímž dogma o jednotě zbavuje smyslu“ (abbé Paladino, *„Le sophisme de l'oecuménisme“* [„Sofismus ekumenismu“], v: *„Le Sel de la terre“* [„Sůl země“] č. 16, Avrillé, F-49240).

⁹⁷ Viz knihu Mary Ball Martínezové, *Die Unterminierung der Katholischen Kirche*, Durach 1992.

Zvolení Jana Pavla II. vyvolává lavinu otázek

Byl Jan Pavel I. zavražděn vatikánským zednářstvem?

Jak každý ví, zazněla již často otázka, zda byl Jan Pavel I. zavražděn. Pokud by tomu tak bylo, vynoří se okamžitě další otázka: Proč? Msgre John Maggee, soukromý tajemník Pavla VI., Jana Pavla I. i Jana Pavla II., učinil některá důležitá odhalení, publikovaná poté novinářem Johnem Cornwellem v knize „Comme un voleur dans la nuit. Enquête sur la mort de Jean-Paul I“ [„Jako zloděj v noci. Vyšetřování smrti Jana Pavla I.“] (R. Laffont, 1989, str. 12). Maggeeho výpovědi byly ostatně potvrzeny sestrou Vincenzou, jeptiškou, která o msgre Lucianiho (Jana Pavla I.) pečovala.

Novinář John Cornwell byl ve skutečnosti samotným Vatikánem pověřen předložit veřejnosti přijatelnou tezi ke skonu Jana Pavla I. za tak podivných okolností, aby se tím aféra zатуšoovala a zbavila vatikánské autority podezření.⁹⁸ Přesto však jeho kniha obsahuje některé velice zajímavé pasáže. Co tedy msgre Maggee odhalil?

„Jan Pavel I. byl přesvědčen o omylu konkláve. On (Jan Pavel I.) nebyl vybrán Duchem Svatým. Je pouhý uzurpátor, nedostatečný a prokletý papež...“ Abbé des Graviers však v jednom časopisu cituje, co mu důvěrně sdělil John Maggee, tajemník Jana Pavla I.,: „Po zvolení Lucianiho mu Wojtyla řekl: ‚Sebrali mi moje postavení.‘“

Ví se také, že Don Pattaro shledal Jana Pavla I. v posledních týdnech jeho života jako „dezorientovaného“:

„Villot jej [Jana Pavla I.] navštívil... v jeho soukromé kanceláři. Vzpomínám si, jak mi zhruba v polovině návštěvní doby řekl: ‚*Villote, pořád ještě!*‘ ... Stále znovu nám dával na srozuměnou, že jeho pontifikát nepotrvá dlouho. Neustále opakoval, že bude nahrazen cizincem. ... Ustavičně se ptal: ‚*Proč jen zvolili mě, proč mě...?*‘ Mluvil také o cizinci, který má po něm přijít. Při stolování pravidelně říkával: ‚*Brzy odejdu, a po mně přijde cizinec.*‘ Jednou jsem se jej zeptal, kdo má být tím cizincem, a on mi odpověděl: ‚*Ten který v konkláve seděl naproti mně.*‘ – Po uvolnění z funkce tajemníka Jana Pavla II. v papežských komnatách jsem byl jmenován vatikánským ceremoniářem. ... Tehdy jsem měl možnost poprvé si prohlédnout zasedací plán konkláve. Kardinálem, který tehdy seděl naproti Lucianimu, byl Wojtyla.“⁹⁹

⁹⁸ Jinak je tomu v případě knihy amerického novináře Davida Yallopa *Ve jménu Božím*. Yallopovo pátrání jen potvrzuje údaje msgre Maggeeho, tedy odpovědi Jana Pavla I. na položené mu otázky.

⁹⁹ Citace z již rozebrané knihy Johna Cornwella *Comme un voleur dans la nuit* (Ed. Laffont) jsou obsaženy také v dílech J. Delacroixe *Complot contre l'Homme* a *Quand la lumière jaillit des ténèbres*, kde je nadhozena otázka, zda Jan Pavel I. nepadl za oběť komplotu. Jsou v nich zahrnuta také sdělení novináře Davida Yallopa.

Bylo konkláve regulérní?

Sdělení msgr Maggeeho byla zcela a naprosto podepřena svědeckou výpovědí pátera Malachi Martina.

Tento svědek nám říká, že v konkláve byl regulérně zvolen kardinál Siri. Proto také tehdy televizní diváci dlouho sledovali proslulý bílý dým, než byl vytlačen šedým. Co se stalo? Páter Malachi Martin, který byl konkláve přítomný, odhaluje další intriky, které se tam odehrály.

Kardinálové, patřící ke zvláštní zednářské lóži ve Vatikánu (Malachi Martin jmenuje mezi jinými kardinála Villota), předali regulérně zvolenému kardinálu Sirimu „obálku“, kterou páter Malachi Martin sám viděl. Dopis obsahoval výhrůžku smrti vůči třetím osobám. Kardinál Siri nebyl mužem, kterého si zednáři přáli, protože byl skutečný katolík. Proto bylo nutné jej za všech okolností donutit, aby nepřijal volbu a uvolnil místo pro člověka, kterého zednářstvo potřebovalo. Tak se zvláštní lóži ve Vatikánu podařilo dosadit na Petrův stolec svého muže – kardinála Wojtylu.

Po konkláve, v němž byl zvolen kardinál Wojtyla, označil belgický Velký Orient Jana Pavla II. za „svého třetího papeže“.¹⁰⁰ – A skutečně také Jan Pavel II. i jeho předchůdce hned po svém zvolení až do omrzení prohlašovali, že budou pokračovat v díle Jana XXIII. a Pavla VI. Výmluvným svěděním toho je v celém programu obsažené dvojité jméno, které si vybrali!

Zednáři doufali, že *jednoho* ze svých lidí udělají papežem, a dostali hned tři, čímž se naplnilo následující „proroctví“: „*Pronikneme do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustíme dříve, dokud zcela nezlomíme moc papežství*“ (17. sezení basilejského sionistického kongresu 1897 [„Protokolů sionských mudrců“]).

Preláti v okolí případného zavraždění Jana Pavla I. a zvolení Karola Wojtyly

Je známo, že kardinál Villot byl důležitou postavou ve spiknutí proti Janu Pavlovi I. David Yallop ve své studii říká o této postavě následující:

„Kdyby byl býval Luciani zemřel přirozenou smrtí, zůstalo by nevysvětlitelné Villotovo jednání i následně jím udílené instrukce. Jeho počínání je srozumitelné pouze tehdy, vyjdeme-li z precizních závěrů. Buď byl kardinál Jean Villot zapleten do komplotu na zavraždění papeže, nebo v jeho pokoji objevil jednoznačné indicie vraždy a okamžitě se rozhodl aféru ututlat tím, že doličné předměty nechal zmizet. Ale proč?“

Villot uschoval do kapsy medikament a odstranil z ruky mrtvého papeže listinu, na níž byly kompletně zaznamenány chystané personální změny. Všechny tyto věci zmizely! Rovněž zmizely brýle i domácí trepky papeže (trepky byly odstraněny proto, že by mohly vykazovat stopy např. zvratků, což se při otravě stává). Villot se také zmocnil papežova testamentu, uloženého v zásuvce stolu v jeho kanceláři. ... Žádný z těchto předmětů se už nikdy neobjevil!

¹⁰⁰ Tato informace byla zveřejněna 20. 11. 1995 v „Le petit Théo“, časopisu *ULB* v Bruselu.

Proč Villot tak kategoricky odmítal pitvu těla papeže? Pouhou ‚čtvrthodinu‘ poté, co se sestra Vincenza dozvěděla o smrti Lucianiho, nechal tělo odnést k balzamování!

Strážmistr Raggin potkal arcibiskupa Paula Marcinkuse čtvrt hodiny před sedmou ráno na dvoře nedaleko Vatikánské banky. Prezident banky však bydlí v římské čtvrti Villa Stritch, Via della Nocetta, dobrých dvacet minut autem od Vatikánu. Marcinkus nemá právě pověst ranního ptáčete. Co dělal tehdy ve Vatikánu, a právě v tak časnou hodinu? Jestliže se konspiruje za účelem něco zatajit, pak proto, že je co skrývat...

Během 29. září byly někam kompletně odstraněny osobní věci Albina Lucianiho. Villotovi kolegové ve Státním sekretariátu odnesli všechny důvěrné dokumenty, a on sám pak v 18. hodin zapečetil celé papežovo obydlí. ... Ať už byli vrahy Lucianiho kdokoli, lze se vsadit, že mohou být spokojeni s příštím konkláve a s budoucím ‚papežem‘ („Ve jménu Božím“, 1984).

Díky páteru Malachi Martinovi tedy víme, že regulérně za papeže zvolenému kardinálu Sirimu byla doručena obálka od kardinála Villota. Ten byl již dříve demaskován vlámským časopisem „Mededalingsblad Maria van Nazareth“ [„Oznamovatel Marie z Nazareta“], který ve svém prosincovém čísle 1975 přetiskl dopis jistého preláta, blízkého kurii. Ve zmíněném dopisu je vysvětlena role, kterou Villot ve Vatikánu sehrál.

„Villot, tento zapřisáhlý nepřítel Církve a vysokostupňový zednář, ji ovládá svým vlastním administrativním aparátem, složeným ze skupiny biskupů, rovněž příslušníků vysokých zednářských stupňů, a dále z církevního personálu, rozmístěného v celém složitém soukolí Vatikánu. Tento aparát – a vážím pečlivě svá slova – je infiltrován a placen komunismem.“

Nijak tedy nepřekvapuje, že po zvolení Jana Pavla II. dostal Villot nejdůležitější postavení, jaké ve Vatikánu existuje, tedy úřad státního tajemníka.

Kardinál Villot zemřel šest měsíců po svém potvrzení v úřadě. A koho že si vybral Wojtyla za jeho nástupce? Kardinála Agostina Casaroliho!¹⁰¹

Na koncilu pak Jan XXIII. pověřil Casaroliho¹⁰² otevřením bran Církve komunismu prostřednictvím tzv. východní politiky, „**což se rovnalo hanebnému obětování Církve mlčením. A když se pak dostal k moci Gorbačov, předal mu Casaroli kompletní seznam ilegálních kněží a biskupů na Ukrajině pod falešnou zámkou smíření**“ („Le Décalogue de Satan“ [„Satanovo desatero“], str. 381).

Při příležitosti zvolení Jana Pavla II. jsme si 8. listopadu 1978 v časopisu „La Croix“ [„Kříž“] mohli přečíst:

„Pan Lichten, delegát organizace **B'nai B'rith** v Římě, ocenil Jana Pavla II. takto: *‚Vedůstojný Wojtyla velice pomohl krakovským Židům; byl členem křesťanské sítě Unia.‘*“

¹⁰¹ Nezapomínejme, že kardinál Villot, msgr Bugnini i kardinál Casaroli byli všichni tři uvedeni na seznamu zednářských prelátů, který uveřejnil Pecorelliho list „Osservatore Politico“.

¹⁰² Při slavnosti ke 40. výročí založení OSN v newyorském kostele sv. Patrika tentýž kardinál prohlásil, „že soulad mezi církví a zednářstvem lze skutečně považovat za dosažený“ (P. Esposito, *Le grandi concordanze tra Chiesa e Massoneria*, Nardini, Florencie 1987).

Bylo tedy zcela normální, že Jan Pavel II. osvědčil svou vděčnost starému příteli výmluvným gestem. V čísle 225 „Le Contre-Réforme Catholique“ [„Katolická protireformace“] ze srpna/září 1986 abbé Georges de Nantes psal:

„Z londýnského listu ‚Polish Diary‘ [‚Polský deník‘] ze 17. července jsem se dozvěděl, že polský Žid dr. Joseph Lichten (narozený jako Lichtenstuh), nyní Američan, člen B’nai B’rith i Ligy proti pomluvám (ADL), kterou oficiálně v Římě zastupuje, a také poloúřední zmocněnec státu Izrael u Svatého stolce, 1. června ... obdržel od papeže medaili řádu svatého Řehoře s důstojnickou hodností. Až dosud jsme byli přesvědčeni, že tato církevní pocta je vyhrazena *pouze* křesťanům! Vyznamenání předal papežovým jménem kardinál Willebrands.

Jak známo, tento Žid horlivě spolupracuje na ‚*přípravě světa pro příchod mesiáše*‘ ...“

Tuto myšlenku později dále rozvinul Jan Pavel II. v jednom ze svých dokumentů. Redaktorka listu „La Voie“ [„Cesta“] paní Davidoglouová k tomu napsala:

„... *Nijak neudivuje, že (Židé) setrvávají ve svém zaslepení, ačkoliv Řím ratifikoval odsouzení křesťanů pravého Boha sanhedrinem.* Tato ratifikace je předmětem dokumentu (‚Notes pour une correcte présentation des juifs et du judaïsme dans la prédication et la catéchèse catholique‘ [‚Pokyny ke korektnímu líčení Židů a judaismu v katolickém kázání a katechesi‘], ‚Doc. Cath.‘ č. 1900, 21. 7. 1985, str. 733) údajně ‚Svatého stolce‘ z 24. 7. 1985, v němž odpadlý Řím prohlašuje: ‚*My židé a křesťané (tamtéž, str. 735) jsme spojeni stejným slovem, máme tytéž vzpomínky a společnou naději, budeme-li ruku v ruce pracovat na příchodu mesiáše.*‘ – Podle toho není Ježíš Mesiášem jak pro pokoncilní Řím, tak ani pro synagogu, která od zvolení Montiniho viditelně žije v symbióze s odpadlým Vatikánem.

Jejich spojení připomíná alianci mezi Herodesem a Pontiem Pilátem, neboť ‚*se v tomto městě sešli skutečně Herodes a Pontius Pilát s pohany a lidem izraelským proti svatému Synu tvému, Ježíšovi...*‘ (Sk 4,27). Ať už se věci mají jakkoli, jisté je tolik, že judaizovaný Řím svou talmudskou víru v nadcházejícího mesiáše otevřeně přiznává a tedy *oficiálně popírá* Mesiáše Ježíše, Syna Božího, čímž jej podruhé zabíjí... Tentokrát již ne v Jeho pozemském, nýbrž v mystickém těle, v Církvi, kterou její nepřátelé chtějí zničit, protože nemohou zničit Krista, jenž žije v jejích členech. Je tedy zcela pravda, že Pán je ukřižován v Římě, jak je to řečeno v Písmu svatém (Zj 11,8)“ („La Voie“ čisl. XXIII, roč. 24, [1993], str. 64-65).

„Po ‚osvobození‘ roku 1945 podlehl Polsko vlivu, který americkému vyslanci Arthuru Bliss Lanemu nemohl ujít. Ve své knize ‚J’ai vu la Pologne trahie‘ [‚Viděl jsem zrazovat Polsko‘] (Sfelt, Paříž 1949) napsal: ‚*Je ostatně známo, že UB a KBW (bezpečnostní policie) měly ve svých řadách velké množství ruských Židů*‘ (str. 278). ‚*Přestože bylo pro Poláky nesmírně obtížné získat povolení k výjezdu ze země, pokud se tak nedělo z důvodů pro vládu zajímavých, mohli polští Židé klidně překračovat hranice bez pasu a sebemenšího omezení*‘ (str. 280).

Není tajemstvím, že Wojtyla tehdy mohl jezdit přes hranice velice snadno; znamená to tedy, že se tomuto privilegii těšil ,z důvodů pro vládu zajímavých – pro vládu, která podléhala zcela určitému ‚vlivu‘?‘ (‚B.O.C.‘, č. 55)

Dalším případem, který si zaslouží zdůraznění, je kardinál Tondi. Již jsme si výše řekli, jakou roli hrál za pontifikátu Pia XII.

„Byl jsem právě v Římě, když se tam všude mluvilo o jisté události. Byl spatřen muž, jak je vyváděn z Vatikánu v poutech a odvezen v zamřížovaném voze. Tím mužem, který svou fialovou sutanu musel odložit na příkaz papeže Pia XII., nebyl nikdo jiný než msgr Tondi, soukromý tajemník msgr Montiniho, který sám byl tehdy zástupcem státního sekretáře Pia XII.

Pius XII. posílal do zemí za železnou oponu kněží, vydávající se za obchodní zástupce, aby tam přinášeli katolíkům svátosti, a vysílal dokonce i biskupy, kteří tam světili. Přesto již po dva roky byli všichni tito nešťastníci hned po svém příchodu do SSSR zatčeni a zastřeleni. Pius XII. marně hledal vysvětlení pro toto drama, až mu arcibiskup z Rigy odhalil, že v samotném Vatikánu seděl zrádce. Papež nechal střežit Vatikán policisty, převlečenými za preláty, a msgr Tondi byl přistížen přímo při činu, když fotografoval tajné dokumenty. Při výslechu přiznal, že je Moskvou vyškoleným agentem a svým nadřízeným dodával všechny dokumenty, které se mu podařilo Piovi XII. zci-zit. Předávání dokumentů obstarával Togliatti, Montiniho přítel z dětství.

Z tak strašného odhalení Pius XII. onemocněl. Poslal Montiniho do milánského exilu a přidělil mu ‚hlídače‘. Už raději nejmenoval žádné kardinály, aby nemusel jmenovat Montiniho, o němž věděl, že usiluje o tiáru. Tondi byl odsouzen ke dvěma letům vězení. Odhodil masku úplně a oženil se se svou přítelkyní Carmen Zantiovou, zkušenou aktivistkou italské komunistické strany. Po propuštění z trestu se odebral se svou konkubínou do Německé demokratické republiky, kde se stal tajemníkem Waltera Ulbrichta a profesorem ateismu na marxisticko-leninské univerzitě.

Po nástupu Pavla VI. na papežský stolec se Tondi se svou konkubínou vrátil do Říma, on jako civilní zaměstnanec Vatikánu, ona jako vysoká funkcionářka komunistické strany. Záhy na to Pavel VI. hrubým porušením kánonu 1238 církevního práva zlegalizoval jeho civilní sňatek skrze ‚*sanatio in radice*‘, tj. bez toho, že by musel předstoupit před kněze – a to i přesto, že Tondi neprojevil ani náznak lítosti nebo ochoty k nápravě – a později dokonce přiznal, že byl i nadále členem KS (srv. franc. deník ‚Aurore‘ [Jitřenka] z 12. 3. 1965. Carmen Zantiová zemřela roku 1979. Její pohřeb byl pro komunistickou stranu příležitostí k mohutné demonstraci.

Jeden můj přítel duchovní, jenž je dobře informován o událostech ve Vatikánu, mě ujistil, že Tondi, kterému Pavel VI. oficiálně přidělil podřadné postavení, byl ve skutečnosti jeho osobním vyslancem při kontaktech se SSSR.

S příchodem Jana Pavla II. stopa po Tondim mizí, až tu náhle italský tisk oznámil, že v říjnu 1980 kardinálu Seperovi prohlásil, že bude znovu přijat do kněžského stavu. Dne 6. prosince 1980 udělil Jan Pavel II. souhlas bez zrušení Tondiho exkomunikace, jak vyžaduje církevní právo. K úžasu katolíků směl

Tondi sloužit veřejně mše – a jaké mše? Samozřejmě podle Bugniniho mešního řádu“ (abbé Mouraux, „Bonum Certamen“ [„Dobrý boj“], č. 55).

Díky Janu Pavlovi II. měl Tondi později nárok na titul monsignora a zastával vysoké postavení ve Vatikánu, aniž by se odřekl zednářství a komunistické strany.

Proč byl zvolen Karol Wojtyla?

Existuje pouze jediné možné vysvětlení: nepřátelé Církve nechali zvolit Wojtylu proto, že „*byl papežem, jakého potřebovali*“. Roca se k tomu vyjádřil naprosto srozumitelnými slovy: „*Nikoli papeže víry, pistis* [řecky pro ‚víru‘], *nýbrž papeže gnose a esoterické nauky*“ (abbé Roca, „Le socialisme Chrétien“ [„Křesťanský socialismus“], 5. července 1891).

U příležitosti zahájení 6. synody 29. září 1983 v Římě Jan Pavel II. prohlásil, že jsme museli „lidem pomáhat překonávat zlo dobrem“. Toto téma je podle něj „pozadím, před nímž je třeba vést tento věčný boj dobra proti zlu v souladu s danostmi naší epochy“ („Le Figaro“, 30. 9. 1983, str. 13). Nalézáme zde výraz manichejského principu, jehož pomocí se mají lidé přimět k víře v gnostické evangelium proticírkve, jejíž vůdčí myšlenka spočívá ve víře v princip zla, který je stejně mocný a věčný jako princip dobra, a tvoří jeho protiklad.

„Ví se, že tento údajný věčný boj mezi dobrem a zlem, ztělesněný v dobrem resp. zlém Bohu, je základním dogmatem mazdaismu [náboženství starých Peršanů], které převzal zakladatel manichejské sekty Mani, a v Evropě pak kataři a další sekty. Podle této teorie nepovažuje Wojtyla dobrého Boha, našeho Boha, za jediný princip, za stvořitele všech věcí, a stejně tak málo považuje Boha za všemohoucího, protože podle něj proti moci dobrého Boha stojí ve věčnosti rovnocenná síla, zmíněný princip neboli Bůh zla“ (Myra Davidoglouová, „La Voie“ [„Cesta“] č. XIII, roč. 24, str. 20-21).

Početné dokumenty i svědecké výpovědi dokládají, že Karol Wojtyla byl **již před mnoha lety vybrán a připravován jako „papež gnose a esoterické nauky“**, o němž mluvil již Roca. Je sice nemožné uvést zde a zhodnotit všechny nesčetné existující informace, ale můžeme si přinést alespoň stručný přehled, který nám objasní, proč volba padla právě na Wojtylu.

Karol Wojtyla – „herec“ nebo teosof?

V mládí se Wojtyla vyznačoval hereckým talentem a proto se také věnoval divadlu.

„Jednou Karol horlivě studoval život svaté Terezy z Ávily. Zvláštní mystika jej už odedávna přitahovala k tomuto tématu. Měl se skutečně stát adeptem lóže teosofů, založené Helenou Blavatskou jako ‚*univerzální bratrství bez rozdílů náboženství a společenského postavení*‘. Ve svých představách Wojtyla nepochybně již tehdy připravoval pandemonium [= kultovní místo všech démonů/bůžků] v Assisi i ekumenismus, jímž měl být zničen katolicismus.

Jeden z mých abonentů, vysoce kultivovaný muž, který žil v Římě a svými pracovními povinnostmi měl těsné kontakty s Pavlem VI., mně napsal: ‚Karol

Wojtyla, mezi blízkými přáteli známý pod přezdívkou «Lolek», se účastnil divadelních představení v duchu «Goetheana». Nejednalo se o nic jiného, než o templ antroposofické sekty Rudolfa Steinera, kde se «snažil slovy a gesty dostat do harmonie s kosmickými mocnostmi». Bez sebemenší pochyby se právě tam naučil to, co sám později učil ve své encyklice «Redemptor Hominis»,¹⁰³ že totiž «Kristus je středem kosmu»; *to je také vysvětlením jemu tak vlastního gesta líbání země, panství «bohyně Kybele»*“ (abbé Mouraux, „Bonum Certamen“ [„Dobry boj“], č. 129, str. 3).

Další poučné informace o osobě Karola Wojtyly nám podává kniha G. F. Svidercoschiho, který píše:

„Lolek [Karol Wojtyla] byl hlavním hercem... a jeho první ‚milovníci‘ byla Ginka Beerová, židovská dívka s nádhernýma černýma očima... velmi dobrá herečka“ (Svidercoschi, str. 26).

Nyní dostane slovo George Blazynski, redaktor a komentátor BBC:

„V letech 1940-1941 byl Wojtyla jedním z prvních, kdo se přidali k novému ilegálnímu divadlu Rhapsody. Působil tam dokonce i jako herec a koproducent. Jeho od mládí tak vášnivá touha po herectví se tím konečně splnila. Přibližně ve stejné době se měl podle slov některých svých přátel zamilovat do jisté mladé ženy. Divadlo Rhapsody vedl Mieczyslaw Kotlarczyk, s kterým se Wojtyla poznal za školních let ve Wadowicích, kde mu Kotlarczyk pomáhal ve školním divadelním klubu.¹⁰⁴ Kotlarczyk opustil Wadowice, které byly

¹⁰³ „Člověk... člověk...“ – U Karola Wojtyly se toto téma mezitím stalo obehnanou písničkou; jeho textů a projevů o „náboženství člověka“ je nesčetné množství, a jeho zbožňování člověka je zcela zřejmé. Ve Wojtylově encyklice „Redemptor Hominis“ se slovo „člověk“ vyskytuje na 245 místech! Po originálním italském vydání díla Rocca Buttiglioneho *Il pensiero di Karol Wojtyla* (1982, Jaca Book, Milán) psal filosofický časopis dominikánů z neapolské provincie „Sapienza“ (duben-červen 1983, str. 252) takto: „Myšlení Karola Wojtyly bylo až do jeho zvolení papežem především ‚filosofií člověka‘, kterou Buttiglione nachází nejen u filosofů, ale také u teologů a básníků.“

¹⁰⁴ Roku 1923 v Krakově narozený Malinski, Wojtylův přítel z dětství, píše: „V době studií na gymnáziu našel svého mistra v Mieczyslawu Kotlarczykovi. Ten byl nejen organizátorem akademií, slavností a podobných podniků, nýbrž také skutečným umělcem, prodchnutým nejhlubšími myšlenkami. Karolovi, který mu ochotně popřával sluchu, zjevovál sílu umění a jeho úlohu formovat společnost a duchovně i morálně ji zlepšovat. Odhalil mu také význam herce jako kněze umění, nositele odpovědnosti za osud národa“ (*Juan Pablo II. Historia de un hombre de Planeta*, Barcelona 1981, str. 14-15). – „Mezitím pokračovala divadelní představení, vedená Mieczyslawem Kotlarczykem. S pomocí bývalých kolegyň a kolegů se připravovalo uvedení velkých polských klasiků Mickiewicze, Zeromského, Wyspianského a Slowackého... Přitom nešlo jen o pouhý druh amatérského divadla, o kroužek nadšenců. Celá skupina byla prodchnuta ideou, kterou Kotlarczyk vštěpoval již svým mladým žákům ve Wadowicích. Všichni členové skupiny považovali umělce za kněze, za kněze umění, který je povolán přetvářet okolní svět, potírat zlo krásou, podílet se na výchově nových, dobrých, čestných a spravedlivých lidí, kteří milují mír a jsou otevřeni světu i ostatním lidem. Karol tak žil ve stále silnějším rozpolcení – v dilema mezi kněžstvím umění a kněžstvím církve, mezi Kotlarczykem a Tyranowskim, mezi svou hrou na scéně a rolí duchovního pastýře“ (Malinski, str. 38). Vidíme tedy dobře, že teosof Kotlarczyk, milovaný Wojtylův mistr, vtiskl svému žáku nesmazatelné znamení „kněžství umění“.

v důsledku Hitlerovy nové kartografie přičleněny k Třetí říši. Přesídlil do Krakova a na Wojtylův návrh se usadil v ‚katakombách‘ ulice Tyniecki. Podzemní divadelní skupina se skládala ze tří hereček a dvou herců (včetně Wojtyly), jež Kotlarczyk shromáždil pod názvem ‚Divadlo vyřčeného slova‘, který říká všechno o činnosti této malé subversivní skupiny. Ta byla samozřejmě odříznuta od všech normálních prostředků dramatické produkce a musela se zřeknout rafinovaných scénických obrazů, jichž používá konvenční divadlo. Skupině zůstávalo jen živé, vyřčené slovo...“ („Juan Pablo II. El hombre de Cracovia“ [„Jan Pavel II. Muž z Krakova“], Lasser Press Mexicana, S. A. Mexiko 1981, str. 70-71)

Další velmi důležité informace nám podává Rocco Buttiglione, laický člen hnutí „Comunione e Liberazione“. Předem zdůrazňujeme, že sdílí ideje Jana Pavla II., což jeho studii činí tím zajímavější. Tak předně se zde dozvídáme, že Maritain měl v Polsku značný vliv, a to i na Karola Wojtylu. Zvláštní pozornost si však zaslouží popis setkání divadelního režiséra a teoretika Mieczysława Kotlarczyka s mladým Wojtylou. Došlo k němu ve Wadowicích, kde Kotlarczyk vedl divadlo zvláštních forem:

„Komunikativní funkce dramatu, a to dokonce v obvyklé formě, byla v takovém divadle přirozeně značně omezená... Důležitější, než vnější konání je však to, co se odehrává ve vědomí člověka a jakým způsobem se v něm potlačuje objektivní skutečnost. Tento prvek nám nepochybně pomůže porozumět, jak svérázným způsobem Wojtyla chápe a prožívá početná témata fenomenologie, zvláště téma vědomí. ... Jeho první uvedení do fenomenologie proběhlo touto nepřímou a filosoficky řečeno zcela neortodoxní cestou...¹⁰⁵ zvláště však hereckými zkušenostmi pod Kotlarczykovým vedením“ („La Pensée de Karol Wojtyla“ [„Myšlení Karola Wojtyly“], str. 39).

Autor dále uvádí pod čarou důležitou poznámku, z níž vyplývá přímé spojení mezi Kotlarczykem a teosofií. O vztazích mezi slovem a věcí pročítal a promýšlel Kotlarczyk texty teosofické klasiky (Heleny Petrovny Blavatské), díla fonetiky a lingvistiky (Otty Jespersena) i hebrejské tradice (Ismara Elbogena), a spojil všechno do velice osobité syntézy.

Křesťanstvím teosofů, mezi něž patřil také Rudolf Steiner, byl „kosmický“, nedogmatický a samozřejmě evolucionistický Kristus. ... Toto křesťanství zahrnovalo úvod do okultní magie, která uváděla své stoupence do spojení s jistými „silami“, díky jimž bylo možné myslet „mimo tělo“. Prostředkem k šíření Steinerova teosofismu bylo a je divadlo. Jaký byl konkrétní vliv Steinera na Kotlarczyka? Antroposofický časopis „Triades“¹⁰⁶ (podzim 1983, č. 1, str. 82-86) o tom uvádí následující:

¹⁰⁵ Protože je filosofie přirozenou základnou teologie, musí být pravověrná, neboť jinak je teologie nezbytně heretická. Nezapomínejme, že moderní filosofie byla kmotrou při zrodu modernistických bludů.

¹⁰⁶ „Časopis má podtitul ‚Revue de culture humaine inspirée de l’enseignement de Rudolf Steiner‘ [„Steinerovým učením inspirovaný časopis pro lidskou kulturu“] a byl v zednářské Francouzské republice r. 1972 dekretem tehdejšího prezidenta Pompidoua uznán za *veřejně prospěšné periodikum*“ (G.D.C., „Bulletin de la Société Barruel“, č. 27, str. 29).

„Kotlarczyk... se neopíral pouze o polský romantismus, nýbrž také o východní mystiku, stejně jako o Rudolfa Steinera a jeho Goetheanum v Dornachu.¹⁰⁷ Přesvědčen o jeho moci, kultivoval slovo, logos.“

Také Buttiglione zdůrazňuje, jak byla pro Kotlarczyka důležitá moc slova a divadelních gest. Jeho divadlo „podtrhuje liturgický charakter teatrálních gest, skutečnost, že jimi ožívuje univerzální hodnota, obnovuje se skutečné bytí“. Pro Karola Wojtylu se měl později „vliv jeho zkušeností s Kotlarczykem ukázat jako hluboký a trvalý“ (str. 48).

Roku 1958 mluvil Karol Wojtyla s páterem Malinskim o svých zkušenostech z uplynulých let a vylíčil mu mj. rámeček, v němž pracuje herec:

„Bylo to povolání, poslání, bylo to kněžství umění. Herec jako ‚kněz umění‘, nadaný neomezenou silou k obnově světa, přetvoření lidstva, k uzdravení morálky kázáním krásy, k zprostředkování nejvyšších metafyzických hodnot. Takové byly ‚arciknězem‘ Kotlarczykem hlášané ideje“ (Malinski, str. 33).

Vztahy Wojtyly a zasvěceného Kotlarczyka se samozřejmě neomezovaly jenom na divadlo. Už jako krakovský kardinál napsal Wojtyla úvod ke knize svého bývalého učitele dramaturgie s titulem „Umění živoucího slova“, v níž Kotlarczyk předkládá svoje myšlenky. Po Kotlarczykově smrti to byl rovněž kardinál Wojtyla, kdo pronesl smuteční projev. Podle něj byl zesnulý apoštolem velkého mistra teosofického myšlení Rudolfa Steinera, který se spolu s Annie Besantovou ujal nástupnictví po paní Blavatské!

I po zvolení „papežem“ zůstal Wojtyla jako Jan Pavel II. této linii věrný. Ve své encyklice „Dominum et vivificantem“ z 18. května 1986 píše:

„Inkarnace Syna Božího znamená povznesení lidské přirozenosti na jednotu s Bohem, a to nejen lidské přirozenosti, nýbrž v ní jistým způsobem také povznesení všeho toho, co je tělem, celého lidstva, veškerého viditelného a materiálního světa. Inkarnace měla tedy rovněž kosmický smysl, kosmickou dimenzi. Svědek před stvořením se tudíž inkarnací v individuální lidské přirozenosti Krista spojuje jistým způsobem s veškerou realitou člověka, který je rovněž tělem, a v ní s celým stvořením.“

„Zde se mimořádně jasně a v konsekventní podobě projevuje panteismus, jak je obsažen v učení stoiků, v pohanských náboženstvích Indie, v manichejských sektách, v pseudofilosofických spisech Spinozy, Renana a Teilharda de

¹⁰⁷ „Kotlarczyk ‚četl, meditoval‘ a ‚opíral se o teosofickou tradici‘ (tj. nechával se jí inspirovat [Buttiglione]). Hlavním zdrojem inspirace mu byl Rudolf Steiner se svým Goetheanum v Dornachu (vesnici 10 km od Basileje, kde Steiner r. 1913 založil ‚Vatikán‘ antroposofie, jehož ‚duchovním centrem‘ je Goetheanum). ‚V září 1913 se Steiner v Dornachu poblíž Basileje pustil do stavby templu, sloužícího současně jako divadlo, jemuž dal na Goetheho počest jméno Goetheanum. Bylo první ze dvou. První, postavené ze dřeva, zapálili nejspíše odpůrci antroposofie. Druhé Goetheanum, zbudované již z betonu, stojí dodnes a slouží za sídlo «Všeobecné antroposofické společnosti». Současně je živým střediskem divadelních aktivit, hudby a duchovního života. Goetheanum v Dornachu nese oficiální název svobodné univerzity duchovních věd‘ (Jean Vaquié, „Rudolf Steiner, de la Théosophie à l’Anthroposophie“ in: ‚Bulletin de la Société Barruel‘, č. 14, 1985, str. 39)“ (G.D.C., ‚Bulletin de la Société Barruel‘, č. 27, str. 30).

Chardin, a konečně také v ‚kosmických‘ fikcích teosofů, antroposofů a dalších soudobých okultistů. Pro ně všechny jsou Bůh a kosmos jedním. Přirozenost Boha a kosmu je jedno a totéž; Bůh je vším. Pro stoiky je duší světa, pro Teilharda je duchem země, pro Montiniho duchem hmoty, pro Wojtylu centrem kosmu. Bůh je tedy stejně tak v kameni, stromu a třeba v krávi jako v člověku.

Panteismus byl odsouzen jak toledským koncilem (r. 400 resp. 447), tak i roku 1870 I. vatikánským koncilem. V Toledu se tak stalo následujícími slovy: ‚*Jestliže někdo říká a/nebo věří, že v lidské duši je část Boha neboli substance Boha, budiž vyobcován*‘ (Dz. 31). Na I. vatikánském concilu bylo odsouzení formulováno takto: ‚*Jestliže někdo říká, že substance neboli podstata Boha a všech věcí je jedna a tatáž*‘ (Dz. 1803), nebo že ‚*se Boží jsoucnost stává všemi věcmi tím, že se projevuje nebo vyvíjí, budiž vyobcován*‘ (Dz. 1804)“ („La Voie“ [„Cesta“], č. XXIII, roč. 24, str. 5-6).

Vraťme se však k Wojtylovi. Jeho činnost za války je podnětem k mnoha otázkám. Početné dokumenty ukazují na to, že jako člen hnutí odporu byl vyzrazen gestapu a musel uprchnout do Moskvy, kde se měl seznámit s pozdějším biskupem Helderem Camarou (ten nikdy nepopřel, že by se tou dobou s Wojtylou poznal). V moskevském exilu se naučil ruštině, kterou podle Malinského jednou nazval svou „nejmilejší, vřele milovanou řečí“.¹⁰⁸ ... Po této epizodě se Wojtyla rozhodl vstoupit do semináře.¹⁰⁹

Z Buttiglioneho knihy se dále dozvídáme, že „pravděpodobně největší vliv na volbu kněžského povolání měly dvě velké postavy – kardinál Sapieha a prostý krejčí Jan Tyranowski“. Ten jako laik nevěděl nic o teologii, „ale žil hlubokou mystickou osobní zkušeností“.

Karol Wojtyla čítával svatého Jana od Kříže a svatou Terezii z Ávily, avšak studoval také s pastorem Kazimierzem Klosokou díla, v nichž se snoubí tomismus s Kantem! Podle Buttiglioneho ukazuje Wojtylova doktorská práce „otevřenost vůči různým výkladům tomismu... a kloní se k jistému sloučení tomismu s moderní filo-

¹⁰⁸ Tato informace je převzata z „Bonum Certamen“ č. 129.

¹⁰⁹ Několik měsíců po indikaci již zmíněného románu *Il Santo* jeho autor Fogazzaro na přednášce v Paříži prohlásil: „Giovanni Selva náleží k reálnému světu jako vy nebo já. Dal jsem mu jen falešné jméno. Jeho skutečné jméno je ‚Legion‘. Žije, myslí a pracuje ve Francii, Anglii, Německu i Americe stejně jako v Itálii. Nosí sutanu, uniformu i redingot. Vystupuje na univerzitách, *skrývá se v seminářích*.“ (Abbé Barruel, *Les Infiltrations Maçonniques dans l'Église*, Desclée, de Brouwer et Cie Editeurs, 1910, str. 10-11). – In: *Ma Vocation don et mystère [Moje povolání – dar a tajemství]* píše Jan Pavel II. ohledně svého povolání: „V mém okolí byli mnozí, kdož soudili, že bych měl vstoupit do semináře“ (str. 17). Dále uvádí, že dotyčné osoby se soustřeďovaly „kolem Mieczysława Kotlarczyka, polského profesora, který mě seznámil s divadlem“ (str. 18) a pokračuje: „Během této periody (II. svět. války) jsem zůstal ve spojení s divadlem živoucího slova, které založil Mieczyslaw Kotlarczyk a dále je provozoval v ilegality. Moje angažmá v divadle bylo snazší díky tomu, že jsem Kotlarczyka a jeho ženu Sofii ubytoval u sebe jako hosty. ... Protože jsme žili v jednom domě, mohli jsme pokračovat nejen v hovorech o divadle, nýbrž také prakticky nacvičovat, což přesně odpovídalo charakteru divadla slova. ... Zmíněné recitace probíhaly před skupinou známých a pozvaných zájemců... kde se v jistém smyslu jednalo o ‚zasvěcení‘ ...“ (Bayard, 1996, str. 22-23).

sofií, zvláště s Kantem a s filosofií, kterou Maritain v těch letech předkládal ve Francii. Tomismu dodával jistou existencialistickou dimenzi...“

Kant prosazoval názor, že individuální svoboda spočívá v poslušnosti morálního zákona, „který promlouvá v našem nitru“. Proto tudíž nemůže člověk akceptovat žádné absolutní pravdy, tedy také ne zjevené náboženství! Podle své podstaty není víra v Ježíše Krista slučitelná s takovou filosofií.

Roku 1946 jako kněz a později biskup mohl Wojtyla vyjždět z Polska bez nejmenších problémů, zatímco katoličtí duchovní byli mučeni v komunistických věznicích. Čí ochraně se asi Wojtyla těšil?

Po druhé světové válce biskup Wojtyla hodně cestoval. Již jsme zde viděli, že tehdy **pouze Židé a komunisté** měli právo procházet železnou oponou. Z výše citované poznámky amerického vyslance v Polsku roku 1949 vyplývá, že Wojtyla byl pověřen „pro vládu zajímavým úkolem“.

Další indicie podle všeho potvrzuje, že stál ve službách komunistické diktatury. Dne 13. ledna 1964 byl ve věku 43 let jmenován krakovským arcibiskupem. „Byli tři kandidáti, dva kněží z kruhů aristokracie, a Wojtyla. Polský vůdce státu, který nikdy předtím nepoužil svého práva veta při jmenování biskupů, učinil tentokrát přesně to a vybral muže z lidu – Karola Wojtylu“ („Pèlerin Magazine“ [„Časopis poutník“], zvláštní číslo „Jean-Paul II, Album 1978-1988“ [„Jan Pavel II., album 1978-1988“], str. 98). Nakonec ještě upozorňujeme, že msgr Wojtyla byl obdařen kardinálskou hodností jako jistý druh protiváhy ke kardinálu Wyszinskému, který byl považován za tradicionalistu.

V této souvislosti „Bulletin de la Société Barruel“ [„Zpravodaj Barruelovy společnosti“] uvádí následující:

„Již roku 1983 předložil abbé de Nantes vynikající analýzu vlivu, který měl Rudolf Steiner na Karola Wojtylu, odhalením teologických a antroposofických kořenů mnoha jeho projevů. Kromě toho se abbé de Nantes mohl opřít o řadu výpovědí přímých svědků“ („Liber Accusations Secundus“ [„Druhý obžalovací spis“], Saint-Parres-lès-Vaudes, Francie 1983, str. 25).

Výše citovaná kniha má za cíl odhalit a pranýřovat zednářský humanismus a antikatolický modernismus Jana Pavla II. a věnuje několik stránek vlivu teosofie na Karola Wojtylu. Ocitujeme si zde alespoň několik ukázek:

„Byl jste hříčkou – ano, hříčkou – dvou okultních sil, jejichž zajatcem jste ostatně dosud, a to ze svobodné vůle. První a horší z nich se vás zmocnila, protože jste až příliš miloval divadlo. Ano, lidé divadla milují iluze, život v neskutečnu; střídavě se považujete za svůdce, vladaře, magického tvůrce neviditelných světů, stojícího ve spojení s telurickými silami, kosmem, s budoucností. ... Vždy jste chtěl žít vášnivě, být zbožňován masami. Váš Mistr a přítel Mieczyslaw Kotlarczyk byl jeden z těchto zasvěcenců a poťouchlý intrikář. Již tehdy byl adeptem teosofa Rudolfa Steinera.

Je třeba také poukázat na to, jak jste byl uchvácen takovou vášní pro divadlo ve Wadowicích, že návrh na kněžskou dráhu u Vás narazil na neslyšící uši. Již tehdy byl Kotlarczyk Vaším «starým přítelem» (citát Malinského, str. 16). O necelý rok později založil své Rhapsodické divadlo, jehož jste byl prv-

ním a nejdůležitějším hercem. Krátce poté jste poskytl pohostinství ve svém domě muži, který se nechal oslavovat jako «mistr slova» nebo dokonce jako «arcikněž» a jehož herci byli kněžími podivného kultu (str. 25).‘

‘Tyto skutečnosti i písemnosti bohužel dokazují, že jste zasvěcenec a ne pouze přítel nebo učedník. Jste následovník Rudolfa Steinera. Zdá se nemožné popřít, že jste se tehdy před čtyřiceti lety jako sotva dvacetiletý stal Steinerovým stoupencem! Zcela jasně to bije do očí a vrhá nové světlo na Vaše humanistické proslovy, jimž naslouchají miliony věřících, ale také kněží a biskupové, aniž by ještě skutečně slyšeli, a Váš pomatený sloh s mlhavými troufalostmi přičítají Vašemu ‚germánsko-slovanskému‘ géniu, s nímž si latiníci nevědí rady. Ale jde o něco zcela jiného!

Vaše neopatrnost, Karole Wojtylo, spočívá v tom, že jste už jako kardinál projevil ochotu napsat úvodní slovo k teosofickému spisu svého učitele a přítele Kotlarczyka. Tedy úvodní slovo, které chybí v seznamu Vašich děl.

Křesťanství Rudolfa Steinera je kosmické, nedogmatické a samozřejmě evolucionistické křesťanství. Zahrnuje v sobě zasvěcení do okultistické magie, která svým stoupencům dopomáhá ke spojení s temnými mocnostmi. (...) Prostředky k šíření Steinerovy teosofie byly a stále jsou divadlo a básnictví... (abbé de Nantes, str. 27).‘

‘Rozhodující roky svého života jste tedy prožil v důvěrném přátelství s pochybným laikem a mystikem Janem Tyranowskim, teosofickým mágem a Steinerovým stoupencem Mieczyslawem Kotlarczykem, a také se zednářským myšlenkám a dílům otevřeným liberálem jménem Jerzy Turowicz.‘ (Tamtéž, str. 28.) ‘Neostýchal jste se postavit na první místo tuto koncepci humanismu, která je ostatně totožná se světovým názorem antroposofie Rudolfa Steinera.‘ (Tamtéž, str. 92-93.) ‘Kdo přečetl pozorně Vaše spisy, poznává z nich Váš antroposoficky Steinerem ovlivněný světový názor, ale (jak doufám) přece jen ne tak «lucifersky» jako u jiných Steinerových stoupenců.‘ (Tamtéž, str. 93.) ‘Taková je antroposofie, představující základ Vašeho myšlení, a ona také diktuje Váš skutečně bezbřehý ekumenismus.‘ (Tamtéž, str. 105.)

Rekapitulujme:

Steinerův teosofismus učí kosmické, nedogmatické evolucionistické a luciferské ‚křesťanství‘.

Kotlarczyk, ‚učitel a přítel‘ Karola Wojtyly, byl zasvěcenec, ‚teosofický mág‘ a apoštol Rudolfa Steinera.

Karol Wojtyla již jako kardinál napsal úvodní slovo k teosofické knize svého ‚učitele a přítele‘ Kotlarczyka, která měla titul ‚Umění živoucího slova‘.

Existují tedy ‚fakta a spisy‘, dokazující, že Karol Wojtyla byl zasvěcencem teosofie Rudolfa Steinera.

Teosofismus je klíčem k pochopení mlhavých a opovážlivých ‚humanistických‘ projevů Jana Pavla II. Antroposofie diktuje a současně vysvětluje Wojtylův ekumenismus“ („Bulletin de la Société Barruel“, č. 27, str. 30-31).

Kardinál Wojtyla – modernista

Nepochybně existuje více pochopitelných důvodů, proč se nepřátelé Církve rozhodli pro Wojtylu jako „papeže“,¹¹⁰ nicméně hlavním je skutečnost, že byl již dávno modernista.¹¹¹ Poté, co ji abbé Leroux ve své knize „Pierre m'aimes-tu?“ bezpečně odhalil, dospěl k následujícímu závěru:

„... Tyto citáty jsou velice důležité, neboť ukazují, že Wojtyla již roku 1963 propadal modernistickým bludům, které Církev po dvacet pět let rozkládají. Všechny tyto prvky se tam už tehdy nalézaly“ (str. 8).

Jak známo, Pius XII. „novou teologii“ odsoudil ve své encyklice „*Humani generis*“ z roku 1950, kde její teze charakterizoval jako „falešné názory“, které „hrozí postavit na hlavu katolické učení“. Velký dominikánský teolog Réginald Garrigou-Lagrange roku 1946 napsal: „*Kam kráčí nová teologie? Po cestě fantazie, omylu a hereze se vrací zpátky k herezi modernismu*“ („La Nouvelle Théologie, où va-telle?“ [„Kam směřuje nová teologie?“], dodatek k „La synthèse thomiste“ [„Tomistická syntéza“]). – Maritain, autor díla „*L'Humanisme intégral*“ [„Integrální humanismus“], který se měl později ukázat jako zdroj inspirace pro koncil, ke konci života řekl: „Modernismus starého dobrého druhu byl pouhou rýmou proti onomu prudkému zápalu plic, který představuje koncilní modernismus.“

Časopis „Le Courier de Rome, Si Si No No“ líčí kapitolu z Wojtylova života a konstatuje:

„Nelze popřít, že s ‚novou teologií‘ papeže Wojtyly jsme se vrátili k modernismu, který víru (i samotné Zjevení nebo přinejmenším jeho princip) redukuje na pocity a religiózní zkušenosti“ („La ‚nouvelle théologie‘“ [„Nová teologie“], Publications du Courier de Rome, 1994, str. 117).

Nejproslulejším představitelem „nové teologie“ je Henri de Lubac S. J., který se s Wojtylou již dávno znal a velice si jej cenil. Ještě za života Pavla VI. řekl jednomu svému příteli: „**Až budeme potřebovat nového papeže, máme tu mého kandidáta Wojtylu**“ (interview de Lubaca s Angelo Scolou v časopisu „30 Jours“ [„30 dní“], červenec 1985).

Po zvolení nemeškal Jan Pavel II. projevit svou vděčnost Lubacovi – 2. února 1983 jej jmenoval kardinálem.¹¹²

„Opravdu šlo o naprosto neoprávněné a současně o neméně neodůvodněné popření encykliky Pia XII. ‚*Humani generis*‘. Rovněž se jednalo o signál pro novou teologickou orientaci nastupujícího papeže. Pařížské noviny ‚*Présent*‘ ohledně toho 7. 1. 1983 psaly: ‚Často se nadhazuje otázka, proč se Wojtyla, který přece studoval teologii v Římě za Pia XII., později prakticky nikdy neodvolával na učení tohoto papeže. Důvod spočívá v tom, že na poli teologie dal Wojtyla přednost Lubacovi před Piem XII. Dnes již tomu rozumíme lépe.‘

¹¹⁰ Čtenář by měl vědět, že kardinál Rampolla i kardinál Wojtyla měli kontakty na teosofii (srv. „*Bonum Certamen*“, č. 129, str. 3).

¹¹¹ Některé zde uvedené informace o mládí Karola Wojtyly pocházejí z knihy abbé Leroux *Pierre m'aimes-tu?* (Ed. Fideliter 1988).

¹¹² Totéž učinil Jan Pavel II. i pro další koncilní „otce“ Congara, von Balthasara, Daniéloua etc.

Po Lubacově smrti Jan Pavel II. v telegramu prohlásil: „Připomínám si dlouhé a věrné služby tohoto teologa, jemuž se v jeho úvahách o církvi a moderní době podařilo shromáždit to nejlepší z katolické tradice...“ V jiném telegramu se vyjádřil takto: „V průběhu let jsem se naučil živě ocenit rozsáhlé vzdělání, nezištnost a intelektuální čistotu, která z tohoto příkladného duchovního udělala velkého služebníka církve, jmenovitě u příležitosti II. vatikánského koncilu“ („La „nouvelle théologie““, str. 121-122).

Kardinál Suenens, další protagonista revoluce II. vatikánského koncilu, zvolení Karola Wojtyly účinně podporoval. „U příležitosti návštěvy Bruselu papeže dlouze objal a několikrát mu opakoval: „Můj mistře, můj mistře““ („Le décalogue de Satan“ [„Satanovo desatero“], str. 381).

Následující výroky Jana Pavla II. k André Frossardovi jen potvrzují jeho modernismus:

„Koncil mi pomohl provést syntézu *své osobní víry*.“ – „Víra neukládá inteligenci žádná omezení, nenutí ji do systému vytýčených pravd“ (str. 63).
„Nemyslím si, že by moji víru bylo možno označit za tradiční... moje víra, nebo chcete-li, můj teismus je... od A do Zet plodem mého vlastního myšlení a mé osobní volby.“ – „Zrodila se v hloubi mého já a byla také plodem mého úsilí, mého ducha, který hledal odpověď na mystérium člověka a světa“ („N’ayez pas peur“ [„Nebojte se“], Laffont 1982).

Nezapomínejme, že Karol Wojtyla při svém kněžském svěcení roku 1946 – jako všichni ostatní kněží až do jejího odstranění Pavlem VI. – skládal antimodernistickou přísahu, při níž před oltářem mj. sliboval:

„Neochvějně uznávám a upřímně vyznávám, že víra není slepým náboženským citem, vyvěrajícím z hlubokého podvědomí, pod tlakem srdce a sklonem vůle utvářeného, avšak skutečným rozumovým přisvědčením pravdě přijaté zevně slyšením. ... Rovněž zavrhuji blud těch, kdož tvrdí, že víra Církvi předkládaná může být v rozporu s historickou skutečností, a že dogma v tom smyslu, jak jsou nyní chápána, se nedají uvést v soulad s pravdivějšími počátky křesťanství...“

Připomeňme si rovněž, že modernismus je „stokou všech herezí“ a že se v případě modernistů jedná o „nejhorší nepřátele Církve“ jak to vyjádřil svatý Pius X. v encyklice „Pascendi“, a proto je také prostřednictvím Motu proprio „Praeantantia“ z 18. listopadu 1907 *exkomunikoval*.

II. kapitola

„Musíme k triumfu revoluce dospět... prostřednictvím papeže“ (Nubius)

Odověď Karola Wojtyly po svém zvolení

„*Dědictví, jehož bych se chtěl chopit, je odkazem Jana XXIII.*“ – To byla slova Jana Pavla II. k rabínu Elio Toaffovi při své pamětihodné návštěvě římské synagogy (cit. podle Rosaria Esposita, S.S.P.: „Le grandi concordanze tra Chiesa e Massoneria“ [„Velký soulad mezi Církví a zednářstvem“], Nardi Ed., Florencie 1987, str. 397, tam citováno podle „La Civiltà Cattolica“ [„Katolická civilizace“], 3. 5. 1986, str. 371).

Kardinál Wojtyla měl navlas přesný profil, o jaký usilovali zednáři, a konkláve, které jej zvolilo, se dopustilo manipulace, jež dovoluje rozpoznat, že právě tohoto muže si zednáři vybrali!

Již krátce po svém zvolení navázal Jan Pavel II. – zčásti zcela oficiálně – na své dávné kontakty se zednářstvem. Tak třeba již 1. června 1979 přijal představitele Rotary-klubu¹¹³ (známé zednářské organizace) a řekl jim:

„*Kéž Bůh podporuje internacionální Rotary-klub v jeho šlechetné věci, kterou si předsevzal, tj. ve službě lidstvu. ... Tomuto novému květu a transcendentnímu humanismu bych chtěl dnes projevit svou úctu.*“

V dopisu, který 9. září 1986 publikoval oficiální časopis italského Rotary-klubu a poté italský zednářský časopis „Hiram“ v čísle listopad/prosinec téhož roku, guvernér 203. distriktu Rotary v Turínu, Lamberto Mosci, informuje, že exkomunikace zednářů i kanonické zákazy pro rotaryány jsou budoucně bezpředmětné. K podepření svého prohlášení řekl, aniž by to bylo později dementováno: „*Papež Jan Pavel II. je sám Paul Harris Fellow*“, tj. rotaryán.

18. dubna 1983 přijal Jan Pavel II. představitele Trilaterální komise, která pracuje na zřízení jednosvětové vlády, a při audienci uvedl: „*Je mi potěšením setkat se s členy Trilaterální komise...*“

17. dubna 1984 Jan Pavel II. řekl delegátům nejmocnější židovské zednářské lóže B'nai B'rith¹¹⁴ následující: „*Moji drazí přátelé*“¹¹⁵ (tento výraz použil ve svém

¹¹³ „Páter Esposito mistrně označuje zednářského ducha Rotary-klubu (což lze říci také o dalších podobných) takto: „Existující vztahy mezi touto organizací a zednářstvem... jsou strukturální povahy, a to nejen proto, že byla 23. února 1905 založena právníkem Paulem P. Harrisem z Chicaga a jeho třemi zednářskými kolegy, nýbrž také vzhledem k ideologickému a juristickému charakteru klubu, který vykazuje podstatné prvky poselství zasvěcení, aby je v profánní formě uváděl do společnosti, tj. při vynechání s tím spojených povinností a zasvěcovacích rituálů, které vykazují určitý sakrální, byť i laický charakter přes jasné vyloučení jakékoli schopnosti vyznání.“ („Sodalitium“, č. 42. str. 41.)

¹¹⁴ V „Bonum Certamen“ č. 55 květen/červen 1981 abbé Mouraux psal: „*Jan Pavel II. prohlásil, že chce pokračovat v tradici II. vatikánského koncilu i Pavla VI. – V Polsku se projevil jako přítel a ochránce Židů. Je přítelem generálního tajemníka Trilaterálů, který je rovněž původem z Polska. – 12. března [1981] přijal delegaci pod vedením Ph. Klutznika, prezidenta „Ži-*

proslovu ještě třikrát!) ... *jsme vyzváni ke sjednocení. ... Tato jednota není jen tak nějaká obyčejná, je to jednota bratří.*“ – Na potvrzení religiózního charakteru setkání a pevnosti pout citoval Jan Pavel II. pokrytecky žalm 133: „Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně!“ Pak pokračoval: „*Jsem opravdu šťasten, že vás mohu přijmout. ... Děkuji vám. ... Jsem vám vděčný. ... Jsme povoláni k tomu, abychom se gestem vděčnosti Bohu sjednotili*“ („L'Osservatore Romano“, 17. 4. 1984).

Pokud by snad někdo namítal, že Jan Pavel II. nepřijal příslušníky B'nai B'rith jako zednáře, nýbrž jako Židy, pak lze odpovědět, že to nehraje žádnou roli – tato organizace je **jak židovská, tak i zednářská!**

Vzhledem k takovým postojům Jana Pavla II.¹¹⁶ nijak neudivuje, když jej páter Esposito takto citoval:

„*Mnohokrát jsem jasně prohlásil, že bych v tomto dialogu (mezi církví a zednářstvem) chtěl pokračovat v duchu církve. ... Při jakékoli příležitosti jsem říkal, že jsem pokorným a oddaným synem církve a chci jejímu učení zůstat bezpodmínečně a neomezeně věrný. Opakuji to ještě jednou. V tomto duchu, věrný učení papežů (přirozeně pokoncilních, pozn. autora) a koncilu chci pokračovat v dialogu se zednářstvem*“ („Le grandi concordanze tra Chiesa e Massoneria“, str. 197).

Vypuštění exkomunikace zednářů z nového církevního práva z roku 1983

Na tomto místě si stručně připomeňme, jaký má být podle učitelského úřadu svaté katolické Církve postoj katolíků k zednářství. Je jim zapovězeno „*vstupovat do zmíněných zednářských nebo jinak nazývaných společností, šířit jejich nauky, doma je přijímat či ukrývat... a to pod hrozbou exkomunikace*“ (bula „In Eminentí“ papeže Klementa XII. z roku 1738).

Ve svém novém Kodexu církevního práva z roku 1983 Jan Pavel II. **exkomunikaci zednářů potichu vypustil!**¹¹⁷

dovského světového kongresu. Prominentní návštěvník na závěr návštěvy Vatikánu prohlásil: „*Papež chce uspišit bratrský dialog s námi. Fakt, že se Jan Pavel II. v Krakově vydal o šábesu do synagogy, jen potvrzuje podezření, že je židovského původu. Dále je znepokojující, že židovský delegát při internacionálním židovsko-křesťanském výboru v Římě je důležitým členem řádu B'nai B'rith.*“ – Kdo by se chtěl podrobněji informovat o činnosti a hluboce protikřesťanském charakteru tohoto sdružení, neměl by nechat bez povšimnutí knihu Emmanuela Ratiera *Mystères et Secrets du B'nai B'rith*.

¹¹⁵ Pius IX. zakončil svůj proslov „*Multiplies inter*“ z 25. září 1865 důrazným varováním věřících před těmito falešnými bratry: „*Příslušníci této sekty jsou jako vlci, o nichž náš Pán Ježíš Kristus řekl, že zahalení do roucha beránčího přicházejí pohltnout stádo. Vězte, že patří k těm, s nimiž nám apoštol zakázal jakýkoli styk tak přísně, že nám výslovně zapověděl třeba se s nimi jen pozdravit.*“

¹¹⁶ Využijme příležitosti k odpovědi na kritiku, která hlasitě zazněla po prvním vydání této knihy: Někteří čtenáři nás neprávem obvinili, že jsme Jana XXIII., Pavla VI. i Jana Pavla II. označili za zednáře, aniž bychom přinesli o tom nějaké důkazy. Něco takového jsme nikdy výslovně nevrtdili, ale je zcela zřejmé, že všechny námi citované dokumenty i fakta ukazují tímto směrem. Každopádně nemůže nikdo popřít, že zmínění koncilní papeži uskutečňují plány zednářů a mají (resp. měli) přímé kontakty se zednářstvem!

Kánon 2335 Kodexu církevního práva z roku 1917 zněl: „Všichni ti, kdo vstoupí do zednářské sekty nebo jiného sdružení téhož druhu, kují pikle proti Církvi nebo zákonné státní moci, na sebe *přivolávají prostou exkomunikaci*, která je vyhrazena Svatému stolci.“

Nyní si očitujeme „proroctví“ zasvěcence Eliphase Léviho¹¹⁸ z 21. ledna 1862: „*Přijde den, kdy Duchem Svatým osvícený papež prohlásí všechny exkomunikace za zrušené a všechna církevní prokletí za neplatná...*“ (podle „Initiation et Science“ [„Zasvěcení a věda“], č. 58, červenec/září 1963, str. 43).

Je třeba mít stále na paměti, že vypuštění exkomunikace zednářů z nového Kodexu církevního práva znamená završení plánu, který opatrně začal již Jan XXIII., dále jej rozvíjel Pavel VI. a Jan Pavel II. uskutečnil.

Následující stručné výklady nám umožní pochopit význam i důsledky tohoto rozhodnutí Jana Pavla II. v celém dosahu.

Kurt Baresch, doktor filosofie a velmistr Velkolóže Rakouska, je autorem knihy „*Katholische Kirche und Freimaurerei*“ [„Katolická církev a zednářstvo“]. Toto dílo představuje zdroj informací, který naprosto nesmíme ignorovat, chceme-li se vyznat v zednářstvu a jeho nedávné minulosti. Kniha s podtitulem „*Bratrský dialog*“ cituje početné dokumenty i dopisy, a předkládá bilanci výsledků *patnácti let vyjednávání* od roku 1968 do 1983.

„Autor klade velký důraz na zveřejnění skutečnosti, že se zednáři v tomto dialogu nijak katolické církve nedoprošovali o přízeň (což je dodnes jejich postoj), nýbrž prostě žádali, aby zkorigovala své scestné odsudky a postoje vůči jejich svazu“ (str. 20).

V předmluvě (str. 7) někdejší rakouský velmistr, Alexander Giese, konstatuje, v čem spočívá dosažený cíl:

„Jestliže podle nového kanonického práva, jehož kodex nabyl platnosti v listopadu 1983, už není zednářstvo líčeno a prezentováno jako nepřítel církve, pak je to nezbytně důkazem pozitivních vztahů, jaké katolická církev, vedená svými nejvyššími instancemi [!!] a naplněná humanitou a tolerancí,¹¹⁹ navázala se světovým svazem zednářů.“

¹¹⁷ Zednářský časopis „Acacia“ roku 1903 podal obrázek „ideálního“ papeže: „Papež, který by uvolnil meze nesmyslně tuhého dogmatismu, který by již nepopřával sluchu fanatickým teologům a odsuzovačům hereze, nechal by pracovat exegety podle svobodného uvážení, spokojil by se s udržení jednoty, u níž by se spíše jednalo o solidaritu mezi různými odvětvími církve, jenž by nebojoval proti světským vládám, praktikoval by toleranci vůči ostatním náboženstvím ba dokonce i volnomyšlenkářství, a *neobnovil by exkomunikaci zednářstva*“ („Acacia“, září 1903, cit. in: „Lecture et Tradition“, č. 94, str. 25). – Není to snad naprosto přesný portrét „papeže“ Jana Pavla II.?

¹¹⁸ Zakladatel kabbalistického řádu Růžového kříže, Stanislas de Guaïta, považoval proslulého kabbalistického mága Eliphase Léviho (pseudonym bývalého abbé Alphonse-Louise Constanta) za „*mistra nad mistry*“.

¹¹⁹ O této, prelátů nové „pokoncilní církve“ tak často hlásané a vychvalované „toleranci“, píše Baresch následovně: „Zednáři významně přispěli k filosofii osvícenství, která probudila ducha lidí. Jim přísluší z největší části – i když ne výlučně – zásluha, že se dostala do oběhu myšlenka tolerance, o níž civilizovaný svět toužebně snil a která postupně nabývala podoby od 18. století“ (str. 20).

V Římě to byli kardinál Bea, později kardinál Seper, i papežové Jan XXIII. a Pavel VI., kteří – zpočátku ještě váhavě, ale poté stále rezolutněji – začali prověřovat a korigovat postoj církve.¹²⁰ Kardinál König i další bez okolků prohlašovali, že dohoda mezi církví a zednářstvem je příkazem doby [!!]“ (str. 32).

Kardinál König poté sdělil, že k navázání kontaktů s Bareschem jej zmocnil dopisem kardinál Seper, a dodal: „*Osobně jsem se od něj [kardinála Sepera] dozvěděl, že chová pevný záměr podrobit revizi postoje katolické církve k tomuto tématu“* (str. 37).

Jaký dojem si Baresch odnesl z prvního setkání?

„Nikdy nezapomenu, jak jsem při rozhovoru byl již po několika minutách přesvědčen, že katolická církev přezkoumala svůj postoj a učení k nám a důkladně jej zrevidovala, stejně jako že podnět k tomu vyšel výhradně z její strany. Tento dojem se mi navždy vryl do paměti“ (str. 36).

Kardinál Döpfner psal:

„Německá [biskupská] konference je názoru, že zrušení exkomunikace regulární procedurou je žádoucím cílem“ (str. 60). Baresch tento rezultat komentuje následovně: „Během této doby vyšla kurie zednářstvu výrazně vstříc. Kardinálové a biskupové vložili celou svou autoritu na misku vah k vypracování nové, objektivní a pro zednářstvo příznivé doktríny. V tomto bodě se projevil jako rozhodující vliv kardinálů Königa a Sepera. Uplatnili všechny právní prostředky ke zrušení kánonů, týkajících se zednářstva. Od roku 1969 již byli zednáři informováni o tom, že všechny nad nimi vyřčené exkomunikace padnou. Jak velký byl úžas zednářů, když se hned na začátku dozvěděli, že rozdíl mezi regulárním a neregulárním zednářstvem má být prohlášen za druhořadý. Neregulární zednářstvo jako třeba Velký Orient Francie bylo považováno za nejhoršího nepřítele církve; najednou je to pro Řím vedlejší záležitost. Takový postoj Říma vyvolal ne právě nepatrný úžas...“ (str. 91 a 129) (Kurt Baresch, „Katholische Kirche und Freimaurerei. Ein brüderlicher Dialog, 1968-1983“ [Katolická církev a zednářstvo. Bratrský dialog, 1968-1983], Vídeň 1983, 2. vydání).

5. července 1970 schválila rozšířená komise „Lichtenauské prohlášení“, jež mělo v zásadě zůstat tajné. Podepsali je všichni členové komise a po jejím vypracování mu kardinál König udělil požehnání... Dokument však začíná slovy: „*V úctě před Velkým Stavitelem prohlašujeme...*“ K této „úctě“ se svými podpisy připojili všichni „katoličtí“ účastníci. Další příklad z textu prohlášení: „*Jsme názoru, že papežské*

¹²⁰ „Pro celé religiózní sjednocování je charakteristické, že na místo Boha, na nějž se odvolává, staví instituci, která Zjevení kodifikuje a s klidným svědomím může zatratit každého, kdo jedná proti jejím nařízením. Před více než stoletím k tomu římskokatolická církev neměla daleko. Její autoritářství neušetrilo ani nás. Naštěstí koncil pod vlivem velkomyslných mužů jako byli papežové Jan XXIII. a Pavel VI. vzbudil velké naděje a dodal církvi novou tvář. Svobodě svědomí se začala prokazovat úcta a současně s tím byl navázán dialog se zednářstvem“ (pořad „France-Culture“: La Grande Loge de France vous parle [Mluví k vám Velká Lóže Francie] ze 17. března 1985, text otištěn v „Points de vue initiatiques“, č. 57).

buly, zabývající se zednářstvem, mají už pouze historický význam a neodpovídají naší době. Stejně nahlížíme na odsudky církevního práva, protože po výše řečeném se vůči zednářstvu nedají ospravedlnit ze strany církve, která podle Božího přikázání učí bratry milovat“ (str. 73).¹²¹ Kardinál König měl v úmyslu prohlášení z Lichtenau ukázat Pavlovi VI., což určitě také udělal, aby chod věcí uspíšil.

25. ledna 1983 Jan Pavel II. podepsal nový Kodex kanonického práva. **Tím byl dosažen dávný cíl zednářů a modernistů.** Kardinál König psal:

„Papežem 25. ledna podepsaný nový Kodex církevního práva bude od 27. listopadu (1983) právoplatný. Protože už nepředpokládá exkomunikaci členů zednářstva, jak tomu bylo dříve, ta je tudíž do budoucna zrušena. Jsem potěšen, že vám to mohu sdělit, protože toto rozhodnutí pro vás také představuje tečku za dlouholetou vytrvalou prací“ (str. 145).

Někdo snad namítne, že nástupnický orgán Svatého officia [tj. „Kongregace pro víru“] konstatoval, že „*negativní soud Církve o zednářstvu zůstává nezměněn*“ (16. 11. 1983). Může být, avšak výraz „exkomunikace“ přesto nebyl použit. Zůstala už jen mlhavá řeč o „spravedlivém potrestání“ [katolických členů proticírkevních organizací] a slovo „zednářstvo“ se v novém Kodexu kanonického práva *vůbec nevy-skytuje*.

Jan Pavel II. a Opus Dei, „bílé zednářstvo“

Stejně shovívavý postoj projevil Jan Pavel II. vůči Opus Dei.¹²² V „Le Monde Diplomatique“ [„Diplomatický svět“] k tomu François Normand napsal:

„Za fikcí čistě duchovního sdružení, ‚chudé, a jen na děti bohaté rodiny‘, stojí ve skutečnosti propletenec firem, bank a nadací, anonymně řízený vybranými členy Opus Dei. Jako religiózní milice se sektářským chováním, představující skutečnou hospodářskou i politickou sílu, má Opus mnohostranný vliv jak na Církev, tak i na světskou moc. Osoby blízké Opus Dei jsou např. ve vládě Alaina Juppého.

V sedmdesátých letech vybudovali přátelé Escrivy (zakladatele Opus Dei) finanční síť, která mu umožnila žonglovat s nesčetnými miliony dolarů. Nejdůležitější z těchto institucí je roku 1972 v Curychu založená nadace Limmat. ... Tato bílá garda Vatikánu – úzce spjatá s Janem Pavlem II., jehož zvolení umožnila – ovšem také naráží na odpor. Řada finančních skandálů, do nichž byli zapleteni členové Opusu, odhalila široké veřejnosti machinace ‚svaté mafie‘ resp. ‚bílého zednářstva‘, jak Opus nazývají protivníci.

¹²¹ Pozn. německého překladatele: Originální text je citován podle kompletní dokumentace „Lichtenauského prohlášení“ v knize Manfreda Adlera, *Die Freimaurer und der Vatikan*, Lippstadt 1985, str. 128 ad.

¹²² Podle mnohých autorů je Opus Dei „nástrojem kryptomarranské infiltrace Církve“. Na toto téma lze jen vřele doporučit v Kolumbii napsanou, ve Španělsku ve velkém nákladu rozšířenou, ale přesto jen obtížně dostupnou knihu *Opus Judei* autora Alfonso Carlose de Borbón, Ediciones Orion, Partado Aéreo 37797, Santafé de Bogota, Kolumbie. V německém překladu vyšla kniha pod titulem *Die ganze Wahrheit über das OPUS DEI*, Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467 Durach.

Dnes je Opus Dei v Římě všemocný. Jeho vzestup byl korunován blahorečením msgre Escrivy de Balaguer Janem Pavlem II., starým přítelem Opusu. Stalo se tak pouhých sedmáct let po Escrivově smrti ve zkráceném procesu, v němž byl brán ohled pouze na *pozitivní svědectví*.¹²³ Msgre Karol Wojtyla již jako krakovský arcibiskup přijel do Říma na pozvání Opusu Dei a byl ubytován ve Viale Bruno-Bozzi 73, v přepychové vile prominentního předměstí Říma. Opus Dei se vůči polskému papeži ukázal i později velkorysý např. **finanční podporou odborového hnutí Solidarita.**

Kardinál Wojtyla byl také kandidátem Opusu Dei na Svatý stolec. Vídeňský arcibiskup a kardinál König, který měl k Opusu vždy blízko, sehrál při Wojtylově zvolení rozhodující roli.¹²⁴ Po změně statutu [Opusu Dei, který povýšil na ‚osobní prelaturu‘] a Escrivově blahorečení – tedy po dvou rozhodnutích, která vyvolala po světě vlnu kritiky – se *papež obklopil téměř výhradně členy Opusu Dei*“ („Le Monde Diplomatique“, č. 498, září 1995).

David Yallop k tomu uvádí:

„Jako první počin po svém zvolení navštívil Jan Pavel II. hrob zakladatele této sekty. Jedním z nejvelkorysejších sponzorů Opusu je José Mateos, známý jako nejbohatší muž Španělska. Miliony, které Opusu Dei věnoval, pocházejí převážně z ilegálních obchodů, které Calvi provozoval jak ve Španělsku, tak v Argentině. Pokladník pověstné lóže P2 byl tedy současně pokladníkem Opusu Dei. Karol Wojtyla dal tímto gestem [poutí k Escrivově hrobu] najevo, že nepodnikne nic proti pokladníkovi mafiánských rodin. Ostatně hned po zvolení Wojtyly se Roberto Calvi a Umberto Ortolani vrátili do Itálie. ...

Díky přísěznému prohlášení rodinných příslušníků se také ví, že Calvi před svou smrtí v roce 1982 vedl vyjednávání s Opusem Dei, který projevil ochotu převzít podíl Vatikánu na Banco Ambrosiano, tj. 19 % akcií“ (David Yallop, „Im Namen Gottes“).

Jan Pavel II. a pohanské kultury

Připomeňme si, že božstvy pohanských náboženství jsou podle Písma svatého démoni (Ž 95,5). „... *Vždyť nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval. Všim, co dělali, dokazují, že mě opustili a že slouží jiným bohům*“ (1 S 8,7-8). – A v Novém zákonu se praví: „*A jaké srovnání má chrám Boží s modlami?*“ (2 K 6,16)

Ve svém spisu „*Traité du Saint-Esprit*“ [„Traktát o Duchu Svatém“] msgre Gaudeme připomíná učení svatého Augustina:

¹²³ „*Řím Jana Pavla II. naléhavě potřeboval světce Escrivu, aby své vlastní doktríně dodal zdání svatosti. Byla rozpoutána nevidaná mediální kampaň, stejně potřebná jako kdysi kolem ‚dobrého papeže‘ Jana XXIII., aby přivedla koncil do stavu euforie*“ (Nicolas Dehan, „Le Sel de la Terre“, č. 13, str. 210).

¹²⁴ Připomínáme čtenáři pozn. 64: členství kardinála Königa v zednářstvu je prokázána skutečnost!

„Jsou dvě města, město dobra a město zla. Lidé jsou občany jednoho nebo druhého. Není tedy jiná alternativa nežli volba mezi městem Krista Krále a městem Satana.“

Mélanie, pastýřka z La Saletty, psala v listu ze 7. ledna 1893 kanovníkovi De Brandtovi:

„Jeruzalém se až příliš předem stará o svého mesiáše. Protože se opíjí po našem božském Spasiteli, bude mít také své Jany, kteří mu budou připravovat cestu.“

Jan Pavel II., jeden z těchto „Janů“, neúnavně káže světové náboženství, po němž tak toužebně volali všichni zasvěcenci 19. století – Saint-Yves d'Alveydre, Roca, Renan, Stanislas de Guaita¹²⁵ etc. Pro světové náboženství verboval Wojtyła horlivě již před svým zvolením papežem. Tak např. před Pavlem VI. ve Vatikánu roku 1975 tvrdil v ohnivém proslovu s prorockým zápalem: „*V posledním čtvrtstoletí jsme téměř prožili dvě křesťanská tisíciletí i nový advent církve*“ („Le Signe de Contradiction“ [„Znamení protikladu“], Ed. Fayard, str. 256). V tomto „novém adventu“ je přirozeně třeba vést dialog s ostatními náboženstvími k „přípravě cesty“.

Jan Pavel II. a hinduismus

S apostasií je neoddělitelně spjat „kult nevýslovného božstva“, o němž Písmo svaté prohlašuje, že je „*počátkem, příčinou i koncem všeho zla*“ (Mdr 14,27).

Během své indické cesty od 1. do 10. února 1986 přijal Jan Pavel II. na čelo od Šivovy „kněžky“ označení z červeného prášku, známé jako „tilak, znamení vděčnosti Šivových stoupců“ („La Croix-L'Événement“ [„Kříž-Událost“], 6. 2. 1986). Jde o zasvěcovací rituál na paměť velkého šířitele hlavního náboženství Indie.

Je třeba vědět, že božstvo zvané „Šiva“ souvisí s tantraismem, úděsným konglomerátem „posvátných prostopášností“.

„Uctívání Šivy se rychle vyvinulo v ohavný falický kult, který spolu s indiko-persko-kabbalistickou doktrínou nacházíme ve všech podobách v zednářství, ale zvláště v jeho adoptivních (ženských) lóžích“ (msgre Léon Meurin S. J., „La Franc-Maçonnerie, Synagogue de Satan“ [„Zednářstvo, Satanova synagoga“], str. 21).

O smyslu „velkého šivaistického znamení“, které Karol Wojtyła v úplném kněžském oděvu a s mitrou na hlavě před očima tisíců diváků přijal z rukou „kněžky“ neboli „svaté nevěstky“ hinduismu, jsme našli následující komentář pátera Filliona, autora proslulého komentovaného překladu Bible (Éditions Letouzey et Ané, Paříž 1905). Autorem citovaná pasáž Písma svatého je ze Zjevení svatého Jana 13, 16: „*I působila [šelma] k tomu, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci, učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém.*“ Páter Fillion k tomu poznamenává: „*Pohané si někdy nechávají takto vyznačit znaménko svého*

¹²⁵ Stanislas de Guaita (1861-1897) byl – jako předtím Luther – člen kabbalistického řádu rozenkruciánů, okultista a narkoman. Napsal knihy *Le Temple Satans* [Chrást Satanův], *La clé de la magie noire* [Klíč k černé magii] a *Essai de sciences maudites* [Experiment s proklatou vědou]. Guaita byl také důvěrný přítel literáta Maurice Barrèse, s nímž založil martinistický řád.

oblíbeného božstva, aby tím ukázali, že mu náležejí tělem i duší. ... Skrze na čelo zanesené znamení jsou křesťané nuceni odpadnout od víry nebo se sami vyzradit“ (str. 846). **Pro hinduisty je tedy Wojtylovo gesto symbolem odpadnutí od své vlastní víry!**

Ohledně tohoto „zasvěcovacího rituálu“ píše dobře známý spiritualistický zednář René Guénon takto: „Je vždy účinný, avšak jeho působnost se může objevit bezprostředně, ale také až později. Platí jednou provždy a nikdy se neobnovuje“ (R. Guénon, „Une super-religion pour initiés“ [„Nadnáboženství pro zasvěcené“], citováno v „Permanences“, listopad 1996).

Zednářství, které vzniklo pod vlivem židovské kabbaly, dobře zná význam d'ábelského znaménka na čele. Od třetího stupně mistra se kandidátovi na přijetí dostane symbolického úderu do čela, který představuje vládu Satana nad jeho myšlením; nadále je vlastnictvím Lucifera, kterému už jen „jako zdechlina“ musí prokazovat poslušnost... Bezděčně si při tom vzpomeneme na znamení šelmy, o němž Apokalypsa říká, že se umisťuje na čelo.

Mnozí lidé, kteří nechtějí pohlédnout pravdě do očí, zde obvykle namítají, že Jan Pavel II. nevěděl, co činí. Je však známo, že francouzská zpěvačka Mireille Mathieu odmítla tento rituál praktikovat, protože chtěla zůstat katoličkou. Teologicky nevzdělaná zpěvačka to tedy věděla – a Jan Pavel II. ne...?

V knize Charlese Nicollauda „L'initiation dans les Sociétés Secrètes – L'initiation maçonnique“ [„Zasvěcení do tajných společností – zednářské zasvěcení“], k níž napsal předmluvu abbé Jouin, zakladatel „Revue Internationale des Sociétés Secrètes“, čteme následující:

„Svátosti zla působí, podobně jako svátosti Církve svaté, v jistém smyslu ‚ex opera operato‘ (tj. samy sebou), a to dokonce bez vědomí adepta, často aniž by jen tušil, že uzavřel se Satanem řádný pakt. Důsledky takového paktu pak ovlivňují celý život dotyčného s tou jedinou výjimkou, že by upřímný návrat do Církve jeho důsledky anuloval, což je však mnohdy možné pouze s bolestnou obětí, pokáním a usmiřovacími modlitbami. Přestože je materie Satanových svátostí směšná (například prach), je znamením – více či méně mlčenlivého – paktu mezi Satanem a rozumem obdařeným člověkem, který jej přijímá ze svobodné vůle a bez nátlaku. Neblahé kouzlo působí, aniž by si toho byla oběť mnohdy vědoma“ (str. 223).

Tyto magické rituály jsou satanskou imitací Božích svátostí. Jako ostatně vždy, i zde se Satan ukazuje jako opice Boha.

5. ledna 1986 během již zmíněné indické cesty obdržel Jan Pavel II. zasvěcovací symbol popelem z trusu „posvátné“ krávy! Něco takového se v celých dějinách svaté katolické Církve ještě nestalo!

Jan Pavel II. a kult voodoo

„V ‚Osservatore Romano‘ ze 6. února 1993 (str. 4) jsme si mohli přečíst následující: ‚Jan Pavel II. se setkal s představiteli kultu voodoo. Ve svém projevu jim řekl: ‚... Proto je zde náš uctivý postoj k pravým hodnotám, které za-

stupujete, náš respekt před všemi lidmi, kteří se snaží žít z těchto hodnot, jež jim pomáhají zažehnat strach. Jste silně svázáni s tradicemi, jež jste převzali od svých předků. Je legitimní projevit vděčnost vašim předkům, kteří vám zprostředkovali smysl pro posvátno, víru v jediného a dobrotivého Boha, v radosti a slavnosti, úctu k morálnímu životu i harmonii ve společnosti.‘

Učí snad náboženství voodoo víru v jediného Boha, jak tvrdí Jan Pavel II.?

„Kult voodoo v Beninu podle všeho identifikuje «Boha» s krajtou. Stoupeneci kultu voodoo uctívají «jediného a dobrotivého» Boha v chrámu krajty, kde trůní socha z šedého kamene, představující otlou ženu s obnaženým poprsím a krajtou jako náhrdelníkem. ... V chrámu žijící krajty se v noci klidně plazí po městě a při svítání se vrací do svého příbytku“ (Marco Tosatti, „I Santoni del Vudù in udienza dal Papa“ [„Kouzelníci voodoo na audienci u papeže“], „La Stampa“, 5. 2. 1993). Stačí si pročíst knihu Genesis, abychom věděli, jaké božstvo je symbolizováno hadem.

Jan Pavel II. však přesto *respektuje také slavnosti kultu voodoo*. Jak vlastně probíhají?

„Krvavé oběti, uctívání plazů, rituální opíjení sodabim (palmovým vínem), vedené ceremoniáři (houngani) a ceremoniářkami (mambami).“ (Marco Tosatti.) Přinejmenším na Haiti se dodnes praktikují *„různé varianty černé magie jako je «vysílání mrtvých», přičemž se živý člověk stává kořistí jednoho nebo několika mrtvých, tzn. že se duše zemřelého stává zombim, žijoucí mrtvolou“* (Enc. Garzanti).

16. února 1993 byl v programu „Geo“ italského TV kanálu RAI 3 vysílán dokumentární film o kultu voodoo. „Slavnost“ tam měla podobu rituálního tance nahých mužů a žen, převalujících se v bahně... Pokud by někoho zajímal „smysl pro světe“, pak mohl na snímku obdivovat, jak kněz voodoo omámil mladou ženu, načež ji pohřbil, poté nechal „vstát z mrtvých“ a podrobil svým příkazům (tzn. udělal z ní zombie); oběť musela být později dopravena na psychiatrickou kliniku v Port-au-Prince.

Opravdu svérázná *„úcta k morálnímu životu i harmonii ve společnosti“*, kterou Wojtyla kultu voodoo přičítá! A ještě poslední, ale velmi důležitý detail: *„Značná část stoupenců voodoo jsou katoličtí křesťané. Platí to dokonce o kněžích“*, říká s odporem páter Raymond Domas, rektor baziliky Neposkvrněného početí přímo naproti Templu krajty“ (Marco Tosatti).

Jan Pavel II. tedy přijal v audienci nejen kouzelníky a šamany, ale – což je ještě horší – **také odpadlíky od křesťanského náboženství**“ („Sodalitium“, č. 32, květen 1993, str. 44).

O kultu hada píše msgre Gaume následovně:

„Je třeba zdůraznit, že Satanova volba podoby, když se před pokoušením Evy proměnil v hada, byla plně oprávněná. Satan je hadem lstí, silou, jedem i uměním fascinace. Takového druhu je moc, kterou svádí... Nesetkáváme se snad s kultem tohoto démona v podobě hada po celém světě?“ (str. 186 ad.)

„Nejstarší tradice nám říkají, že v Orientě, v Persii, Fénicii i v Egyptě, slovem všude poblíž pozemského ráje, se démon v podobě hada nechává uctívat

nejen jako nejvyšší božstvo, nýbrž také jakožto zákonodárce, jako zdroj práva a spravedlnosti.

Již za časů Danielových byl kult hada v plném rozkvětu. Proslulý Baalův chrám, skvící se v samém centru Babylónu, byl obydlím obrovského hada, kterému Babylóňané prokazovali božské pocty. Na hřebenu střechy chrámu byla obrovitá socha bohyně Rhey. Bohyně seděla na zlatém voze, ke kolenům se jí tiskli dva lvi, a po každém boku měla velkého stříbrného hada. Monstrózní figury již do daleka hlásaly přítomnost živého obrovitého hada i modlářství, které se zde provozovalo.

Protože jak známo západní modlářství pochází z východního, nijak příliš neudivuje, že se kult hada objevil také v Řecku, v Itálii ba dokonce u národů evropského severu. V centru bakchanálií je tajným rituálem zasvěcený had.

Tyto ohavnosti zmiňujeme pro připomenutí nesmírných zvrhlostí, k nimž Satan svedl pohanský svět, ale také z nekonečné vděčnosti, kterou dlužíme slovu spásy [Kristovi, srv. J 1,1-18] i moudrosti Církve v jejích dekretech proti démonům. Odporný plaz se u starých Řeků těšil takové úctě, že se Alexandr Veliký chlubil, že jej měl za otce! Proto můžeme Alexandra vidět na medaili v podobě dítěte, vylézajícího ze chřtánu hada.

Žádné jiné zvíře neuctívají Řekové za božstvo tolik jako právě hada.

Kněží voodoo, kteří v nemorálnostech předčí i mormony, šíří kolem sebe hrůzu a děs. Jsou považováni za strážce tajemství, jimž je dovoleno prakticky všechno. Někteří zabíjejí jako blesk, jiní lidem zatemňují rozum nebo z nich dělají zombie.

Kněží voodoo se scházejí výhradně v noci, obvykle na odlehlých místech v horách nebo lesích, a vzývají hada.

Ohledně kultu hada zkušenosti ukazují, že téměř u všech národů jej provázejí lidské oběti. Není to snad důkaz, že uctívání hada není ničím jiným než zbožňováním velkého vraha lidí od prvopočátku?“ (msgre Gaume, „Traité du Saint-Esprit“ [„Traktát o Duchu Svatém“], díl 1, str. 358-462).

Veřejné pohoršení v Assisi

„... *Vládcové se spolu umlouvají proti PÁNU a pomazanému jeho*“ (Ž 2,2).

Jan Pavel II. se zhruba dvanáctkrát účastnil kultů pohanských a modlářských náboženství, zvláště v Americe a Africe, ale zabývat se zde jimi jednotlivě by překročilo rámec naší studie. Vrchol všech těchto podivných podniků představuje setkání v Assisi v říjnu 1986. Tehdy se Jan Pavel II. na tomto kdysi posvěceném místě sešel se všemi nevěřícími, se schizmatiky, heretiky a apostaty celého světa, aby tam každý podle vlastního náboženství prosil „božstvo“ o mír!

Již Pius XI. takový druh akcí přísně odsoudil:

„Takto je jasné, ctihodní bratři, proč Apoštolský stolec nikdy nedovoloval věřícím účastnit se jednání nekatolíků.

Pořadatelé této akce téměř neustále citují slova „aby všichni jedno byli“ a „bude jeden ovčinec a jeden pastýř“ (J 17,21; 10,16). Dávají však těmto slovům smysl pouhého přání a prosby Spasitelovy, které se dosud nesplnily...

Tvrdí, že jednota a vedení, tato známka pravé a jediné Církve Kristovy, tu nikdy nebyla a dosud není. ... Není však pochybností, že kdyby jim bylo dovoleno takto vyjednávat, činili by to s úmyslem dospět k dohodě, jež by jim umožnila podržet staré názory, které jsou příčinou, proč bloudí mimo jediné stádo Ježíše Krista.

Jednota křesťanů se nedá uskutečnit žádným jiným způsobem, než usilováním o návrat disidentů k jediné pravé Církvi Kristově, od níž tito nešťastníci odpadli.

Nechť se tedy odloučení synové obrátí k Apoštolskému stolci, zřízenému v tomto městě, jež knížata apoštolská, Petr a Pavel, posvětili svou krví, neboť zde je kořen a matka katolické církve“ („Mortalium animos“, 1928).

Pius XI. považoval takový požadavek za absurdní a nemyslitelný, a skutečně je nepředstavitelné, aby se papež takového podniku účastnil nebo jej dokonce svolal a řídil. **Přesto však Jan Pavel II. učinil přesně to, a dělá tak nadále.**

Takové podniky jako v Assisi, které navíc Jan Pavel II. a pokoncilní „katolíci“ ještě mnohokrát opakovali, představují právě to konání, které Pius XI. odsoudil.¹²⁶ Tento papež tehdy odsoudil „pouze“ kongresy, zasedání a přednášky, na něž byli „k diskusím zváni bez rozdílu stoupenci všech druhů pohanství... včetně věřících v Krista“. – Něco takového jako akce v Assisi bylo tehdy ještě nemyslitelné, ale v současnosti již pokoncilní „katolíci“ zašli nesrovnatelně dál a postavili si dokonce sošku Buddhy na tabernákl. Když je nyní již každý z nich „zcela odtržen od Bohem zjeveného náboženství a dává za pravdu takovým snahám a myšlenkovým pochodům“, co si potom myslet o Janu Pavlovi II. a jeho přívržencích? Zednářstvo ovšem smyslu takových shromáždění a podniků rozumí velmi dobře. Velmistř Velkého Orientu Itálie na adresu panteonu v Assisi zvolal pln uspokojení:

„Zednářská moudrost konstatuje, že žádný nemůže být zasvěcen, pokud nevěří ve Velkého stavitele univerza, že však nikdo nemůže být vyloučen z našeho svazu pro Boha, v nějž věří, ani pro moudrost, kterou v něm uctívá. Náš interkonfesionalismus vedl roku 1738 k naší exkomunikaci Klementem XII. Církev však nepochybně upadla v omyl, což je zřejmé z toho, že současný papež 27. října 1986 shromáždil v Assisi lidi všech náboženství k společné modlitbě za mír. A o co jiného usilovali naši bratři, když se sloučili v templu, ne-li o lásku mezi lidmi, o toleranci, solidaritu a obranu důstojnosti osoby tím, že je považovali za navzájem si rovné bez ohledu na politické přesvědčení, nábo-

¹²⁶ Jak se k této věci vyjádřil Lev XIII.? – „15. září 1895 odsoudil princip ‚religiózního jarmarku‘ jako takový a kardinálu Gibbonsovi psal: ‚Zjistili jsme, že se v Americe pořádají shromáždění, na nichž se katolíci k projednávání náboženských a morálních otázek dávají dohromady s těmi, kdož jsou odloučeni od Církve. Nikdo si nesmí myslet, že není hříšné mlčení, s nímž se jisté principy katolické doktríny zamlčují jako «předsudky» nebo nechávají upadnout v zapomnění. Všechny tyto pravdy mají téhož původce a učitele, jediného Syna svého Otce.‘ – To ovšem nemění nic na skutečnosti, že bylo možné vidět kardinála Gibbonse v šarlatovém kardinálském oděvu vedle brahmána se zeleným turbanem, buddhisty v bílé tóze, čínského mandarína v hedvábí a japonského bonze, jak se modlí podle svých rituálů za duchovní i pozemské štěstí lidí. Tento barvitý a na styl amerických show upomínající ‚religiózní jarmark‘ ovšem v Chicagu nikoho šokovat nemůže.“

ženské vyznání a barvu pleti?“ (Závěrečný projev velmistra Armanda Corony ve velkolóži „L'Equinoxe de Printemps“ [„Jarní rovnodennost“], publikovaný v „Hiramu“, tiskovém orgánu Velkolóže Itálie, cit. v „Le Courier de Rome, Si Si No No“, leden 1988.)

„Dva klíčové texty vysoce zasvěcených teosofů vrhají v souvislosti s teosofickou minulostí Karola Wojtyly ostré světlo na skutečné kořeny Janem Pavlem II. prosazovaného ‚ekumenismu‘, který anno 1986 v Assisi právě kulminoval.

Blech, předseda teosofické společnosti Francie, ve svém projevu na ‚spiritualistickém a zednářském kongresu‘ roku 1908 prohlásil: ‚Co bude příštím náboženstvím lidstva? Zdaleka ne exkluzivní a separatistická víra, nýbrž uznávání stejných pravd, které se nacházejí ve všech náboženstvích. Existuje pouze jediné skutečné náboženství, božská moudrost, a každé náboženství je jen tehdy opravdové, pokud v sobě skrývá základní nauky této božské pravdy. (...) Mocný spirituální impuls (...) rozhodně nemá za úkol založit nové náboženství, nýbrž má podnítit a oživit všechna stávající a postupně je pak přivést k tomu, aby se sloučila do velkého bratrstva náboženství‘ (cit. podle Barbiera, ‚Les infiltrations maçonniques dans l'Église‘ [‚Zednářská infiltrace Církve‘]).

Rudolf Steiner (1861-1925) v rámci přednáškového cyklu o Markově evangeliu učinil následující poznámku, která nám dává klíč k pochopení události v Assisi: ‚Co se stane, když si jednotliví věřící různých náboženství vzájemně porozumějí, když křesťan řekne buddhistovi: věřím v tvého Buddhu, a když buddhista poví křesťanovi: dokážu porozumět mystériu z Golgoty tak, jak mu rozumíš ty sám? Co se stane s lidstvem, až něco takového bude běžné? Zavládne mír mezi lidmi, vzájemné uznávání náboženství. Právě to se musí stát. A takové vzájemné porozumění náboženství musí představovat *antroposofické hnutí*‘“ (Rudolf Steiner, ‚Markus‘, Dornach 1960, str. 70-71).

Fakta jsou neúprosná a mluví jasnou řečí: **teosofická inspirace Karola Wojtyly vysvětluje Assisi.**¹²⁷ Contra facta non sunt argumenta“ (Proti skutečnostem neexistují argumenty) („Bulletin de Société Barruel“, č. 27, str. 31-32).

¹²⁷ „Teosofie je v teologické oblasti panteistická: ‚Bůh je všechno, všechno je Bůh‘ (Annie Besantová: *Why I became a Theosophist*, Londýn 1981, str. 18). ‚Pro teosofa je povinností odhalit pravou tvář Boha svým vlastním metafyzickým hledáním. Bůh je skryté jméno pravdy. Lapidárně to proklamuje heslo teosofické společnosti: «Není ušlechtilejšího náboženství než pravda», u něhož se jedná také o starou zásadu maharádži z Benaresu.‘ (J. Lantier, *La Théosophie*, C.A.L., Grasset, Paříž 1970, str. 254) – Antroposofie Rudolfa Steinera je ‚okultismus s nárokem na vědeckost a s křesťanským zabarvením, doplněný tajným zasvěcením, jehož podrobnosti byly vypůjčeny od rozenkruciánů‘ (Léonce de Grandmaison, in: Grandmaison-Tonquédec, *La théosophie et l'antroposophie*, Beauchesne, Paříž 1939, str. 130). – ‚Individuum vystupuje vzhůru svým osobním úsilím k vyššímu stupni vývoje, čímž přispívá k evoluci a spáse lidstva i kosmu: To je pravý a končený cíl v celém Steinerově systému‘ (J. de Tonquédec, in: Grandmaison-Tonquédec, str. 172).“

Jan Pavel II. ve Francii

V návaznosti na to, co zvěstoval při své první návštěvě Francie, Jan Pavel II. v projevu z 22. září 1996¹²⁸ prohlásil v odpověď na řeč Alaina Juppé:

„Necht' je váš národ i nadále pohostinný a svou kulturu ať v budoucnu sdílí s ostatními, necht' neochvějně i nadále podporuje ideály volnosti, rovnosti a bratrství,¹²⁹ které daroval světu!“

Zasvěcenec Roca již v 19. století ohlásil „*obrácení papeže k novému duchu*“: „*Posvěti moderní civilizaci [plod protikřesťanské revoluce], prohlásí ji za dceru církve, za dědičku příslibu Páně a opravdového ducha rovnosti*“ (Roca, „*Fin de l'ancien monde*“ [„Konec starého světa“], str. 373). A potom se „*stane cosi, co uvede svět v úžas, a ten padne na kolena před svým spasitelem [pro Rocu je spasitelem Lucifer]. To bude demonstrace naprosté shody mezi světem Kristových idejí a jeho evangeliem. Bude to posvěcení nového společenského řádu a slavnostní křest nové civilizace*“ (str. 282). Jsme neko-nečně daleko od křtu pohanského Chlodvíka Remigiem! Roca pak pokračuje: „*Obrácený Vatikán nebude muset podle Krista svým bratřím zvěstovat žádné nové učení. Nebude muset ani křesťanstvo, ani lidstvo jako celek vést novou cestou než tou, kterou již národy pod tajemnou inspirací ducha nastoupily, nýbrž je pouze utvrdí v této nové civilizaci. Papež se spokojí s tím, že potvrdí dílo nebo ducha Kristova v duchu veřejnosti a díky privilegii své neomylnosti¹³⁰ urbi et orbi kanonicky prohlásí, že současná civilizace je legitimní dcerou svatého evangelia sociální spásy*“ (Roca, „*Glorieux Centenaire*“, str. 111).

V červnu 1970 abbé Rayssignier ve stejném duchu ve Vatikánu prohlásil:

„Vztahy věřících k Bohu mají v Petrovi svého služebníka, tlumočníka a garanta. Všichni musejí uposlechnout, co jim přikáže, i kdyby se to týkalo nového řádu spásy evangelia“ („*Otevřený dopis papeži*“, 30. 6. 1970). Tento „slavnostní křest moderní civilizace“ je potvrzen také následujícím prohlášením kardinála Ratzingera, prezidenta kongregace pro věrouku: „*Církev spolupracuje se světem na jeho uspořádání. ... Vztah mezi církví a světem lze tedy pokládat za ‚kolokvium‘, za vzájemný dialog. Hledáme-li celkovou diagnózu textu (konstituce ‚Gaudium et spes‘),¹³¹ lze konstatovat, že (ve spojitosti s tex-*

¹²⁸ Kdo zná text přednášky Jeana Vaquiése „*Les origines et les Finalités surnaturelles de la Monarchie Française*“ [„Nadpřirozený původ a smysl francouzské monarchie“], ten již porozumí volbě data 22. září.

¹²⁹ Vysokostupňový italský zednář, jehož poznámky zveřejnil msgre Gerbet roku 1832, psal: „*Rovnost a volnost, jaké to drahocenné výsady. Jimi musí vyschnout otrávený pramen, z něhož vychází veškeré zlo lidstva; jimi musí zmizet nesmyslné představy o nadřazenosti a vrátit se lidem původní práva*“ (Barbier, str. 6-7).

¹³⁰ Každý jistě sám pozná Rocou popisovaného papeže. To, co mu propůjčí moc k potvrzení „nové civilizace“, je právě skutečnost, že je *všeobecně považován za papeže!*

¹³¹ Bývalý francouzský ministr školství Savary napsal: „*Lze tedy mít za to, že proklamací ‚oprávněné autonomie pozemské reality‘ (‚Gaudium et spes‘) koncil ospravedlnil princip laicismu, tj. rozdíl mezi dvěma kategoriemi vědění a poznání – kategorií víry a rozumu. Doména kultury a*

tem o náboženské svobodě a světovém náboženství) představuje revizi Syllabu¹³² Pia IX., jistý druh Antisyllabu... a že text hraje roli Antisyllabu spolu se snahou o oficiální smíření církve s novým světem, který vznikl od roku 1789. ... ‚Světém‘ je v zásadě míněn duch nové doby, vůči němuž se církevní skupinové vědomí cítilo být odtrženým subjektem, což po horké i studené válce naléhalo na dialog a kooperaci“ (Joseph kardinál Ratzinger, „Theologische Prinzipienlehre“, Mnichov 1982, str. 397-400).¹³³

„Vnímáme se v tomto světě jako odpovědná instance a přejeme si k němu přispět jako katolíci. Nesnažíme se vnutit katolicismus západním zemím, nýbrž si přejeme, aby se mohly vzájemně oplodňovat základní hodnoty křesťanství s hodnotami liberálními,¹³⁴ jež v dnešním světě dominují“ (interview kardinála Ratzingera pro list „Le Monde“ [„Svět“], 17. 1. 1992).

Jan Pavel II. a desáté výročí Assisi

Od 7. do 11. října 1996 se v Římě – stále ještě „v duchu Assisi“ – konalo shromáždění, kde si dali dostaveníčko představitelé všech možných náboženství. Imámové, muftí, bonzové, rabíni, protestantští pastoři, popové i „katoličtí“ kněží se tam blýskali vedle šarlatu kardinálů a biskupů všech kontinentů. Závěrečný ceremoniál proběhl na Piazza Santa-Maria-in-Trastevere.

„Dvě stovky vůdců tuctu náboženství (křesťané, židé, muslimové, buddhisté, šintoisté, hinduisté etc.), kteří byli v procesích shromáždění před různými modlitebnami Říma, podepsali mírovou výzvu a společně rozsvítili dva velké svíčky poté, co si vyslechli poselství Jana Pavla II.“ („La Croix“ [„Kříž“], 12. 10. 1996).

Jan Pavel II., který byl tehdy v nemocnici, pověřil přečtením svého pozdravného poselství kardinála státního sekretáře Sodana:¹³⁵

„S velkou radostí konstatuji, že setba z Assisi před deseti lety dále klíčí. ... S velkým respektem k osobám i ke každé zde zastoupené náboženské tradici se modlím, aby s přispěním všech lidí dobré vůle si celé lidstvo stále více uvědomovalo své společné povolání k budování míru. Takový je Boží záměr.“

15. října 1996 Jan Pavel II. znovu připomněl program z Assisi a potvrdil jej:

vědy se bude spravovat svými zákony, nezávislými na víře a teologii. Z toho plynoucí důsledky pro školství jsou zřejmé: Formování inteligence i hledání ‚pravdy‘ věd a světských oborů se nepotřebuje doprošovat církevní autority o osvětlení, ani jí nemusí skládat účty“ (*En toute liberté*, Ed. Hachette, 1985, str. 71).

¹³² Syllabus z 8. prosince 1864 je sbírkou 80 heretických vět, které jsou tam *odsouzeny* jako moderní bludy.

¹³³ (Pozn. němec. překl.: Tento text je výjimečně citován podle německého originálu.)

¹³⁴ Osmnáctá věta, *odsouzená* Syllabem Pia IX. zní: „Římský papež se může a musí smířit a srovnat s pokrokem, liberalismem a moderní civilizací.“

¹³⁵ Je to tentýž kardinál Sodano, který 13. května 1992 ve Fatimě vyzýval, aby věřící viděli v Kristu „cestu k NOVÉMU INTERNACIONÁLNÍMU ŘÁDU. Tento světový řád má zabránit novým válkám a zahrnovat v sobě nezištnou pomoc a solidaritu.“

„Náboženství jsou zvláštním způsobem povolána k podpoře angažovanosti všech lidí dobré vůle při upevňování světového míru, a modlitební iniciativy jsou přednostním nástrojem na obtížné cestě ke smíření mezi národy.

Právě vzhledem ke svým vztahům k *božstvu*¹³⁶ mohou a musejí *náboženství* všemožně usnadňovat setkávání lidí, byť si i třeba patří k různým kulturám a tradicím. Nesmějí ospravedlňovat pocity nenávisti a separování, nýbrž naopak mají za úkol své vlastní věřící vést k překonávání bariér, překážek neporozumění i předsudků podporováním otevřenosti a vzájemného respektování. Při příležitosti světového modlitebního dne za mír v roce 1986 jsem vyjádřil přání, aby duch z Assisi nevyvanul, nýbrž aby i nadále ‚získával‘ muže i ženy a probudil v jejich duších přání po univerzálním bratrství,¹³⁷ které nám všem ukázali svatý František a svatá Klára“ („L'Osservatore Romano“ ze 16. října 1996).

Ve všem výše řečeném opravdu *nelze nevidět* uskutečnění toho, co prohlásil Světový spiritualistický kongres v Basileji roku 1946:

„*Nade všemi rozličnými náboženstvími stojí univerzální církev, složená ze všech dogmaticky nespoutaných věřících. Ti sdílejí své přesvědčení ohledně existence Nejvyšší bytosti, budoucího života, nesmrtelnosti duše i lásky lidí, prohlášenými náboženstvími a církvemi za nejvyšší příkázání.*“ Takové je spiritualistické náboženství.

Následující řádky pocházejí z dokumentu, který msgre Gaume uvádí v „*Traité du Saint-Esprit*“ [„Traktátu o Duchu Svatém“], díl II, a podávají důkaz ohledně identity této „*Nejvyšší bytosti*“:

„Heslo nového náboženství, které je současně heslem spiritistů, zní: ‚Není spásy mimo lásku.‘ Díky tomuto lživému sloganu¹³⁸ padají nyní všechny morální zábrany ve jménu zednářské ‚tolerance‘. Předseda Spiritistické společnosti z Marennes v ‚*Revue Spirite*‘ [„Spiritistickém časopisu“] z ledna 1864 na str. 23 psal: ‚Díky tomuto *perfidnímu heslu*¹³⁹ musí zmizet religiózní protikla-

¹³⁶ Kdo je ono „božstvo“ Jana Pavla II.? – Pokud by takového slova použil svatý Pius X., nebylo by pochyb, že je tím míněn skutečný trojjediný Bůh, ale protože v tomto případě jde o „božstvo“ všech náboženství, musíme v něm nezbytně vidět *protivníka jediného pravého Boha*. „*Omnes dii gentium, daemonia*“ („Všechna božstva národů jsou démoni“, Ž 96,5). V této souvislosti svatý Augustin v *De Civitate Dei* názorně ukazuje, že **to je ďábel, který si vymyslel falešná náboženství, aby lidi odvedl od jediného pravého**. Z toho plyne, že falešná náboženství nepředstavují pomoc, nýbrž naopak překážku v poznávání Boha. Na daném příkladu dobře vidíme, jak daleko se vzdálilo myšlení Jana Pavla II. katolickému učení.

¹³⁷ Zaslíbenec Saint-Yves d'Alveydre v *Mission des Souverains* píše: „Není snad pád klerikální moci papeže bezpečným důkazem možného triumfu univerzální církve slavnostním uznáním rovnosti a bratrství všech národních náboženství, která jim vracejí živoucí poslání?“ (str. 403) „Lze jen doufat, že majestát tiary k sobě jednoho dne přitáhne všeobecnou vládu křesťanství a na vrcholku univerzální církve, vystavěné na sloupech všech národních církví, bude korunou katolické a ortodoxní stavby.“

¹³⁸ Slogan je třeba právem pranýřovat jako lživý, protože láska je bez víry nemožná. Důvod spočívá v tom, že Duch Svatý, Boží láska, je dán pouze těm duším, které jsou k tomu oprávněné vírou v Ježíše Krista.

¹³⁹ Jak cenné přiznání od nepřítele! On sám výslovně připouští perfidnost tohoto hesla.

dy: židé, katolíci, protestanti i muslimové si podají ruce a každý svým způsobem bude společně vzývat jediného Boha milosrdenství a míru, který je pro všechny stejný.“

Závěrem ještě jeden citát:

„Vážení bratři, nedovolujte, aby se říkalo, že zednářstvo je proticírkev, neboť je to pouze oportunistická fráze. Podle své podstaty se zednářstvo považuje za SUPERCÍRKEV, za církev, která je všechny slučuje“ („Politique et Franc-Maçonnerie“ [„Politika a zednářstvo“], cit. podle „Bulletin du Grand-Orient“ [„Bulletin Velkého Orientu“], č. 37).

Projevy díky zednářstva

V této souvislosti se jistě vyplatí ocitovat zde také alespoň některé komentáře zednářstva k papežům II. vatikánského koncilu. Bratr Volpicelli např. prohlásil, že „společnostmi (církví a zednářstvem) jsou stejně ceněni dva papežové současnosti: papež Jan (XXIII.) a papež Wojtyła“ (katolicko-zednářská debata v Lecce z 24. února 1979, str. 114).

Páter Esposito ujišťuje:

„... Co se týče církevního společenství, není už vůbec třeba dokazovat, že se od papeže Jana a od koncilu změnilo v dílnu, kde se kameníci, sochaři, řemeslníci všech oborů, architekti i kaplani věnují namáhavé a zásadní práci na zřízení nové katedrály budoucnosti“ (katolicko-zednářská debata v Lecce z 24. února 1979, str. 122).

V časopisu Emmanuela Ratiera „Faits et Documents“ ([„Fakta a dokumenty“] č. 19, z 15. 1. 1997) čteme mimo jiné následující:

„Po Clintonovi, Arafatovi, Rabinovi a dalajlámovi nyní velmistr Velkého Orientu Itálie (14 000 členů, asociovaná s Velkolóží Anglie, ne však s Velkým Orientem Francie) Virgilio Gaito 20. prosince propůjčil nejvyšší vyznamenání, Galileovu medaili (na níž je učenec uprostřed věnce trojúhelníků), papeži Janu Pavlu II. jako ocenění jeho ‚nepřetržitě a záslužné angažovanosti za porozumění mezi národy s cílem upevnění míru, čímž proměňuje v praxi hodnoty univerzálního zednářstva – bratrství a toleranci.‘ Mluvčí Svatého stolce páter Ciro Benedetti dal na srozuměnou, že je málo pravděpodobné, že by papež toto vyznamenání přijal.“

Zda Jan Pavel II. „medaili“ skutečně přijal, nehraje téměř žádnou roli. Zednáři sami vědí velice dobře, že jejich plány proměnil ve skutečnost, a děkují mu za to.

III. kapitola

Na cestě k luciferskému náboženství

Připomeňme si, že Satan po svržení z nebe do pekla začal pracovat na pádu člověka. Pohanství se stala jeho pozemskou říší. Pak přišel čas, kdy se naplnila prorocství, zvěstující zachránce. Vtělení slova, založení Církve a působení Ducha Svatého skoncovaly s pohanstvím. Zrodila se křesťanská civilizace a odolávala pak nesčetným útokům až do novopohanského humanismu renesance. Satan, který vtělené slovo nenáviděl, připravil se svými služebníky komplot k zničení svaté katolické Církve, mystického těla Kristova. Po mnoha pokusech dovolily vlažnost pánovníků, národů i slabost a zbabělost dobrých, aby se jemu a jeho armádě podařilo proniknout až do „*samotných žil a útrob Církve*“ (svatý Pius X. v encyklice „*Pascendi*“). Tato opovržlivost byla papeži ihned rozpoznána a veřejně pranýřována. Příslušníci sekty ohlásili plán, který pak následovali pod bdělým dozorem „*Velkého stavitele univerza*“. Nejedná se o nikoho jiného než o Lucifera, který se horečně snaží o zřízení svého náboženství na zemi.

V čem spočívá luciferské náboženství?

Albert Pike, luciferský velekněz a zakladatel palladického luciferského rituálu, papež univerzálního zednářstva a bratr 33. stupně, zodpověděl naši otázku v prohlášení z 14. července 1889 před 23 Nejvyššími radami světa (hlavami světového zednářstva).

„Prostému lidu musíme říkat toto: ‚Modlíme se k jednomu Bohu, neboť je to Bůh, kterého vzýváme bez pověry.‘

Vám, Suverénní generální inspektoři, říkáme následující, abyste to pak sdělovali (výhradně) bratřím 32., 31. a 30. stupně:

„Zednářské náboženství musí být v čistotě luciferského učení střeženo v nejvyšších stupních zasvětců. ... Tvůrčí magie démona... není naše; ten omyl, toto šílenství není naše: takový blud a takové pomatení se všemi škodlivými důsledky je záležitostí papežského Říma, a ten také za to nese odpovědnost. Tuto šílenost vytvořil Adonai (biblický Bůh křesťanů), popírač a pomlouvač Lucifera. Z nesmírné zášti ke svému věčnému a šlechtnému protivníku pak boží zloba pomátla u pověřivých lidí smysl pro posvátné věci. Popřel božství otce dobra a označil jej za zlého. ... Kdyby Lucifer nebyl Bohem, pomlouval by jej snad Adonai se svými kněžími, tentýž Adonai, jehož dílo svědčí o krutosti, nevěrnosti, nenávisti k lidem, o barbarství a odporu k vědě?

Ano, Lucifer je Bůh, a Adonai je bohužel také Bůh. Protože věčný zákon stanoví, že není světla bez stínu, není krásy bez ošklivosti, černá bez bílé, a jelikož absolutno může existovat pouze v postavách dvou božstev, protože je temnota nezbytná pro světlo, aby mu sloužila jako stín, podstavec je potřebný pro sochu a brzdy pro lokomotivu. ... Tím není učení satanismu kacířstvím, a pravým a čistým náboženstvím je víra v Lucifera, který je s Adonaiem stejnorodý; avšak Lucifer, Bůh světla a dobra, bojuje za lidstvo proti Adonai-

ovi, bohu temna a zla¹⁴⁰ (cit. podle „La Civiltà Cattolica“ [„Katolická společnost“, 24. 9. 1894, série 15, díl 12, svazek 1063, otištěno v časopisu „The Freemason“ [„Zednář“] z 19. 1. 1935, cit. Pierre Virion, „Bientôt un gouvernement mondial, une super et contre Eglise?“ [„Již záhy světová vláda, supercírkev a proticírkev?“] Téqui, Ed. 1967, str. 231).

Lóžový bratr Albert Pike pak ještě dodává: „*Gnose je podstatou a duší zednářstva.*“ – S touto definicí se ztotožňuje také R. Guénon, všeobecně považovaný za nejpopovolanějšího zednářského myslitele 20. století. Byl zasvěcencem 33. a tedy nejvyššího stupně Starého a přijatého skotského obřadu i 90. stupně obřadu Misraim.

„Jestliže jsme zednářstvo identifikovali s gnosí, musíme hned upřesnit, že se jedná o **židovskou** gnosi ve své současné podobě, tj. o Židovstvo po příchodu Krista. Jako důkaz nám postačí ocitovat slova jeruzalémského velkorabína, Israela Meira Laua, tedy téhož muže, jenž byl 21. září 1993 oficiálně přijat v audienci Janem Pavlem II. v Castelgandolfo. V projevu, který pronesl o několik týdnů později po zmíněné audienci u příležitosti 40. výročí založení Velkolóže Izraele, velkorabín prohlásil doslova: **„Principy zednářstva jsou VŠECHNY obsaženy v knize knih židovského národa** (tj. v Talmudu).‘

Komu je známo, že Židovstvo – přinejmenším z největší části – je identické s esoterickým a gnostickým judaismem, tj. kabbalou,¹⁴¹ ten jistě nebude překvapen tím, co na adresu křesťanů ve své knize napsal Albert Memmi: *„Vaše náboženství je v očích židů rouhačstvím a podvracením. Váš Bůh je pro nás d'áblem, koncentrací zla na zemi“* (Albert Memmi, *Portrait d'un juif* [„Portrét Žida“], Ed. Gallimard, Paříž 1962, cit. podle Yanna Moncomble, *Les professionnelles de l'antiracisme* [„Antirasisté z povolání“], 1987, str. 267)“ (dr. Carlo Alberto Agnoli, l. c.).

Máme zde tedy před sebou v nejčistší podobě satanský princip převrácení všech hodnot. Ostatně Bůh to ve svém Synovi sám potvrdil:

„Vím, že jste potomstvo Abrahámovo, ale hledíte mě zabít, neboť slovo mé nemá místa u vás. Já mluvím, co jsem viděl u Otce svého, a vy činíte, co jste viděli u otce vašeho.

Odpověděli jemu: Otec náš jest Abrahám.

Řekl jim Ježíš: Jste-li děti Abrahámovy, skutky Abrahámovy činite. Ale nyní hledíte mě usmrtit, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abrahám nečinil. Vy činíte skutky otce svého.

I řekli mu: My jsme se nezrodili z cizoložství. Máme jednoho Otce, Boha.

Ježíš tedy jim řekl: Kdyby vašim otcem byl Bůh, milovali byste mě, neboť já jsem z Boha vyšel a přišel. Vždyť nepřišel jsem sám od sebe, nýbrž on mě

¹⁴⁰ Luciferista Walt Disney používal trikového filmu jako propagandistické zbraně pro učení proticírky. V témže duchu předávali luciferské poselství producenti trikového filmu „Lví král“, které je mimořádně poučné, pokud je umíme dešifrovat. Kdo má zájem, může najít příslušné vysvětlení v naší brožuře *Le sens de l'Histoire à partir de la Sainte Écriture*.

¹⁴¹ K prokázání spojitosti kabbaly se zednářstvem stačí citát z díla Elie Benamozegha *Israël et l'Humanité* (Ed. Albin Michel, 1980): „*Zednářská teologie dalekosáhle odpovídá kabbalistické*“ (str. 73).

poslal. Proč nerozumíte mluvě mé? Proto, že nemůžete slyšet slova mého. Vy jste z otce d'ábla a chcete činit žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. ... Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste“ (J 8,37-47).

Luciferské náboženství se shoduje se zednářským

„Zednářské náboženství musí být v čistotě luciferského učení střeženo v nejvyšších stupních zasvěcenců“ (Albert Pike).

Nyní si uvedeme ukázkou z brožury, kterou zednáři rozdávali na shromáždění, kde se představovali nezasvěceným:

„Není vždy snadné vysvětlovat bez vyzrazení něčeho důležitého nebo se snažit objasnit, čím je zednářstvo a zvláště Velké lóže Francie. Nejlepší definicí je asi prostá citace I. článku ústavy Velké lóže Francie: ‚Zednářstvo je tradičním a univerzálním zasvěcovacím řádem, spočívajícím na bratrství... Představuje svazek svobodných a vysoce mravných lidí všech ras, národností i všech věroučných směrů.‘

Je k tomu zapotřebí nějaké vysvětlení? Jistě ne, pokud se k porozumění obsahu poselství jen trochu vynasnažíme pochopit smysl slov a promyslet jejich vzájemné provázání.

Jedná se o univerzální náboženství?¹⁴² Jistěže, pokud slovu náboženství vrátíme původní etymologický smysl, a je zcela lhostejné, zda vychází z latinského ‚religare‘ (pojit) nebo ‚relegere‘ (sbírat, shromažďovat).

¹⁴² Jacques Mitterrand, bratr bývalého socialistického prezidenta a velmistr Velkého Orientu Francie, Andersonovu větu „náboženství zednářstva je náboženstvím, na němž se všichni lidé shodují“ (zednářská konstituce z r. 1723) komentuje následovně: „Co je tím náboženstvím, v němž se všichni shodují? Již samotné položení otázky znamená poznání revolučního charakteru Andersonova textu. ... Předně zavrhuje ‚státní náboženství‘ ... ale to nestačí. ... Nechává každému jeho vlastní přesvědčení. ... Tím pak mají všechna mínění, a zvláště religiózní, stejná práva. ... Tato náboženství představují zmíněné univerzální náboženství“ (La politique des francs-maçons). Z toho je pak už jasné, proč může být Ježíš Kristus stavěn na stejnou úroveň s Mohamedem nebo Buddhou, a také že když Jan Pavel II. dělá právě to, je to jen důsledné, že sklízí díky zednářstva! – Rovněž Ploncard d'Assac nám potvrzuje, že „zednářská konstituce z roku 1717,

Rytíř de Ramsay¹⁴³ prohlásil: *„Zednářstvo není ničím jiným než vzkříšením noachitského náboženství¹⁴⁴ patriarchy Noema, náboženství, jež je starší než všechna dogmata, a umožňuje tak překonávat rozdíly i protiklady mezi konfesemi.“*

Takto byli v zednářstvu vždy muži, kteří se oslovovali „bratře“ bez ohledu na rozdílnost svého původu, víry a mravů, ale přesvědčení o základním principu zednářstva – o zákonu lásky, kterým se synové světla řídí.

Uvedme si ještě jednu ukázkou z Andersonovy konstituce, která je pro Velkou lóži Francie historicky směrodatná. Říká se tam: *„Zednářstvo musí být jednotícím ústředím a prostředkem k navazování skutečného přátelství mezi lidmi, kteří by jinak žili odděleně a zůstali by si cizí.“*

Jako tradiční a univerzální řád, spočívající na bratrství, je Velká lóže Francie svou podstatou zasvěcovacím řádem. Zasvěcení dovoluje „starému člověku“ zbavit se svých dřívějších zvyklostí a jako fénix se zrodit z popela coby nový člověk,¹⁴⁵ což mu umožňuje přístup k dimenzím svého niterného života, tedy k tomu, co je v něm duchem a svobodou, poznáním a láskou“ (výťah z brožury, kterou sekta rozdávala během veřejné přednášky velmistra J. Cl. Bousqueta v Lyonu koncem února 1996).

která zdůvodňuje zednářství, má **v první řadě za cíl rozložení a zničení křesťanské společnosti odstraněním katolických dogmat**. Zednáři jsou podle vlastního prohlášení pouze „vázáni náboženstvím, na němž se všichni lidé shodují,“ přičemž mají svobodu volby osobního názoru... tím se zednářstvo stává ústředím a nástrojem vytvoření skutečného bratrství mezi lidmi, kteří by jinak navždy zůstali izolováni“ (*Les francs-maçons*, str. 13).

¹⁴³ Zednářská osobnost 18. století. Srv. slovník zednářstva od „bratra“ Ligoua.

¹⁴⁴ Skutečné noachitské náboženství existovalo mezi potopou světa a Abrahámem. Samo o sobě bylo dobré, ale poté, co je nahradilo židovství a později křesťanství, už nemá existenční oprávnění.

¹⁴⁵ V dané souvislosti je jistě zajímavé číst, co píše msgre Delassus o smyslu zasvěcení do zednářské lóže: „Společenským smyslem zasvěcení... je **pohřbení křesťanského a vzkříšení hebrejského světa**. Prostředkem k dosažení tohoto cíle je zničení celého řádu věcí, postaveného na křesťanství. Osobní smysl zasvěcení spočívá v tom, že je zasvěcovaný vložen do rakve jako Kristus, jako občan světa, kde je Kristus uctíván, a tím je pro tento svět nadobro mrtvý. Ani jediný atom jeho těla už nepodléhá příkázání Boha křesťanů. My jsme poučení o Bohu, který je cesta, pravda a život. V tomto smyslu je jasné, že zasvěcenec ztratil svůj život, a to tak spolehlivě, jako vyprchal život zvířete z rozkládající se mršiny. Hebrejské jméno, které se zasvěcovanému dává, ukazuje na nový svět, jehož občanem se stal, na novou civilizaci, jejímuž triumfu se musí plně oddat. – Kdo tyto věci pochopí, stává se potenciálním spolubojovníkem skryté lóže [tj. vysokostupňové], jejichž počet, složení a úlohy se mění podle okolností, tedy podle tempa revoluce a pokroku při stavbě chrámu“ (msgre Delassus, str. 152).

Světové zednářské náboženství a noachismus

„Prorok“ *Elie Benamozegh (1823-1900)*

Velkým „prorokem“ *univerzálního* neboli *noachitského* náboženství, které bylo zasvěcenci ohlášeno pro 20. století, je Elie Benamozegh, jeden z předních židovských myslitelů nové doby. Byl velkorabínem v toskánském Livornu. Znalost jeho spisů má opravdu zásadní význam, protože dovoluje pochopit, co se nám odehrává před očima.

Josué Jéhouda, autor díla „Les cinq étapes du judaïsme émancipé“ [„Pět etap emancipovaného Židovstva“] (Édition Synthésis, Ženeva, 2. vyd. 1942) nám tohoto muže představuje následovně:

„Mezi nesporné mistry židovského myšlení, kteří jsou dodnes akceptováni židovským i nežidovským světem, patří livornský rabín Elie Benamozegh, zemřelý roku 1900 a před zapomenutím uchráněný věrným učedníkem Aimé Pallièrem. Jeho dílo dosud nebylo z největší části publikováno. Přesto však široké publikum již zná význam ‚geniálního rabína‘, jak jej nazval Guglielmo Ferrero, který roku 1934 v ‚Revue Juive‘ napsal:

„Žádná [jiná] kniha mi tolik nepřiblížila společenství prastarých kořenů a hloubku spirituální spřízněnosti vůči všemu tomu, co do naší civilizace přešlo z řecko-latinské kultury [jako právě Benamozeghovy spisy]. Přestože je křesťanská teologie také silně ovlivněna řeckou metafyzikou, je křesťanská morálka výhradně bilancí dlouhé práce židovského ducha. Takový je závěr, který nezbytně plyne z těchto radostných stránek. A kolik záhad dějin křesťanství je objasněno světlem těchto idejí!“

Méně známý je zdroj tohoto rozkvětu semitského génia, esoterického proudu hebraismu, kterým je kabbala.¹⁴⁶ Benamozegh je moudrý komentátor kabbalistické doktríny, která se až do současnosti předává z generace na generaci. Pod ochranou a dozorem svého strýce, rabína Coriata, se Benamozegh nechal již v mladém věku zasvětit do hebrejské nauky. Později pak už samostatným studiem nabyl důkladné znalosti evropské kultury. V dalším průběhu studia posvátných i světských věcí stál vždy znovu a znovu před novými problémy, které se snažil řešit v plné nezávislosti ducha. Své obdivuhodné vzdělání postavil do služeb náruživé inteligence. Jeho dokumentace byla takového rozměru, že se stránky Benamozeghových děl jen hemžily citáty z první ruky. Jeho spisy se vyznačují nesmírným množstvím vysvětlivek, které kladou ustavičný nárok na naši pozornost. Proto neměl osobní zájmy a nechoval žádné jiné přání, než přispět k blahu lidstva obnovením pravdy, předávané tradicí.

Kniha ‚Morale juive et Morale chrétienne‘ [‚Židovská morálka a křesťanská morálka‘], která vyšla poprvé 1867 a pak ve druhém vydání 1925, zůstala prakticky až na další nepovšimnuta, přestože ji ‚Alliance israélite universelle‘ vyznamenala cenou. ... Benamozeghovo dílo, napájené z živých pramenů Ži-

¹⁴⁶ „Benamozegh byl důkladným znalcem a velmi kvalifikovaným interpretem kabbaly“ (předmluva k *Israël et l'Humanité*, str. 8).

dovstva, z mosaismu jako z tradice, z Talmudu stejně jako z kabbaly, *obsahuje klíč k modernímu religióznímu problému*, jehož nutnost řešení se nám tak velitelky připomíná. Svět bude mít konečně možnost poznat, jak tento skromný, nenápadný a v ústraní žijící rabín v zapomenutém koutě Itálie vypracoval platnou odpověď na religiózní krizi dnešního lidstva. Čtyřicet let po jeho smrti bude západní svět v důsledku svého *duchovního převratu* jistě schopen porozumět našemu rabínovi, pokud mu dopřeje přiměřené, tj. univerzální čtenářstvo.

Hlavní Benamozeghova zásluha spočívá v tom, že postavil Izrael do poměru ke křesťanstvu, a křesťanstvo do poměru k judaismu. Takového dvojnásobného historicko-filosofického vyjasnění se před Benamozeghem žádný židovský myslitel s tak intelektuální silou a morální otevřeností neodvážil. Židovská literatura ze zjevných důvodů mlčí o postoji Izraele ke *křesťanskému schisma*. Je to ‚tabuizované téma‘, kterého se židovští autoři nechápali bez zaujatosti. A přesto je nezbytné k pochopení smyslu světových dějin i duchovních bojů všech epoch, které dnes pod proměnlivými hesly a ideologickými konflikty dělí Izrael od křesťanstva.

Takový postoj Izraele mohl být uzavřen teprve koncem 19. století díky živoucí konstrukci, vycházející z brilantních záchytných bodů, roztroušených v Benamozeghově díle. A nyní nastal čas, kdy je jeho mistrovský příspěvek přístupný každé očištěné generaci.

Z důvtipného porovnání textů židovského původu a evangelií totiž vyplývá, že kořeny naší současné krize sahají ke *zrození křesťanství*. S mimořádnou bystrostí Benamozegh osvětluje hlavní příčinu religiózního konfliktu, který již po téměř dva tisíce let rozděluje židy a křesťany! Spletitý chaos dogmatických sporů se nyní stává přehlednějším. Před našima očima zde vychází najevo důvod politických zmatků ve světě, které vrhají do revolucí a válek dokonce i civilizované národy. Ohledně původu křesťanství předložená bilance nám dovoluje zaujmout postoj ke konfliktu mezi Izraelem a křesťanstvím. Konečně je možné *na podkladě očištěného monoteistického učení vybudovat akceptovatelný most mezi židy a křesťany*. Bez ohledu na občasnou apologetiku se Benamozegh snaží hledat především možnosti k porozumění mezi křesťanstvím a Izraelem. Dodává hned také nezbytný materiál ke smíření mezi mateřským náboženstvím a oběma jejími vzdorovitými dcerami – křesťanstvím a islámem. Na tomto duchovním spojenectví závisí internacionální mír dneška...

Jako následovník Salvadora usiluje Benamozegh o *obnovení ztraceného základu univerzálního náboženství*. A tento základ *nachází samozřejmě v židovském esoterismu, zvaném kabbala*. Jako učenec s ústřední vizí vrhá ostré světlo na univerzální tvář doktríny Izraele, která byla po téměř dva tisíce let **zcela zatemněna** křesťanstvím,¹⁴⁷ avšak v židovské tradici je uchovávána pod jménem noachismus. Benamozegh tím obnovuje některé autentické normy duchovního světa, bez nichž není možné harmonické vytváření individuálního,

¹⁴⁷ Dnes je situace zcela opačná, jak se snažíme v této knize dokázat: **univerzální náboženství zatemňuje pravou víru.**

společenského ani politického života. Předkládá nám ve svém díle prvky, nezbytné k vypracování konečné odpovědi na trýznivou záhadu skutečnosti [existence] Izraele. Jeho odpověď je tím jasnější a objektivnější, že uvádí do souladu víru i rozum. V jejich rozpolcení totiž leží hlavní důvod duchovní bezmocnosti civilizovaného lidstva. Tím se vysvětluje také nedocení právého ducha židovského mesianismu křesťanstvím, přestože právě ono převzalo úlohu jeho šíření v pohanském světě.

Benamozegh každému nepředpojatému člověku ukazuje v novém světle původ i utváření křesťanství a současně objasňuje tzv. ‚mystérium‘ Izraele. Začíná se odhalovat jeho tisícileté tajemství. ... Zde je důvod, proč definitivní odpověď na záhadu Izraele, již jsou věnovány i další svazky tohoto sborníku, obsahuje ipso facto řešení religiózní krize civilizovaného lidstva. ... Dospívá k nezbytné soudržnosti mezi vírou a rozumem, ateistickým materialismem, který skončuje s politickým imperialismem¹⁴⁸ i s výsměšným skepticismem. Éterická, mýtická a životu vzdálená *víra* musí spočívat na pevné, přesto však *racionální* základně, která naprosto nevyklučuje nadpřirozeno a zjevení. *Obnovená, na rozumu spočívající víra přivodí nezbytné spojenectví Izraele se světem, nutnou záruku míru mezi národy*. Shoda, a to především v duchovní rovině, a nikoli uměle vytvořená rovnováha neustále se měnících hospodářských sil, vytvoří novou civilizaci, na níž čekají všichni lidé dobré vůle, vědomi si své odpovědnosti i historického vývoje národů...“ (Josué Jéhouda, úvod k dílu Elie Benamozegha „Morale juive et morale chrétienne“, La Presse Française et Étrangère, Ed. Oreste Zeluck, Paříž 1946).

Noachismus podle Elie Benamozegha

Význam Talmudu pro noachismus

Rabín z Livorna na místě vytváří přímé spojení mezi Židovstvem a univerzálním náboženstvím. Píše o tom:

„Vytvoření univerzálního náboženství je konečným cílem judaismu.“ – „Zvláštní kult Izraele je záštitou, prostředkem k uskutečnění pravého univerzálního náboženství, abychom použili slov rabínů“ (Elie Benamozegh, „Israël et l'Humanité“ [„Izrael a lidstvo“], str. 28-29), nové vydání Albin Michel 1980).¹⁴⁹

Nyní je ještě třeba identifikovat formu tohoto judaismu. K tomu účelu sáhne po knize Aimé Pallière „Le sanctuaire inconnu, ma ‚conversion au judaïsme““ [„Neznámá svatyně – moje ‚obrácení k judaismu““] (Ed. F. Rieder et Cie., Editeur, 1926). Autor díla, žák rabína Benamozegha, popisuje etapy svého odpadnutí od katolicismu a přestup k judaismu. Kniha má nesporný význam pro pochopení okolno-

¹⁴⁸ Není snad právě toto současný mondialismus?

¹⁴⁹ Podtitul díla zní *Étude sur le problème de la religion universelle, et sa solution* [Studie problému univerzálního náboženství a jeho řešení]. Židovská morální teologie v této knize je „mystikou“ bez sebemenšího úsilí po ozdravení; jejím jediným motorem je poznání (gnose).

stí přestupu křesťana k židovství a tím konec konců k noachismu. Autor na mnoha místech cituje dopisy, které mu psal rabín Benamozegh.

Benamozegh: „Především bych si přál Vás pevně přesvědčit o tom, že noachitské náboženství, o němž jste ode mě – podle Vašich slov – slyšel mluvit poprvé, není v žádném případě mým osobním objevem a tím méně výmyslem. Jedná se o dobře prozkoumané faktum, probírané na každé stránce našeho Talmudu. Kromě toho si zapamatujte, že toto faktum je dokonce ústředím tématu, kterým se zabýváme“ (A. Pallière, str. 137).

Tím máme prokázán Talmud jako podstatný prvek obnovy noachismu. Pallière pak cituje následující poučná slova abbého Lémanna, ke katolictví konvertovaného Žida: „**Bez Talmudu – a opakuji to ještě jednou – bez Talmudu by se již dávno všichni Židé obrátili**“ (A. Pallière, str. 53). A jiný obrácený Žid soudil: „**Talmud obsahuje velké množství blouznivostí, přímo směšných podivínství, nesmírně odpudivých neslušností, ale především děsivého hanobení všeho, co je křesťanskému náboženství nejdražší a nejposvátnější**“ (Drach, „De l’harmonie entre l’Église et la Synagogue“ [„O harmonii mezi Církví a synagogou“], 1844, díl I, str. 163-164). Řečené plně odpovídá již zde citovanému výroku jeruzalémského velkorabína Israela Meira Laua: „*Principy zednářstva jsou VŠECHNY obsaženy v knize knih židovského národa*“ (z projevu při slavnosti 40. výročí založení Velkolóže Izraele).

Benamozegh: „*Talmud nejen komentuje a rozvíjí mosaické a prorocké texty na toto téma, nýbrž také ve velkém rozsahu zahrnuje i prameny tradice, které jsou ohledně univerzálního náboženství ještě nesrovnatelně bohatší*“ (Pallière, str. 141).

Role Židovstva v noachismu

„Elie Benamozegh v titulu svého velkého díla posuzuje celé dějiny světa z božího stanoviska: lidstvo se nemůže vrátit k základním principům, na nichž musí spočívat společnost, aniž by se shledalo s Izraelem. Na druhé straně nemůže Izrael prohloubit svoje národní a religiózní tradice bez setkání s lidstem“ (A. Pallière, str. 221-222).

Benamozegh: „Židovstvo rozlišuje mezi Židy a Nežidy. Podle svého učení jsou první jako kněží lidstva podřízeni mosaickému kněžskému zákonu; druzí, kteří jsou v lidstvu laiky, podléhají pouze a výhradně starému a věčnému univerzálnímu náboženství, v jehož službách stojí Židé a Židovstvo jako celek. Naproti tomu křesťanství vytváří nejhorší zmatek tím, že na jedné straně vnutilo Petrovi, Jakubovi a ostatním zákon Nežidů, a na druhé straně s Pavlem zrušilo tytéž zákony pro izraelity. Prostudujte si všechny tyto skutečnosti jako takové i v jejich vzájemných vztazích, a uvidíte, že *noachismus*, který Vás tak ohromil, není ničím jiným než *mesianismem*, onou autentickou formou křesťanství, jejímž strážcem a vykonavatelem byl Izrael“ (A. Pallière, str. 139).

Benamozegh: „Adonai, Bůh Izraele, se jim zjevil jako jediný Bůh, jako otec všech lidí. ... Touto argumentací ovšem nijak neoddelují Židovstvo od obou

velkých větví, od křesťanstva a islámu, jež se rozšířily po světě a všude přinesly znalost jediného Boha, Boha Mojžíše i proroků, a které nám naši teologové představují jako dva mocné prostředky, jichž boží prozřetelnost používá k přinášení dobrodiní hebrejského zjevení a k přípravě mesiánské doby“ (A. Pallière, str. 214-215).

Benamozegh: „Nyní se dostávám k otázkám, které jste mi položil ohledně zákoníku noachismu... Měl byste vědět, že původní forma celého zjevení, která se ostatně po zavedení mosaického zákona udržela a až po naše dny nadále žije v lůně židovského národa, je *ústní tradicí*. ...“ (A. Pallière, str. 151-152).

Benamozegh: „Ptám se Vás: Je přípustné třeba jen na chvíli mít za to, že by se Bůh v žádném ohledu nijak nestaral o potomky Noema – tj. o celé lidstvo – nýbrž že jej až do příchodu křesťanství ponechával ve stavu naprosté opuštěnosti bez zjevení a bez zákona? Ne, to je nemožné, a v důsledku toho *noachitský zákon* nikdy neztratil platnost, přičemž Židé vykonávají funkci kněží lidstva a proto jsou podřízeni kněžským regulím, které platí výhradně pro ně: těmi je Mojžíšův zákon.

Ptáte se, kde se nachází kodex *noachitského zákona*, tohoto univerzálního náboženství, u něhož se jedná o skutečný katolicismus? Předně připustíte, že kdyby takový kodex neexistoval, dopustil by se Bůh příkoří tím, že by jej nevytvořil a nepostaral se o jeho trvání. Což nevidíte, že samotná Genesis obsahuje příkazy, jež Noe udělil celému svému potomstvu? Tato slavnostní smlouva Boha s Noem a jeho potomstvem je připomenuta Izajášem (54,9), je to smlouva potvrzená Boží přísahou a duhou jako zárukou jejího věčného trvání...¹⁵⁰ [srv. Gn 9,13: „*Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.*“] (A. Pallière, str. 140-141)

Noachismus, náboženství „univerzální církve“

Rabín Benamozegh dospěl k závěru, že *noachismus* jako *univerzální náboženství* je *pravým katolicismem*. Dejme mu ještě jednou slovo a uvidíme, že podmínkou k zavedení tohoto univerzálního náboženství je *odpadnutí křesťanů*.

Benamozegh: „Tato potíž, kterou pociťujete, nemění nic na tom, že *noachita* je členem univerzální církve, ba právě naopak. Sami *noachité* jsou věřící, lid skutečně katolické církve, jejímž knězem je Izrael. Izrael by neměl důvod k existenci, kdyby zde nebyl lid Boží. Čím by, ptám se, byli kněží bez laiků? Co bych byl já Žid, kdybyste Vy, který Žid nejste, zde nebyl jako věřící velké církve, v jejíž službách stojíte? (...) *Noachita* se nachází v lůně jedině skutečně univerzální církve, je věřícím tohoto náboženství tak, jako je Žid jejím knězem, který – a na to nezapomínejme – má za úkol vyučovat lidstvo laickému náboženství a osobně být jeho knězem. Každý laik má bezpochyby právo stát se knězem, tj. má možnost stát se Židem, pokud by si to silně přál; za předpokladu, že z toho bude skládat účty.

¹⁵⁰ Nebude zde od věci připomenout, že „*duha*“ je symbolem hnutí New-Age, které je zcela zjevně ve službách univerzálního náboženství „nové doby“ a údajně „civilizace lásky“.

Přesně tak a nejinak zní doktrína židovství... Jde o jeden aspekt židovství, a podle mého názoru nejpodstatnější, přestože byl všeobecně opomíjen a nadále zůstává bez povšimnutí. Přesto se jedná o nespornou pravdu, o poslední klíč k řešení všech obtíží, na něž narážíme v religiózních dějinách lidstva a jmenovitě v biblickém náboženství“ (A. Pallière, str. 144-145).

Pallière: „Dovolte mi, Mistře, upřesnit otázku, kterou jsem Vám již položil. Dané postavení náboženství se mi zdá být zřetelné. Vidím kolem sebe židy, katolíky a protestanty, ale žádné *noachity* ve vlastním smyslu slova. Nebude noachismus, který mi připadá jako kompromis mezi židovstvím a křesťanstvím, odsouzen oběma stranami?“

Benamozegh: „Noachismus kompromisem mezi křesťanstvím a židovstvím? Pokud se rozpomenete, co jsem psal v úvodu ke knize *„Izrael a lidstvo“*, pak uvidíte, že *noachismus* je pravé, jediné a věčné náboženství Nežidů, a že má s náboženstvím Izraele stejnou a společnou základnu. Noachismus není nic jiného, než skutečné křesťanství, tedy to, čím by křesťanství vlastně mělo být, tím, *čím jednoho dne bude*. Podle Židů je skutečným náboženstvím časů mesiáše“ (A. Pallière, str. 164).

V duchu učení rabína Benamozegha pak Pallière ohledně „náboženské krize“ napsal pod titulem „Elie Benamozegh a řešení křesťanské krize“ řadu článků, které se staly součástí jeho knihy.

Pallière: „... v době, kdy budou katolická církev i celé křesťanstvo otřásány *modernistickým obrodným hnutím*. (...) Různé církve, napsal jsem v této studii, procházejí kritickou fází; nebude jediné dogma, jež by nezakolísalo, jediné věroučné přesvědčení, které by nebylo zpochybněno.¹⁵¹ ... **Všechny současné reformy v křesťanstvu probíhají v striktně židovském smyslu.** Dogma, která se definitivně zhroutila, když byla po staletí nedobytnou tvrzí, bez níž nebyla křesťanská víra možná, jsou právě ta, která Izrael po devatenáct století neústupně popíral. Ideál, který postupně z temnot dogmatiků vystupoval, a v němž jistí lidé spatřují důkaz judaizace křesťanských národů, aniž by tušili, jak přesně se trefili do černého, je ideálem proroků, a **křesťanství se stále více přeměňuje v mesianismus podle židovských představ.** Nyní mají obě tato slova stejný význam s tím jediným rozdílem, že první prozrazuje helénský vliv, jemuž byli vystaveni Kristovi učedníci, zatímco druhý vychází z čistě hebrejského myšlení“ (A. Pallière, str. 171-172).

Pallière: „Dostal jsem klíč k problému náboženství v jeho nejrůznějších fázích a dnešní konflikty už pro mě nemají v sobě nic tajemného; jejich poslední důvod spočívá v tom, že se křesťanství již ve svých počátcích oddělilo od ctihodného kmene, na němž mohlo harmonicky růst“ (A. Pallière, str. 173).

Pallière: „Nechť izraelité pozdvihnou hlavy a opět si uvědomí své posvátné poslání! V současné situaci by měli pronést osvobozující slovo. Pomozme na-

¹⁵¹ Co však řekl Roca, když byl odhalen plán proticírky? „Lidstvo, které se již dávno nachází pod výhradním vlivem religiózních stran, avšak ztratilo k nim veškerou důvěru, hledá nové náboženství mimo dogma, postuláty a neomylnost, hledá náboženství, které je přizpůsobené zdravé a realistické optice duchovního bytí lidstva“ („L'Initiation“, 4. čtvrtletí 1964, str. 218).

ším bratřím, řečeno *Mazziniho* slovy, „*otevřít novou boží stránku*“. Podle Benamozegha musejí přijít další, kteří budou z děl tohoto srdnatého mistra hebraismu čerpat ideje pro nové a důležité práce.

Kéž už křesťané konečně pochopí, v čem musí pozůstat toto nové zjevení všech ZJEVENÍ, které všichni tušili, bylo ve všech ústech a jehož předznamenání již bylo viditelné ve všech jejich církvích, dokonce i v té, o níž se říká, že je svou konstitucí odsouzena k nevyléčitelné ustrnulosti. Kéž by poznali, že **návrat k hebraismu představuje klíč k religiózní otázce současnosti i budoucnosti**.

Těm, kteří z té či oné strany mohou pociťovat obavy při myšlence na uskutečňované reformy... odpovím slovy mnicha Kolumbana k papeži Řehoři Velikému, která výstižně reprodukuje Benamozeghovo myšlení: „... *Je jistě pravdou, že blud je starý, ale pravda, která jej odsuzuje, je ještě starší než on*“ – (A. Pallière, str. 174-175).

Pallière: „Osobně jsem byl názoru, že by se křesťané různých církví mohli sblížit jen tehdy, kdyby se – nevědomky – odebrali přímo do židovského sektoru přijetím Benamozeghem předloženého *noachismu*, jehož čisté a prosté učení je jako jediné stavu vytvořit společnou základnu“ (A. Pallière, str. 188).

Pallière: „Ve své přednášce roku 1878 v Cirque d’Hiver pronesl [páter Hyacinthe] následující slova, z nichž vysvítá, jakým směrem se ubíraly jeho religiózní tendence: „Kdybych chtěl být teistou v hlubokém a živém smyslu toho slova, nepřidržel bych se spiritualistických filosofů a už vůbec ne křesťanských deistů, nýbrž Židů a muslimů, představitelů dvou náboženství, která nevzešla z abstraktního mozku snů, nýbrž z robustních ledví semitských patriarchů, totiž první z Izraele [= Jákoba] a druhé z Izmaila. Protože však první ční nad druhým jako svobodná žena nad otrokyní, ještě spíše bych se usadil ve stínu synagogy, jako Francouz národností, ale jako žid náboženstvím. Uctíval bych s Izraelem Boha Mojžišova, který je větší než Bůh Platónův.“¹⁵²

Později v brožuře s titulem „Kdo je Kristus“, věnované Maxi Nordauovi, se ohledně zbožnění Ježíše vyjádřil: „Postavení člověka na místo Boha je největším hříchem křesťanství, a pobouření skutečného monoteisty je tím plně oprávněné. Blud, jemuž římská církev propadla prohlášením papeže za neomylného, je proti tomu jen málo závažný. *Rozbijme co nejrychleji obě tyto formy modloslužby*“ (A. Pallière, str. 194).

Předpoklady pro příchyllost k noachismu

Rabín Benamozegh také upřesňuje, jaké předpoklady musí katolík splňovat, aby mohl náležet k noachismu. Tyto řádky mají opravdu nesmírný význam:

„Povšimněte si dobře následujícího: V případě Vašeho obrácení k židovství byste se dopustil bludu podle představ, které uznává pro celé lidstvo stanovené náboženství. Taková konverze by byla pouze tehdy možná – ale neříkám,

¹⁵² A dodal k tomu: „*Toto je náboženství nové a současně smíšené*“ (Pallière, str. 194).

že žádoucí – kdybyste židovství považoval za to, čím je, tj. za kněžství, které zcela přirozeně předpokládá jiný aspekt téhož náboženství, jiný zákon, a nazývejte si to podle libosti křesťanstvím nebo noachismem. Můžete pak klidně dál příslušet ke křesťanství, ovšem za předpokladu, že **bude izraelskými kněžími revidováno a korigováno**“ (A. Pallière, str. 146).

Benamozegh pak pokračoval:

„Svůj výklad tohoto podstatného bodu, ústřední doktríny skutečného židovství, nezbytné pro vzájemnou závislost obou těchto prvků církve Boží, tedy izraelského kněžství a laictví respektive noachitského statutu Nežidů, nechci ukončit dříve, než Vám ukážu, jaký význam tomu přikládá náš Talmud. (...) Pro Vás i pro všechny ostatní, kteří chtějí náležet k pravému náboženství, je jedinou schůdnou cestou *noachismus neboli proselytství před branou*, tedy bez závazku dodržování mosaického zákona, avšak pod jeho vedením. Stanovy tohoto náboženství existují již od Ježíšovy epochy, ba co říkám, již od temného starověku pod ochranou a dozorem Židovstva, a jsou písemně určeny v jeho svatých knihách i v nepřetržitě tradici. ... Nejvyšší povinnost pro Vás i pro mě spočívá v připomínání této pravdy, v jejím ukazování veřejnosti a ve zvěstování křesťanství, islámu i celému lidstvu: hleďte na pravý mesianismus Ježíše, Petra a Pavla, který každý na svůj způsob zkazil a zfušoval“ (A. Pallière, str. 147-148).

Benamozegh: „Zaujmete-li religiózní postoj, který Vám doporučuji, budete skutečně příslušet k židovství a současně ke křesťanství, které *židovství zkorigovalo ve třech podstatných bodech*: jsou to otázka vtělení [Krista], způsob chápání trojjedinosti a odstranění mosaického zákona pro samotné izraelity. Řekl jsem Vám, že máte možnost stát se knězem – tj. židem – anebo zůstat noachitou, tj. laikem. Přesto byste měl vědět, že zůstanete-li noachitou, tedy laikem, nejste povinen – což není dopřáno izraelitům – řídit se židovským zákonem, mosaismem, a pokud ano, pak pouze jako dobrovolný akt oddanosti a nikoli povinnosti. Židovi taková možnost volby není dána; je povinen dodržovat a plnit celý zákon“ (A. Pallière, str. 144-145).

Pallière: „Velkorabínovy dopisy mně předznamenalý náležitý program religiózního života. Žádná povinnost svědomí mě nenutila k *opuštění* církve, v níž jsem se narodil – ba právě naopak – a s mistrem uvedenými výhradami jsem dokonce mohl vnější přiznání ke katolicismu sloučit s vírou Abraháma, Mojžíše a proroků.¹⁵³ *Noachismus*, o němž Benamozegh mluvil, neměl žádnou

¹⁵³ Nevyjádřil snad Jan Pavel II. tytéž myšlenky, když říkal: „I muslimové mají jako my Abrahámovu víru v jediného, všemocného a milosrdného Boha. ... Víra v Boha, kterého vyznávají duchovní potomci Abraháma – křesťané, muslimové i židé – je bezpečným základem důstojnosti, bratrství a svobody lidí. A kromě toho, v důsledku této víry v Boha jako stvořitele a transcendentní bytosti se člověk opět nachází na vrcholu stvoření. ... Je to princip spolupráce na pokroku lidstva, soupeření v dobrém, šíření míru a bratrství při svobodném vyznávání víry, vlastní každému člověku...“ (výťah z projevu Jana Pavla II. před hrobem Kemala Atatürka, který byl odpovědný za ukrutný masakr tisíců křesťanů).

Židé a muslimové rozhodně nejsou duchovními potomky Abraháma, neboť ten je otcem těch, kdo věří v Ježíše Krista. Abrahámovi předpověděné potomstvo jsou všichni věřící, ne však při-

pevnou personální strukturu, žádnou vnější organizaci, a nebyly zde ani *sebe-menší překážky, proč jej nenazývat ‚křesťanstvím‘*. Právem mu lze říkat ‚katholicismus‘, protože se lépe hodí k označení prorockého universalismu“ (A. Pallière, str. 157).

Benamozegh: „Toto religiózní hnutí daruje křesťanství *poslední evoluci*... Novým postojem, který zaujmete, *můžete být židovství mnohem prospěšnější, než když k němu přistoupíte*, ano, mnohem prospěšnější, bude-li působit zvenčí než zevnitř. Laik, *noachita*, ve skutečnosti rozhodně nestojí *mimo* církev, nýbrž je *v ní*, a on sám představuje skutečnou církev“ (A. Pallière, str. 166).

Jan Pavel II. jako průkopník noachismu

„Teologie“ Elie Benamozegha triumfovala nejen na II. vatikánském koncilu, ale její „program“ uskutečnili Pavel VI. a hlavně pak Jan Pavel II.¹⁵⁴ Posledně jmenovaný musel nezbytně projít podobnou duchovní cestou jako Aimé Pallière.

„Obrácení“ Aimé Pallièra k noachismu

Žid Edmond Fleg, organizátor a vydavatel sbírky „Judaïsme“ [„Judaismus“], který napsal předmluvu k výše již Pallièrem zmiňované knize „Le sanctuaire inconnu, ma conversion au judaïsme“ mj. uvádí, že autor, který byl původně „předurčen pro seminář a církev“, je dnes „jedním z nejznámějších učitelů židovství. Nejenže se mu podařilo v sobě smířit nejrůznější aspekty Izraele, ale dokázal i další zázrak v tom smyslu, že *přijal nové náboženství, aniž by se rozešel s původním*“ (A. Pallière, str. 7).

A jaký byl Pallièrův vývoj? Sám o tom říká:

„Neodolatelně jsem se viděl nucen neustále analyzovat své myšlenky a pocity. V předcházejících letech se ve mně odehrála nesmírná změna. Stále jsem nedokázal rozplést vlákna závoje, který mně zakrýval stav vlastní duše. A náhle byl závoj roztržen! Věříš ve skutečnou přítomnost [Krista] ve svátosti [oltářní], jak učí církev?, ptal jsem se sám sebe. A s neúprosnou jasností jsem si musel odpovědět: Ne, tomu nevěřím. Věříš ve vtělení, v božství Kristovo? Ne, tomu věřím stejně tak málo... Pociťoval jsem v každém okamžiku absolutní prázdnotu. S až zarážející zřetelností jsem cítil, že z mojí křesťanské víry už nic nepřetrvalo. Byl jsem ochromen jako člověk, který se naklání nad zející propastí“ (A. Pallière, str. 112-113).

slušníci libovolného náboženství, nýbrž pouze toho, které založil Kristus, tedy náboženství katolického. Svatý Pavel o tom píše následovně: „*Tím však nepravím, že by zmařeno bylo slovo Boží. Neboť ne všichni ti jsou izraelité (praví), kteří pocházejí od Izraele; aniž proto, že jsou potomstvem Abrahámovým, jsou všichni dětmi, nýbrž ,v Izákovi bude tobě nazváno potomstvo‘. Tj. nikoli ti jsou dětmi Božími, kteří jsou dětmi podle těla, nýbrž ti se počítají ku potomstvu, kteří jsou dětmi podle zaslíbení*“ (Ř 9,6-8).

¹⁵⁴ Je pozoruhodné, že se média (*France 2*) věnovala v religiózním vysílání dílu Elie Benamozegha právě v den návštěvy Jana Pavla II. v Remeši 22. září 1996! Remeš je kolébkou „nejstarší dcery Církve“; zde byl pokřtěn král Chlodvík!

Dále uvádí:

„Měl jsem zcela jasný pocit, že jsem dospěl k vrcholu pomalého vývoje, a všechny věci mně připadaly nové. ... Byl jsem vzdálen myšlenky někomu jeho starou formu víry zošklivovat, abych jej pak přivedl k nové! Opakuji, mým jediným cílem bylo dosvědčit božskou realitu zkušenosti vlastním příběhem a byl jsem přesvědčen o tom, že tato možnost je otevřená každému s upřímnou vírou“¹⁵⁵ (A. Pallière, str. 117).

„Musím přiznat, že celý tento vývoj byl ve skutečnosti navzdory dogmatům, nebo lépe řečeno proti *velkému dogmatu* historického křesťanství. Vtělení Boží v mesiáši v konkrétní a nezměněné podobě zatlačovalo mého ducha do podvědomého vlivu prorockého myšlení Izraele“ (Pallière, str. 118-119).

A konečně říká:

„Jisté síly (jaké..?) ve mně určitým způsobem působily a pomalu podkopávaly základy mé teologické víry, jejíž trosky nyní přede mnou ležely... Již ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že už nejsem křesťan v teologickém smyslu slova, jsem nicméně cítil, že mně vzdor tomu zůstalo všechno zachováno“¹⁵⁶ (A. Pallière, str. 113).

Ve své tak poučné a důležité knize mluví Pallière hned třikrát o *neviditelných silách*. Dvě z takových pasáží zní:

„Dlouho jsem se zdráhal napsat následující řádky, neboť jsem si byl vědom nedostatečnosti k jasnému vylíčení niterných věcí, které se před mýma očima odehrávaly. V duši jsou zóny, kde se dostávají do hry *tajemné síly*, a sotva je něco obtížnější než vysvětlit jejich působení tomu, kdo nic podobného nepocítil“ (str. 109). – „... A nyní řeknu cosi, co bude srozumitelné pouze malému okruhu čtenářů, tedy výhradně těm, kdo věří v existenci *neviditelných sil*, ve vyslyšení modlitby, kdo věří v mysteriózní, profánní a rozhodující vlivy, jež k nám přicházejí z onoho světa, do kterého vstoupili ti, které nazýváme mrtvými a přesto jsou nekonečně více živí nežli my. Od té chvíle jsem pocho-

¹⁵⁵ Necht' nám někdo řekne, v čem je rozdíl mezi touto formulací a následujícími výroky Karola Wojtyly: „Toto ekumenické hnutí spočívá na prvku skutečné jednoty.“ – „Tyto církve a oddělená společenství, byť i podle našeho názoru mají nedostatky, rozhodně nejsou bez významu a rovněž nejsou vyloučena z mystéria spásy. Duch Kristův se totiž neostýchá použít jich jako prostředku ke spásě“ (Malinski, *Mon ami Karol Wojtyla*, Le Centurion, 1980).

¹⁵⁶ Zde dobře poznáváme příkladného modernistu, který si je plně vědom své apostasie, a pouze chce utiшит svoje svědomí. Modernista Pallière se – ještě před II. vatikánským koncilem – chová stejně jako pokoncilní modernista. Jeden jako druhý zavrhuje neměnné katolické učení a tradici, aby se mohli řídit novotami, které jsou jasným políčkem katolicismu (nové svátosti, nová mše, nový katechismus, nové církevní právo, nový oltář atd.). Pracně sestrojují SVOJE náboženství, které je zcela pocitové, smyslové a nedogmatické, ale současně si namlouvají, že jsou stále ještě katolíky. Zde je příčina, proč je dnes tolik různých modernistických „mší“ v schizmatickými kněžími okupované církvi. Modernisté se provinují hříchem pýchy, protože se považují za Boha tím, že nenásledují to, co Církev vždy učila (věří konečně jen na novoty), nýbrž jen rozumem vytvořené náboženství. **Pokoncilní modernisté se tak stávají noachity, horečně očekávajícími mesiáše „mesiánské doby“.** Při četbě Pallièreových spisů nelze nedat za pravdu páteru Calmelovi, který řekl, že **modernisté nejsou pouze apostaty, nýbrž současně i zrádci.**

pil Elie Benamozegha a jím předkládané učení, a od téhož okamžiku jsem se cítil jako jeho adept“ (str. 169).¹⁵⁷

„Jakmile jsem dospěl k tomuto bodu své religiózní evoluce, byl jsem již hodně vzdálen od historického vývoje křesťanství, svým původním myšlením však velice blízko a v plném souladu s fundamentální doktrínou Židovstva, z něhož vyšla. Řekl jsem si, že již nejsem křesťanem ve vlastním smyslu toho slova, nýbrž Židem, jakým byl pravděpodobně Kristus. Silněji než kdy dříve mne napadala myšlenka, uskutečnit naprosté obrácení k židovství, které bylo v souladu s mou duší“ (Pallière, str. 120-121).

Ve své předmluvě Fleg píše:

„Poté, co v Izraeli objevil nositele ideje, týkající se celého lidstva, chopil se Pallière, učedník osvíceného italského rabína Elie Benamozegha, židovství jako opravdového katolicismu, který – aniž by vylučoval jiné – jde nad ně a vytváří z nich živou syntézu všech náboženských rodin světa“ (Pallière, str. 8) – A dodává: „Nelze snad v tomto smyslu říci, že starý mesianismus Izraele, který se stal náboženstvím Aimého Pallière, usiluje stát se náboženstvím lidstva?“ (Tamtéž, str. 9).

A ještě dále:

„V daném případě se jedná o víc, než jen o osobní konverzi. Je to opravdu neznámá svatyně, do níž jsem pronikl, a nemyslím si, že by pro izraelity bylo méně prospěšné než pro Nežidy odhrnout hustý závoj, který ji chrání před všemi pohledy.¹⁵⁸ Stavba, která se takto pohledu nabízí, je nesrovnatelně krásnější než cokoli zřízeného lidskou rukou. Je dost vysoká, aby mohla obsáhnout ty nejvyšší snahy, a dost prostorná, aby dokázala pojmout *všechny ctitele pravého Boha*¹⁵⁹ a přimět je ke sbratření“ (A. Pallière, str. 14).

Aimé Pallière pak ještě otevřeně přiznává: „Katolicismus, k němuž jsem konečně dospěl, **nebyl vlastně katolicismem Říma**“ (A. Pallière, str. 72).

„Konverze“ Jana Pavla II. k noachismu

V rámci líčení svého poslání Jan Pavel II. píše: „Mnozí v mém okolí si mysleli, že bych měl *navštěvovat seminář*“ („Ma Vocation don et mystère“ [„Moje povolání – dar a tajemství“], Bayard 1996, str. 17).

Ve výše již zmíněném rozhovoru s André Frossardem se Jan Pavel II. vyznává jako neskrývaný modernista:

„*Koncil mně pomohl pustit se do syntézy své osobní víry.*“ – „*Víra nevnucuje inteligenci žádné nátlaky, nenutí ji do systému stanovených pravd*“ (str.

¹⁵⁷ Nenávist ke katolicismu, která tak prosvítá Pallièrovými větami, nám dovoluje tušit, jaké asi povahy jsou *cizorodé a tajemné síly*, které jej přiměly k přijetí Benamozeghova noachismu.

¹⁵⁸ „Je zcela zřejmé, že změna osudu i poslání civilizovaného světa jsou důsledkem vývoje nového postoje k Izraeli a jeho problémům, které jsou nerozlučně spjaty s duchovním bytím západní civilizace“ (Josué Jéhouda, *Les cinq étapes du judaïsme émancipé*, str. 14, Éditions Synthésis, Ženeva, 2. vyd. 1942).

¹⁵⁹ Je třeba zdůrazňovat, že tímto „Bohem“ je Satan, padlý anděl?

63). „Nemyslím si, že by se moje víra dala označit za tradiční... moje víra, nebo chcete-li, můj teismus... je od a do zet plodem mého vlastního myšlení a osobní volby.“ – „Zrodila se v hloubi mého já, byla plodem mých snah a mého ducha, který hledal odpověď na mystérium člověka“ (str. 39) („N'ayez pas peur“ [„Nebojte se“], Laffont 1982).

22. září 1996 začal Jan Pavel II. kázání v Remeši takto:

„Bratrsky zdravím představitele ostatních křesťanských konfesí, jejichž přítomnost svědčí o přátelském poměru ke katolíkům Francie. *Chtěl bych nechat vzkázat vřelé pozdravy také židovské obci, která dnes večer zahajuje posty a modlitbou svátek Jom Kippur.*“

V dokumentu „Tertio millennio adveniente“ napsal, že jubileum (k přelomu tisíciletí) bude připraveno „interreligiózním dialogem“, a to „podle jasných, vatikánským koncilem v deklaraci ‚Nostra Aetate‘ stanovených pokynech o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím. V tomto dialogu musejí významné místo zaujímat židé a muslimové“, aniž by z něj ovšem byli vylučováni „představitelé ostatních velkých světových náboženství“ (č. 53).

Kde je zde nějaký podstatný rozdíl mezi Benamozeghovým adeptem Pallièrem a Janem Pavlem II.?

Ti, kteří následují trend nové „pokoncilní církve“ a tím i náboženství člověka, musejí chtít nechtít *odpadnout* od katolické víry tak, jak to učinil Pallière:

„A protože tímto náboženstvím, jehož triumf nám oznámili naši proroci pro čas mesiáše jako náboženství ke kultu pravého Boha obráceného lidstva, není žádné jiné než noachismus, lze je také nadále označovat za křesťanství, ačkoliv se zbavilo [učení o] trojjedinosti a vtělení [Krista]...“ (A. Pallière, str. 132-133)

Benamozegh: „Pokud se týká Ježíšovy osoby, o níž jste se mnou nemluvil, pak bych Vám rád řekl, že pokud se mu nepřipisuje božství, není nic špatného na tom dělat z něj proroka a považovat jej za člověka, Bohem pověřeného vznešeným posláním. ... Budoucnost lidstva spočívá v této formuli. Pokud byste se o tom dokázal přesvědčit, budete pro Izrael mnohem cennější, než kdybyste se podrobil izraelskému zákonu. Stanete se nástrojem božské prozřetelnosti vůči lidstvu“ (A. Pallière, str. 134).

Lze namítnout, že Jan Pavel II. přece nezavrhuje ani božství Kristovo, ani Nejsvětější Trojici. Je jen přirozené, že to nedělá **výslovně**. Avšak svým tvrzením – jak jsme si již mnohonásobně ukázali –, že všichni uctíváme téhož „Boha“, stejného Otce jako židé a muslimové, **nezbytně popírá** jak božství Kristovo, tak i Nejsvětější Trojici. Podle muslimů a židů nemá totiž „Bůh“ syna, ba dokonce je rouháním prohlásit, že Ježíš Kristus je Syn Boží. Jestliže tedy Bůh Otec nemá Syna, nemůže být také ani Duch Svatý, který je podle svatého Tomáše „o sobě jsoucím vztahem mezi Otcem a Synem“, a pak není ani Nejsvětější Trojice. Kdo má stejného „Boha“ jako muslimové a židé, má „Boha“ bez Syna.

Jan Pavel II. je tím nucen *implicitně* popírat Syna, neboť jak apoštolský miláček Páně říká: „*Kdo jest lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš jest Mesiáš? Je Antikrist,*

kdo popírá Otce a Syna. Kdokoli popírá Syna, nemá ani Otce; kdo vyznává Syna, má také Otce“ (1 J 2,22-23).

Odkud pochází „teologie“ Jana Pavla II.?

31. ledna 1996 se Jan Pavel II. pustil do výkladu mesiánského proroctví o Královně: „*Hle, panna počne a porodí syna, a dá mu jméno Emmanuel“ (Iz 7,14).* – A jak citovanou větu komentuje?

„Toto proroctví v hebrejském textu neoznamuje výslovně narození Emmanuelu z panny: užité slovo (almah) znamená totiž prostě ‚mladou ženu‘, tedy ne nezbytně pannu. Kromě toho se ví, že židovská tradice nechovala ideál věčného panenství a nikdy se nezabývala představou panenského mateřství. ... Překlad ‚panna‘ je vysvětlen tím, že Izajášův text slavnostně připravuje zvěstování početí a představuje je jako Boží znamení (Iz 7,10-14), čímž je vyvoláno očekávání mimořádného početí. Není však nic mimořádného na tom, že mladá žena po spojení se svým chotěm počala syna... Na druhé straně chybí v proroctví odkaz na chotě. Taková formulace tedy naznačuje interpretaci, která se později objevuje v řecké verzi.“ – K bližšímu vysvětlení bludného výkladu Jana Pavla II. viz „Le Courier de Rome, Si Si No No [Římský kurýr – Ano Ano, Ne Ne“], (č. 187, únor 1997). Časopis svůj komentář uzavírá slovy: „Jan Pavel II. není exegeta; lze tedy předpokládat, že za touto ‚papežskou katechezí‘ vězí nějaký expert.“

Kdo by tím expertem mohl být? Odpadlík Pallière na totéž téma píše:

„Profesor [abbé Lémann] jednou toto studium doporučil, snad schválně na moje přání. Šlo o překlad sedmé knihy Izajášovy. Je známo, že obsahuje verš, na němž spočívá katolické dogma o zrození mesiáše z panny: ‚Proto vám dá znamení sám PÁN: Hle, *alma* počne a porodí syna, a dá mu jméno *Immanuel*, Bůh je s námi.‘ Křesťané v této pasáži vidí prorocký odkaz na Pannu Marii a pochopitelně se snaží dokázat, že slovo ‚*alma*‘ znamená pannu a nic jiného...“ (A. Pallière, str. 55-56)

Po přečtení těchto řádků jsme tedy již identifikovali „experta“, jímž se inspiroval Jan Pavel II. – je jím A. Pallière, stoupenec jiného „experta“, livornského velkorabína. Jestliže tedy Jan Pavel II. říká *přesně totéž*, co odpadlík a Bemanozoghův odaný žák Pallière, můžeme se divit, že se také snaží uskutečnit velkorabínův toužebný cíl, kterým je nové náboženství na hoře Sinaj?

Jan Pavel II. připravuje velký noachitský projekt na hoře Sinaj, který „prorokoval“ velkorabín Benamozegh

Elie Benamozegh v „Israël et L’Humanité“ [„Izrael a lidstvo“] „prorokoval“:

„Po konstatování krize si pokládáme otázku, jaké bude její rozuzlení. ... A protože rozkol mezi nebem a zemí začal už dávno, bude také navždy zničen religiózní ideál i historická realita? Stojíme snad v předvečer vývoje, v němž židovský monoteismus bude smeten se zemského povrchu stejně jako před devatenácti stoletími polyteismus proto, že se jeho tři větve, hebrejská, křes-

ťanská a muslimská ukázaly jako bezmocné? A pokud by se tato hypotéza potvrdila, co přijde na jeho místo? Bude to racionalismus?“ (str. 23)

Benamozegh pak následně vysvětluje, že racionalismus je již nedostačující, a pokračuje:

„BUDEME MÍT TEDY NOVOU SINAJ?¹⁶⁰ Sestoupí k nám z nebes nový zákon? Každý zcela jistě nerozpozná konečný rezultat takového principu. ... Vždy je třeba více či méně času k přiblížení celé závažnosti přeměny, vyvolané danou ideou. Přesto však časem logika vždy vyvodí důsledky z premisy“ (str. 25). „Klade se tedy otázka, k čemu se lidstvo obrátí poté, co všechna tradiční náboženství hodilo přes palubu jako překonaná, když se religiózní potřeba přesto ukazuje zcela naléhavě“ (str. 26). „Spíše bychom se tedy měli ptát: „Je židovství univerzálním náboženstvím?“ V tomto způsobu formulace problému je vysvětlení velkého fenoménu antiky, klíč k disputacím a slovním potyčkám prvních století křesťanské éry, i řešení krize, v níž se různé církve nyní nacházejí, a je také – řekněme to bez okolků – poslední religiózní nadějí lidstva. A protože věc chápeme takto, odpovídáme bez váhání, že *židovství je univerzálním náboženstvím... které v sobě chová celému lidskému rodu prisouzené náboženství stejně, jako květ v sobě ukryvá plod...* Pro zachování a zřízení tohoto náboženství Židovstvo žilo, bojovalo a trpělo; s ním a skrze něj je také vyzváno triumfovát“ (str. 27).

„Je třeba pevně věřit, že hlasy ze Sinaje se budou nezbytně rozléhat od věků do věků. *Jestliže byl Kristus pouze člověk, musejí se sjednotit obě náboženství, hebrejské i křesťanské.*¹⁶¹ Křesťanství bude vždy tím, za co se neprávem vydává: mesianismem; pouze tam, kde je nesprávné, bude reformováno. Je to nejstarší náboženství, které se stane nejnovějším. Namísto autority, která se prohlašuje za neomylnou,¹⁶² bude třeba hledat jinou, vážněji míněnou neomylnost, která začíná dějinami lidstva na zemi a skončí teprve s ním“ (str. 34-35).

„Pro Židovstvo jednota naprosto nespočívá pouze v Bohu, ale také ve světě a v celém lidstvu. Věrným obrazem božstva na zemi, spolupracovníkem tvůrčího ducha, není izraelita, nýbrž člověk“¹⁶³ (str. 383).

¹⁶⁰ Psáno před více než sto lety!

¹⁶¹ Protože Jan Pavel II. chce obě tato náboženství sjednotit, musí se nezbytně ztotožňovat s Rocovým závěrem: „*Můj Kristus není Kristem Vatikánu*“ (Papus, „Le voile d’Isis“, č. 130, 1893). „Neboť již se židé usnesli, že vyzná-li ho kdo jako Mesiáše, aby byl vyobcován (ze synagogy)“ (J 9,22). Jan Pavel II. tedy mohl být klidně pozván k návštěvě římské synagogy! „Katolický přítel je prvním papežem, který po dvou tisíci letech vkročil do synagogy, do synagogy v Římě. Před shromážděnými židovskými přáteli tam zopakoval koncilem vyhlášené odsouzení jakékoli formy antisemitismu a prohlásil Židy za „*starší bratry v Abrahámově víře*““ (Svidercoschi, str. 101).

¹⁶² Všechny vzájemně rozhádané a potírající se konfese se v jednom bodě – ale skutečně jenom v tom jednom – shodují, a tím je *odsuzování svaté římské Církve*, protože údajně představuje vývoj křesťanství, který neodpovídá jeho původní podstatě. Není tedy náhoda, že Jan Pavel II. mnohokrát prosil za „odpuštění omylů, jichž se církev v minulosti dopustila“!

¹⁶³ V tomto duchu je tedy třeba rozumět následujícím slovům Jana Pavla II.: „Základní smysl státu jako politické společnosti spočívá v tom, že společnost, které jej tvoří, je lidem, pánem svého osudu.“ – „Existuje pouze jediná moc, ta, která lidem umožňuje znovu zaujmout svou králov-

„Sám mosaismus vypadá jako perioda tohoto zjevení. Značí ovšem jeho důležitou etapu, protože zvláštní statut, který byl Izraeli propůjčen k vyplnění jeho poslání, posvětil *noachitský zákon, pravý katolický zákon neboli univerzální náboženství*“ (str. 384).

„Jak se izraelitům podařilo uvést do souladu současně existenci dvou zákonů, jednoho pro Nežidy a druhého pro Židy? Judaismus se spokojil s tím, že jim kázal toto univerzální náboženství, jehož zřízení na zemi bylo do jisté míry důvodem a cílem jeho existence“ (str. 384-385).

„Kněžská norma Židů a univerzální náboženství, zákon Sinaje i všem lidem společné zjevení, se výtečně spojují do vyšší syntézy. Budoucnost tyto naše naděje ospravedlní“ (str. 387-390).

Tajné memorandum

„*Budoucnost ospravedlní naše naděje.*“ – Takové naděje byly skutečně plně oprávněné, neboť Jan Pavel II. podle přání architektů okultního plánu v červnu 1994 v tajné konzistoři oznámil své záměry ohledně velké jubilejní slavnosti roku 2000 na hoře Sinaj.¹⁶⁴ Všechny následující informace a komentáře pocházejí z interview Marca Dema v „Radio-Curtoisie“ [tradičně katolického soukromého rádia ve Francii] z roku 1994.

Jan Pavel II. všem kardinálům předal důvěrný pracovní dokument, který měl zůstat tajný, avšak jeden z nich, upřímností známý kardinál Oddi, považoval tuto informaci za tak důležitou, že její obsah prozradil. Nemohl tak ovšem učinit přes rozhlas, nýbrž postoupil dokument tiskové agentuře „A.D.N. CRONOS“, která byla v Itálii hodně známá. Jakmile jej agentura dostala, informovala jisté osoby o obsahu dokumentu, jenž se ukázal být „memorandem“. Tím se o něm dozvěděla veřejnost.

Memorandum bylo rozděleno na tři části, a zaměřovalo se na dva cíle. Říká se tam: „*Rok 2000 bude takřka hermetickým klíčem veškeré činnosti apoštolského stolce za dvacet let, která tomuto historickému datu předcházela.*“ – Jan Pavel II. zdůrazňuje, že memorandum představuje dokonce klíčový dokument jeho pontifikátu.

Tři části tajného memoranda

1) Velkorysé Mea culpa [sebeobvinění; dosl.: moje vina!] Církve za její „odporné zločiny“ v minulosti s prosbou za odpuštění: inkvizice, křížová tažení etc.!¹⁶⁵ –

skou důstojnost“ („Redemptor hominis“, XVII, 6). – Oswald Wirth, mluvčí různých zednářských směrů, psal: „Jsme ujišťování – a to je klíč k zednářské klenbě – že oním velkým tajemstvím je v jistém smyslu královská důstojnost člověka. **Je jen potvrzením přednosti člověka před Zjevením**“ (cit. podle Léona de Poncins, *La Franc-Maçonnerie d'après ses documents secrets*, str. 16-19).

¹⁶⁴ Lev XIII. roku 1884 v encyklice „Humanum genus“ psal: „Podle své povahy spočívá sekta zednářů zásadně na nepravosti a bezectnosti. Proto není nikomu dovoleno příslušet k zednářstvu **nebo jeho cíle jakkoli podporovat.**“

¹⁶⁵ Výťah z článku v „Le Dauphiné“ pod titulkem „Mea culpa“ francouzských biskupů“ z 1. 10. 1997: „Episkopát si také přeje, aby byl tento text výsledkem dlouhého procesu dozrávání.“

Ve skutečnosti jde o záminku k likvidaci předkoncilní Církve a nabrání jasného kurzu k roku 2000. Je zde tedy zřejmá vůle k *naprostému rozchodu* s celými dosavadními dějinami Církve a ke kormidlování takovým směrem, jaký byl předveden v Assisi.

2) Projekt ekumenického martyrologia. Jím se rozumí soupisy mučedníků, kteří položili život za katolickou víru. – Předložená myšlenka spočívá v tom, že „mučedníci“ ostatních náboženství budou pojeti do římského martyrologia. Nebyla sice uvedena žádná jména, ale je známo, že se mezi nimi objevují protestanti jako Luther! Protestanti nemají žádné světce,¹⁶⁶ takže se jim nějak obstarají, a pokud jde o pravoslavné, mají všechny mučedníky bolševismu.

3) Třetí bod tajného dokumentu mluví na další rozšíření ekumenismu. Tentokrát jde o horu Sinaj. Při vysvěcování nových místností Radia Vatikán dal Jan Pavel II. najevo, že má přání vstoupit u příležitosti jubilea anno 2000 na místa, kde kdysi kráčel Abrahám.

V memorandu nacházíme totéž schéma, které Jan Pavel II. odhalil italským novinářům v souvislosti se svým „přáním“. Plán tudíž dostal podobu v *jeho* duchu.

Jaké jsou tedy oba cíle memoranda?

1) Ekumenický koncil.¹⁶⁷ – Nacházíme zde ekumenismus, směřující k Super-Assisi. Jde ještě daleko za Assisi; tohoto ekumenického koncilu se mají účastnit všichni „odloučení bratři“, čímž jsou myšleni heretici a schismatici! Shromáždění se má konat v Jeruzalémě.

2) Velké setkání na hoře Sinaj za účelem založení náboženství „knihy“. Katolická víra však není „náboženstvím knihy“, nýbrž náboženstvím Církve. K realizaci tohoto plánu navrhuje papežský dokument *dvě cesty*:

1) Návrat k Abrahámovým stopám. Židé jsou syny Abraháma, muslimové jej uznávají. Tím se tedy katolíci, muslimové a židé hlásí ke svému „společnému praotci“.

Je třeba zdůraznit, že toto odvolávání na osobu patriarchy je zneužíváním, protože Jan Pavel II. tím zamýšlí položit důraz na lidská práva v rámci tří náboženství a tím hodit přes palubu veškerou tradici, zahrnující dogma jediného zjeveného ná-

Francouzská církev je jako i ostatní církve k tomu vyzývána papežem vzhledem k blížícímu se novému tisíciletí i ohledně jubilejních oslav roku 2000. Jan Pavel II. r. 1994 svým otevřeným listem ‚Tertio millennio adveniente‘ katolickou církev vyzval smířit se se společenstvími, která trpěla netolerantností Říma.“

¹⁶⁶ O svatém faráři z Arsu se uvádí: „V případě nutnosti uměl lidi odkázat do patřičných mezí. Jednou si nějaký muž z davu dovolil na něj velice nezdvořile pokřikovat. ‚Kdo jste, příteli?‘ zeptal se světec. Muž mu odsekl, že je protestant. ‚Ach, můj ubohý příteli,‘ řekl farář Vianney a pečlivě vážil slova... ‚Jste chudák, velký chudák; vy protestanti nemáte žádné světce, jejichž jména byste mohli dávat svým dětem. Proto jste nuceni si je vypůjčovat od katolické církve“ (msgre Trochu, *Le Curé d’Ars*, Résiac, str. 473).

¹⁶⁷ Základy, na nichž ekumenické hnutí spočívá, jsou toho druhu, že Boží uspořádání Církve stavějí doslova na hlavu“ (Pius IX., „Apostolicae Sedis“).

boženství – katolické Církve. Napříč celým tímto sinajským shromážděním se tedy v úsilí o celosvětové sjednocení táhne jediná červená nit: Abrahám.

Z interview (s Marcem Demem) tak zjevná apostasie Jana Pavla II. jeho popírání učení Syna Božího i dogma o Nejsvětější Trojici tím ovšem ještě dávno nekončí. Druhá navrhovaná cesta v dokumentu zní totiž následovně:

2) Nová orientace na základě deseti přikázání. „*Nebudeš mít jiných Bohů vedle mě*“, „*Cti otce svého i matku svou*“ a „*Nezabiješ*“ – na tom se tři náboženství shodují.

Myšlenka tedy spočívá v tom, umožnit *sloučení* tří „světových náboženství“ na základě desatera! Společný jmenovatel, jenž však ruší všechna dogmata katolické víry, protože Bůh desatera přikázání je trojjediným Bohem, kterého jak židé, tak muslimové odmítají. A jak se to má s Kristovým vtělením?

Rovněž zde je dobře vidět, co je smyslem hry: vzdání se dogmat a tím tradice ve prospěch světového noachitského náboženství, *náboženství zednářstva*! Toto světové náboženství má být *hláskou troubou světové vlády*, na níž zednáři a Židé – od roku 1983 už pevně usazení ve Vatikánu – cílevědomě pracují!

V červnu 1994 bylo tedy tajné memorandum Jana Pavla II. zpřístupněno veřejnosti. Velké deníky 17. června informovaly o výsledcích dvou pracovních dnů (13. a 14. června), věnovaných přípravě přechodu církve do třetího tisíciletí. Již předem zveřejněné body byly potvrzeny. Dvěma majáky jubilea měly být *Jeruzalém a hora Sinaj*, první pro setkání křesťanů mezi sebou, druhý jako dostaveníčko Abrahámových dědiců.

V souvislosti s realizací tohoto plánu bylo zamýšleno uspořádat pět kontinentálních synod.

V zahajovací řeči k pracovním dnům Jan Pavel II. naléhavě zvolal:

„*Nesmíme se před Kristem ukázat vzájemně tak odloučení, jako tomu bylo v průběhu dvou tisíciletí!*“ Rovněž ostře kritizoval celé dějiny Církve: „*Tváří v tvář tomuto velkému jubileu musí církev hluboce litovat svých chyb, to znamená, že musí uznat historické omyly a nedbalosti svých dětí vůči požadavkům evangelia.*“¹⁶⁸

V tutéž dobu, kdy Jan Pavel II. s kardinály „nové církve“ plánoval velké mono-teistické srocní na hoře Sinaj, se v Paříži sešlo kolegium věřících tří náboženství pod heslem „*Děti Abraháma už nemají být odloučeny.*“ – Bylo rozhodnuto zřídit „*stálé mezinárodní fórum interreligiózních setkávání tří monoteistických náboženství... v duchu Assisi*“. Kardinál (zednář) a bývalý vídeňský arcibiskup König našel u přítomných nadšenou odezvu poukazem na shromáždění ve městě svatého Františka roku 1986: „*Assisi je synonymem nové cesty. Požadavek míru přesahuje všechna náboženství. Jde o přežití lidstva.*“

Jako již na II. vatikánském koncilu, který Jan Pavel II. považuje za „vyvrcholení“ příprav jubilea, znovu vyzdvihl podíl pravoslavných na dialogu s ostatními náboženstvími a otevření církve světu. Hned poté, 18. června, bylo oznámeno **navá-**

¹⁶⁸ Tuto generální mea culpa Církve opakoval Jan Pavel II. nesčetněkrát.

zání diplomatických styků mezi Vatikánem a Izraelem, připravené msgr. Silvestrinim.

Židé samozřejmě velmi dobře chápali význam tohoto kroku. V Římě vycházející židovský měsíčník „Shalom“ k němu otiskl příspěvek, jehož překlad z italštiny zní:

„Po ‚zásadní dohodě‘, uzavřené 30. prosince minulého roku mezi Izraelem a Vatikánem, bylo 15. června současně v Jeruzalémě i ve Vatikánu oznámeno navázání diplomatických styků mezi oběma státy. Podpis dohody byl doplněn následujícím prohlášením: ‚Svatý stolec a stát Izrael, naplněny tužbou po dalším rozvíjení vzájemných přátelských vztahů, společně rozhodly o navázání diplomatických styků.‘ Byl to vsuktu historický okamžik, při němž byly jen stěží potlačovány emoce radosti z toho, že již došlo k podpisu. Není pochyb o tom, že jde skutečně o historický moment. Kdo by si při vyhlášení encykliky [sic!; správně má být: koncilní deklarace] ‚*Nostra Aetate*‘, signalizující úvod nového postoje církve k židovskému problému, tehdy dokázal představit, že za necelých třicet let dojde k vzájemné výměně velvyslanců v osobách arcibiskupa Andrea Cordero Lanzy de Montezemolo za Vatikán a Shmmuela Hadasse, narozeného v Argentině polským [židovským] rodičům. Ano, byla to opravdu ‚dlouhá cesta‘ ke stržení poslední zdi, postavené katolickou církví proti židovskému světu, necelých osmdesát let poté, co papež Pius X. anno 1904 mrštil do tváře své ‚ne‘ Theodoru Herzlovi, ‚ne‘ sionismu, ‚ne‘ návratu Židů do domoviny, ‚ne‘ uznání židovského národa, protože jak řekl, ‚*židé neuznali našeho Pána*‘. – Tento dlouhý pochod, jehož zásadní etapy jsou spojeny se jmény papežů Jana XXIII. a Pavla VI., tedy vyústil v normalizaci vztahů, nad níž pociťují uspokojení nejen stát Izrael a Vatikán, ale i židovský národ jako celek. Podpis z 15. června znamená totiž definitivní odvolání slov Pia X., neboť tímto aktem je uznán nejen židovský národ, ale také naprostá legitimita jeho návratu do vlastního státu. Tím padají předsudky a teologické omyly katolické církve, omyly a chyby (od křížových válek přes inkvizici až po historickou odpovědnost za genocidu), o nichž si současný papež přál, aby byly kardinály uznány i bez příslušného apelu. To takříkajíc znamená, že ‚dlouhý pochod‘ ještě neskončil, i když největší kus cesty již máme za sebou“ („*Shalom*“, 28. roč., 30. června 1994, tamuz 5747, č. 6).

Tím je tedy otevřena cesta na Sinaj, k bráně nového věku neboli „nové civilizace lásky“.

Ve stejnou dobu Jan Pavel II. vyjádřil i naději na normalizaci vztahů Vatikánu s Vietnamem a Čínou. To nakonec jen přesně odpovídá přátelským kontaktům, jež během II. vatikánského koncilu udržoval s komunisty, medově sladkému tónu vůči komunismu,¹⁶⁹ který v současnosti obratně skrývá pod demokratický pláštík, stejně jako jeho přátelství s vysoce zasvěceným Gorbačovem, žákem Andropova a archi-

¹⁶⁹ Pius XI. ještě učil: „Komunismus je svou vnitřní podstatou špatný, a nelze připustit, aby někdo, jemuž záleží na záchraně křesťanské a světské kultury, mu pomáhal v jakékoli věci“ („*Divine Redemptoris*“, č. 58).

tektem „osvobození východní Evropy“ i „provizorního rozpadu“ celého Sovětského svazu.¹⁷⁰

Okružní list „Tertio millennio adveniente“

Bez ohledu na pochopitelné protesty jistých kardinálů rozvinul Jan Pavel II. svůj záměr v listu „Tertio millennio adveniente“ z 10. listopadu 1994, v němž tempo „velkého pochodu“ ještě výrazně urychlil.

Vynechme zde prázdné fráze i pravdy, které sloužily pouze k odvedení pozornosti od bludů resp. k uchlácholení skeptiků, a uveďme si zde podstatné z typicky modernistickým slohem napsaného dokumentu, který se samozřejmě týká témat memoranda. Podle Jana Pavla II. se nacházíme v „novém adventu“, ohlašujícím „novou éru“. V tomto „novém adventu“ je třeba pocítit a vyznat „politování a žal nad intolerantními, ba brutálními metodami ve službách pravdy“,¹⁷¹ musíme „uznávat nové evangelium“, usilovat o „nový, dosud neznámý tón“ a opírat se o „ekumenismus, pankřesťanské shromáždění, interreligiózní dialog“, vedoucí k „Sinaji“, a to

¹⁷⁰ Kdo chce porozumět jednosvětové geopolitice ohledně Východní Evropy, tomu vřele doporučuji médii zcela zamlčované dílo, které mu poskytne možnost lepšího chápání problematiky. Má titul *Du nouveau à l'Est, niet!* od autora Huberta Bassota, který v letech 1974-1981 působil v Elysejském paláci jako chargé d'affaires. S využitím anglicky psaných dokumentů přeběhlíka sovětské tajné služby nám autor předkládá vynikající analýzu, náhled do „logiky dialektického systému“ od glasnosti po perestrojku, který vyústil do současné organizace Evropy. Jde o přehled poslední etapy kapitalisticko-marxistického komplotu. Podle našich znalostí se jedná o nejlepší Bassotovu knihu k této otázce. Je možno ji objednat na adrese: Édition Delacroix, B.P. 109, F-35802 Dinard Cedex).

V této souvislosti páter Malachi Martin psal: „Zatímco čekal na jezuitu, svého bývalého zpovědníka a dávného důvěrníka, nechával si Pacelli před svým duševním zrakem znovu projít všechny detaily. Bea toho tolik ví, ví také, co Pacellimu během uplynulých třiceti let připravilo tolik bezesných nocí: sovětská hrozba. Nejen sovětské Rusko, nýbrž sovětizace, tj. možnost naprosté sovětizace západní Evropy. Ne však uchopení moci zbraněmi, nýbrž pomalý a pokojný rozklad křesťanského Západu marxismem. (...) Pacelli dospěl k přesvědčení, že za marxismem a jeho sovětskou verzí stojí forma satanismu. Ve čtyřiceti ze čtyřiačtyřiceti řečí, které pronesl jako papežský nuncius, hřímal budoucí Pius XII. proti Antikristu a varoval své posluchače před gigantickým zápasem, který brzy propukne mezi Satanem a Ježíšem o vládu nad dušemi v Evropě i ve světě. (...) Mýtus o silné Evropě byl mrtvý. Andělské záležitosti zmlkly před sovětským marxismem. Budoucnost neskrývala nic jiného, než pochmurné hrozby. Pacelli byl poražen. Pokud se přidržel tajemství z Fatimy, byly jeho vůdčí ideje o Evropě a světě chybné. Podle všeho bylo nebezpečí propuknutí všeobecné války malé. Nebezpečí bylo mnohem spíše v osudném kompromisu: akceptování marxismu a jeho pronikání do kultury, ideového světa, politiky a hospodářství Evropy“ („Le déclin et la chute de l'Église Romaine“), Ed. Exrgue, 1997, str. 267-271).

¹⁷¹ Svatý Pius X. řekl pravý opak: „Známe až příliš dobře ony temné síly, v nichž bylo vypracováno zákazonosné učení, které ovšem nezmate ty, kdož jasně vidí. Vůdcové Sillonu se mu nedovedli ubránit: nadměrná citlivost a s ní částečně i filosofický mysticismus je pak svedly až k evangeliu, v němž se domnívali vidět pravé evangelium Spasitelovo do té míry, že se odvážili s naším Pánem Ježíšem Kristem jednat s tak bezohlednou důvěrností, a že se pro příbuznost svého ideálu s [francouzskou] revolucí nebáli rouhavě přirovnávat evangelium k revoluci, což nemůže být omlučeno předstíráním, jako by to bylo pouhým chvilkovým vybočením z rozčilené improvizace“ (Pius X., „Lettre sur le Sillon“, 25. 8. 1910).

všechno proto, abychom vybudovali „*novou civilizaci lásky*“, spočívající na „*univerzálních [tj. zednářských] hodnotách míru, solidarity, spravedlnosti a volnosti*“.

„Le Sel de la Terre“ [„Sůl země“] v č. 15 cituje teosofický časopis „Le Lotus Bleu“ [„Modrý lotosový květ“] z roku 1963, v němž stojí prakticky totéž co v listu „Tertio millennio adveniente“. Shoda je tím frapantnější, že vydavatel postavil oba texty vedle sebe.

Abbé Pivert uvádí komentář k apoštolskému listu v „Le Combat de la Foi“ [„Boj víry“] č. 109 takto: „**Necht' nám někdo řekne, jaký je zde rozdíl proti programu zednářů!**“¹⁷²

Shromáždění na hoře Sinaj, na němž si koncem století chtějí dát dostaveníčko „*věřící*“ islámu, členové synagogy i modernisté nové „*pokoncilní církve*“, představuje pro zasvěcence důležitý signál na adresu Velkého stavitele univerza. Bůh, kterého vzývají, není trojjediným Bohem, protože korán Nejsvětější Trojicí pohrdá, Židé zavrhnou skutečného Mesiáše Ježíše Krista,¹⁷³ nová „*pokoncilní církev*“ učí kosmického Krista Teilharda de Chardina a v obětní modlitbě své „*nové mše*“ oslavuje Boha kosmu!

Neuskutečnil snad Jan Pavel II. následující „proroctví“ Eliphase Léviho z 21. ledna 1862?

„Přijde den, kdy Duchem Svatým osvěcený papež prohlásí všechny exkomunikace za zrušené a všechna církevní prokletí za neplatná, kdy všichni křesťané budou sjednoceni v církvi, židé a muslimové jí budou požehnáni a povoláni zpět do jejího lůna. Při zachování pravdy a neporušitelnosti svých dogmat dovolí všem náboženstvím se k ní postupně přibližovat, a obejmeme všechny lidi ve svatém přijímání své lásky a modlitby. Pak už nebudou protestanti. Proti čemu by také měli protestovat? Papež bude skutečným králem religiozního světa a ve všech oblastech světa si bude dělat, co se mu zlíbí.

Je třeba šířením ducha univerzální lásky připravovat příchod tohoto velkého jubilea“ (cit. in: „Initiation et Science“ [„Zasvěcení a věda“] č. 58, červenec/září 1963, str. 43).

„Velké jubileum“ se má slavit na Sinaji. Tato hora symbolizuje Starý zákon, na níž se trojjediný Bůh ještě neprojevil jako takový, kdežto Kristus jej v Novém zákoně vyjevil. Avšak židé a muslimové odmítají jak našeho Pána Ježíše Krista, vtěle-

¹⁷² „My, zednáři tradice, si zde dovoluujeme parafrázovat slovo proslulého státníka a přizpůsobit je okolnostem: katolíci, pravoslavní, protestanti, izraelité, muslimové, hinduisté, buddhisté, volnomyšlenkáři i stoupenci svobodných náboženství – to všechno jsou u nás jenom rodná jména: *příjmení zní zednář*“ (Yves Marsaudon, *L'oecuménisme vu par un franc-maçon de tradition*, 1964).

¹⁷³ Všichni, kdo odmítají Ježíše Krista, tak dělají proto, že nemají Boha za Otce, a odmítáním našeho Pána si uzavírají cestu k Otci. To neříkáme my – toho bychom se nikdy neopovážili –, nýbrž Bůh Syn sám: „*Já jsem cesta, pravda a život; nikdo nepřichází k Otci leč jen skrze mne*“ (J 14,6). „*Kdo nenávidí mne, nenávidí i Otce mého*“ (J 15,23). „*Já a Otec jedno jsme*“ (J 10,30).

nou druhou osobu Nejsvětější Trojice, tak i Nový zákon. *Žádné místo tedy nemohlo být pro takové setkání adekvátnější nežli Sinaj!*¹⁷⁴

S „aggiornamentem“ Jana XXIII. započatá a Pavlem VI. pokračující revoluce tedy za Jana Pavla II. *dospěla do své rozhodující etapy*. Ta je realizací „programu“ velkorabína Elie Benamozegha hlásáním nového náboženství¹⁷⁵ po celém světě, noachitského náboženství, které je „*novou civilizací lásky*“ a jejíž úvod představuje velké jubileum na Sinaji.¹⁷⁶

„Připustí Bůh, aby se šílený projekt uskutečnil? Projekt, podle něž má Církev kajícíně padnout na kolena, postavit oltáře k počtě hereziarchů a v roce 2000 na úpatí Sinaje sehrát předem dohodnutou frašku monoteistických náboženství ‚nového věku‘?“ (Msgre de Castro Mayer, citováno podle „Bonum Certamen“ [„Dobrý boj“], č. 132, str. 4)

Pod vedením Jana Pavla II. tak má být položen „společný základ“ ke zřízení noachitského náboženství, které rabín Benamozegh definoval takto:

„Je pravdou, že jediný Bůh je přítomen v opravdu rozdílných náboženstvích a uctíván rozličnými způsoby, **přesto však v mesiánské epoše zažije duchovní svět sjednocení kultu Boha**“ (A. Pallière, str. 217).

Naproti tomu svatý Pius X. řekl:

„Ještě zvláštnější, a právě tak zarážející jako zarmucující je opovážlivost a lehkomyšlnost lidí, kteří se nazývají katolíky a sní o přeměně společnosti za takových okolností mimo katolickou Církev, sní o zřízení ‚*říše spravedlnosti a lásky*‘ s pomocí lidí, příšlých ze všech stran bez náboženství nebo bez víry, jen když *zapomenou na to, co je dělí*: náboženské a filosofické přesvědčení, a zdůrazní to, co je pojí: ‚*velkodušný idealismus*‘ a mravní síly, jež čerpají ‚*tam, kde mohou*‘. (...) Jaký bude výsledek této společné práce? Fantastická spousta slov, v níž se v pestré směsici a ve svůdném zmatku budou skvět hesla svobody, spravedlnosti, bratrství, lásky, rovnosti i povznesení lidstva, a to vše vybudováno na falešně chápaném pojmu lidské důstojnosti. Výsledkem této práce může být jenom demokracie, která není katolická, ani protestantská, ani židovská, náboženství, jež je všeobecnější než katolické a které všechny lidi spojuje v ‚*říši Boha*‘. Nepracuje se pro Církev, pracuje se pro lidstvo! *To je*

¹⁷⁴ Před 3 500 lety předal Bůh na Sinaji Mojžíšovi desatero přikázání, v roce 2000 tam má být vyhlášeno deset přikázání Satana.

¹⁷⁵ Zasvěcenec Roca vyjadřuje prakticky stejnou myšlenku: „Bude nové náboženství, **nové dogma**, nový rituál i nové kněžstvo, jehož vztah ke svržené církvi bude stejný, jako vztah katolické církve ke své zemřelé matce“ („Fin de l’Ancien Monde, str. 373). „Jakmile bude každému zjevné, že nový papež vychází ze starého řádu... pak logicky staré papežství a staré kněžství dobrovolně ustoupí pontifikátu a kněžím budoucnosti – obrácení a změnění ohledně organizace planety ve světle evangelia“ („*Glorieux Centenaire*“, str. 447).

¹⁷⁶ Není to snad realizace oné strategie, kterou 13. ledna 1489 doporučil Velký sanhedrin v Konstantinopoli arleskému velkorabínu Chamorovi: „Staňte se křesťany, ale zachovávejte Mojžíšův zákon; udělejte ze svých dětí kanovníky a biskupy, kteří zničí církev. Tak můžete, dnes ponížení, vystoupit až na samý vrchol moci.“ – Pravost tohoto dokumentu (tzv. Toledského dopisu) nebyla nikdy zpochybňována. Finančník James de Rothschild jej roku 1810 publikoval ve svém časopisu „Études Juives“ (informace převzata z „Bonum Certamen“, č. 132, str. 3).

organizovaná apostasie“ („Lettre sur le Sillon“ [„Apoštolský list o hnutí Sillon“], str. 38-40).

Jan Pavel II. se nám už jasně rýsuje jako významný průkopník noachitského náboženství a tedy apostasie.¹⁷⁷ Noachitské náboženství není dnes nic jiného než náboženství zednářstva.¹⁷⁸ Brazilský biskup roku 1871 psal:

„Zednářstvo, říká jeho tiskový orgán v Brazílii, je velkým chrámem, který jako kdysi Řím poskytuje právo hosta všem bohům, kteří všichni dohromady dávají jednoho Boha.“¹⁷⁹

Zednářské náboženství může triumfovat pouze na troskách katolicismu. – Přesně to obsahuje luciferský program, který „chce“ dnešní Řím uskutečňovat přes Assisi až po horu Sinaj v roce 2000.¹⁸⁰

Zasvěcenec Roca psal:

„Křesťanstvo nechce budovat pagodu, nýbrž univerzální kult, zahrnující všechna náboženství.“ – „Nové, vznešenější, hlubší, opravdovější a skutečně univerzalistické křesťanství, absolutně encyklopedické. ... Univerzální kult, zahrnující všechna náboženství, kde Bůh bude lidstvem, které je v mých očích sloučeno s Kristem, a je tedy celým univerzem“ (kosmickým Kristem Teilharda de Chardin!) (Roca, „Glorieux centenaire“ [„Přeslavné sté výročí“], str. 77, 525, 528).

Velkorabín z Livorna neříká nic jiného:

„Monoteismus může být univerzální pod následující podmínkou: Jednota v rozdílnosti a rozdílnost v jednotě. Taková rozmanitost forem bude jednou nezávisle na vnější jednotě, jíž je podřízena, sama ve svém úhrnu představovat

¹⁷⁷ Nepřítel na tomto projektu pracuje už dlouho, neboť Pavel VI. ve svém projevu 9. 8. 1970 ohledně události na Blízkém východě prohlásil: „Do konfliktu jsou zapleteny tři etnicko-religiózní výrazové formy, uznávající jediného a pravého Boha: hebrejský národ, islámský lid a v jejich středu po celém světě rozšíření křesťané. Jedná se o tři výrazové formy, vyznávající identický monoteismus na tři nejautentičtější, nejstarší, nejhistoričtější a dokonce nejtvrdošíjnější způsoby. Není snad možné, aby Boží jméno samo namísto nesmiřitelných protikladů nastolilo pocit vzájemného respektu a pokojné koexistence? Nemohlo by odvolání na téhož Boha bez teologických sporů být jednoho dne tak zřejmé, aby vedlo k tak obtížnému a tak potřebnému zjištění, že jsme synové téhož Boha a tedy i všichni bratři?“ (Doc. Cath. 1970, str. 759). – Jan Pavel II. tento postoj ještě posílil: „...[katolický deník] ‚La Croix‘ v článku s titulkem ‚Alláh je veliký také ve Vatikánu‘ píše: ‚... Poprvé zazněla v samém srdci Vatikánu modlitba k Alláhovi v přítomnosti papeže i představitelů všech náboženství‘“ („Fideliter“ číslo 103, str. 64).

¹⁷⁸ Připomeňme si, že vysoký zasvěcenec rytíř De Ramsay prohlásil: „Zednářstvo není ničím jiným než vzkříšením noachitského náboženství patriarchy Noema, náboženství, které je starší než všechna dogmata a umožňuje překonávat rozdíly i protiklady mezi konfesemi.“

¹⁷⁹ „Pelikan“, tiskový orgán zednářstva v brazilském Pará, cit. msgre Antoine de Macedo Costou, biskupem v Grand Pará, *Poučení o zednářstvu z morálního, náboženského a společenského aspektu*, 1871, cit. podle pátera Deschamps, *Les sociétés secrètes*, 1881, díl 2, str. 22.

¹⁸⁰ Msgre Delassus to velice dobře rozpoznal. Jako podtitul svého mistrovského díla *La Conjuración Antichrétienne* [Protikřesťanské spiknutí] si dobře zvolil *Le Temple maçonnique voulant s'élever sur les ruines de l'Église Catholique* [Zednářský chrám se chce pozdvihnout na troskách katolické Církve].

univerzální náboženství“ (Elie Benamozegh, str. 369). „Co bylo řečeno o užívání pohanských jmen, nelze lépe shrnout než odkazem na princip kabalistů, podle něhož se ve všech božstvech, o nichž je řeč v Písmu, skrývá jiskra svatosti“ (Benamozegh, str. 119-120).

„Symbol“ světového dne mládeže¹⁸¹

Robert-Hugh Benson, ke katolictví obrácený syn hlavy anglikánské církve, který byl informován o komplotu proti katolické Církvi, začátkem 20. století napsal následující řádky:

„... Nesmí se zapomínat, že na rozdíl od všeobecného očekávání je humanismus schopen stát se sám organizovaným náboženstvím, a to i vzdor svému popírání nadpřirozena. Spojil se s panteismem a pod vedením zednářstva si zřídil obřady, které stále rozvíjí, a má také své krédo: ‚Člověk je Bohem‘ etc. Tím byl schopen utišit hlad religiózních duší účinnou a skutečnou potravou; také on má svoji ideální stránku, přestože nevyžaduje spirituální schopnosti. A pak jsou tito lidé všech církví k dispozici – kromě několika kaplí, které nám velkomyslně ponechali –, a ve všech zemích se začíná *povzbuzováním k povznesení srdcí*, ale *bez lásky k Bohu*. (...) Pak už *mohou své symboly podle chuti stavět do popředí*, zatímco naše jsou zakazovány! Jsem toho názoru, že se jejich doktrína během deseti let bude pomocí zákona etablovat v celé Evropě“ (Robert-Hugh Benson, „Le Maître de la Terre“ [„Pán světa“], 24. vyd., Perrin et Cie. 1916, str. 10).¹⁸²

Některé ze zde probíraných bodů jsou jistě velice aktuální, ale co je přesně symbolem noachismu? Odpoví nám apostata A. Pallière:

„Ptáte se, kde se nachází kodex noachitského zákona, tohoto univerzálního náboženství, u něhož se jedná o skutečný katolicismus? Předně připustíte, že kdyby takový kodex neexistoval, dopustil by se Bůh příkoří tím, že by jej nevytvořil (...) Tato slavnostní smlouva Boha s Noem a jeho potomstvem je (...) smlouva potvrzená Boží přísahou a *duhou* jako zárukou jejího věčného trvání...“ (A. Pallière, str. 140-141).

Duha je tedy symbolem noachitského náboženství. Připomeňme si, že 29. června 1997 v rámci pořadu „Zone interdite“ [„Zakázaná zóna“] byla vysílána reportáž o světovém dni mládeže pod názvem „Les habits neufs de l'Église“ [„Nový šat církve“]. Ohledně nadcházející návštěvy Jana Pavla II. v polovině srpna ve Francii bylo oznámeno, že *mešní roucha duchovních pokoncilní sekty navrhl módní tvůrce a bývalý zuřivý maoista Castel Bajac!*

¹⁸¹ Zednář Franklin D. Roosevelt řekl: „Kdykoli se něco stane, můžete si být jistý, že jde o součást plánu.“

¹⁸² Pozn. německého překl.: Německé vydání tohoto důležitého díla je – nebo ještě přinejmenším v roce 2003 bylo – k dostání v knihkupectvích pod titulem *Der Herr der Welt*.

A bylo tomu tak. Na mešních oděvech pro světový den mládeže se skvěl ve středu černý kříž na pozadí duhového spektra!¹⁸³ Na monstranci pro „pokoncilní mše“ z ‚atelieru Cristofle‘ je půlměsíc s hvězdou, přečnávající přes malý kříž! – To byly přirozeně symboly monoteistických náboženství, jež se mají shledat na Sinaji a uctít Velkého architekta univerza, kterého Jan Pavel II. nazývá „božstvem“. Ve svém ekumenickém deliriu akceptovali odpadlí biskupové dokonce i muslimské „klapačky“ k šíření evangelia rozhlasem! Také publicista světového mládežnického kongresu, pan Lévy, jinak hlava představenstva obří reklamní agentury ‚Publicis‘, rád přispěl k úspěchu zasedání.

„Civilizace lásky“ Jana Pavla II. a „globální civilizace“ zednářů

Janem Pavlem II. vytvářený a podporovaný noachismus bude náboženstvím světové vlády.

23. července 1963 citoval ‚Le Figaro‘ následující slova Andreje Sacharova [židovského fyzika a budoucí disidentskou hvězdu], který se tehdy ještě v Moskvě těšil uznání: „*Čím silnější bude sblížování mezi USA a SSSR, tím jasněji se bude ukazovat, že má kolem roku 2000 vést k vytvoření světové vlády.*“

Americký časopis ‚The McAlvany Intelligence Advisor‘ [‚McAlvanyho rádce o zákulisí‘] z února 1996 informoval o podivuhodném shromáždění:

„Ve dnech 27. září až 1. října 1995 pořádal Michail Gorbačov v San Franciscu fórum o ‚stavu světa‘. Konference měla za cíl vytvořit ‚přechod‘ k novému světovému řádu. Zúčastnila se jí elita pozvaných osob, které sám Gorbačov označil za ‚světoobčany‘.“

Skutečně také byla zaznamenána přítomnost 141 úřadujících a 59 bývalých šéfů států nebo vlád. Gorbačov před osvícenými účastníky konference oznámil, že toto „historické setkání“ bude „úvodem k několikaletému procesu, který dosáhne vrcholu v roce 2000, a má za cíl formulovat základní priority, hodnoty a nezbytné akce k utváření naší společné budoucnosti“. Následně pak přítomné ujistil, že „sblížování“ mezi tržně a socialisticky orientovanými zeměmi vytvoří „nový řád“. Pak ještě dodal: „Hledání nového modelu musí být syntézou věcí, které lidi, země a národy vždy spojují, místo aby je rozdělovaly.“ – Konferencí přijatá závěrečná rezoluce končí takto: „*Jsmo připraveni účastnit se zrození první globální civilizace.*“

Osobnosti, jež se přihlásily o slovo a které je třeba označit za ‚radu moudrých‘, podaly v tomto duchu dva důležité návrhy: Těsně před svým zavedením stojící světové náboženství má zaujmout místo křesťanství, a národní suverenita států má být odstraněna.¹⁸⁴ Ohledně světového náboženství požadovala shromážděná elita nový model univerzálních světových hodnot.

¹⁸³ Vlajek, mešních rouch atd. v *barvách duhy* již pokoncilní sekta použila častokrát, např. při interreligiózním shromáždění v Miláně 19.-22. září 1993.

¹⁸⁴ P. Virion ve své knize *Mystère d'iniquité* píše: „Roca, který měl velmi blízko k ‚mudrcům‘, naráží na úděs vzbuzující tajemství, které již znali Stanislas de Guaita a Saint-Yves d'Alveydre: ‚V budoucnu bude veden útok na římskou církev a současně se zmocníme nejvyšších tajných společností k instalování ‚nového světového řádu‘“ (str. 34). – „Je zde komplot, který se rozvíjí

Ve zmíněném „McAlvany Intelligence Advisor“ citovaný spis „Understanding the times“ [„Porozumět době“] Johna Stormera konstatuje:

„Gorbačov a globalizující socialisté, kteří byli v minulosti nenapravitelnými ateisty a materialisty, pragmaticky pochopili, že čirý ateismus nikdy nebude většině Američanů po chuti, protože si vždy uchovávali jistou víru v Boha. Nejnověji se proto snažili svůj materialismus (představující základní aspekt komunismu) sloučit s východními náboženstvími (která vzhledem ke svému ‚kosmickému humanismu‘ stavějí člověka na místo Boha), což jim umožňuje přizpůsobit se téměř všem věroučným směrům nebo náboženstvím, případně je do sebe pojmout).“

Gorbačov pak italskému novináři vysvětlil důvody, které jej přiměly svolat osobně do Milána shromáždění všech nositelů Nobelovy ceny za mír¹⁸⁵ od Kissingera po Wałęsu.¹⁸⁶

„Abych prokázal čest pravdě, myšlenka nepochází ode mě, nýbrž od mých italských přátel, zvláště z početných katolických kruhů. S nadšením jsem se ovšem myšlenky chopil a věřím, že po shromáždění všech konfesí a náboženství, které se v Miláně konalo roku 1993, je toto město vhodným místem k setkání za ‚*mír a solidaritu*‘ nositelů Nobelovy ceny [za mír]“ („L’Avvenire“ [„Budoucnost“], deník italské biskupské konference, 15. 11. 1995).

Již pouhý den po tomto prohlášení listu „L’Avvenire“ se Gorbačov soukromě setkal s Janem Pavlem II. ve Vatikánu. Není pochyb o tom, že oba tito muži, kteří se podle papežových slov již tak dlouho a dobře znají,¹⁸⁷ se radili o kursu, nabraném ohledně roku 2000.

V oběžníku „Contre-Réforme Catholique“ [„Katolická protireformace“] č. 328 z prosince 1996 se říká:

„V těsné spolupráci sledují Vatikán i Gorbačovova nadace chiméru světového míru: ekumenická setkání a jednosvětová fóra následují jedno za druhým, duch Assisi je totožný se světovým náboženstvím, roční etapy sanfranciského ‚*víceletého plánu*‘ a ‚*civilizace lásky*‘ se překrývají s Gorbačovem vyhlášenou ‚*novou globální civilizací*‘.

Jak zdůraznil Jan Pavel II. v apoštolském listu ‚*Tertio millennio adveniente*‘ (č. 52), bude v roce 2000 ‚předně nezbytné chopit se naléhavého téma civilizační krize, jež se projevuje především na Západě, který technologicky značně pokročil, avšak duchovně poklesl, protože zapomněl na Boha nebo jej odsunul kamsi na okraj. Na civilizační krizi je třeba odpovědět civilizací lás-

pod pláštíkem ekumenismu. ... Cíl tohoto komplotu rozpoznal apostata Roca velice jasně v diktatuře synarchie nad inteligencí, srovnatelné s překvapivým vítězstvím tří stovek Gedeonových vojáků“ (*Glorieux Centenaire*, str. 370).

¹⁸⁵ Nobelova cena míru byla dosud udělena 25 zednářům!

¹⁸⁶ Wałęsa vždy byl a je komunistický agent. Pierre de Villemarest v časopisu „Monde et Vie“ dokonce zveřejnil číslo jeho členské legitimace v komunistické straně.

¹⁸⁷ O této „staré známosti“ informoval abbé Mouraux v „Bonum Certamen“, č. 129, str. 3.

ky,¹⁸⁸ spočívající na univerzálních hodnotách míru, solidarity, spravedlnosti a svobody,¹⁸⁹ jejichž plné uskutečnění nalezly v Kristu. ‘Křesťanství, které není ničím jiným, než spirituální animací univerzální demokracie...!’“

Uvedeme si zde ještě doklad skutečnosti, že Jan Pavel II. a realizátoři zednářského plánu na zřízení protikřesťanského nového řádu jsou spolu dávno na jedné lodi.

Ostatně na to upozornili sami nepřátelé Církve: „Židovští historici datují počátek emancipace – nové éry – do roku 1783. Tehdy publikoval Moses Mendelssohn knihu ‚Jeruzalém‘. Jeho dílo značí začátek židovského liberalismu, zbaveného rabínského poručnictví. Mendelssohn dává fanatickým tmářstvím obklopeným, zastrašeným a odvahy zbaveným Židům tušit novou Evropu, podle všeho navždy zbavenou okovů středověkého barbarství“ (J. Jéhouda, str. 27).

Jan Pavel II. řekl později totéž:

„Zde je důvod, proč mně právě při četbě ‚Znamení doby‘ připadlo ve světle lidské i křesťanské solidarity tak důležité a naléhavé neohroženě pokračovat ve výstavbě nové Evropy, související s oněmi ideály, kterými byli v nedávné minulosti prodchnuti a vedeni nejvyšší státníci jako Alcide de Gaspari v Itálii, Konrád Adenauer v Německu a Maurice Schumann ve Francii [sic! – správně: Robert Schuman], což z nich udělalo otce současné Evropy...“ („L’Osservatore Romano“, 13. 1. 1994, projev k italským biskupům).

Uvedme si ještě další citát:

„*Jsem s vámi*‘... On (Ježíš Kristus) vás vyzývá nebát se. Nabádá vás udělat ze starého kontinentu novou realitu, která by ve své různosti nebyla synonymem protikladů a konfliktů, nýbrž vzájemného komplementárního obohacování a výměny. Vyzývá vás založit jistotu bezpečí nikoli na síle zbraní, které maří život a bratrské soužití národů, nýbrž hledat volnost, pravdu a lásku, jež skutečně osvobozují a umožňují společnou výstavbu nového světa. Nabádá vás stát se *novými bytostmi pro nové lidstvo*“ (výťah z projevu při požehnání „Urbi et Orbi“, Velikonoce 1992).

¹⁸⁸ Janem Pavlem II. vyhlášená ‚civilizace lásky‘ je ve skutečnosti oním ‚budoucím městem‘, před nímž varoval papež Lev XIII. – Páter Virion píše: „Nový věk, budoucí město, do něhož jsme naháněni, je tím, co svatý Augustin a jím inspirovaný Lev XIII. v encyklice ‚Humanum genus‘ nazývají Satanovým městem. Je to nová církev, vznikající proticírkev, která ovšem jako taková má představovat pravé křesťanství, zatímco římská Církev se označuje za doupě Antikrista a má být zasvěcena zkáze. Tak vypadá podstata subverze“ (P. Virion, *Le Nouvel Ordre du Monde*, str. 104).

¹⁸⁹ Velmistr rakouské velkolóže Kurt Baresch ve své již zde citované knize *Die katholische Kirche und die Freimaurerei* píše: „Jejich cílem [zednářů] je tolerance, humanita a lidská [bratrská] láska. Jejich představy směřují ke spravedlnosti a lidské důstojnosti. Takové jsou podle Lesinga požadavky čisté lidskosti“ (str. 11). A pokračuje: „Zednářstvo požaduje, aby se lidé vzájemně respektovali, chápali a milovali překročením bariér národnosti, třídy, rasy a náboženství, a aby požadovali pro všechny svobodu myšlení a stejná práva“ (str. 20). – Máme zde před sebou důkaz, že komunismus je čirým produktem zednářstva a že Gorbačovovy pletichy jsou nezbytně koordinovány a schvalovány společně s intrikami Jana Pavla II. K tomu účelu byl vyhlédnut rok 2000 (jubileum, setkání na Sinaji).

O výstavbě nového světa jsme zde již podrobně promluvili. V posledním citátu je nejzávažnější bod, který bychom chtěli zdůraznit; **Jan Pavel II. totiž podsouvá našemu Pánu nabádání k výstavbě světa podle zednářských a tedy protikřesťanských zásad! Zneužívá Ježíše Krista k vytýčení cesty novému světu.** Říká to ostatně zcela nepokrytě: „... *Jsme jaksi svoláni před Krista, krále univerza. On není králem ve světském smyslu slova (sic!), nýbrž suverénně kraluje skrze pravdu, již vydal svědectví*“ („L'Osservatore Romano“, 21. 11. 1994).

Jak uvést do souladu slova Jana Pavla II. s následujícími verši breviáře:

„Ničemný dav pokřikuje:
„Nechceme kralování Krista,
my však Tě nadšeně pozdravujeme
jako nejvyššího krále celého světa.“
„Nechť Ti vůdci národů,
prokazují veřejně úctu,
Učitelé a soudci ať Ti holdují,
i Tebou vyřčeným zákonům.
Tobě oddány, nechť se skví
královské insignie;
vlast i občana dům,
si podřídí něžným žezlem“

(z hymny Krista Krále).¹⁹⁰ Wojtylův předchůdce Pavel VI. mu tuto překážku odklidil z cesty: v jím zavedené reformě breviáře byly totiž tyto verše zkrátka a dobře vyškrtuty!

IV. kapitola

**„Nechť klérus pochoduje pod naší vlajkou, a přitom ať si dál myslí,
že následuje korouhev apoštolských klíčů“ (Nubius)**

„Postavit lidská práva na místo Božích zákonů, místo království Stvořitele postavit onu humanitu, jež je nejvyšším cílem tajných společností (kniha I, kapitola 1), který sledují za všech situací a ve všech vládních formách. Aby toho dosáhly, musejí upřít legitimitu všem vládám, a s nimi také všem dobrým národním tradicím. Musejí podvrátit základy společenského řádu jako takového. A protože pravdy jak religiózní, tak i společenské nejsou čirými idejemi, nýbrž jsou na této zemi vtěleny do hmatatelných institucí, útočí sekty kvůli

¹⁹⁰ Pozn. němec. překl.: Co možná doslovný překlad z latiny; pro srovnání originální text (2., 6. a 7. sloka nešporní hymny na svátek Krista Krále): „Scelestia turba clamitat / regnare Christum nolumus; / te nos ovantes omnium / regem supremum dicimus.“ – „Te nationum praesides / honore tollant publico, / colant magistri, iudices, / leges et artes exprimant.“ – „Submissa regum fulgeant / tibi dicata insignia: / mitique sceptro patriam / domosque subde civium.“

uskutečnění svého nejvyššího cíle na katolickou Církev, která je nejen hlavním nástrojem království Boha na zemi, nýbrž také strážkyní čistě přirozeného řádu. Především chtějí vést úder proti Svatému stolci, který je zárukou, že katolická Církev nikdy neklesne na úroveň třeba pravoslavné nebo anglikánské církve. ... Kdyby měl mít takový plán úspěch, pak by se revoluce skutečně stala pánem na zemi a vláda Satana by nahradila Ježíše Krista...“ (páter Deschamps, CI a CVII)

Cílem tajných společností nebyl pouze „úder“ proti Svatému stolci, nýbrž jeho dobytí. Potvrzuje to následující, již zde částečně citovaný výťah z „Tajných pokynů Vysoké Venty“:

„Alexandr VI. by nebyl býval vhodný, protože se v religiózních otázkách nikdy nemýlil. Naproti tomu Klement XIV. by byl od hlavy až k patě náš člověk. Borgia [Alexandr VI.] byl proklínán všemi filozofy i bezvěrci, a této pověsti děkoval za důraz, s jakým obhajoval církev. (Naproti tomu) Ganganelli [Klement XIV.] se zcela vydal do rukou ministrům francouzských Bourbonů, kteří mu naháněli strach nevěřícími, obdivujícími jeho toleranci, a Ganganelli se (v očích filozofů) stal velkým papežem. A přibližně takového potřebujeme, i když to zatím ještě není možné. Touto cestou bychom mohli spolehlivěji zahájit útok proti církvi, než pamflety našich bratří z Francie nebo dokonce zlatem Anglie. Chcete znát důvod? Pokud budeme mít *něco* takového, nepotřebujeme už Hannibalův ocet,¹⁹¹ nepotřebujeme střelný prach ani armádu k rozbití skály, na níž Bůh vystavěl svoji církev. Pak by se totiž malíček nástupce svatého Petra podílel na komplotu, a tento malíček má v křížovém tažení větší cenu než všechny zjevy křesťanství včetně kladiva Urbana II. nebo svatého Bernarda“ (cit. msgr Delassus, str. 197).

A jak to teprve vypadá dnes, kdy zednáři mají nejen pouhý „malíček“, nýbrž celou osobu?

Koncilní revoluce a bojové síly: dva kruhy

Historie nás učí, že každá revoluce vychází z boje dvou různých skupin. S odvoláním na (chybnou) analýzu dějinných skutečností rozvinul Hegel teorii revoluční dialektiky, která byla později Marxem propracována a Leninem přeměněna v praxi.

Zmíněná dialektika revolucionářům mimo jiné ukládá kontrolovat opozici, ba dokonce ji uměle vyvolávat k nalákání reakcionářů a tím k jejich zablokování. Takto se na dálku zamezí řízenému odporu, který je připraven realizovat podmínky, jež uložil Bůh ke zřízení vlády Našeho Pána nad společností. Taková satanská taktika bohužel vede k tomu, že se čestní lidé nechají zatáhnout do falešného boje, což má za následek rozkol v táboře, k němuž se domnívají náležet, takže nelze účinně obhajovat pravdu. Vzhledem k takovému rozkolu a se znalostí principu „pravda

¹⁹¹ Narážka na pověstnou zprávu historika Livia (XXI, 37), podle níž Hannibalovi vojáci při přechodu Alp odstraňovali překážející skály tím, že je rozpalovali ohněm a polévali octem; pozn. překl.

sjednocuje, blud rozděluje“ pak už není těžké vytušit skutečného původce zmíněné dialektiky: je jím ďábel, Lucifer, velký rozkolník všech věků, Satan!

Takto funguje revoluční systém, a liberální katolíci se bohužel vždy stavěli na jeho stranu, což z nich dělá nebezpečné a zřejmé nepřátele.¹⁹² – Neoznačil ostatně svatý Pius X. nejhorší odpůrce Církve za „syny“ liberálů?

Připomeňme si známý výrok kardinála Suenense: „*II. vatikánský koncil byl rokem 1789 v Církvi.*“ – Tato koncilní revoluce, která umožnila průnik revolučních principů do tradiční církevní struktury, pak vedla ke zrodu nové církve,¹⁹³ kterou sami modernisté nazývají „pokoncilní církvi“.

V současnosti Janem Pavlem II. vedená nová „pokoncilní církev“ skutečně přeměňuje program nepřátel Církve v činy. Konkrétněji jde o zavádění nábožen-

¹⁹² Alespoň jeden příklad za všechny: když pak vzniklo křesťansko-demokraticky orientované politické hnutí MRP, postavili se jeho vůdci na pozice Lammenaise, Lacordaireho, Montalemberta etc. Pius XII. pranýřoval tyto křesťanské demokraty spolu s těmi, „kdo ukazují dvojí svědomí tvrzením, že zůstávají členy křesťanského společenství (...), ale současně slouží jako pomocné jednotky v bojích popíračů Boha“, protože „taková duplicita resp. rozpolcenost v sobě skrývá nebezpečí, že se dříve či později stanou rakovinným nádorem na těle křesťanstva“ (projev z 2. 6. 1948).

¹⁹³ V brožuře *La mission demeure et change* z 12. října 1997 publikovala skupina duchovních pod názvem „*Annecy-Regards*“ dokument, z něhož si zde uvedeme následující pasáže: „Nejprve se musíme podívat na cestu, kterou katolická Církev nastoupila již před několika desetiletími, a zvláště v šedesátých letech. Od roku 1964, kdy Pavel VI. v tehdy proslulé, ale dnes jen málo všímané encyklice ‚*Ecclesiam Suam*‘, označil katolickou Církev za *dialog*: za dialog uvnitř sebe samé, za dialog mezi katolíky, za dialog s věřícími ostatních křesťanských konfesí (protestanty, pravoslavnými...), za dialog s příslušníky ostatních náboženství (židy, muslimy, buddhisty), za interreligiózní dialog, za dialog s moderním světem (se všemi lidmi: lhostejnými, nevěřícími). ... Dodnes si snad dostatečně neuvědomujeme závažnost tohoto vývoje: přechod od Církve, jež se dříve snažila dominovat, k církvi, která pohlíží na ostatní shovívavě a vede se všemi dialog.“

Z Církve, která byla ve středu všeho, se stala **církvi mezi mnoha ostatními** (ekumenismus a interreligiózní dialog). Evoluce skupiny ‚*Annecy-Regards*‘ se podle všeho připojila k této globální evoluci, aby se *zakořenila v realitě současného světa*. Týká se to samozřejmě rozšíření skupiny a ještě více jejího konceptu. [Annecy je francouzské město poblíž švýcarské hranice a bylo dočasně místem působení sv. Františka Saleského.]

Globální evoluce Církve byla jednak uspišena evolucí našich společností i mentality, jednak dlouhou sérií postojů a dokumentů II. vatikánského koncilu i encyklikou Jana Pavla II. ‚*Redemptoris missio*‘ až po to, co se obvykle nazývá ‚*Dagensova zpráva*‘, tedy dokument francouzského episkopátu, z něhož si ocitujeme několik pasáží: ‚Bez váhání se jako katolíci připojujeme ke kulturnímu a institučnímu kontextu dneška, který je jmenovitě charakterizován individualismem a principem laicity. Odmítáme nostalgickou touhu po minulých časech, kdy byl nesporně platný princip autority. Nesníme o nemožném návratu k tomu, co se nazývalo křesťanstvím. V kontextu dnešní společnosti chceme uskutečňovat sílu příkazu evangelia, aniž bychom zapomínali, že toto evangelium je schopno zpochybnit řád světa i společnosti, pokud by takový řád nabyl nelidských rysů. Krátce řečeno soudíme, že dnešní doba není nepřívětivější hlásání evangelia, než minulé časy. Kritická situace, jakou je ta naše, nás podněcuje k návratu ke zdrojům naší víry a k větší radikálnosti jako učedníků a svědků Ježíše Krista. ... Buďme křesťany tam, kde jsme, v této společnosti, která je naší, a potvrďme tím sílu evangelia a mládí církve, naší církve a naší víry!‘ (podepsán:) Hyacinthe Vulliez.“

ství humanity, noachitského náboženství. Jak jsme viděli, je její triumf „prorokován“ na konec 20. století na Sinaji.

Anglické vydání knihy Roberta-Hugh Bensona „Pán světa“ (z roku 1916; první bylo 1903) je opatřeno mimořádně pozoruhodnou „poznámkou vydavatele“. Říká se v ní, že „Pán světa“ je „podobností k názorné ukázce religiózní krize, pokud potvrzují dvě současné fronty..., což nevyhnutelně povede k vytvoření dvou protichůdných táborů *katolicismu* a *humanitářství*, které z obou stran jistě dostanou podobu právního boje s hrozbou krveprolití pro poraženou stranu“ (str. 5).

Rovněž luciferisté předpověděli, že revoluce v Církvi vyvolá protiklad mezi dvěma tábory, totiž mezi apoštolskou tradicí, jejíž představitelé jsou označováni za „zpátečníky“, „ultramontány“, „integristy“¹⁹⁴ nebo „tradicionalisty“¹⁹⁵ přestože jde jednoduše o katolíky, a mezi „progresisty“, jimiž se myslí humanisté. Poté, co zasvěcený Roca vyjevil, jakého druhu bude II. vatikánský koncil, popsal zmíněný tábor. Před více než sto lety „prorokoval“:

„V tomto okamžiku tvoří (katolíci) kruh, uprostřed rozlomený, a z každé části se vytvoří jiný kruh. K takovému rozštěpení dojde; bude zde kruh zpátečníků a kruh modernistů (progresistů)“ („Le Glorieux Centenaire“ [„Přeslavné sté výročí“], str. 452).

Podle něj a tedy i podle proticírkve, jejímž je zde mluvčím, musela koncilní revoluce nezbytně vyvolat reakci, a ta pak také po II. vatikánském koncilu skutečně nastala.

Nová pokoncilní „církev“ zase musela podle revoluční logiky nejen založit nové náboženství humanity, ale také vyřadit reakci nebo ji alespoň odsunout na neškodnou vedlejší kolej. Stručně řečeno „kruh modernistů“ musí „kruh zpátečníků“ kontrolovat, zneutralizovat a zneškodnit... V této souvislosti je velice poučné svědectví pátera Kněžského bratrstva Pia X., abbé Bouchacourta, který se odebral do pařížského ordinátu vyžádat si „kostel nebo kapli na pravém břehu [Seiny]“:

„Poté mě msgre Vingt-Trois informoval o příležitosti k užívání tridentského misálu, který kardinál Lustiger povolil v diecézi, načež následovala doporučení, která dal papež čtyřem členům bratrstva bezprostředně po biskupském svěcení skrze msgre Lefebvra. Msgre Vingt-Trois mně upřesnil, že všechna povolení jsou časově omezená. Cílem, který si Svatý Otec spolu s kardinálem stanovil, je získat všechny ‚tradici věrné‘ katolíky pro církevní obraz II. vatikánského koncilu a pro přijetí nového misálu. ... Zeptal jsem se: ‚A do kdy budou platit povolení?‘ Odvětil: ‚Do vymření (!! s tímto obřadem spojených katolíků.‘ Jak povzbudivé! Takto vycházejí na světlo záměry římských a die-

¹⁹⁴ Podívejme se na význam výrazu „integrický“ v řeči zednářů: „Pokud jde o tyto katolíky, kteří jsou důvěřivými stoupenci učení Ježíše i všech papežů se svým rozumem a vírou, jsou to ‚integristé‘! ... Nesmiřitelní protivníci jakékoli svobody, každé formy osvobození člověka, neodlučně spojení s minulostí, plnou nespravedlností a strastí“ (Marcel Clément v „L’Homme Nouveau“ ze 16. 9. 1973, kde je citováno z knihy *La politique des franc-maçons* Jacquese Mitterranda.

¹⁹⁵ Svatý Pius X. dal tomu slovu své požehnání: „Skutečnými přáteli národa nejsou ani revoluční, ani novotáři, nýbrž tradicionalisté“ („Lettre sur Sillon“, 1910).

cezních autorit. ... Nemůžeme tedy od nich nic čekat. Přejí si smrt tradice, chtějí její vymření“ („Bulletin de Sainte-Germaine“ [„Bulletin ze Sainte-Germaine“], 17. pařížský obvod, č. 82, únor 1997).

Začlenění části kruhu „zpátečníků“

Jak již objasnil Lenin, musejí revolucionáři v zájmu naprostého triumfu kontrolovat svou podvratnou prací vyvolanou reakci. Z tohoto zorného úhlu je srozumitelné, proč Jan Pavel II. sice v letech 1984 a 1988 povolil sloužení tridentské mše, ale vázal je na několik podmínek, z nichž nejdůležitější bylo **uznání zákonnosti koncilu a jeho reforem**. A další podmínkou bylo „*nestýkat se s těmi*“ („*non habere ullam partem*“), kdož odmítají II. vatikánský koncil a „*novou mši*“,¹⁹⁶ tzn. se „*zpátečníky*“, kteří ještě věří „*staré pravdě*“. – **Zachování skutečné mše je tedy daní za uznání zákonnosti koncilní revoluce. Nebyla snad stejná taktika použita již za Francouzské revoluce, kdy se dovolovalo sloužit svatou mši kněžím, kteří od přísahli věrnost revoluční vládě?** – Ostatně kardinál Suenens to řekl naprosto jasně: „*II. vatikánský koncil byl rokem 1789 v Církvi.*“

Mnozí výše zmíněnou podmínku akceptovali a se svolením nové „*pokoncilní církve*“ založili „*Bratrstvo svatého Petra*“, „*Dílo Krista Krále*“ v italském Griciglianu, klášter v *Le Barroux*, klášter *Saint-Vincent Ferrier*, „*Opus Mariae*“ atd. Tímto způsobem byla absorbována část „*kruhu zpátečníků*“.

Reakce další části „kruhu zpátečníků“

Ostatní se však i nadále odmítali podříditi těmto podmínkám. Jejich vlajkovou lodí se stal „*zpátečník*“ msgre Lefebvre a odmítl nejen Vatikánem uložené podmínky, nýbrž i veřejně vyjádřil pochybnosti o legitimitě koncilní autority. Ve velikonočním kázání roku 1986 v Ecône řekl:

„... Stojíme skutečně před závažným dilema, dokonce před velice závažným, jaké podle mých vědomostí dosud v Církvi ještě nebylo: držitel Petrova stolce se podílí na uctívání falešného Boha. Nemyslím si, že by se to už někdy v Církvi vyskytlo. ... Jaké důsledky budeme muset rychle vyvodit vzhledem k opakované účasti na takových falešných kultech? To nevím. ... Ptám se sám sebe. Možná budeme muset nakonec uvěřit, že tento papež není papežem. Na první pohled se totiž zdá být nemožné – ale slavnostně to zatím nelze prohlásit – aby se papež veřejně a oficiálně dopustil hereze. Náš Pán přislíbil stát mu po boku, chránit víru a uchovávat jej ve víře. Jak by se ten, jemuž Pán přislíbil uchovat ve víře, mohl současně veřejně dopouštět hereze, ba tak říkajíc apostasie?¹⁹⁷ ... To je problém, který se týká nejen mne, ale nás všech.“¹⁹⁸

¹⁹⁶ A naopak zase naléhavý závěr pro všechny, kdo raději zůstávají „*zpátečníky*“; jim tedy ukládá *nestýkat se s těmi* („*non habere ullam partem*“), kteří II. vatikánský koncil a „*novou mši*“ akceptují. Oba kruhy se nezbytně musejí „*exkomunikovat*“, první proto, aby zůstal progresistický, druhý katolický.

¹⁹⁷ Msgre Lefebvre na tuto otázku sice nenabídl odpověď, ale i pouhé položení otázky znamená její zodpovězení. Mohl odpovědět: „Ano, je možné, že se papež veřejně a zjevně dopustil he-

Zakladatel Ecône byl pak vystaven početným nátlakům ze strany Bratrstva sv. Pia X. i mimo něj, které jej měly odvrátit od „slavnostního a formálního“ prohlášení, že „tento papež není papežem“.

Co propůjčuje moc Janu Pavlu II., bylo obsazení Stolce svatého Petra a nutnost, aby jej každý považoval za jeho legitimního nástupce: proto bezpodmínečně záleží na tom, aby všichni akceptovali nové náboženství, **ale především autoritu, která za ním stojí.** Jak by se jinak také měli zachovat.

Tento bod má nesmírný význam! Dokud ještě byli skuteční papeži jako Pius XII., dokázali sice nepřátelé Církve proniknout do Kristova ovčince, ale nemohli triumfovat, protože Církev je založena na Petrovi. V nejlepším případě mohli dokázat, že skutečný papež učinil několik málo nepřiměřených a nemoudrých opatření, poněkud sporných opatření jako třeba papež Ganganelli (Klement XIV.), který rozpustil jezuitský řád. Vytouženého triumfu však mohli nepřátelé Církve dosáhnout pouze a jedině s někým, kdo **není** „skutečným Petrovým nástupcem“. To nepřátelé věděli velice dobře; bezpochyby znali učení Církve, definované I. vatikánským koncilem:

„Učíme a prohlašujeme, že římská Církev má podle příkazu Páně mocenský primát nad všemi ostatními [východními církvemi]... nejen ve věcech, jež se týkají víry a mravů, nýbrž i takových, které zahrnují disciplínu a řízení Církve...“ – „Jestliže někdo říká, že římský papež má pouze úřad dohledu a vedení, ne však plnou a nejvyšší pravomoc nad celou Církví nejen ve věcech víry a mravů, nýbrž i ohledně disciplíny a vedení, nebo že má pouze hlavní část, ne však plnost této nejvyšší moci, nebo že jeho moc není řádná a bezprostřední, budiž vyobcován“ („Pastor Aeternus“, 18. července 1870, Denz. 1827 resp. 1831).

reze“ atd.? Nešlo by pak o případ, zmiňovaný v kánonu 188, kde se říká: „Na základě právem připuštěného nevyřčeného zřeknutí se je libovolný úřad sám od sebe a bez jakéhokoli prohlášení neobsazený, jestliže klerik (...) veřejně odpadne od katolické víry“ (odst. 4, „A fide catholica publice defecerit“). Již svatý Robert Bellarmin řekl: „Existuje ještě pátý názor, který je správný: „Notoricky heretický papež přestává být automaticky papežem, nejvyšší hlavou Církve stejně tak, jako automaticky přestává být křesťanem a údem těla Církve.“ Z toho důvodu může být Církví odsouzen a potrestán. Dodejme ještě, že by situace Církve musela být velmi nešťastná, kdyby byla nucena uznat za pastýře vlka, který se proti ní veřejně obrací“ (*De Romano Pontifice*, kap. XXX), čímž světec myslel herezi propadlého papeže.

¹⁹⁸ V předvečer vysvěcení čtyř biskupů v Ecône 30. června 1988 se rovněž msgre de Castro Mayer vyjádřil takto: „Jen nechte svět říkat, že toto svěcení je proti vůli viditelné nejvyšší hlavy církve. Dovolte mi však následující otázku: „Kde je nejvyšší viditelná hlava Církve? Můžeme jako hlavu Církve akceptovat biskupa, který staví na oltář pohanská božstva vedle našeho Pána Ježíše Krista? Jestliže všichni lidé Církve, všichni katolíci zajdou tak daleko a přijmou učení z Assisi, tento blud stavění pohanských božstev na roveň s naším Pánem Ježíšem Kristem, jaké pak budou důsledky? Všeobecná apostasie! Jak řekl Dom Guéranger: Autorita, která učí blud, ať už v dobrém nebo zlém úmyslu, už není žádnou autoritou, a my máme právo se jí vzepřít. **Ba ještě víc, my jsme povinni jí klást odpor...**“ (cit v P. Vinsonových „Simple Lettre“ č. 81, červenec/srpen 1993.) – Msgre de Castro Mayer kvalifikoval Jana Pavla II. jako „zdánlivého papeže“. – V den svěcení přistoupil k řadě věřících a zvolal: „Nemáme papeže, nemáme papeže!“ (Doloženo několika očitými svědky.)

Toto tradiční učení bylo ostatně stanoveno již Bonifácem VIII. roku 1300: „*Definujeme a prohlašujeme, že ... ke spáse je nezbytné být podřízen římskému papeži*“ („Unam Sanctum“, Denz. 875).

Protože nepřátelé Církve všechno výše řečené věděli, bylo jim také jasné, že se jim nikdy nepodaří dovést revoluci k vítězství bez „dobyti“ Petrova stolce, kterému by se všichni katolíci museli podříditi pod trestem exkomunikace. Dokonce to i výslovně prohlásili.¹⁹⁹ Nezapomínejme na zasvěcenci připravený komplot proti papežství a připomeňme si, co psal Nubius:

„*Musíme... dosáhnout triumfu revoluce skrze papeže...*“ – „*Necht' klérus pochoduje pod naší vlajkou, a přitom ať si dál myslí, že následuje korouhev apoštolských klíčů.*“

Geniálnost úderu sekty tedy spočívá v tom, že jej (téměř) všichni katolíci následují a přitom věří, že pochodují „stále ještě pod korouhví apoštolských klíčů“.

A skutečně je tomu tak: Protože papež je podle slov kardinála Billota „živoucí norma víry“, musí být jeho víra také nezbytně vírou ostatních věřících. Jestliže se tedy pokoncilní papeži hlásí k „víře“, která není pravá, nelze téměř zabránit tomu, aby nebyla také „vírou“ pokřtěných, kteří jej následují. *Již jsme zde důrazně upozornili, že následovat doktrínu těchto papežů znamená následovat doktrínu sekty! „Necht' nám řeknou, v čem je zde rozdíl od programu zednářů,*“ říká abbé Pivert v závěru svého komentáře k apoštolskému listu „Tertio millennio adveniente“ Jana Pavla II. Nyní už víme, jak je pro nepřátele Církve důležité, aby alespoň uznávali jeho legitimitu absolutně všichni katolíci, a zvláště pak ti, kteří nejsou srozuměni s pokoncilními autoritami a obracejí se proti nim. Pokud by se modernistům mělo podařit „zpátečníky“ odmítané hereze prohlásit za závazné, pak jen díky zdánlivé autoritě, která za nimi stojí. **Uznání koncilní autority je minimálním cílem nepřátel Církve.**

Co si máme myslet o koncilní autoritě?

Msgre Lefebvre položil následující otázku:

„Kdo je tento papež? Co k němu říci? Každopádně nebylo jeho setkání v Assisi inspirováno Duchem Svatým; bylo inspirováno d'áblem a je ve službách zednářstva“ („Fideliter“, březen/duben 1986, č. 50, str. 15).

Již před zvolením Wojtyly za „papeže“ msgre Lefebvre konstatoval:

¹⁹⁹ Již dávno před známým dokumentem „Vysoké Venty“ existovaly další důkazy takového spiknutí. Tak např. „bratr“ Python psal (velmi pravděpodobně samotnému zakladateli iluminátů): „Založili jsme v Neapoli Nejvyšší radu 33. stupě a Velkou konzistoř. Budou instalovány ve chvíli, kdy Vám toto piši, a Starý a přijatý obřad vítězně vtáhne do [italských] států. Vidíte, jak se věc daří. Nevzdávám se naděje, že ze svatého Petra uděláme zednáře, neboť jsem již poslal do Říma dogmatické pokyny, a jeden držitel 33. stupně, který je realizuje, do nich vkládá velké naděje“ (Benjamin Fabre, *Un Initié des Sociétés Secrètes supérieures „Franciscus, Eques a Capite Galeato“*, 1753-1814, Paříž, Librairie Astro-Esotérique, 1913, str. 370).

„Papež, který je skutečným nástupcem Petrovým a je toho jména hoden, se nemůže zasazovat za koncil a jeho reformy.²⁰⁰ Již jen tím totiž přetrhává souvislost se všemi svými předchůdci a především s tridentským koncilem“²⁰¹ (dopis msgre Lefebvra několika kardinálům ze 6. 10. 1978).

V prohlášení, otištěném ve „Figaru“ 4. srpna 1976, msgre Lefebvre vysvětluje:

„Tou samou měrou, jakou je papež nevěrný tradici, se stává schizmatikem a rozchází se s Církví. Teologové jako svatý Robert Bellarmin, kardinál Jouret a mnoho dalších tuto eventualitu prostudovali. Nejedná se tedy o nic nemyslitelného. ... Jak v očích římských autorit, tak i v našich představuje tento koncil novou církev, jež se ostatně sama nazývá pokoncilní. ... Koncil..., který se obrací zády k tradici a přetrhává posloupnost s Církví minulosti, je koncilem schizmatickým... a chystá se zničit katolickou Církev. Poté (co II. vatikánský koncil uznal nový princip náboženské svobody) se musí změnit i celé učení Církve, její bohoslužba, kněžstvo, její instituce. ... Jedná se tedy o naprostý převrat tradice. ... Ti, kteří se k této nové pokoncilní církvi hlásí, se dopouštějí schizma. Katolická Církev... je rozštěpena nepřáteli, halícími se do purpuru. Jak můžeme přistoupit na hru těchto schizmatiků, kteří od nás očekávají, že budeme spolupracovat na jejich ničení Církve?“

O nové církvi msgre Lefebvre později řekl:

„Má se snad skutečně věřit, že Církev začala až v roce 1960, a že před ní trvající Církev už neexistuje? U příležitosti papežovy cesty do Kanady byla rozdávána brožura, jejíž exemplář se mi dostal do ruky. Je podepsána pěti biskupy. V brožuře jsou otištěny papežovy projevy, z nichž jasně vyplývá, že

²⁰⁰ Při vysvětlování tajemství z La Saletty použila [vizionářka] Mélanie těchto slov: „... nebude se vědět, kdo je pravý papež.“ Ostatně i msgre Lefebvre v předmluvě ke své knize *Obviňuji koncil* říká: „Přenechme však soud o těchto věcech Bohu a **budoucímu skutečnému nástupci svatého Petra**“ (Ed. St. Gabriel, Martigny 1976, str. 10). Jestliže tedy některý příští nástupce svatého Petra bude *pravým papežem*, pak *současný může být pouze falešným papežem!* – Lev XIII. v „Epistula tua“ ze 17. června 1885 píše: „Méně upřímnou podřízenost ukazují ti, kdož se snaží konstruovat protiklad mezi jedním a druhým papežem. Ti, kteří se mezi dvěma rozdílnými příkazy vzpírají současnému, aby se mohli přidržovat předchozího, nepodávají důkaz poslušnosti vůči autoritě, která má právo a povinnost je vést. Jistým způsobem se vyrovnají těm, kteří by se ve svých odsudcích chtěli odvolávat na **budoucí koncil nebo na lépe poučeného papeže**.“

Navíc msgre Lefebvre [čtyřem jím samým vybraným budoucím biskupům] ohledně jejich vysvěcení napsal, že „být katolíkem, znamená mít katolickou víru a příslušet ke katolické církvi. Stačí projevít slovem nebo činem svou nevíru v jednu jedinou pravdu nebo se od církve vzdálit, abychom již nebyli katolíky. Všichni katolíci jsou naprosto katoličtí, možná dobří nebo špatní katolíci, ale každopádně katolíci. Pokud tedy někdo není naprosto katolický, není zcela prostě vůbec katolický. Touto formulací musel msgre Lefebvre tedy jistě myslet, že Jan Pavel není katolický. Z jeho výroku lze navíc vyrozumět, že považuje za morálně nemožné, aby se Jan Pavel II. obrátil. Jinak by nežil v očekávání jeho „*naprosto katolického*“ následovníka. Je zcela zřejmé, že **pokud se papež těší přispění Ducha Svatého, nemůže protičinit žádnému jinému papeži**. „Papa non caccia Papa“ – „Papež nepronásleduje papeže“, říká italské přísloví.

²⁰¹ Nezapomínejme, že Jan Pavel II. opakovaně potvrdil svou oddanost II. vatikánskému koncilu, jako např. roku 1982 citováním Pavla VI., který 7. prosince 1965 provolal: „Také my jménem koncilních otců, jednímž z nich jsem byl, na tomto místě prohlašujeme, že *více než všichni ostatní pěstujeme kult člověka*“ (dopis Jana Pavla II. kardinálu Casarolimu z 20. září 1982).

jsou zkrátka dvě církve: ta jedna existovala před II. vatikánským koncilem a o níž se dnes už nemluví, tedy Církev, která asi zanikla. A pak je zde církev, která začala roku 1960. Taková je skutečnost“ (Paříž, 17. března 1985, „*Fideliter*“, květen/červen 1985, č. 45).

Při svěcení kněží, které předcházelo „horkému létu“, přednesl msgre Lefebvre kázání, v němž mj. řekl:

„Církev, která se dopouští takových bludů, je *současně heretická i schizmatická*. ... K takové pokoncilní církvi nechceme náležet. ... *Tato pokoncilní církev tedy není katolická*. V přímé úměře s tím, jak se papež, biskupové, kněží nebo věřící stávají stoupenci nové církve, vzdalují se a oddělují od katolické Církve, stávají se schizmatiky“²⁰² (Ecône, 29. června 1976).

Tím je zcela zřejmé, že když se „**papež, biskupové, kněží i (téměř všichni) věřící stali stoupenci nové církve, odtrhli se od katolické Církve**“.

„Nejsme členy pokoncilní církve,“ řekl msgre Lefebvre 12. července 1987 v Rimini.

2. prosince 1986 podepsali msgre Lefebvre a msgre de Castro Mayer prohlášení ohledně návštěvy Jana Pavla II. v synagoze i jeho účasti na kongresu náboženství v Assisi. Mj. se tam říká:

„Vše, co Církev v minulých stoletích podnikla na obranu věřících, i všechno to, co misionáři k jejímu rozšíření vytrpěli někdy až po mučednickou smrt, je *nyní považováno za chybu*, za níž se Církev musí omlouvat a prosit za odpuštění. (...) Římské autority se ke svým předchůdcům obrátily zády a dávají se do služeb ničitelů Církve a univerzálního království našeho Pána Ježíše Krista. Současné konání Jana Pavla II. i národních biskupských kolegií rok od roku názorněji ukazuje tento radikální obrat koncepce víry, církve, kněžstva, světa a spásy milostí. *Roztržka s někdejší učitelským úřadem dosáhla vrcholu v Assisi a návštěvou synagogy*. Zjevný hřích proti Boží jedinečnosti, proti vtělenému slovu a jeho Církvi doslova děsí: Jan Pavel II. povzbuzuje falešná náboženství modlit se ke svým nepravým božstvům, což je nepředstavitelný a nezměrný skandál. (...) Nemůžeme jinak než konstatovat, že toto modernistické a liberální náboženství pokoncilního Říma se stále více vzdaluje nám, kteří vyznáváme katolickou víru papežů, jež vždy odsuzovali falešné náboženství. Považujeme tedy za neplatné všechno, co bylo tímto duchem popření ins-

²⁰² Msgre de Castro Mayer se vyjádřil v témže smyslu. V jednom brazilském časopisu vysvětlil všeobecně podstatu schizma a pak prohlásil: „II. vatikánský koncil **musí být označen za schizmatický**, a to z toho důvodu, že v autentickém textu obsahuje učení, která jsou v rozporu s tradiční vírou. Tento rozpor byl viditelný již dokonce během koncilních prací. Problém koncilem jako přirozené právo vynucované náboženské svobody je dnes každému znám. Jinak řečeno, II. vatikánský koncil **akceptuje ateismus jako přirozené právo** a žádá, aby bylo všemi státy jako takové uznáno. To je ovšem v příkrém rozporu s tradičním katolickým učení, jak je znovu předložil Pius IX. v encyklice ‚*Quanta Cura*‘. – A to byl jenom jeden příklad za mnohé další. Ke spáse duší musí být tento schizmatický postoj II. vatikánského koncilu nezbytně objasněn před vším ostatním. Krátce řečeno, **II. vatikánský koncil nelze považovat za koncil katolické Církve**“ („*Monitor Campista*“ z 23. 2. 1986; článek měl název „O Cisma do Vaticano II“).

pirováno: všechny pokoncilní reformy i veškeré počiny Říma, uskutečněné v této bezbožnosti.“

22. května 1987 předložil msgr Lefebvre Svaté římské kongregaci pro věrouku spis s názvem „Dubia (pochybnosti) o náboženské svobodě“. Zde je několik citátů:

„Tvrdit, že každý upřímný člověk může svobodným hledáním dospět k poznání religiόzní pravdy, znamená implicitně protirečit Písmu svatému i učitelskému úřadu, a tím také hlásat herezi, která má své kořeny v naturalismu“ (str. 37).

Na otázku: „Může být každé náboženství cestou k Bohu a religiόzní pravdě?“ msgr Lefebvre odpovídá: „Kdyby se měla zde kritizovaná formule cenzurovat, pak bychom jí bez váhání udělili teologickou výtku ‚*sententia sapiens haeresim*‘ (kacířstvím zavánějící výrok), ne-li přímo ‚*haeretica*‘ (heretická)“ (str. 38-39).

V „Úsudcích o lhοstejnosti“ msgr Lefebvre upřesňuje, že „religiόzní lhοstejnost je opravdu mnohými papeži nejčastěji odsuzovaným kacířstvím. Protože má tato hereze za základ filosofický omyl relativnosti pravdy, nelze si představit žádný (jiný) tak smrtelný jed pro Církev. Indiferentistická apostasie je skutečnou základnou falešného ekumenismu a falešné náboženské svobody“ (str. 40-41).

Ke konci kapitoly na téma „základního práva osoby na náboženskou svobodu“ dospívá msgr Lefebvre k závěru, že tato svoboda

„je omylem, absurditou, podvodem a herezí, neboť Církvι podsouvá schopnost protirečit sama sobě. Dále ji označuje za zlomyslnost, protože odsuzuje Církev k tomu, aby nás nestydatě obelhávala tím, že říká: ‚Upokojte se, neexistuje žádná diskontinuita (učení),‘ zatímco je zde zcela zjevně roztržka [s tradicí]“ (str. 44).

2. února 1986 u příležitosti udělování nižších i kněžských svěcení v Ecōnu msgr Lefebvre mj. řekl:

„Konstatujeme, že se situace vyostřuje a že Řím jen potvrzuje bludy II. vatikánského koncilu. Tak tvrdošijné setrvávání v bludu je zjevně velmi vážné“ („Fideliter“, březen/duben 1986, č. 50, str. 8).

Kázání, přednesené v bazilice Svatého Pavla před hradbami o přípravách ekumenického shromáždění v Assisi, komentoval msgr Lefebvre následovně:

„Jakou to podivnou a nesouzvučnou symfoniι chce Jan Pavel II. dirigovat? Buď je církev prostě taková, nebo Jan Pavel II. už není katolík!“ („Fideliter“, březen/duben 1986, č. 50, str. 3) – Je zcela jasné, že církev (včetně svého šéfa), která uspořádala pandemonium v Assisi, je „současně heretická i schizmatická“, a že Jan Pavel II. „už není katolík“.

V témž vydání „Fideliteru“ pak prelát ještě dodává:

„V novinách pod tučnými titulky stálo, že papež zve do Assisi na dostaveníčko všechna náboženství. Jan Pavel II. to oznámil v kostele svatého Petra před hradbami (bezpochyby mίnil sv. Pavla) a nás se ta věc hluboce dotkla. Papež, nejvyšší hlava katolické Církvι, svolává kongres náboženství! Existují však taková náboženství? Osobně znám pouze jedině pravé náboženství, a pak

už jen falešná. **Podle mého přesvědčení se jedná o d'ábelský počin**“ (str. 11).

Všechno řečené lze shrnout do výroku, který msgre Lefebvre tak často opakoval: „(Jan Pavel II.) není katolík“ (přednáška z 15. června 1988).

Definice nové „pokoncilní církve“ včetně jejího vedení jako heretické a schizmatické tedy nepochází od nás, nýbrž od msgre Lefebvra, uznávaného vůdce „zpátečníků“.

Msgre Lefebvre zašel sice tak daleko, že Jana Pavla II. označil za „Antikrista“, avšak někteří lidé nás upozornili, že se také vyjádřil v opačném smyslu. Tak alespoň několik příkladů:

„Z Říma jsme obdrželi indulte [zvláštní výjimky], které dovolují závěr, že Bratrstvo má de facto právo inkardinovat [oficiálně zařazovat do diecézí] kněží. ... Kromě toho se nám od vysoce postaveného prostředníka dostalo ujištění, že Svatý Otec Pavel VI. našemu apoštolátu požehnal“ (dopis msgre Lefebvra přátelům a příznivcům, 3. 10. 1973).

„Přál bych si pokojnou koexistenci před i pokoncilních obřadů. Dovolme tedy kněžím i věřícím zvolit si, ke které ‚rodině rituálů‘ chtějí náležet“ (dopis předsedům „Una Voce“, 17. 9. 1976).

„Pokud jde o koncil, jsou zde jistě věci, které lze těžko akceptovat, ale přesto jsem ochoten podepsat větu, jako je následující: ‚*Akceptuji dokumenty koncilu, pokud budou interpretovány ve smyslu tradice.*‘ Myslím, že toto je věta, kterou bych případně mohl akceptovat a podepsat, pokud budete chtít“ (přednáška v Ecône, 21. 11. 1978).

„Doufejme, že záležitost s Janem Pavlem II. se dá zase do pořádku, a osobně věřím, že s ním dojdou k porozumění. ... Nesnažíme se příliš podrobně diskutovat teoretické problémy a necháváme stranou otázky, které nás dělí, jako je problém náboženské svobody“ (Angers, 23. 11. 1980).

„Pokud tomu Bůh bude chtít, přijme nás (Jan Pavel II.) zítra do oficiální Církve“ (27. 6. 1980).

V roce 1987 byl zdánlivě přerušovaný dialog znovu zahájen. Stále intenzivněji vedené tajné a diplomatické manévry odhalil měsíčník „30 Jours“ [„30 dní“], který „případu Lefebvre“ věnoval čtyři po sobě jdoucí vydání. V lednovém čísle čteme následující otázku pro msgre Lefebvra:

„Dokážete si představit, že by papež vystoupil na Petřském náměstí a oznámil věřícím, že se po více než dvaceti letech zjistilo, že se koncil zmýlil a je třeba zrušit nejméně dva dekry, pro které hlasovala naprostá většina koncilních otců a schválil je papež?“ Lefebvra odpověď: „Ale kdepak! V Římě by jistě našli diskrétnější způsob. ... Papež by mohl mocí svého úřadu ujistit, že jisté texty II. vatikánského koncilu je nutné lépe interpretovat ve světle tradice, tedy asi v tom smyslu, že je třeba hledat určité obraty k jejich lepšímu přizpůsobení učitelskému úřadu předcházejících papežů.“

O několik měsíců později, 29. června 1987, pohrozil msgre Lefebvre strašákem biskupského svěcení a schizma, aby si vynutil požadovanou koncesi. Na 12. července svolal do priorátu Bratrstva v Spadarolo u Rimini improvizovanou tiskovou kon-

ferenci, na níž oznámil, že se 14. odebere za kardinálem Ratzingerem a oznámí mu, že během šesti měsíců vysvětlí své biskupy, pokud Řím poněkud neustoupí. Při této příležitosti msgr Lefebvre dodal: „*Není důkazem hříšnosti být exkomunikován papežem, který není pravým papežem.*“

Kontrast (mezi Lefebvrovými slovy a činy) dosáhl vrcholu před svěcením biskupů, když 5. května 1988 podepsal s Římem dohodu, a již následujícího dne ji porušil. Msgr Lefebvre řekl, že je od Jana Pavla II. třeba akceptovat všechno, co je shodné s tradicí, a zavrhnout, co jí odporuje:

„*Můj postoj byl vždy velmi uctivý, oddaný a poslušný, pokud papež zdůrazňuje tradici, ale přesto se stavím rozhodně na odpor, vede-li papež Církev směrem, který odporuje učitelskému úřadu jeho předchůdců.*“

Při četbě těchto citátů nemůžeme než zjišťovat v nich obsažené rozpory. Pro Arnauda de Lassus, vedoucího „Action Familiale et Scolaire“ („Akce pro rodinu a školu“) a odpůrce msgr Lefebvrem zamýšleného vysvěcení biskupů, bylo snadné vypracovat přehled Lefebvrových citátů a vložit prst na všechny tam obsažené rozpory. Nezbyvá než konstatovat, že se Lefebvre při svých senzačních vystoupeních vyjadřoval zcela nepokrytě, a že právě tyto výroky s největší pravděpodobností odrážejí jeho skutečné smýšlení.

Liberalové využívají rozporností Lefebvrových postojů a ospravedlňují tím svou vlastní pozici; odvolávají se přitom na takové citáty msgr Lefebvra, které se jim právě hodí. Stejně tak dobře by ovšem mohli antiliberalisté operovat s ostatními citáty, které odrážejí jejich stanovisko. Něco takového děláme i my; konec konců msgr Lefebvre stručně a jasně konstatoval, že Jan Pavel II. „*na setkání v Assisi nebyl inspirován Duchem Svatým; byl inspirován d'áblem a je ve službách zednářstva*“²⁰³ dále se dopustil „*d'ábelských činů*“ a „*není už katolík*“. Msgr Lefebvre dokonce napsal: „**Petrův stolec i vůdčí místa v Římě jsou obsazeny Antikristem ... To pak vedlo k našemu pronásledování protikřesťanským Římem, modernistickým a liberálním Římem**“ (dopis z 29. srpna 1987 čtyřem nastávajícím biskupům).²⁰⁴ –

²⁰³ V knize *Précieux recueil de spiritualité* A. Ponthauda z počátku 20. století, které se dostalo několikrát církevního *imprimatur*, čteme zprávu o vymítání d'ábla: „Já, Lucifer, jsem padlý, a stal jsem se Satanem. To já tahám za nitky všeho zla, které dává o sobě vědět ve všech národech, vládách i zákonech. Nemohu jinak, ale také nic nesvedu proti tomuto muži, tomuto starci, proti papeži! Ach, kdybych jen dokázal najít papeže zatracení a zhouby! Papeže, který by sám sebe zatratil! ... Mohu sice svádit tohoto muže, který je papežem, ale nepřiměji jej k vyslovení bludu. ... Kdybys to jen mohl pochopit! ... Je to Duch Svatý, který mu brání vyslovit herezi, hlásat pochybné a nejasné učení, mluví-li ex cathedra jako papež“ (nezměněný novotisk z května 1996, D.F.T., str. 229).

²⁰⁴ Dva z nich si mysleli více méně totéž: „Děkujeme Vám, Svatý Otče, za to, že jste nám tak otevřeně ukázal ‚smysl a hodnotu nekřesťanských náboženství‘, tj. pokoncilní apostasii, falšování vykoupení i popírání misionářského ducha. Pokud jde o setkání v Assisi, připadá nám jako rozhodující krok směrem k univerzálnímu a zednářsky inspirovanému bratrství naturalistického náboženství, a Vy jste přitom hnací silou, ať už chcete nebo ne“ (abbé Bernard Tissier de Mallerais, „Fideliter“, březen/duben 1987, č. 56, str. 30). Analýzu projevu před římskou kurií z 22. prosince 1986 na téma „mimořádná událost, k níž došlo 27. října v Assisi“ končí abbé Fellay poznámkou, že tato událost (včetně doktríny, která je jejím základem): „... vede nezbytně k otázce: Co to má ještě společného s katolickou vírou? Tak zní nezbytný závěr, k němuž do-

Pokud mají slova ještě svůj význam, pak msgr Lefebvre touto větou zcela nesporně konstatuje, že Jan Pavel II. je „Antikrist“. Nakonec je to on a žádný jiný, kdo obsadil „Stolec svatého Petra“! Co lze o někom říci horšího, než že je osobně Antikristem? My sami bychom se neodvážili použít tak drastického výrazu. Za „Antikristy“ označovali církevní Otcové a evangelisté vždy předobrazy a předchůdce Antikrista. Svatý Řehoř I. Veliký svého času varoval: „*Pro Antikrista zbrojí do boje armáda odpadlých kněží*“ (L. XXXIV, „O knize Jób“, kap. 1, ep. L. V, L. XVIII).

Máme zde svědectví pátera Sanborna, jednoho z prvních msgr Lefebvrem vysvěcených kněží, který měl velmi blízko k arcibiskupovi a vedl seminář Kněžského bratrstva sv. Pia X. v USA. Jeho líčení nám dává alespoň částečné vysvětlení Lefebvra počinání.

„Přání po spolupráci s *Novus Ordo* (nové „pokoncilní církve“) nakonec kolidovalo s rozhodnutím pro zachování tradiční mše i katolické víry obecně. Arcibiskup a s ním i Bratrstvo se po dvacet pět let lopotně namáhali uvést do vzájemného souladu oba tyto elementy: *Novus Ordo* a katolickou víru. A protože *Novus Ordo* byl promulgován ‚papežem‘, hledali arcibiskup a Bratrstvo nemožnou střední cestu mezi oběma alternativami: Buď v něm uznají Kristovu autoritu, nebo se zprotiví Kristově autoritě v něm.

Obě rozporné tendence msgr Lefebvra – práce na podkladu *Novus Ordo* a zachování katolické víry – daly podnět k vytvoření obou frakcí, jež pak měly vzniknout v Ecône: ‚ústupní‘, liberálové, kteří se kvůli uznání skrze *Novus Ordo* chtěli smířit se škrty v katolické víře, a ‚neústupní‘, kteří se raději vzdali naděje na uznání, než aby z katolické víry slevili jedinou čárku.

Msgr Lefebvre před deseti lety článkem s názvem ‚The Crux of the Matter‘ [‚Kříž se záležitostí‘] dal oběma frakcím důvod k naději. Jistá prohlášení a počiny dodaly vzpruhu ‚ústupným‘, jiná zase ‚neústupným‘. Výsledek? Obě strany si mohly lichotit, že zastávají myšlenky a tendence arcibiskupa.

Ve skutečnosti se však msgr Lefebvre vydal cestou, která neodpovídala žádné z frakcí. Jeho metoda řešení krize Církve spočívala ve vytvoření velké armády tradicionalistických kněží, kteří měli sloužit tradiční mši po celém světě. Touto mší a apoštolátem by si měli pro sebe získat katolíky. *Novus Ordo*, kalkuloval arcibiskup, nakonec zajde úbytěmi na nedostatek kněžského dorostu a již záhy budou muset Vatikán i biskupové kapitulovat před skutečností, že jediní stávající kněží jsou tradicionalisté: chtěj nechtěj se budou muset vrátit k tradici.

Z této strategie se prokázalo jako jediné možné řešení ‚prosívání‘. *Novus Ordo* byl uznán jako katolická autorita, ale jeho učení, zákony a liturgie byly ‚přefiltrovány‘,²⁰⁵ aby se zachovalo to, co v nich je katolické, a odvrženo, co

jdou naši čtenáři z následujícího článku“ (míněn je článek „Le bazar d’Assise“, který je zprávou o setkání v Assisi z pera novináře G. Legrandu). – (Podle čas. „Fideliter“, leden/únor 1987, č. 55, str. 22 ad.)

²⁰⁵ „... Vidíte, jak daleko se odchýlili od pravé stezky ti katolíci, kteří... si osobují právo odsuzovat [církevní] dokumenty tím, že bez skutečné kompetence nebo vlastních znalostí stavějí

katolické není. Tak dostal svou podobu „arcibiskupův kult“²⁰⁶ („Sodalitium“, abbé Sanborn, „La montagne de Gelboé“ [„Pohoří v Gelboé“], str. 35).

Co se stane, když „papež“ už „není katolíkem“?

Msgr Lefebvre opakovaně prohlásil: „... [Jan Pavel II.] *není katolík*“ (přednáška z 15. června 1988). Co se však stane, když „papež“ už „není katolíkem“?

Svatý Alfons z Liguori v souladu s početnými teology ujišťuje:

„... *Kdyby někdy měl papež jako soukromá osoba propadnout herezi, okamžitě pozbyvá svého úřadu, protože se ocitá mimo Církev; Církev by jej pak sice nemusela sesadit, protože nikdo nestojí nad papežem, ale musela by jeho pontifikát prohlásit za ztracený*“ („Oeuvres complètes“ [„Sebrané dílo“], svazek IX, str. 232). Svátý Robert Bellarmin se vyjádřil v témže smyslu a vysvětlil, že „papež, který propadl herezi, pozbyl svého úřadu už pouze tímto samotným faktem bez jakéhokoli prohlášení“ (*ipso facto sine nulla declaratione*), protože „kdo stojí mimo Církev, nemůže být její hlavou“ („De Romano Pontifice“ [„O papeži“], kap. XXX).

Stefanem Sipem vypracovaný „Enchiridon Juris Canonici“ [„Manuál církevního práva“] (Galos, Pecs, 1940, str. 186) s obdivuhodnou jasností shrnuje téměř všechny případy, kdy může Svátý stolec osiřet: „1) *Per mortem* (úmrtím); 2) *per resignationem* (abdikací); 3) *per amentiam certam et perpetuam* (nepochybnou a nevléčitelnou duševní chorobou; 4) *per haeresiam privatam notoriam et palam divulgatam* (notorickou a zjevně projevenou herezi).“

Kdo by mohl tváří v tvář všem zde uvedeným dokladům ještě popírat, že zde máme co dělat se čtvrtým případem?

Tentýž „Enchiridon“ pak ještě upřesňuje: „*Každý muž, který je pánem svého rozumu a je členem Církve, může být zvolen. Neplatně zvolení* [tj. nevhodní pro přijetí papežské hodnosti] *jsou tedy ženy, děti, nevléčitelně duševně nemocní, nepokřtění, heretici a schismatici*“ (tamtéž, str. 187).

Naz prohlašuje totéž v komentáři ke konstituci „Vacantis Apostolicae Sedis“ Pia XII. z 8. prosince 1945: „*Volitelní* [za papeže] *jsou všichni, kteří nejsou vyloučeni mocí božského nebo církevního práva. Vyloučeny jsou ženy, děti, duševně nemocní, nepokřtění, heretici a schismatici*“ („Traité du Droit Canonique“ [„Pojednání o církevním právu“], 2. vyd. 1954, díl I., str. 375, § 510/6°).

Tyto texty ostatně jen navazují na materiál nesmírného právního významu, na apoštolskou konstituci „Cum ex Apostolatus officio“ Pavla IV. z 15. ledna 1559, který vykazuje plně charakter neomylného dokumentu. Papež v něm uplatňuje všechny své plné moci:

falešný soud proti božskému nařízení soudců, učitelů a legitimních pastýřů“ (sv. Pius X., „Con vera soddisfazione“, 10. 5. 1909).

²⁰⁶ Msgr Lefebvre si podle všeho nebyl vědom celého dosahu záludnosti komplotu nové proticírkve. My totiž dnes víme, že od roku 1988 až do své smrti 1991 studoval knihu msgr Delassuse *Le problème de l'heure présente* a přiznal: „Kdybych to býval četl dříve, vedl bych svůj boj jinak. Moje dílo přijde vniveč!“

„*Touto konstitucí, která má věčnou platnost, nařizujeme, naplnění odporem k tak hroznému zločinu (hereze), že ve srovnání s ním žádný nemůže být v Církvi Boží těžší a fatálnější, rozhodujeme a stanovujeme z Naší apoštolské plné moci...*“

Konstituce výslovně objasňuje:

„I kdyby se sám římský pontifex od svého jmenování kardinálem nebo povýšení na papeže odchýlil od katolické víry a propadl herezi, provinil se schizmatem nebo měl takové způsobit, bylo by jeho jmenování nebo povýšení neplatné, byť by i k tomu měl souhlas a jednomyslné svolení všech kardinálů...“ – Na tytéž body pak navázal a potvrdil je také sv. Pius V. ve své encyklice „*Inter multiplices*“.

Připomeňme si, že abbé Leroux konstatoval:

„*Tyto citáty (pozdějšího Jana Pavla II.) jsou velice důležité, neboť ukazují, že msgr Wojtyła již v roce 1963 propadl modernistickým bludům, které Církev po dvacet pět let rozkládají. Všechno to se tam již nachází*“ (str. 8). Jak víme, modernismus je „*stokou všech herezí*“: jak si lze potom myslet, že by se Pavlem IV. uvažovaný hypotetický případ nevztahoval na Jana Pavla II.?

Ve všech případech, ať už by se jednalo o herezi ještě před zvolením papežem nebo po povýšení do papežské hodnosti, z hlavních zásad teologů i učitelského úřadu jasně vyplývá, že mezi jurisdikcí – a to i papežskou – a herezí je naprostá neslučitelnost.

Mnozí zde namítnou, že nikoho nelze oficiálně prohlásit za heretika, aniž by před tím nebyl kanonicky napomenut nebo aniž by jej Církev za takového označila. Důkladné probrání této problematiky by si vyžádalo příliš mnoho času i místa a může se tak stát pouze v samostatném díle k papežské otázce. Proto se předběžně omezíme na následující poznámku: Kdyby bylo zapotřebí kanonického napomenutí a ohlášení Církve k oficiálnímu prohlášení někoho za kacíře, jak by pak mohl Pavel IV. říkat, že volba heretika za papeže je neplatná? Jak by mohli svatý Alfons z Liguri, svatý Robert Bellarmin a další teologové tvrdit: „*Papež, který propadl herezi, pozbyl svého úřadu už pouze tímto samotným faktem bez jakéhokoli prohlášení?*“ – A navíc: Kdo zastává vyšší úřad než papež a je tím tedy oprávněn ke kanonickému napomenutí?²⁰⁷

²⁰⁷ Abbé Louis Prunel shrnuje toto učení následovně: „Zbývá ještě zodpovědět spíše teoretickou než praktickou otázku, nadhozenou teology: Co by se muselo udělat, kdyby se stal papež odpadlíkem, schizmatikem nebo heretikem? Oba první případy se zdají být zcela nereálné (dnes bohužel vidíme, že tak nereálné nejsou; pozn. autora); proto vezmeme v úvahu pouze třetí, tedy papeže, který by se dopustil hereze – ne jako papež, nýbrž jako soukromý učitel víry, nikoli oficiálně, nýbrž privátně. Po pravdě řečeno vypadá tato hypotéza stejně nereálně jako obě první. Jakkoli je papež jen tehdy neomylný, když celé Církvi hlásá učení ohledně víry a mravů, je těžké uvěřit, že by slova Ježíše Krista k Petrovi: „*Já jsem prosil za tebe, aby nepřestala víra tvá, a ty jednou po svém obrácení utvrzuj bratry své*“ (L 22,32) se nevztahovala na soukromou osobu papeže stejně jako na jeho osobu hodnostáře. Skutečně si lze jen těžko představit, že ten, kdo se nemůže mýlit, který určuje, v co musejí ostatní věřit, by se mohl osobně ve víře dostat do rozporu s Písmem. (Právě proto je víc než pravděpodobné, že Jan Pavel II. nikdy nebyl papežem; poznámka autora.) Ježíš Kristus stojí svým náměstkům po boku. Případ jako je

Ale to pořád ještě není všechno. Že takový papež pozbývá svého úřadu bez jakéhokoli prohlášení, *eo ipso*, můžeme zjistit také jiným způsobem, *a posteriori*. Platí totiž: „*Papež* (a také *Církev*; pozn. autora) *je neomylný, jestliže stanoví univerzální zákony ohledně církevní disciplíny* (liturgie a práva) *tak, aby nikdy nemohl nařídít nic, co by nějak odporovalo víře a dobrým mravům*“ (Wernz/Vidal, „*Jus canonicum*“ [„*Kanonické právo*“], II, str. 410 ad.). Jinak by *Církev*, jak zdůrazňuje mj. teolog Hervé, „*přestala být svatou a nebyla by tím už nadále Církví Kristovou*“ („*Theologica dogmatica*“ [„*Dogmatická teologie*“], díl I, str. 508). Toto učení není nové. Při odsouzení 78. věty synody v Pistoii papež Pius VI. zdůraznil: „*Pokud* (tato věta) *s ohledem na všeobecně použité výrazy zahrnuje i samotnou Církví stanovenou a schválenou disciplínu – jakoby duchem Božím vedená Církev mohla stanovit disciplínu, která by byla nejen zbytečná a pro křesťanskou svobodu těžko snesitelná, nýbrž dokonce nebezpečná a škodlivá, a mohla by vést k pověře nebo materialismu,*“ pak je tato věta „*falešná, troufalá, zhoubná, pro zbožné uši pohoršující, nebo přinejmenším zcestná*“ (bula „*Auctorem fidei*“, 28. srpna 1794, Denz. 1578).

Jan Pavel II. však přijal zákony, v nichž se nacházejí omyly, jako např. v novém církevním právu. Také msgre Lefebvre a msgre de Castro Mayer pranýřovali „*omyly, ne-li přímo bludy nového církevního práva*“ (Biskupský manifest z 21. listopadu 1983).

V této souvislosti teolog Sisto Cartechini vysvětluje:

„*V kodexu církevního práva nesmí* (protože je církevním zákonem; pozn. autora) *být nic, co by v jakémkoli ohledu odporovalo víře a svatosti evangelia. ... Protože kodex dává ve známost učení víry a morálky jako základ svých předpisů, musí být toto učení vždy řádným učitelským úřadem schváleno jako bezchybné*“ („*Dall'opinione al Dogma*“ [„*O náhledu na dogma*“], str. 48).

Když tedy Jan Pavel II. uvedl ve známost nové církevní právo, které obsahuje „*omyly, ne-li přímo bludy*“, pak z toho vyplývá, že již dříve ztratil autoritu jako papež nebo ji vůbec nikdy neměl, protože kdyby ji býval měl, nikdy by nic takového neučinil.

Neutralizace „kruhu neústupných“

Po tomto dlouhém, ale pro lepší pochopení problému autority nezbytném odbočení, si opět připomeňme, že má-li být „*kruh neústupných*“ zneutralizován, musí přinejmenším uznat autoritu koncilu.

zde probíraný se ještě nikdy nestal a spekuluje se pouze v prázdnu. Teologové se k této hypotéze vyjadřují následovně: Jedni soudí, že jedině v tomto případě by jako výjimka z pravidla mohl být papež *Církví* sesazen, což se však nezdá být seriózní; papež nemůže být sesazen svými podřízenými. Ostatní zastávají náhled, že jedině propadnutím herezi by už papež nebyl papežem a proto by bylo ohlášení takového sesazení zbytečné; stačilo by prohlásit Petrův stolec za neobsazený. Posledně řečené je z teologického pohledu logičtější: heretický papež ztrácí rázem svou moc k řízení *Církve*, protože ji ze svobodné vůle opustil, oddělil se od jejího těla a stal se nevěřícím“ (*Cours supérieur de religion, L'Église*, díl 2, vyd. 10., Beauchesne 1920, str. 215-216).

Protože je pro stoupence *pokoncilní* církve tak důležité, aby všichni – a zvláště ti, kdo k ní nenáleží – uznali autoritu Jana Pavla II., musí také někdo nezbytně na uskutečnění tohoto cíle pracovat.

Připomeňme si, co v přednášce v Nantes 8. listopadu 1859 řekl jeden z velkých apoštolů Krista Krále, kardinál Pie, o důsledcích triumfu revoluce:

„Nenalezne se už skoro nikde na zemi víry, což znamená, že téměř zcela zmizí ze všech *pozemských institucí*. ... Církev, jako společenství bezpochyby pořád ještě viditelná, bude stále více redukována na *čistě individuální a rodinné dimenze*“ (Kardinál Pie, „Oeuvres“ [„Díla“], Ed. Oudin, 1873, 4. vyd., díl 3, str. 522).

Také z dalších výroků tohoto významného kardinála tedy víme, že skutečný odpor může vyjít pouze ze strany jednotlivců, malých skupin a sdružení... Nicméně i kdyby se takovým seskupením podařilo získat jistý vliv, budou okamžitě infiltrována a rozkládána. Z toho důvodu pater Calmel hned na počátku pokoncilní krize prohlásil, že je nutné všude po světě vytvářet malá soukromá sdružení, ale stejně tak je třeba *vyhnout se centralizaci*. Dnes již můžeme spolehlivě konstatovat, že jedna z těchto skupin, Kněžské bratrstvo sv. Pia X., nejenom že **dělá pravý opak**, nýbrž také pohltilo téměř všechny tyto „skupinky“, aby na sebe strhlo vedení ba monopol tradicionalistického hnutí. Proč asi?

V prvním vydání naší knihy jsme uvedli následující tvrzení: „... V současnosti lze vycházet z toho, že předáci pokoncilní církve budou spokojeni, když *neústupní* uznají jejich autoritu“ (str. 197), „protože pokud se modernistům podaří prosadit bludy, proti nimž *neústupní* bojují, pak jen díky této autoritě“ (str. 199). Mnozí čtenáři nás následně upozornili, že jsme zapomněli zdůraznit, že ***Kněžské bratrstvo jako jediné z těchto organizací sice oponuje vedení pokoncilní církve, ale přesto je uznává.***

Následující informace a úvahy na téma Kněžského bratrstva sv. Pia X. mohou u někoho vyvolat pochopitelné pohoršení, nicméně tento bod je v rámci naší knihy mimořádně důležitý k pochopení postupu nepřátel Církve. Co jsme v prvním vydání ještě zamlčeli, bude níže čtenářům předloženo s bezohlednou otevřeností.

Kněžské bratrstvo svatého Pia X. se staví za „schizmatickou a heretickou“ modernistickou autoritu v Římě, která tvrdí, že vládne Církvi

Je smutnou, ale nepřehlédnutelnou skutečností, že Kněžské bratrstvo naprosto nedbá jasných a precizních prohlášení msgr. Lefebvra – třeba se i někdy vyjádřil v opačném smyslu – a všechny své stoupence **nutí k uznání autority vedení pokoncilní církve.**

Nevíme, zda jde o záměrnou hru a rozhodně netvrdíme, že si toho jsou vědomi *všichni* členové Bratrstva, ale aniž bychom se zde vydávali za soudce, cítíme se nuceni ke konstatování, že *protivník má ve věci své prsty.*

Existuje bezpočet citátů a faktů, potvrzujících naši tezi. Uvedeme si alespoň několik z novější doby.

Jean Madiran píše:

„... Mimo všechny srdečnosti a povzbuzování, jichž se nám v těchto dnech (světových dnů mládeže; poznámka autora) dostalo, říká abbé Christian Bouchacourt (nástupce abbého Laguérie v Saint-Nicolas-du-Chardonnet; pozn. autora) je přece jen něco podstatného: ‚Papež je nástupcem Petra, náměstkem Krista. Jeho návštěvou se k nám vrací Boží milost.‘ Milost obrácení těch, kteří mu i po bouři zůstali ze svobodné vůle věrní“ („Présent“, 26. 8. 1997).

Ve stejném smyslu se vyjádřil i vedoucí časopisu „Certitudes“ [„Jistoty“] a vikář od Saint-Nicolas-du-Chardonnet v Paříži, abbé de Tanoüarn, v otevřeném dopisu „Pozdravný vzkaz Janu Pavlu II.“, kde píše:

„Dovoluji si Vám říci, že se ve svém postavení budu podílet na nové evangelizaci Evropy,²⁰⁸ k níž vyzýváte bez ohledu na sýčkování věčných oportunitů a defétistů všeho druhu. ... Pokračujete ve velkém boji katolické neoblomnosti, který tak energicky za nás Francouze vedl Váš předchůdce sv. Pius X. zvláště svým proslulým listem o hnutí Sillon. (Komentář si zde raději ušetříme; pozn. autora.) ... Dnes nám jako Janus starých Římanů ukazujete střídavě obě tváře církve: hned kážete trpkou pravdu, hned voláte po jednotě za každou cenu, přičemž dáváte najevo připravenost *nově definovat svoji funkci papeže*, bude-li to nezbytné pro velký plán reformy.“

Při čtení těchto řádků si musíme položit otázku, zda citovaný duchovní vůbec zná encykliku „Pascendi“, v níž svatý Pius X. zdůrazňuje, že taktikou modernistů je směšovat pravdu s bludem:

„Protože tedy zchytralost taktiky modernistů spočívá v tom, že své nauky nikdy nepředkládají pohromadě, ale rozptýleně, jakoby ani k sobě nepatřily a zdály se jen dvojsmyslné a neurčité, ač jsou ve skutečnosti jednoznačné a souvislé... je třeba upozornit, že každý modernista hraje několik rolí, které stále směšuje. Jsou to role filosofa, věřícího, teologa, historika, kritika, apologety a obnovovatele. Kdo chce správně poznat jejich naukovou soustavu a pochopit její předpoklady i důsledky, musí všechny tyto role přesně rozeznávat.“

Abbé de Tanoüarn nemusí hledat dlouho, ani daleko. Stačí, když si přečte best-seller vydavatelství „Édition Fideliter“ s názvem „Pierre m'aimes-tu?“ [„Petře, miluješ mě?“]. Jeho autor abbé Leroux tam, jak už víme, píše:

„Tyto citáty [pozdějšího Jana Pavla II.] jsou velice důležité, neboť ukazují, že msgr Wojtyła již v roce 1963 propadl modernistickým bludům, které Církev už po dvacet pět let rozkládají. Všechno to se tam již nachází“ (str. 8).

A kromě toho, jak mohl abbé de Tanoüarn psát Janu Pavlu II. „Ukazujete nám dvě tváře církve“, když jedna je tvář pravdy a druhá tvář bludu? To je přímo obhlavnost! Církev jako taková nemá žádnou temnou tvář, je přece neposkvřenou nevěstou našeho Pána.²⁰⁹ Pak už se nemůžeme příliš divit ani závěrům abbého Tano-

²⁰⁸ Mějme na paměti, co Jan Pavel II. rozumí „novou evangelizací Evropy“ (viz oddíl Okružní list „Tertio millennio adveniente“, kapitola III).

²⁰⁹ Pius XII. ve své encyklice „Mystici corporis“ k tomu poznamenává: „... Ano, zajisté, zbožná Matka září bez poskvrny ve svátosti, jíž své syny plodí a sytí ve víře, kterou povždy uchovává nezfalšovanou, v nejsvětějších zákonech, jimiž poroučí...“

üarna: „Umožněte jim (účastníkům světového dne mládeže), umožněte i nám milovat církev a objevovat ji nikoli v muzejích a hodinách dějepisu, nýbrž na ulici, na veřejných prostranstvích, všude tam, kde Vy se svou smělostí chcete být, a kde nám nic, Svatý Otče, nemůže zabránit být anonymně s Vámi...“ („Le Pacte“ [„Svaz“], č. 15, srpen 1997).

Jaké asi „*tváře Svatého Otce*“ se to přidržuje tento podivný duchovní? Káže-li „*Svatý Otec*“ skutečně „*trpkou pravdu*“, je nástupcem svatého Pia X., ale koho je nástupcem, je-li připraven „*nově definovat svoji funkci papeže*“?

Sotva byly tyto řádky svěřeny papíru, obdrželi jsme „Simple Lettre“ [„Prostý dopis“] a našli tam potvrzení právě řečeného:

„Co soudíte o publikacích ‚Le Pacte‘ a ‚Certitudes‘? ‚Le Pacte‘ je název měsíčníku ‚Association 496‘ [‚Sdružení 496‘]. List i sdružení založil abbé Gillaume de Tanoüarn z Kněžského bratrstva svatého Pia X. ... Nepochybuji o dobrých úmyslech tohoto kněze, který se objevil jako zakladatel a vydavatel již dva roky existujícího časopisu ‚Certitudes‘, nicméně obě tiskoviny ‚Le Pacte‘ a ‚Certitudes‘ nejsou tradicionalistické. Ptáte se mě na můj názor na výroky abbého de Tanoüarna v ‚Certitudes‘ z 25. srpna 1997. ... Pokusím se vnést trochu světla do chaosu slovních arabesek, v nichž si abbé zjevně libuje. Svůj úvodník končí slovem ‚jednoduché‘! Tak jednoduché to však rozhodně není. Mnohé obrazy jsou opravdu zatemnělé, jiné svědčí o špatném vkusu jako např. obrat ‚vylévat s vaničkou dítě‘... Takový ležerní sloh mně nepřipadá vhodný k religiózním otázkám, které chce autor projednávat. Teprve ke konci je článek poněkud serióznější: ‚*Kde je Petr, tam je církev*‘. Zde se s autorem plně ztotožňuji, jen vyvozuji jiný závěr. Staré mudrosloví totiž neznělo ‚*Kde je Šimon, tam je církev*‘, nýbrž ‚*kde je Petr*‘, tedy Petr, který obstál ve zkoušce a odpověděl na otázku Páně: ‚*Miluješ mě více než tito?*‘ Protože se láska posuzuje podle činů a nikoli slov, a jelikož vidíme, že dílo Jana Pavla II. není v souladu s Petrovou tradicí, mohlo by se říci, že je sice Šimon, ne však Petr. Proto tedy nesmí být uznáván za Petrova nástupce.

Přejdeme však k článku ‚Jean-Paul II: le Pape symbole‘ [‚Jan Pavel II., papež-symbol‘]. ... Komediólní talent Jana Pavla II. je všude znám a přitahuje všechny ty, kdo na sebe nechají zapůsobit vnějším zdáním. ... Nevím, zda si je abbé vůbec vědom dosahu svého výroku: ‚*Papež existuje v červáncích 21. století jako znamení*‘. Pokud je pouze znaméním, pak sám není ničím; pouze něco zastupuje. A my nevíme co!“ (Září/říjen 1997, č. 106.)

V podobném smyslu se vyjádřil také msgre Tissier de Mallerai po ostré kritice encykliky „Evangelium Vitae“. Soudí, že jsou tam dobré i špatné pasáže, a dodává: „Přáli bychom si, aby věřící z ‚Evangelium Vitae‘ i ‚Veritatis Splendor‘ převzali pouze učení přirozeného práva, nezbytnou základnu morálky a civilního práva...“ („Fideliter“, květen/červen 1995, č. 105, str. 67).

Dokonce i Georges Bourcier v závěru líčení dnešní krize v článku „Une synthèse antischisme“ [„Antischizmatická syntéza“] píše:

„V okamžiku, kdy se celá církev nachází ve stavu schizma, musíme bojovat za nevěstu Kristovu“ („Fideliter“, č. 115, str. 68). Protimluv je tak nepřehléd-

nutelný, až budí dojem, že se zde snad pisateli vloudil omyl, ale je tomu skutečně tak? Absurdita této věty spočívá v tvrzení, že se Církev nachází ve stavu schizma, neboť jak známo „schizmatický“ znamená „odloučený od Církve“. Kdo tedy tvrdí, že se *celá církev nachází ve stavu schizma*, pak tím – pokud ještě slova mají smysl – říká, že církev je *odloučená sama od sebe*, což zase znamená, že současně existuje i neexistuje! A přesto je podle autora tato od Církve odloučená církev stále ještě pravou Církví; musíme však „*bojovat za nevěstu Kristovu*“. ... To už je hotové moře protimluvů! Ze srovnatelné nelogičnosti tedy plyne, že **Jan Pavel II. je pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. současně „Antikristem“ i „Svatým Otcem“**.

Mohlo by se namítnout, že msgre Tissier de Mallerai, abbé Bouchacourt, abbé de Tanoüran, pan Bourcier a ostatní – jako třeba abbé Bonneterre, o němž ještě bude řeč – vyjadřují jenom své osobní názory. Ty však vycházejí z pozice Kněžského bratrstva. Vyplývá pak z nich totiž, že papež je asi současně nástupcem Petrovým i Antikristem, a církev může být současně katolická i schizmatická, takže si lze podržet tradicionalistickou „tvář“ a modernistickou „tvář“ odmítnout.

Již 21. listopadu 1974 msgre Lefebvre prohlásil:

„Celým svým srdcem, celou svou duší příslušíme ke katolickému Římu, strážci katolické víry a jejích tradicích, které jsou k jejímu zachování nezbytné, příslušíme k věčnému Římu, učiteli moudrosti a pravdy. Naproti tomu zavrhneme – jak jsme vždy činili – Řím neomodernistické a neoprotestantské tendence, které se jasně projevíly jak na druhém vatikánském koncilu, tak podle z něj vycházejících reforem.“

Citovaná slova se nedají interpretovat jinak, nežli že „*Řím neomodernistické a neoprotestantské tendence*“ zastínil „*Věčný Řím*“. Abychom se sami nezapletli do protimluvů, je nezbytně nutné vyvodit závěr, že **Řím neomodernistické tendence není Věčným Římem**.

Když tedy Kněžské bratrstvo soudí, že dnešní Řím je současně katolický i modernistický, *protiřečí samo sobě*. Z myšlenkových pochodů Bratrstva lze nabýt dojmu, že Petrův stolec je sice katolický, ale jeho držitel je modernista. Není to snad opakováním kdysi galikány hlášeného rozdílu mezi „sedes“ – stolicí a „sedens“ – (na něm) sedícím? Podle galikánů bylo skutečně třeba podrobit se „stolci“, ne však bezpodmínečně (na něm) „sedícímu“. De Maistre v této souvislosti cituje několik francouzských autorů, obhajujících nejvyšší autoritu papežství, a píše:

„Protože zde můžeme snadno citovat nespočetné francouzské autory v prospěch nejvyšší (papežské) autority, tvrdí zastánci opačného principu (galikáni), že všechny jejich výroky se vztahují pouze na stolec a nikoli na osobu papeže. Nicméně toto chytrácké rozlišování, vynalezené do úzkých zahnanými modernisty, bylo zcela neznámé ve středověku, který neměl tolik důvtipu. Je tedy v preambuli ‚Prohlášení‘ (z roku 1682) uplatňovaná stará tradice galikán-

ské církve pouhou chimérou“²¹⁰ („De l'Église gallicane“ [„O galikánské církvi“], Pélagaud, Lyon 1852, str. 139).

Pojem „papež“ může být abstrakcí: jeho osoba ničím takovým není. Proto se také podléhá papežskému stolci tím, že se podléhá osobě papeže. Pius XI. prohlásil a potvrdil: „Pouze ten se nachází a zůstává v této jediné Církvi Kristově, kdo uznává a akceptuje poslušnost autority i moci Petra a jeho legitimního nástupce“ („Mortali-um animos“, 1928).

Němečtí biskupové vydali k této otázce prohlášení, jež pak Pius IX. výslovně schválil v dokumentu „Mirabilis illa constantia“ ze 4. března 1875 (Denz. 3117). – V prohlášení se říká:

„Biskup římský je současně papežem, tj. pastýřem a hlavou celé Církve, hlavou všech biskupů i všech věřících; jeho papežská autorita neplatí pouze v určitých výjimečných případech, nýbrž trvá a zavazuje navždy, v každém čase a na každém místě“ (Denz. 3113).²¹¹

Proč platí papežská autorita „v každém čase a na každém místě“? Na otázku nám Lev XIII. dává odpověď, týkající se celé Církve:

„... Pro víru a pravidla mravů dal Bůh Církvi a jejímu božskému učitelskému úřadu podíl níctví, a poskytl jí božskou výsadu nemožnosti se mýlit“ („Libertas“, 20. června 1888). – Pius XII. vyjádřil tutéž myšlenku následovně: *„... Úkol hlásání téhož evangelia... který tato Apoštolská stolice a s ní spojení biskupové v průběhu století plnili a uchovávali v celistvosti a čistotě...“* („Ad sinarum gentem“, 7. října 1954)

Pius XII. pak ještě dodal, že se tato nařízení nevztahují pouze na otázku víry:

„Slovem i příkladem svého života (svatý Tomáš) učil ty, kdo pěstovali svaté nauky, i takové, kteří se věnovali rozumovému bádání filosofie, že jsou plně podřízeni autoritě Církve a jsou jí povinováni naprostým respektem. Upřímnost tohoto podřízení autoritě Církve spočívá na absolutním přesvědčení svatého (andělského) učení, že živoucí a neomylný učitelský úřad Církve představuje bezprostřední a univerzální normu katolické pravdy. Necht' i vy po příkladu svatého Tomáše Akvinského nasloucháte s pozorným uchem a poslušnou myslí vždy, kdykoli zazní jeho hlas. (...) A máte vždy také okamžitě uposlechnout nejen nařízení a dekretů, které se vztahují k Bohem zjeveným pravdám (...), nýbrž je třeba s pokorným duchem podřídit se takovému učení, jež se týká otázek přirozeného i lidského řádu“ („Oculis nostris“, 14. ledna 1958).

²¹⁰ V mnohých kruzích, např. v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. patří k dobrému tónu napadat papeže Liberia, Gelasia, Honoria a další, jak to ostatně dělali už galikáni i jansenisté na podporu své teze, že papež může být omylný. Již před dlouhou dobou renomovaní autoři na tyto útoky odpověděli a dokázali, že zdánlivé omyly těchto papežů ve skutečnosti neprotiřečily víře a morálce.

²¹¹ O rok později Pius IX. řekl: „Jde skutečně o to, ctihodní bratři a milovaná dítko, apoštolskému stolci poslušnost buď prokázat, nebo odmítnout; jde o to, uzнат jeho nejvyšší autoritu nad vašími církvemi, a to nejen ohledně víry, ale také disciplíny. Kdo ji (autoritu) popírá, je heretik, kdo ji však uznává a tvrdošjně odmítá se jí podřídit, zasluhuje exkomunikaci“ (Pius IX., encyklika „Quae in patriarchatu“, 1. září 1876).

Slib věrnosti postojům Kněžského bratrstva svatého Pia X.

Nejzávažnější je však skutečnost, že Kněžské bratrstvo uděluje ve svých seminářích kněžské svěcení pod podmínkou podepsání následujícího dokumentu:

Já, níže podepsaný,

uznávám Jana Pavla II. za legitimního papeže²¹² svaté katolické církve. Proto jsem odhodlán veřejně se za něj modlit jako za papeže. Odmítám jej však následovat, pokud by se vzdálil katolické tradici, zvláště v otázkách náboženské svobody, ekumenismu a v reformách, které jsou pro církev škodlivé.

Uznávám, že ne všechny podle nového obřadu sloužené mše jsou neplatné. Přesto však vzhledem ke špatnému překladu N.O.M., jeho dvojznačnosti, interpretaci v protestantském smyslu i velkému množství způsobů celebrování připouštím, že nebezpečí neplatnosti je značně velké.

Zdůrazňuji, že nový mešní obřad sice výslovně nevyjadřuje žádnou herezi, že se však ve svém úhrnu i v detailech výrazně vzdaluje od katolické teologie mše svaté, a z toho důvodu je nový obřad sám o sobě špatný.

Proto nebudu nikdy mši svatou celebrovat podle nového obřadu, a to ani pod hrozbou církevních sankcí; rovněž tak nebudu nikdy nikoho nabádat k aktivní účasti na takové mši.

Konečně rovněž uznávám i liturgickou reformu Jana XXIII. za legitimní a shodnou s tradicí. Akceptuji tedy všechny příslušné liturgické knihy, breviář etc. jako katolické a zavazuji se výhradně užívat jejich nařízení, zvláště pak při celebrování mše a modlení breviáře.

Tím chci projevit poslušnost, kterou jsem povinován svým představeným, stejně jako tomu, co mě pojí s římským papežem a všemi jeho legitimními dokumenty.

Pokud jde o interpretaci a užívání nového kodexu kanonického práva, prohláшуji připravenost uposlechnout pokynů svých představených.

(Místo, datum a podpis)

Toto tedy vyžaduje Kněžské bratrstvo od svých budoucích kněží, a přesto jsou ještě povinni přednést krédo tridentského koncilu a při svém svěcení složit antimodernistickou přísahu. Není to křiklavě absurdní, když **uznávaná autorita je modernistická a nalézá se v příkrém rozporu s tridentským koncilem?**

Kněžské bratrstvo svatého Pia X. nám chce namluvit, že se ve věroučných otázkách zřiká modernistické, schizmatické a heretické autority, ale zůstává s ní ve společenství

Ačkoliv Kněžské bratrstvo v osobě msgr. Lefebvra ujišťovalo: „K takové pokoncilní církvi nechceme náležet. ... Tato pokoncilní církev už není katolická“, přesto dnes předstírá, že není exkomunikováno a proto zůstává ve „společenství“ s touto „současně heretickou i schizmatickou“ novou „pokoncilní církví“. V souladu s tak podivnou optikou Bratrstvo začátkem r. 1996 rozšířilo desetitisíce letáků, v nichž se

²¹² Adjektivum „legitimní“ bylo patrně mezitím vypuštěno. Může však být nelegitimní papež?

pod nadpisem „*Schizmatické? Exkomunikované? Řím odpovídá NE!*“ říkalo: „*Církevní experti ujišťují, že Kněžské bratrstvo svatého Pia X. není ani schizmatické, ani exkomunikované.*“

Autoři letáku tvrdili, že akci podnikli k získání těch katolíků pro tridentskou mši, kteří se vzdálili tradici. Podle nich je leták pouze argument *ad hominem*. Avšak nevaroval snad msgr Lefebvre své stoupence:

„Existuje velmi mnoho lidí, kteří nejsou ochotni vzdát se svého moderního a liberálního myšlení, ale přesto přicházejí k nám, protože jim připadá zábavné tu a tam se účastnit tradičních obřadů a udržovat kontakty s tradicionalisty. A to bude pro naše kruhy nebezpečné. Budeme-li takovými lidmi zahlceni, co pak zůstane z tradice?“ („Fideliter“, č. 68, str. 23)

Jak píše páter Vinson ve své publikaci „Simple Lettre“ [„Prostý dopis“], (číslo 103), je zmíněný leták skutečnou „*léčkou a lží*“. Vyvolává totiž dojem, že katolíci klidně mohou udržovat kontakty s Kněžským bratrstvem, protože nebylo Římem exkomunikováno. Proč však potom Kněžské bratrstvo ve svém „Dopisu přátelům a příznivcům“ o několik měsíců později psalo:

„Nevíme, proč bychom se jako msgr Lefebvre měli snažit rozlišovat mezi katolickým Římem a modernistickým Římem! Tím se dotýkáme také nejzávažnějšího problému ve vztazích, které normálně musíme s Římem udržovat. Do jakých rukou svěříme svou budoucnost? Do rukou římských úřadů, které prohlašují, že všichni, biskupové, kněží i věřící jsou kvůli schizma *exkomunikováni*? Nebo do těch, které alespoň vyjímají z těchto sankcí kněze a věřící, protože zde není schizma, nýbrž pouze jeho nebezpečí? Nebo do takových rukou, které nás prostě považují za katolíky? Jak bychom mohli volit? Římské autority jsou v postoji k nám nejednotné; to je skutečnost a máme dokumenty, které to dokazují“ (25. 3. 1997, č. 52).

Zde se tedy jednoznačně mluví o existující sankci, kterou – Kněžským bratrstvem uznávaná – pokoncilní autorita uvalila i na prosté věřící. A dále: jak je možné „*rozlišovat mezi katolickým Římem a modernistickým Římem*“, aniž by se z toho vyvodil závěr, že pokud je Řím modernistický, nemůže být katolický?

Skutečností zůstává, že „*oficiální římská autorita*“ – tedy Jan Pavel II. i kongregace víry – Kněžské bratrstvo svatého Pia X. exkomunikovala včetně všech stoupenců. Ve francouzském deníku „Le Figaro“ vyšel 19. června 1997 článek s titulem „*Lefebvristé: schizma potvrzeno. Vatikán připomíná, že msgr Lefebvrem vysvěcení řeholníci zůstávají exkomunikováni*“. Uvedeme si alespoň některé charakteristické pasáže:

„Kněžské bratrstvo svatého Pia X., které vyšlo z ‚Lefebvrovy církve‘ (nazvané podle svého zakladatele), je ovšem exkomunikováno. Jeho biskupové zůstávají i nadále exkomunikováni. Vatikán tento stav věci připomněl v odpovědi na dotaz biskupa ze Sittenu, msgr Norberta Brunnera, v jehož walliser-ské diecézi se nachází Ecône. (...) Již po měsíce se Kněžské bratrstvo snaží pomocí letáků ve Švýcarsku a ve Francii přesvědčovat, že rozhodnutí Říma z roku 1988 bylo prohlášeno za neplatné. Msgr Brunner se tedy obrátil na biskupskou kongregaci, jež po předložení záležitosti kongregaci víry podala

odpověď, která pak byla následně komentována papežskou radou pro interpretaci textů zákonů. V komentáři jsou odůvodněny a potvrzeny sankce, uvalené na Kněžské bratrstvo 1. července 1988, tedy bezprostředně po vysvěcení biskupů v Ecône 30. června. Msgr Lefebvre vyvolal schizma tím, že bez papežského mandátu a proti výslovně vyjádřené vůli papeže vysvětil čtyři biskupy. Protože se tím *„dopustil mimořádně závažného aktu neposlušnosti, byl na něj podle práva (kánon 1382 a 1364-1) uvalen trest exkomunikace“*. Totéž platí pro jím vysvěcené biskupy, diákonů a kněží: *„Není pochyb o tom, že jejich pastýřské aktivity v rámci schizmatického hnutí jsou více než jednoznačnou známkou (...) jejich oficiálního souhlasu se schizmatem...“*

To však stále ještě není všechno. Dnes Kněžské bratrstvo tvrdí v tomto směru pravý opak toho, co pouštělo na veřejnost koncem osmdesátých let. Msgr Lefebvre totiž po exkomunikování prohlásil:

„... A proč nás exkomunikují? Protože chceme zůstat katolíky, protože je nechceme následovat v jejich duchu likvidace Církve. Jelikož nechceme spolu s nimi napomáhat ke zničení Církve, proto nás exkomunikují. Nu dobrá... děkujeme. V takovém případě dáváme raději přednost tomu, být exkomunikováni“ („Fideliter“, č. 65, str. 4). Již rok před exkomunikací msgr Lefebvre řekl: *„Být exkomunikován církví, která není skutečně katolická, není žádným důkazem hříšnosti“* (Rimini, 12. července 1987).

V souvislosti s tímto postojem podepsali představitelé Kněžského bratrstva text, z něhož si zde ocitujeme poučný výňatek:

*„Nemůžeme si opravdu přát nic lepšího nežli společenství s cizoložným duchem, který po dvacet pět let vane v církvi a zrodil zhoubné sdružování s nevěřícími? ... Bylo by to pro nás znamením cti a pravověrnosti vůči věřícím. Ti totiž mají právo vědět, že kněží, na něž se obracejí, stojí mimo společenství s *podvodným vydáním církve*, jejíž zásady se neustále mění, je nakažena letničným hnutím a holduje synkretismu“* („Fideliter“, červenec/srpen 1988).

Kněžské bratrstvo svatého Pia X. neutralizuje kněze a věřící, kteří odmítají společenství s pokoncilní autoritou

Časopis „Credo“ cituje „Simple Lettre“ (číslo 104, květen/červen 1997) pátera Vinsona:

„Tomuto katolíkovi se neúnavně opakuje: ‚...Papež je heretik, schizmatik a Antikrist. ... Církev, které vládne, je heretická, schizmatická a není již církví Kristovou!‘ Vzhledem k takovým výrokům z povolaných úst se pak musí dojít k závěru: ‚Tento papež, který řídí církev, není papežem.‘ Autor zdůrazňuje, že se nesmí zapomínat na slova papeže Lva XIII., podle nichž nesmí platit za opravdového člena Církve ten, kdo sice silou víry podřizuje svoji inteligenci, ne však mocí poslušnosti svoji vůli. Dále pak autor cituje Louise Veuillota, který napsal: ‚Nezodpovědné zacházení se slovy je nebezpečné‘, a pokračuje: ‚Již velmi dávno msgr Lefebvre řekl a opakoval: tato církev je heretická... schizmatická... nová mše je Lutherovou mší... etc. Je-li katolická církev here-

tická a schizmatická, pak se jí stala, protože za Pia XI. a Pia XII. takovou nebyla. A když se stala heretickou a schizmatickou, pak už není církví, založenou naším Pánem Ježíšem Kristem.‘ – Páter Vinson končí své vášnivé vývody navázáním na titulky svého článku (‘Mais oui, on peut en parler‘ – ‘Ano, může se o tom mluvit‘). Píše: *‘Je zde velice prostá otázka, na níž si od svých kněží a biskupů přejí odpověď věřící obecně a zvláště tradicionalisté: Má Jan Pavel II. skutečně víru, nebo propadl herezi? Stal se schizmatikem? Zní-li odpověď ano, potom logika a zdravý lidský rozum vyžadují, aby byl vyvozen následující závěr: pak nemůže být skutečným nástupcem svatého Petra. (...) Trvá potom právo být jej poslušným ve všem, vždy a všude? Ne, sedisvakantisté nejsou všichni jako Viklef a Hus (zde se páter Vinson zmiňuje o řeči Dionisiově proti sedisvakantistům v časopisu ‘Le Courier de Rome, Si Si, No No‘, v kterém se jim předhazuje, že jsou učedníky obou zmíněných heretiků; pozn. autora), všichni neříkají, že ve smrtelném hříchu se nacházející papež není papežem... Přesto však říkají spolu s velkým počtem teologů a světců: «Papež, který není katolíkem, nemůže být hlavou Církve»‘‘ (‘Credo‘, č. 123, září/říjen 1997).*

Není divu, že abbé Bonneterre z Kněžského bratrstva zakázal šíření tohoto vydání ‘Creda‘ ve svém západofrancouzském děkanátu. Neudivuje to proto, že abbé Bonneterre měl příležitost vidět Jana Pavla II. při jeho návštěvě Auray v září 1996 a patří k jeho škole. Později během přednášky v Nantes právě o této návštěvě řekl: *‘Je pro nás velkou milostí přivítat Svatého Otce ve Francii (...) Jeho projevy se v mnoha bodech vyznačují pozoruhodnou teologickou kvalitou.‘* Poté, co pochválil *‘odvahu Jana Pavla II., muže modlitby, rozjímání‘* atd., prohlásil, že Jan Pavel II. je liberál, ale hned dodal, že liberalismus nelze odsuzovat jako herezi!²¹³ Početní věřící byli tímto výrokem šokováni, zvláště když abbé Bonneterre připustil, že Jan Pavel II. je *‘trochu liberální‘*. Samozřejmě už neřekl, že je něčím horším než liberálem, totiž stoupencem modernismu, a ten je výslovně odsouzen.

Dále píše abbé v bulletinu priorátu Saint-Louis v Nantes: *‘... Naše odmítání modernistické orientace okupovaného Říma nás nesmí svádět k zapominání, že bojujeme za církev a její viditelnou hlavu, papeže Jana Pavla II.‘* (‘L’Hermine‘, 4. května 1997) Řím je tedy okupován – ale kýmpak? Mají-li slova vůbec ještě smysl, není tedy podle abbého Bonneterra *‘viditelnou hlavou‘* modernistů, kteří okupují Řím, nýbrž *‘viditelnou hlavou‘* církve. Ale jaké církve?

Po dokončení této pasáže naší knihy nám byla doručena nahrávka přednášky, kterou měl tentýž abbé Bonneterre 24. září 1997 v priorátu Saint-Louis v Nantes.

²¹³ V praktické rovině je liberalismus radikálním a univerzálním útokem na Boží zákony, protože dovoluje jejich všemožné porušování. ... Popírá absolutní panování Ježíše Krista nad jednotlivci i lidskými společnostmi. ... Popírá nutnost Božího zjevení a povinnost každého člověka k jeho přijetí, chce-li dosáhnout svého konečného určení. ... V praktické rovině je liberalismus radikální nemorálností. Je tomu tak proto, že rozkládá a ničí princip resp. základní pravidlo každé morálky, která je věčným a lidskému rozumu nadřazeným rozumem Božím. Liberalismus zastává absurdní princip nezávislé morálky, která je v zásadě *‘morálkou bez zákona‘*, volnou morálkou. ... Ano, liberalismus ve všech svých formách a odstínech je oficiálně odsouzen...‘ (‘Le Libéralisme est un péché‘, str. 8-10 a 37, Ed. Téqui 1910; toto dílo velmi chválil sv. Pius X.) Řečené by mělo každého katolíka vyléčit z přání být liberálem.

Bylo by třeba vyslechnout celou přednášku k pochopení aktuálnosti její sumární analýzy. Poté, co abbé Bonneterre v pozitivním smyslu komentoval výroky a cíle návštěvy Jana Pavla II. na světovém dni mládeže, dodal:

„Pokud to (vyučování víře) nedělají biskupové a kněží, musí papež přirozeně jednat. Zde vidíme, že v církvi nejde všechno hladce. To mi dovoluje porozumět starosti papeže a účelu jeho cest, které jsou zaměřeny na nápravu opomenutí episkopátu a kněžstva. ... Když jsem si dnes večer dovolil rozlišovat dobré od špatného, soudím, že jde v první řadě o zachování toho, co nám zanechal msgr Lefebvre. Řekl to a ustavičně opakoval již před dlouhým časem. Vyhledal jsem jeden jeho text z roku 1976: *„Můj postoj byl vždy velmi uctivý, oddaný a poslušný, pokud papež zdůrazňuje tradici, ale přesto se stavím rozhodně na odpor, vede-li papež Církev směrem, který odporuje učitelskému úřadu jeho předchůdců.“*²¹⁴ Věřím, že právě to se dnes večer snažíme dělat... V daném případě Jan Pavel II. ohledně svého posledního pobytu ve Francii tradici velmi dobře potvrdil, z čehož máme přirozeně radost, ale současně se energicky vzpíráme jakékoli orientaci směrem, který by odporoval učitelskému úřadu jeho předchůdců. Tak musíme činit, takto se musíme chovat. Nelze zaujímat strnulý postoj, protože doba mívá a je potřeba se jí přizpůsobit. (...) V čem spočívá nebezpečí? V tom, že bychom žili ve věži ze slonoviny a soudili, že si papež a biskupové dělají tak jako tak co chtějí, a nás že se to netýká. Nuže potom, a to zdůrazňuji, by bylo možné si stále říkat: ‚Nejsem sedisvakantista, uznávám papeže Jana Pavla II., modlím se za něj, ale co říká a dělá, není můj problém.‘ Přesto je to náš problém! Co se v církvi děje, to se nás velice týká. Můžeme nevědomě upadnout do katolického sedisvakantismu ještě dříve,²¹⁵ než sklouzneme do sedisvakantismu ideologického. Pokud se nezajímáme o to, co papež dělá a říká, pak bychom se prakticky oddělili od církve. Buďte velmi, velmi opatrní! (...) A to tím spíše, že sedisvakantismus působí nesmírné škody... Mnozí z vás, jak již dávno vím, důvěřují dvouměsíčníku ‚Monde et Vie‘ [‚Svět a život‘]. Píše tam jistá novinářka jménem Michèle Reboulová, která pracuje také pro ‚Figaro‘. Ano, tato Reboulová se ve vydáních ze 17. července a 20. srpna zcela rozběsnila a udělala ze sebe v listu nadšenou obhájkyň sedisvakantismu. U příležitosti exercicií jsem o tom mluvil s msgr Fellayem; chystal se vydat veřejné prohlášení a snad je již také jak doufám napsal. Proč? Protože to bylo velice závažné. Mimochodem řečeno tam novi-

²¹⁴ Pius XII. zamítl představu, že by se z výroků papeže mohlo vybírat pouze to, co se komu hodí: „Nechť není mezi námi místo pro domýšlivost ‚svobodného zkoumání‘, které je mnohem více projevem mentality nekatolíků než katolickým duchem a vede k tomu, že jednotlivec poměřuje všechno, co přichází od Apoštolského stolce, měřítkem svého vlastního úsudku“ („Vos omnes“, 10. září 1957). Někdo by snad mohl namítnout, že nejde o svobodné zkoumání, nýbrž o zkoumání ve světle pravdy. Jenže právě zde spočívá problém. Papež je měřítkem víry a nikoli víra měřítkem papeže!

²¹⁵ „Co se mění na praxi tvrzením, že Jan Pavel II. není papežem?“ Tato námitka se ozvala již velice často. Na to lze odpovědět, že pro Kněžské bratrstvo skutečně nic, protože se chová tak, jako by Jan Pavel II. papežem nebyl, ba ještě hůře, jako by se s papežem téměř ani nepočítalo. Kdyby Jan Pavel II. byl papežem, bylo by nutno se mu podřídit „vždy, ve všem a všude“.

nářka dělala reklamu mizernému tlustému špalku ‚L’Église Éclipsée‘ [‚Temnu v Církví‘, tj. prvnímu vydání této knihy!]²¹⁶ Obsahová hodnota této knihy se rovná nule. Cituje tam pátera Malachi Martina, který měl údajně odhalit, že ve skutečnosti byl papežem zvolen kardinál Siri, ale volbu odmítl, protože prý byl vykonáván nátlak na jeho rodinu. Jan Pavel II. tedy není papežem; skutečným papežem je kardinál Siri. A kromě toho prý Jan XXIII. a Pavel VI. nebyli papeži, protože byli tak jako tak zednáři. O takové blouznivé představy nedbáme. Michèle Reboulová, toto s odpuštěním prostinké děvče, však něčemu takovému dělá reklamu. Jen si poslechněme, co píše: ‚*«Temno v Církví» jasně a přesně ukazuje realitu uskutečňování zednářského komplotu proti Církví a obsahuje také interview s páterem Malachi Martinem, autorem pozoruhodné knihy «Trésor de Saint-Pierre» [«Poklad Svatého Petra»]. Malachi Martin se jako překladatel z devatenácti jazyků zúčastnil tří konkláve. Ujišťuje, že nová mše je neplatná, protože je protestantská (při těchto slovech se abbé usmál!), a dále, ano, slyšeli jste správně, že Jan XXIII. a Pavel VI. byli zednáři a že dokonce sám Jan Pavel II. pochyboval, že je papežem (abbé se znovu zasmál) a považoval se prý spíše za biskupa než za papeže, protože zaujal místo kardinála Siriho, který byl v konkláve zvolen, ale volbu odmítl z obav před represáliemi vůči své rodině.*‘ Takový časopis má náklad několik desítek tisíc výtisků a dostává se do všech tradicionalistických rodin. Prostě hnusné! (Následně se řečník pohrdavě vyjádřil o díle ‚Catéchisme de l’oratoire‘ [‚Katechismus oratoria‘].) Buďte bdělí, buďte pozorní! Tyto lidi je třeba dostat zpátky na zem! Pak je zde páter Vinson – a mám dobré právo o něm mluvit – který píše ‚Simple Lettre‘; je starý,²¹⁷ je mi líto, ale je starý, a vždy zdlouhavě a rozvláčně mluví o sedisvakantismu: nedopouští se snad sedisvakantista hříchu schizma? Ale ne, přirozeně že ne, sedisvakantismus je naprosto v pořádku, je přece nutné být sedisvakantistou. Také tento list se hojně rozšiřuje! Nebo ‚Credo‘ Michela de Saint-Pierre. Ten již zemřel a byl nahrazen Jacquesem Plaçonem, sympatickým chlápkem (!), počestným a statečným mužem, který nemá na práci nic lepšího než dělat reklamu poslednímu oběžníku pátera Vinsona! Zásilkou jsem mu vrátil neotevřenou; přirozeně že nebudu takovou apologii sedisvakantismu od pátera Vinsona rozdávat ve své kapli! Musíme být opatrní, je to nebezpečné! (Poté řečník pomluvil biskupy a kněze Thucovy linie, jež jsou mimo Bratrstvo, a pokračoval:) Ztratíme-li hlavu, jak daleko to zajde? Musíme si dávat velký pozor. Musíme se uchránit před nebezpečím (...) nezapomínat, že vy i já jakožto kněží Bratrstva stojíme ve službách papeže – a dost! To je smyslem mého kněžství. Se zbytkem nemám nic společného, načisto nic společného! Kdyby snad, což je ovšem nemožné, moji představení v Bratrstvu zítra řekli, nu dobrá, není žádný papež, dal bych jim sbohem. Já pracuji pro církvev, pro papeže, a myslím, že jinak nelze věci posuzovat. Církvev a papež

²¹⁶ Považujeme si za čest úsudek abbého Bonneterra, který ostatně jako mnoho dalších tento „mizerný tlustý špalek“ asi pořádně nečetl.

²¹⁷ Mezi tradicionalisty není vysoké stáří považováno za vadu, nýbrž za známku ctihodné moudrosti.

jsou jedno a to samé.²¹⁸ A chcete-li opravdu porozumět a pochopit, přečtěte si znamenité číslo z pera mého pařížského kolegy abbého Tanoüarna (míněn je časopis ‚Certitudes‘, který podle slov řečníka velkolepě vyjadřuje smýšlení Bratrstva o papežství). Že jsme se z kanonických důvodů dostali do křížku se Svatým stolcem, to ještě dávno neznamená, že bychom se směli vykašlat (!!)

na autoritu papeže. Právě pro něj pracujeme! A jak říká abbé Tanoüarn, leží nám papež na srdci, naše starosti a obavy patří papeži. Řekne-li se toto, neznamená to ještě nějaké slepé přivrženectví, tzn. následování ideologie II. vatikánského koncilu, ale poznovu tím vyjadřujeme svoji věrnost. Naše věrnost je věrností papeži! Už nemohu poslouchat, co jistí lidé, věřící mimo církev, říkají o papeži. Jenže mám uši, nejsem hluchý a musím mnohdy vyslechnout velmi nepříjemné výroky. Kdo však máš uši k slyšení slyš! Já pracuji pro církev, pracuji pro papeže. ... Co jsem vám dnes večer řekl, vyprávějte všude dál,²¹⁹ neboť problém je velice vážný (řečník naráží na svůj rozhovor s msgr. Fellayem o tom, že situace církve se zhoršuje; poté popisuje krizi i opozici samotných modernistů vůči Janu Pavlu II.). Uvidíme, kdo jde s papežem. Bude to francouzské biskupské kolegium jako celek nebo Kněžské bratrstvo svatého Pia X.? (...) My, my pracujeme pro Ježíše Krista, pro církev a papeže. (...) Modlíme se za papeže, a skutečně, modlitba vychází ze srdce. Uvidíte, že naše modlitby budou vyslyšeny. Myslím, že v posledním projevu papeže (při návštěvě Jana Pavla II. na světovém dni mládeže) je mnoho útěchy a naděje ohledně jistého počtu témat.“

Co k tomu dodat? Z výše citovaných projevů poznáváme zásadní rozdíl mezi tradicionalisty a liberály. *Pro tradicionalisty jsou modernisté nejhroššími nepřáteli Církve, jak řekl svatý Pius X., proti nimž se musí bojovat, zatímco pro liberály nejsou ničím jiným než katolíky, kteří se mýlí a je třeba je napomínat a korigovat.* Páter Calmel v článku „Le modernisme actuel“ [„Současný modernismus“] právem píše:

„U klasických heretiků Aria, Nestoria a Luthera lze sice vycítit jisté snahy po setrvání v katolické Církvi, avšak neopomenuli učinit všechno možné, aby z ní byli vyloučeni: Bojovali s otevřeným hledím proti zjevené pravdě, jejíž živoucí odkaz byl Církvi sřezhen. Modernističtí heretici, nebo lépe řečeno apostati jako abbé Loisy a páter Teilhard de Chardin vědomě odvrhují celé učení Církve, avšak jsou připraveni v ní dál zůstat a podnikají nezbytné kroky, aby k Církvi i budoucně náleželi;²²⁰ mění své chování a zakrývají skutečné záměry v naději, že se jim podaří uskutečnit plán přeměny Církve zevnitř, neboli jak psal jezuita de Chardin, *zkorigovat víru. Charakteristickým a nejnápadnějším rysem modernismu je jeho pokrytectví.* Modernista, což nikdy nelze

²¹⁸ V tomto bodě s abbém Bonnetterrem plně souhlasíme. Proto také platí, že když lze od nějakého papeže přijmout pouze část z jeho učení, pak je to znamením toho, že buď papež nebo sám dotyčný není „bezchybný katolík“.

²¹⁹ Vyhovujeme přání abbého otištěním tohoto textu.

²²⁰ Připomeňme si v této souvislosti citáty Aimé Pallièra a Elie Benamozegha spolu s odpovídajícím jednáním Karola Wojtyly.

dost často opakovat, je *apostata a zrádce současně*²²¹ („Itinéraires“ [„Trasy“, č. 184, červen 1974, str. 141).

V předmluvě ke „Katechismu o modernismu“ od Lémiuse to pater Calmel znovu potvrzuje:

„... Modernista má s ostatními heretiky společné odmítání každého křesťanského zjevení. Na rozdíl od ostatních heretiků však své odmítání *skrývá*. Modernista, což nikdy nelze dost často opakovat, je *apostata a zrádce současně*“ (str. 12, Éd. Forts dans la Foi, 1974).

A jak „*skrývá modernista své odmítání*“? Tím, že dělá přesně to samé co Jan Pavel II.: ukrývá svou apostasii za katolické průpovídky a obvykle nezmiňuje pravdy. Svatý Pius X. ve své encyklice „Pascendi“ vysvětluje:

„Čteme-li je (modernisty) anebo slyšíme, jsme v pokušení věřit, že vězí v rozporu sami se sebou, že jsou kolísaví a nejistí. Tak tomu však vůbec není: všechno je u nich dobře uvážené a zamýšlené, ovšem ve světle principu, že víra a věda jsou si vzájemně cizí. Tu nebo onu určitou stránku jejich díla by mohl katolík bez dalšího podepsat, ale pokud jen nalistuje další stránku, má pocit, že čte racionalistu.“

O vůdčích hereticích řekl Pius VII. zcela obecně:

„Dávají najevo obdivuhodnou horlivost a znamenitou úctu k učení a osobě našeho Spasitele Ježíše Krista, ale jejich řeči jsou jen šípy, jichž tito lstiví lidé užívají k bezpečnějšímu zasažení těch, kteří nejsou na jejich straně.“ Hříšní lidé, „kteří se v poslední době proti Církvi dávají dohromady, šíří falešné a nicotné filosofie. Většina z nich založila tajné společnosti a skryté sekty“ (encyklika „Ecclesiam a Jesu Christo“ ze 13. září 1821).

Na rozdíl od abbého Bonneterra mnozí kněží i věřící v Kněžském bratrstvu dospěli sami velmi rychle k závěru, že „*papež, který není katolík, nemůže být hlavou katolické Církve*“. Bratrstvo je tedy nuceno připustit, že existují v jeho řadách také kněží, kteří nejsou ve společenství („una cum“) s Janem Pavlem II., a jejich počet ustavičně roste. Přesto se však od nich vyžaduje nezmiňovat se o tom nikomu ani slovem a na veřejnosti hájit stanovisko Kněžského bratrstva svatého Pia X. Takto jsou neutralizováni ti, kdož neuznávají autoritu Jana Pavla II., avšak akceptují podmínky Bratrstva. **Kněží, kteří tyto podmínky nepřijmou, jsou bez velkých okolností z Bratrstva vyloučeni.**

Položí-li se Kněžskému bratrstvu svatého Pia X. otázka po papeži, pak odpoví, že je druhořadá. Msgr de Galarreta ve svém kázání²²² 27. června 1997 v Ecône

²²¹ Pater Calmel, který velmi dobře chápe, kdo je modernista, Pavla VI. ve svém článku za takového neoznačuje, byť i připouští, že se „papež stal spoluviníkem apostasie“ modernistů. Snad nebyla tehdy věc ještě tak jasná jako dnes, kdy už žádné pochybnosti nejsou možné.

²²² V témže kázání pak ještě zdůraznil, že „*Církev trpí jistým druhem zatmění slunce, které brání v šíření světla víry, tepla milosti a bliženecké lásky*“. Skrze koho a čím je však Církev zatemněna? Podle definice je zatmění slunce jeho přechodným zakrytím měsícem. Tento jev má tedy dva různé prvky, z jichž jeden zakrývá druhý, a nejsou samozřejmě identické. Církev je tedy (na způsob slunce) zatemněna, a tudíž nezbytně zatemněna jí cizorodým prvkem, kterým je nová „pokoncilní církev“ se svou hlavou Janem Pavlem II.

např. tvrdil: „Je-li to skutečně otázka, která katolickému svědomí působí těžkosti, pak to přesto není podstatný problém...“ – Navíc Kněžské bratrstvo potvrzuje, že ve skutečnosti zásadní problém spočívá ve spáse duší („Salus animarum suprema lex“). To je sice pravda, ale právě pro spásu své duše musíme být podřízeni papeži, jak závazně prohlásil Bonifác VIII. již v roce 1300: „*Definujeme a prohlašujeme, že ke spáse je nezbytné být podřízen římskému papeži*“ („Unam Sanctum“, Denz. 875). Proto má tedy pro spásu duše papežská otázka kardinální význam stejně, jako otázka mše svaté, z níž – jak ještě dále uvidíme – pramení všechny milosti, nezbytné k naší spáse.

***Kněžské bratrstvo svatého Pia X. pomáhá „rozbít skálu,
na níž Bůh zřídil svou Církev“ (Nubius)***

Důsledky rozporného postoje Kněžského bratrstva jsou mimořádně závažné: takové jednání totiž neutralizuje nejen ty, kdož neuznávají autoritu Jana Pavla II., ale především škodí samotnému základu Církve. ... Tím základem není nikdo jiný než Petr, jemuž Pán řekl: „*Ty jsi Petr (tj. skála), a na té skále vzdělám církev svou*“ (Mt 16,18). Jak si lze myslet, že Jan Pavel II. je sice skála, na níž je zřízena Církev, ale přesto se nelze o tuto skálu opřít? V takovém případě bychom se pohybovali v říši absurdity. Znamenalo by to totiž, že je Petr základem, aniž by byl skutečným základem. Ať už tedy chceme nebo ne, myslet si něco takového, znamená jen nahrávat proticírkvi!

V této souvislosti je vhodné si připomenout, co svého času řekl Nubius: „*Pokud budeme mít něco takového (dobytím Petrova stolce), nepotřebujeme už Hannibalův ocet, nepotřebujeme střelný prach ani naši armádu k rozbití skály, na níž Bůh vystavěl svoji církev*“ (msgre Delassus, str. 197). Bezděčně si při těchto slovech vzpomene na Kněžské bratrstvo svatého Pia X., které pomáhá „**rozbít skálu, na níž Bůh zřídil svou Církev**“ tvrzením, že existuje papež, jemuž se nesmíme podřídit, aniž bychom v jeho učení oddělovali správné od falešného.

Zde je poučný příklad. Jistému věřícímu, členovi Kněžského bratrstva, který byl celý žhavý věnovat se modernismu, pravověrný kněz řekl:

„Modernismus, ekumenismus, zásady nové mše etc. odsoudili již Pius X., Pius XI. i Pius XII.“ Věřící na to prostě odpověděl: „Tito papeži se mýlili.“ – „Jste si vůbec vědom toho, co říkáte?“, opáčil kněz ostře. Věřící zareagoval: „Když Kněžské bratrstvo říká, že se Jan Pavel II. a Pavel VI. mýlili, přestože jsou resp. byli papeži, proč by se potom nemohli mýlit ostatní, kteří rovněž byli papeži?“

Tento skutečný příklad ukazuje, jak dramatické důsledky může mít postoj Bratrstva pro víru katolíků. Bratrstvo nám možná namítne, že závěry citovaného věřícího neschvaluje, avšak vyjde-li se s jím samým stanovených premis, lze velmi snadno dospět k tomuto nebezpečnému závěru.

V rámci svých bludů argumentoval zmíněný věřící logicky. Skutečně, pokud se připustí, že se Jan Pavel II. mýlí, pak se musí nezbytně dospět k jednomu ze dvou

závěrů: Buď není Jan Pavel II. papežem, nebo je papežem a jako takový se nemůže mýlit, ale nikdo není povinen se mu podřizovat.

Postoj Kněžského bratrstva i jeho důsledky pro věřící odporují následujícím slovům svatého Pia X.:

„Papež je strážcem dogma a morálky; je strážcem zásad, které činí rodinu počestnou, národy velkými a duše svatými; je rádcem knížat i národů, je hlavou, pod níž se nikdo necítí utlačován, protože zastupuje samotného Boha. Je plně otcem, který v sobě spojuje všechno, co je něžné a božské.

Zdá se to být neuvěřitelné, a přesto je pravda, že existují kněží, jimž se něco takového musí výslovně doporučovat, ale v dnešní tvrdé a nešťastné situaci musíme bohužel mnohým kněžím naléhavě a hlasitě připomínat: Milujte papeže!

A jakže se má papež milovat? Nejen slovy, ale i činy, s naprostou upřímností. *„Non verbo neque lingua, sed opera et veritate“* [„Nemilujme slovem, ani jazykem, nýbrž skutkem a v pravdě“] (1 J 3,18). Jestliže někoho milujeme, snažíme se osvojovat si jeho myšlenky, uskutečňovat jeho vůli a uhodnout jeho přání. A když náš Pán o sobě řekl: *„Si quis diligit me, sermonem meum servabit“* [„Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávat bude“] (J 14,23), musíme jej uposlechnout, abychom dokázali svoji lásku k papeži.

Proto platí: Miluje-li kdo papeže, pak dlouze nediskutuje o tom, co nařizuje nebo vyžaduje; neláme si hlavu nad tím, jak daleko sahá povinnost přísné poslušnosti a neklade jí žádné hranice. Jestliže milujeme papeže, nenamítáme mu, že se nevyjádřil dostatečně jasně, jako by byl povinen každému jednotlivci svou vůli opakovat do ucha a vyhlašovat ji nikoli slovy, nýbrž dopisy a dalšími veřejnými dokumenty. Nezpochybňujeme jeho příkazy námitkami, nevymezujeme oblast, kde může uplatňovat svou vůli, nikdy nestavme autoritu papeže proti osobám, jejichž mínění odporuje papežovým, ať by byly sebevíce učené. Ostatně necht' je jejich učenost sebevětší, nedostává se jim svatosti, protože kde není jednota s papežem, nemůže být ani svatost“ (svatý Pius X., „Vi ringrazio“ k členům Apoštolské unie, 18. 12. 1912).

Protože všichni lidé musejí být podřízeni autoritě, ukládá si Kněžské bratrstvo za povinnost zaujmout místo Církve a tím se legitimizovat. Tak např. netvrdí pouze, že není exkomunikované, nýbrž více či méně nepokrytě předstírá, že **je** Církví. Protože Církev má svůj učitelský úřad, musí jej Kněžské bratrstvo do jisté míry něčím nahradit. V tomto smyslu abbé Marcille v článku „La crise du Magistère Ordinaire et Universel“ [„Krise všeobecného a řádného učitelského úřadu“] tvrdí následující:

„V případě krize slouží někdy... maják-biskup jako orientační bod“ (str. 279 a 284). „Za současných poměrů může být majákem církve učitelský úřad respektovaného biskupa a nikoli papeže“ (str. 279 a 284). „... Biskup, který v praxi prokázal, že je hoděn důvěry... a tato důvěra v něj byla vložena, je hoděn, aby bylo jeho učení akceptováno“ (str. 284). (Spisy 2. teologického kongresu podle „Si Si, No No“, Publications du Courrier de Rome, 1996, str. 255-286.)

Abbé Berger, který roku 1994 rozumně z Bratrstva vystoupil a pošetile se pak obrátil k nové „pokoncilní církvi“, vysvětluje důvody odchodu v dopisu, z něhož si ocitujeme několik důležitých výňatků:

„Msgré Tissier mně pak (v dopisu z 25. 9. 1993) předložil nepravděpodobně působící argument: ‚Náš postoj se Vám nezdá být jasný, ale monsignorovi se dostalo milosti rozhodnout o biskupských svěceních, a měl také osvícení je vykonat. Nám byla prostě udělena milost jej následovat, a to nám stačí. Kráčíme v jeho víře, a byť i to není boží víra, je to přece jen duch víry, který pochází z boží víry...‘

Často jsme byli varováni před slepou poslušností papeže. Měli bychom ji snad prokazovat msgré Lefebvrovi? Při posledním soudu se mě Bůh nebude ptát, zda jsem někoho ‚následoval‘, nýbrž zda jsem splnil svou povinnost.

Každopádně je argument msgré Tissiera všechno jiné než argument. Je naopak přiznáním, že žádné argumenty nemá. Odvolává se na důvěru, ale důvěra není teologický argument. Nemá daleko k ‚religióznímu citu‘, který je tak drahý modernistům a charismatikům.

Když se mi říká, že máme ‚kráčet ve víře‘, ačkoli jde jenom o slepou poslušnost historickou situací podmíněného rozhodnutí, pak se klade nutně otázka po povaze a předmětu takové víry.

Požádal jsem tedy o bližší vysvětlení. Msgré Tissier mně dal následující odpověď: ‚Biskupská svěcení jsem přijal z 10% ze spekulativních důvodů, které jsem tehdy vylíčil členům svého společenství. 1) Papež je příliš zaměstnán a tedy neschopen v této věci platně rozhodnout; 2) Implicitně kladné stanovisko papeže k biskupskému svěcení vzhledem k tísní a k účelu jeho úřadu; 3) Bohem daná výjimka – zdánlivá výjimka – z pozitivního Božího zákona tak, jako v jistých případech dělá výjimku z přírodních zákonů; božská inspirace, která byla monsignorovi [Lefebvrovi] propůjčena. Abbé Mura rozvinul oba první důvody; lze vznést námitky proti jeho argumentaci, ale on by na to znal odpověď, a tak dále. ... Z 90% biskupská svěcení akceptuji z důvěry k monsignorovi [Lefebvrovi], a to stačí...

Nechť msgré [Lefebvre] svěťte biskupy, kteří teologům 21. století dodají argumenty... *Melius est iudicium sapientis (Marcelli) quam millium insipientium!*²²³ (dopis ze 7. 6. 1994).“

V této souvislosti páter Vinson píše:

„V časopisu ‚Le Chardonnet [‚Bodláčí‘] čtete: ‚Kněžské bratrstvo svatého Pia X. nejenže patří k církvi, nýbrž je do té míry samo církvi, když chrání a obhajuje její nejcennější statek: odkaz víry.‘

Takové tvrzení je nepřijatelné. Kdyby tomu tak bylo, měl by každý věřící katolík za povinnost náležet ke Kněžskému bratrstvu svatého Pia X. (ne-li jako člen jeho kléru, pak alespoň tím, že by si přivlastnil všechny jeho myšlen-

²²³ „Lepší je úsudek jednoho moudrého (Marcella [Lefebvra]) než tisíce pošetilých.“ Pozn. německého překl.

ky). Pak by už nebyl sedisvakantismus platnou hypotézou (což však představení Bratrstva i mnoho jeho kněží nepřipouštějí).

Nepřijatelné tvrzení. ... Směřuje k tomu, že tolik kněží a věřících odmítá a zavrhuje ty, kdož bojují za tradici, a dále pak každého, kdo je členem jiného společenství nebo díla. Pak by platilo: „Není spásy mimo Ecône“²²⁴ („Simple Lettre“, č. 106).“

Proti analýze pátera Vinsona by mohl někdo namítnout, že příslušná věta z časopisu „Le Chardonnet“ chce pouze říci, že Kněžské bratrstvo je jen potud církví, že „chrání a obhajuje odkaz víry“, ale není celkově s církví identické. ... Tomu lze s úspěchem odpovědět, že jedna z hlavních úloh Církve spočívá právě v „ochraňování a obhajování odkazu víry“. – A pokud Kněžské bratrstvo svatého Pia X. předstírá, že to dělá tak, jak to má dělat Církev, znamená to, že „úřední církev“ (slovy Bratrstva) neboli „církev koncilu“ (slovy modernistů) už tuto povinnost neplní.

Abychom nepatřili k této „pokoncilní církvi“, musela by se skutečně nějakým způsobem nahradit. Protože však Církev nelze nahradit lidskou institucí, i kdyby mnoho jejích členů tvořili klerici jako v případě Kněžského bratrstva Pia X., je to zřejmé. Ocitujme si znovu pátera Pierre de Clorivière S. J.:

„... kdyby nebylo možné požádat o radu Církve nebo jejího nejvyššího pastýře, jemuž byla přislíbena neomylnost, nesmí se slepě důvěřovat osobní autoritě, protože není žádná taková, která by nemohla propadnout omylu a nás do něj vtáhnout“ („Études sur la Révolution“, Éd. Sainte Jeanne d'Arc, str. 132-133). V novém vydání padla za oběť cenzury tato věta, která překážela manévrum Kněžského bratrstva. Toto vydání pořídila „Édition Fideliter“, která je vydavatelstvím právě zmíněného Bratrstva. Kdo by se pak ještě divil.

Zbývá ještě dodat, že – jak Kněžské bratrstvo tvrdí – má juridický statut, který je opravňuje inkardinovat své kněží, což znamená, že mohou celebrovat mši svatou. Současně však praví, že vyloučení nebo nezávislí kněží nemají oprávnění sloužit mši, protože nejsou inkardinováni. Je sice pravda, že kněží, platící za „vagus“ (neinkardinované), toto právo normálně nemají, avšak *kněží Bratrstva se nacházejí ve stejné situaci*.

Nelze totiž ani na chvíli zapomínat, že Kněžské bratrstvo je paradoxně uznáno právě tou „pokoncilní církvi“, proti níž údajně bojuje. Ocitujme si nyní „Zakládací dekret Mezinárodního kněžského bratrstva svatého Pia X.“:

„Se zřetelem na povzbuzení, které bylo vysloveno II. vatikánským koncillem v ‚Dekretu o vzdělávání kněží – Optatam totius‘ ohledně mezinárodních kněžských seminářů a používání kléru, stejně jako vzhledem k naléhavé nutnosti výchovy ve víře horlivých a šlechtných kněží ve smyslu pokynů zmíněného dekretu i na základě našeho zjištění, že stanovy Kněžského bratrstva řečeným cílům plně odpovídají, my, François Charrière, biskup z Lozana, Ženevy a Freiburgu, s odvoláním na svaté jméno Boží i všechny kanonické předpisy, rozhodujeme následovně:

²²⁴ Zde se hodí také heslo abbého Aulagniera: „Následujte Bratrstvo a můžete si být jisti, že se rovněž nemýlíte.“

1. Mezinárodní kněžské bratrstvo sv. Pia X. je v naší diecézi zřízeno pod titulem ‚pia unio‘.

2. Za sídlo Bratrstva se určuje dům sv. Pia X. v Route de la Vignettaz č. 50 v našem biskupském městě Freiburgu.

3. Schvalujeme a potvrzujeme přiložené stanovy Bratrstva na období šesti let ‚ad experimentum‘; poté může být tato lhůta mlčky prodloužena o stejnou dobu;

pak může být v naší diecézi kompetentní římskou kongregací Bratrstvo zřízeno jako definitivní.

Svoláváme Boží požehnání na Kněžské bratrstvo a jeho hlavní cíl, výchovu svatých kněží.

Dáno ve Freiburgu v biskupském paláci 1. listopadu 1970, na svátek Všech svatých.²²⁵

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. bylo tedy uznáno pouze za „pia unio“ (zbožné sdružení), které podle kanonického práva není ničím víc než sdružením laiků a tedy – stále podle kanonického práva – *nemá oprávnění k inkardinování kněží*. Bratrstvo tvrdí, že toto oprávnění má, protože mu Řím roku 1976 suspendováním *a divinis* (zákazu výkonu moci svěcení) toto právo propůjčil s ohledem na pozdější uznání Bratrstva jako kongregace nebo prelatury. Ať už je tomu jakkoli, naděje na budoucí události nepropůjčuje Bratrstvu žádné takové právo. Vyloučení nebo nezávislí kněží by konec konců mohli také říkat: „Kdyby byla církev v pořádku, byli bychom také někde inkardinováni.“ – Nebýt slůvka *kdyby*, byl by můj otec milionář...

O „období šesti měsíců ad experimentum“, po němž „může následovat stejné období“, rovněž jako o definitivním zřízení Kněžského bratrstva, k němuž nikdy nedošlo, je zde zbytečné nějak podrobněji mluvit. Věnujme se raději tomu nejzávažnějšímu. Bratrstvo uznává stávající autority, jimž je tím povinnou podřízeností, ale přesto se jeho kněží tomuto podřízení de facto vzpírají... Na jejich ospravedlnění Bratrstvo uvádí, že jde o uchování víry a o podávání skutečných svátostí ke spáse duší, což je nejvyšším zákonem církve. To je sice naprostá pravda, ale právě zde je hlavní problém: stávající autority už zcela zjevně víru neuchovávají a nepodávají skutečné svátosti, a tedy podle kánonu 188 (§ 4) svou legitimitu ztratily. Přesně tak! V případě, že je realita takové situace uznána, mohou všichni katoličtí kněží včetně kněží Bratrstva svou kněžskou důstojnost případ od případu uplatňovat.

Stejně jako má prvořadý význam pro spásu duší papežská otázka, má se tomu tak i v případě mše svaté, neboť všechny pro naši spásu nezbytné milosti vycházejí nakonec právě z ní. Z toho důvodu se Luther snažil rozbít skálu papežství a odstranit mši svatou její protestantizací. Zednáři, „synové“ rozenkruciánského řádu, jehož byl Luther členem, sledují tentýž cíl!

²²⁵ Pozn. německého překl.: Výjimečně je zde citováno z „oficiálního“ německého překladu in: *Damit die Kirche fortbestehe. S. E. Erzbischof Marcel Lefebvre, der Verteidiger des Glaubens, der Kirche und das Papsttum. Dokumente, Predigten und Richtlinien. Eine historiographische Dokumentation*, Stuttgart 1992, str. 43. Korigovány byly pouze drobné gramatické nepřesnosti.

Odstranění a „znesvěcení“ svaté mešní oběti „novou mší“, která se stala bohoslužbou nové „pokoncilní církve“

Nejde tedy pouze o rozbití skály, na níž je Církev založena, ale také o odstranění a znesvěcení svaté mešní oběti.

Komentátoři Apokalypsy se shodují v tom, že cílem nepřátel Církve je skoncovat s – přinejmenším veřejným – uctíváním Boha!

O konci „ustavičné oběti“, kterou prorok Malachiáš nazývá „čistým obětním darem“,²²⁶ mluví prorok Daniel. Kardinál Billot říká:

„Ustavičná oběť, o kterou zde běží, je obětí Nového zákona; následuje po oběti Starého zákona, která byla podle Mojžíšova zákona každý večer a ráno přinášena v jeruzalémském chrámu. ... Slovem, je to oběť našich oltářů, která pak později, tedy v těchto strašných časech, bude všude *zavrhována*. Všude je zastavena kromě příšeří podzemních katakomb. (...) Co však bude tentokrát ohavností spuštění? Zjevně něco podobného, jako se dělo za pronásledování Antiochem, kdy byl jeruzalémský chrám zasvěcen Jupiterovi Olympskému a poskvrněn veškerou nečistotou a *znesvěcením*. Co však nás ještě čeká? Jaké nové obludy se budou roztahovat v našich chrámech, v chrámech Bohočlověka? Nenadále se objeví nějaký tajuplný luciferista z nejtemnějších zednářských slují a zaujme místo svrženého tabernáku našeho Pána Ježíše Krista“ („La Parousie“ [„Parusie“], str. 122-124, Éd. Beauchesne).

Jak ještě dále uvidíme, žijeme v jakémsi předstupni k protikřesťanské době. Musí zde nutně být analogie mezi touto nadcházející epochou, pronásledováním skrze Antiocha současnosti.

Je tedy pravdou, že „chrám“ je dnes „všude zavrhován“ a „poskvrněn veškerou nečistotou a *znesvěcením*“? Jinak řečeno, jak se revolucionářům, kteří již „mají ve Vatikánu papeže podle svých potřeb“, podařilo také „zavrhnout“ a „znesvětit“ mši svatou?

Daniel opakovaně prorokuje na konec času odstranění ustavičné oběti: „*Jeho paže se natáhnou a znesvědí svatyni, vymytí každodenní oběť a dají tam ohydnou modlu pustošitele*“ (Da 8,10 ad.; 9,27; 11,31 a 12,11).

Ať už tedy stojíme těsně před koncem času nebo ne, ďábel se každopádně snaží o zničení mše svaté. Jak jsme si již několikrát uvedli, Nubius řekl: „*Musíme dosáhnout triumfu revoluce skrze papeže*.“ S tímto záměrem pak bylo naplánováno několik etap. Podle odhalení luciferisty Rocy byl II. vatikánský koncil právě oním schizmatickým koncilem, jež umožnil vytvoření *nové církve*, nové „*pokoncilní církve*“, která se pak (pod pláštěm požadavku „*nové evangelizace*“) pustila do vytvoření nového evangelia, nového kanonického práva, katechismu, nových svátostí, etc., a stejně samozřejmě také do zavedení nového kultu (nové mše), která už **není a nemůže být identická se svatou mešní obětí**. Poslední bod si zasluhuje naší zvláštní pozornosti.

²²⁶ „Od východu slunce až na západ bude mé jméno veliké... na každém místě budou přinášet mému jménu čistý obětní dar“ (Mal 1,11).

Není těžké uhodnout, proč „*triumf revoluce*“ musel být i na liturgickém poli realizován „*papežem*“. Jen v konkláve zvolený papež mohl totiž *katolické* svědomí věřících nutit k přijetí nového obřadu, který se podle slov kardinálů Ottavianiho a Bacciho „v celku i v detailech výrazně vzdálil katolické teologii; (...) je zřejmé, že nový ‚Ordo‘ nemůže být výrazem učení, které Tridentský koncil definoval jako Boží a katolickou víru. A přesto zůstane katolické svědomí navždy spojeno s tímto učením. Z toho plyne, že vyhlášení nového mešního řádu staví každého skutečného katolíka před tragickou nezbytnost volby“ („Bref Examen Juridique“ [„Stručné kritické pojednání“], červen 1969).

Italské noviny „Famiglia Cristiana“ [„Křesťanská rodina“] (nejdůležitější list pokoncilní církve v Itálii) v článku s názvem „Kdo odmítá koncil a jeho reformy, nachází se mimo církev“ cituje dopis Jana Pavla II. ze 4. prosince 1988, v němž se po obvyklém chvalozpěvu na liturgickou reformu končí těmito slovy:

„Je více důvodů proč zůstat věrný učení (liturgické) konstituce i reforem. Mnozí přijali poselství II. vatikánského koncilu především kvůli liturgické reformě s otevřenými ušima.“ – „Zde se chápe“, komentuje modernistický ‚teolog‘, „motiv pro odmítání liturgické reformy: do jisté míry představuje souhrn koncilních novinek. Vzali si na mušku misál Pavla VI., aby mohli zavrhnout II. vatikánský koncil a vrátit se ke koncilu Tridentskému.²²⁷ Je to však pouze záminka pro odmítání novot. Jistě, došlo k určitým přehmatům, ale všechny části liturgické reformy probíhaly pod pozorným dohledem Pavla VI. a nesou jeho podpis, aniž by jej k tomu někdo nutil“ (č. 42, 1996).

Tridentský koncil skutečně pevně stanovil pravidla pro celebrování mše svaté, jako např.: „Kdo by říkal, že se má zavrhnout část obřadu římské Církve, která se při proměňování vyslovuje potichu, nechť je odsouzen, nebo kdo by říkal, že se má mše svatá slavít v národním jazyce, budiž vyobcován“ (kánon 9, sezení XXII, kapitola 9).²²⁸ Zmíníme se zde ještě o napomenutí svatého Pia V. v encyklice „*Quo primum tempore*“ ze 14. července 1570:

„Odnímáme užívání těch misálů a stanovíme a nařizujeme tímto navždy platným ustanovením, aby pod trestem naší nevole byly zcela odloženy misály, a k *misálu námi nedávno vydaného aby nesmělo být nikdy nic přidáno, ubráno, a tím spíše měněno*. Nařizujeme, a to přísně, všem i jednotlivým patriarchům řečených kostelů, administrátorům a osobám honosícím se jakoukoli církevní hodností, byť to byli kardinálové svaté Církve římské nebo jakéhokoli stupně a předního místa, nařizujeme jim mocí svaté poslušnosti, aby se napříště zcela vzdali všech ostatních způsobů a ritů podle jiných misálů jak-

²²⁷ Tento „modernistický teolog“ si možná ani není vědom dosahu svého prohlášení. Potvrzuje jím totiž jen to, co řekli již kardinálové Ottaviani a Bacci, že se tato reforma *výrazně vzdálila Tridentskému koncilu*. A skutečně je tomu tak: Akceptujeme-li II. vatikánský koncil, musíme odmítnout koncil Tridentský, a zůstáváme-li na pozicích Tridentského koncilu, musíme zavrhnout II. vatikánský, protože **první je katolický, a druhý ne!**

²²⁸ Ani po tomto odsouzení však nepřátelé Církve nesložili ruce do klína: „V 17. století se jansenističtí heretici snažili zavést do praxe hlasité čtení kánonu mše svaté“ (Dom Guéranger, str. 101).

koli starobylých, které se dosud obvykle zachovávaly, a nadobro je odložili a zpívali a četli podle ritu i způsobu a normy, která se tímto misálem nyní Námi podává, a nechť se také při sloužení mše neodvažují přidávat nebo předčítat jiné ceremonie nebo modlitby, než tak, jak je obsahuje tento Náš misál. ... *A nikdy nemohou být kýmkoliv donuceni a dohnáni ke změně tohoto misálu, ani přítomná listina nemůže být nikdy odvolána nebo zmírněna, nýbrž zároveň ustanovujeme a prohlašujeme, aby ve své moci byla vždy trvalá a platná.*“

Vzdor těmto zcela jasným slovům však modernisté bohoslužbu nové „pokoncilní církve“ *zprotestantizovali*. M. Luther svého času napsal: „Bude-li odstraněna mše, myslím si, že tím bude zničené i papežství“ („Contra Henricum Angliae Regem“ [„Proti králi Jindřichu Anglickému“]).

Ke svým stoupcům na říšském sněmu v Augsburgu psal:

„Přijme-li se římský kánon a privátní mše, musí se odvrhnout celé protestantské učení“ (De Wette, IV 170). „Předně prohlašujeme, že není naším úmyslem absolutně odstranit každou bohoslužbu, nýbrž pouze tu, které se užívá, a oprostít ji od všech dodatků, jimiž byla znečištěna. Mluvím zde především o ohavném kánonu, který je snůškou kalu. Ze mše byla udělána oběť a připojena obětní modlitba. Mše není obětí nebo skutkem obětujícího. My ji považujeme za svátost nebo odkaz. Nazýváme ji požehnáním, eucharistií, stolem Páně aneb večerí na paměť Páně. Můžeme ji podle libosti nazývat jakkoli, pokud ji neposkvřňujeme jménem ‚oběť‘ nebo ‚skutek‘“ („Formula Missae“ [„Mešní formule“], Werke, díl. XI, str. 774).

Bylo tedy třeba dovršit dílo rozenkruciána Luthera.²²⁹ Umožnil to II. vatikánský koncil a zednář Bugnini. Nová „pokoncilní církev“ přijala luteránsky inspirovanou „novou mši“ v roce 1969! Tato „nová mše“²³⁰ byla skutečně vypracována za přispění skupiny protestantských pastorů, mezi nimi i priora z Taizé.

²²⁹ Zednářský a pouze Židům vyhrazený řád B'nai B'rith (název znamená „Synové smlouvy“), který byl založen 1843 a udržuje těsné kontakty s okultními mocnostmi, na závěr diskusí tajného shromáždění svých členů v Paříži 1935 vypracoval obsáhlý dokument, jenž byl 1936 publikován a nikdy nezpochybněn co do pravosti. Čteme tam: „Jsme otcové všech revolucí, včetně těch, které se obracely proti nám... Můžeme se právem pochlubit, že jsme tvůrci reformace: *Kalvín byl našinec, člověk židovského původu*, zmocněný ke své roli v reformaci židovskými autoritami a podporovaný židovskými financemi... Martina Luthera ovlivňovali židovští přátelé a jeho komplot proti církvi byl korunován úspěchem díky židovskému financování. Jsme zavázání díkem protestantům... za obdivuhodnou podporu, kterou nám prokázali v našem boji proti moci křesťanské civilizace i v přípravách příchodu naší nadvlády nad celým světem a nad říší Nežidů...“

²³⁰ Na dané téma již vyšlo množství knih. My se zde spokojíme stručným poukazem na skutečnost, že „nová mše“ navazuje na oběť **Kaina, a nikoli Ábela**. V jejím offertoriu se totiž nacházejí obraty jako: „Pochválen buď Bože univerza, který nám přinášíš tento chléb, plod země a lidské práce; přinášíme jej v oběť, aby se nám stal chlebem života.“ – „Pochválen buď Bože univerza“ je výraz ze židovské kabbaly! Neříká se tedy „Pochválen buď Bože, **Stvořiteli** univerza“, nýbrž „Pochválen buď Bůh univerza“, tj. „v univerzu tkvící Bůh“... Při pravé mši kněz říká: „Suscipe, sancte Pater, omnipotens, aeterne Deus, hanc immaculatam Hostiam“ (Přijmi, svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, tento neposkvřněný obětní dar), tj. Beránka Božího. Pro pochopení hlubokého významu tohoto rozdílu odkazujeme na Písmo svaté: „Po jisté době přinesl

Spokojenost u protestantů

Protestanti se ostatně svou spokojeností nijak netajili. Nejvyšší protestantská instance ve Francii, vrchní konzistoř augsburského vyznání Alsaska a Lotrinska, např. po svém shromáždění v roce 1973 prohlásila:

„Jsme názoru, že věrnost evangeliu a naší tradici nám za daných okolností nedovoluje protivit se účasti věřících naší církve na katolické eucharistické slavnosti.“ – Protestant Max Thurian z Taizé ohledně ovoce „nové mše“ řekl: „Možná to dojde tak daleko, že nekatolická společenství budou moci oslavovat posvátnou večeři stejnými modlitbami jako katolická církev. Z teologického pohledu je to možné“²³¹ („La Croix“ [„Kříž“], 30. 5. 1969).

Dejme nyní ještě slovo protestantovi ze Štrasburku:

„V nové katolické liturgii jsem nedokázal nalézt nic, co by mě mohlo pohoršit“ (pastor Mathis, cit. podle P. Debraye, „Courier hebdomadaire“ [„Týdenní kurýr“] č. 165 z 27. 2. 1970). – A nakonec ještě citát z významných protestantských novin, přetištěný v „La Croix“ z 10. prosince 1969: „Nové katolické modlitby eucharistie již odstranily falešnou perspektivu Bohu přinášené oběti.“

Ale ani to ještě není zdaleka všechno. „Osservatore Romano“ [„Římský pozorovatel“ = poloúřední vatikánský list] otiskl bez komentáře nebo opravy následující prohlášení švédského delegáta na laicistickém kongresu: „Liturgická reforma výrazně pokročila vpřed na poli ekumenicity a dokonce se přiblížila liturgickým formám luteránské církve“ (13. října 1967, str. 3). – Opravdu cenné přiznání!

Kardinál Willebrands v červenci 1970 na luteránském světovém kongresu v Eviānu prohlásil:

„Přímou se vnucuje potřeba spravedlivého posouzení Lutherovy osoby a díla. ... II. vatikánský koncil navázal na Lutherem vznesené požadavky a díky jim našel lepší výraz mnohých aspektů křesťanské víry než dříve. Luther ve

Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal ve tváři. (...) I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi: ‚Pojď, půjdeme na pole.‘ Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej“ (Gn 4,3-8). – Nelze nevidět podobnosti mezi touto historickou událostí a novou „pokoncilní církví“, která se svým obřadem („nové mše“) stala církví Kainovou a chce zabít církev Ábelovu s jejím Bohu milým obřadem (starou mší, zvanou mše Pia V.). Jak vidno, touha a vůle nepřátel Církve po zničení svaté mešní oběti sahá velmi hluboko do minulosti.

²³¹ A proč je to možné? Existuje více důvodů. Jedním z nich je skutečnost, že v „nové mši“ již prakticky není žádné offertorium, a to málo, co tam ještě zůstalo, nevyjadřuje katolickou teologii. Protestanti proti katolickému offertoriu vždy brojili; není to snad základním důkazem skutečnosti, že vyjadřuje učení Církve? Církevní učitel svatý Robert Bellarmin ve svém díle *De Sacrificio Missae* (XVII) píše: „Přinášení oběti chleba a vína, které předpokládá proměňování, patří k integritě a úplnosti oběti.“ Totéž potvrdila teologická škola v Salamance, která se v teologických otázkách těšila znamenité pověsti: „Jestliže by se kněz omezil na proměňování a nepředložil by (předem) obětní dary, nebyly by také konsekrovány, neboť proměňování je ze své podstaty přinášením oběti“ (*Salmaticenses*, XIII. dub.).

své době neobyčejným způsobem vytvořil výchozí bod teologie a křesťanského života.“ („Forts dans la Foi“ [„Pevni ve víře“], č. 41, str. 335).

A jaký byl postoj Jana Pavla II. k Lutherovi? Ovšemže kladný! Nechal připravit přijetí jeho jména do nového martyrologia (seznamu světců) jím vedené pokoncilní sekty!

Je srozumitelné, že pokoncilní církev potřebovala za každou cenu vpravit do mladých duší nový koncept mše, aby z nich tím udělala nefalšované protestanty. Tak například se v novém katechismu nacházejí následující formule: „Proč se křesťané shromažďují na mši? Křesťané se shromažďují proto, aby vyslechli Boha, aby Otcí spolu s Ježíšem prokázali svůj hold, a aby se podělili chlebem života.“ – „Mše je děkovaná oběť církve v jejím úhrnu, ve své hlavě Ježíši Kristu, a v jejích členech.“ – „Mše je slavnostní hostina na počest vzkříšeného Ježíše.“ – „Křesťané si vybavují Kristovu večeři, aby tak byli věrní přikázání, které jim dal: Čiňte toto na moji památku.“ („Célébrons ses merveilles“ [„Oslavujme jeho divy“], díl 2, č. 3, „Rassembleés dans l’amour“ [„Shromáždění v lásce“]).

Po třiceti letech tedy můžeme konstatovat, že se chystaný úder vydařil, a že Lutherovy plány se již staly smutnou skutečností. Nelze jinak než konstatovat, že se protestantsky a zednářsky inspirovaná „nová mše“ rovná splnění Lutherova přání! Stejně tak nelze zavírat oči před ztrátou víry kněží a věřících i před vylidňováním kostelů.²³²

V novém obřadu mše je už jen pouhý zbytek ustavičné svaté oběti. Kdo by mohl popřít, že jím pokoncilní církev zcela potlačila svatým Piem V. kanonizovanou svatou oběť katolické Církve? Danielovo proroctví se tedy naplnilo přímo před našima očima. Jestliže však je tato krize již předzvěstí příchodu Antikrista, pak by zrušení svaté oběti bylo znamením naprostého odstranění mše svaté Antikristem.²³³ Ostatně

²³² Máme k tomu svědectví abbého Michela Marie: „Stejně jako vy jsem ani já úplně na počátku reformy neviděl, kam směřují první ‚zjednodušení‘ mše, a tyto škrty jsem akceptoval. Pak jsem pochopil, když jednoho dne po nás Řím jednoznačně požadoval vzdát se všech, opakuji všech atributů respektu před svatou eucharistií a tedy vírou – znamením kříže, poklekání, tabernáklu i omývání [rukou kněze a kalichu po udělení hostie]. Poté se železnou logikou přišlo udělení hostie vstojе, na ruku, dřevěné ciborium [nádobka na konsekrované hostie] etc. – jedno po druhém s ďábelsky vykalkulovaným stupňováním (ano, nic neuspěchat, aby se lidé neurazili, říká se tam). Tehdy jsem porozuměl dosahu masakru, který kníže temnot bez nějak zvlášť rafinovaných pokusů o zakrytí způsobil. Ne, a Bůh mi to odpusť, hned jsem nepochopil, že tento tanec smrti mše svaté byl způsoben vítězstvím koncilu k prospěchu ďábla skrze bezbožné, pyšné a rebelantské reformátory. Skrze jejich vinu se dnes při protestantské večeři už na našich svatých místech neuznává Syn Boží, který zemřel za odpuštění našich hříchů. Vždy však zůstane jistý počet takových, kteří tuto hybridní a jalovou mši nebudou celebrovat a odmítnou Luthera na oltáři pravé oběti. Naše srdce se bouří, naše duše se zachvívají tváří v tvář odpornému karnevalu mše, která je *recto verso* [od začátku do konce] heretická.“

²³³ Tím odpovídáme na jednu z hlavních námitek Michela Martina v „De Rome et d’Ailleurs“ (č. 148), kde píše, že proroctví Panny Marie z la Saletty „Církev bude zatemněna“ se spíše vztahuje na příchod Antikrista. Pro současnost, soudí M. Martin, zní proroctví takto: „Církev prodělává hroznou krizi.“ Může být, ale tou měrou, jakou zažíváme zcela zjevně předzvěst protikřesťanských časů, zakoušíme rovněž tušení zatemnění Církve v čase Antikrista. Dnes probíhá toto zatemňování skrze „pokoncilní církev“, jejíž hlavu Jana Pavla II. nazývá msgre Lefebvre „Antikristem“, a zítra již bude vycházet přímo z Antikrista!

tato pseudohumanistická a protestantská „nová mše“ ve skutečnosti vůbec neexistuje. Protože byla snaha tuto mši přizpůsobit všem možným žádostem, tedy duchu světa, bylo tím dáno „právo“ celebrovat „chameleónskou mši“, a výsledkem je, že neexistují dvě stejné „nové mše“. Dominuje originalita, vládne humanita; děti jsou dotazovány, co by si přály, a mše se stala představením, při němž kněží zmateně pobíhají a šermují rukama. Posvátnost zmizela a vyklidila pole vulgárnosti; o nějaké zbožnosti nemůže být ani řeči. *Bůh byl zatlačen do pozadí, aby udělal místo člověku,*²³⁴ *kteří nyní zůstal sám se sebou s veškerou prázdnotou, jež z toho plyne.*²³⁵

Přiznání kardinála Sticklera

Emeritní prefekt vatikánského archivu, kardinál Stickler, doznává: „Zcela nové umístění oltáře i postavení kněze, který se obrací k věřícím – což bylo dříve zapovězeno – jsou dnes znamením mše, koncipované jako pouhé shromáždění farnosti.“ S odvoláním na kánon dodává, že oltář je „ústředím mše, koncipované jako oběť“ („Iota Unum“ [„Jediná jota“], č. 312). – V nové mši nové církve je zmíněný kánon (a zvláště proměňovací formule) zfalšován! V témže vydání časopisu „Iota Unum“ pak kardinál Stickler ještě dodává: „Ospravedlnění [dodatku k proměňovacím slovům Kristovým] ‚mysterium fidei‘ věnoval svatý Tomáš Akvinský celou stať. ... A koncil ve Florencii ‚mysterium fidei‘ ve formě proměňování ještě výslovně potvrdil. V naší době je ‚mysterium fidei‘ z nové liturgie vyškrtnuto. A proč? Bylo totiž

²³⁴ Roku 1884 Lev XIII. plným právem prohlásil: „Zločin nové doby spočívá v tom, že chce svato-krádežně postavit člověka na místo Boha“ („Forts dans la Foi“, č. 37, str. 34).

²³⁵ Před dvěma sty lety nechal náš Pán ctihodnou Kateřinu Emerichovou (1774-1824) nahlédnout: „Všechno bylo dlouho připravováno, a mnohé již bylo uděláno: nicméně na místě oltáře nebylo nic jiného než zrušení a ohavnost“ (A. III. 188). – „V Římě, a dokonce i mezi samotnými preláty, bylo mnoho lidí s málo katolickým nazíráním, kteří pracovali na úspěchu tohoto podniku (sloučení církví)“ (A. III. 179). – „Všechno zůstalo na zemi a zašlo do země, a všechno bylo mrtvé, uděláno lidskou rukou: toto je právě církev, vytvořená lidmi podle poslední módy, a přesně taková je nová bludná církev Říma“ (A. III. 105). – „Vytvořili velkou, odlišnou a podivnou církev. Každý tam musel vstoupit, aby se mohl sloučit s ostatními a užívat stejných práv, evangelíci, katolíci i sekty všeho druhu: mělo to být náležité společenství laiků, kde už je pouze jeden pastýř a stádo. Měl být také (pravděpodobně zvolený) papež, který však nic nevlastní a pobírá mzdu“ (A. III. 188). – „Všechno je tam (v této falešné církvi) skrz naskrz špatné, je to společenství laiků“ (A. II. 89). – „Tato církev je plná necudností, nicotností, hloupostí a nejasností. Téměř nikdo z nich netuší, v jaké temnotě se pohybuje. Podle vnějšího zdání je tam všechno jasné a čisté: není vidět prázdnota“ (A. II. 88). – „Viděla jsem tuto církev apostatů zažít mocný přírůstek. Viděla jsem odtamtud všude kolem se šířící temnotu, a také jsem viděla mnoho lidí zákonnou Církev nechat na holičkách a obrátit se k jiné, přičemž říkali: ‚Všechno je tam krásnější, přirozenější a uspořádanější.‘“ (A. II. 414). – „Chtěli být jedním tělem s něčím jiným než s Pánem. Vytvořilo se tělo, společenství mimo Tělo Kristovo, kterým je Církev: falešná církev bez Spasitele, jejíž mystérium spočívá v tom, že žádné mystérium nemá“ (A. II. 89). – „Viděla jsem také v ‚nové církvi‘ mnoho náčiní, jako například šípy a kopí, určené k použití proti živoucí Církvi“ (A. III. 104). – (Většina těchto citátů byla otištěna ve „Fideliter“ č. 58, červenec/srpen 1987). Melanie je ve svém komentáři k tajemství z La Salette doplňuje takto: „... a kdyby Církev zahrnula všechny kromě infiltrovaných kněží...! Bože, kolika bédám bychom se mohli vyhnout...“ (Dopis kanovníku de Brandtovi, Diou, 8. září 1902, *Documents pour servir l'histoire réelle de la Salette*, Résiac 1978).

dovoleno přednášet také další kánon. Druhý kánon, který nezmiňuje obětní charakter mše, má sice výhodu stručnosti, ale de facto všude vytlačil kánon římský. Tím jsme přišli o hluboký teologický smysl, který vytvořil Tridentický koncil.“ V květnu 1995 kardinál Stickler v rámci přednášky na kongresu „Christi Fideles“ nedaleko New Yorku řekl:

„... Podle liturgické konstituce II. vatikánského koncilu je zřejmé, že se vůle koncilu a vůle liturgické komise často neshodují, nýbrž si dokonce jasně odporují.“ Pak pokračoval: „... Mše Pavla VI. staví do popředí spíše všeobecný aspekt mše, totiž společenství. To pak vede k tomu, že se oběť stává tím, co lze označit za hostinu. Důležité místo, které v nové mši zaujímají čtení a kázání, ba dokonce i knězi daná možnost přidávat vysvětlení a vlastní slova, je známkou toho, že jde o *přizpůsobení se protestantským představám bohoslužby*.“ – Opravdu vzácné přiznání člena pokoncilní církve!

12. listopadu 1995 Jan Pavel II. v rámci poledních modliteb velebil požehnání „koncilem zavedené liturgické novoty“.

„Znesvěcení“ svaté oběti skrze „kruh zpátečníků“

Víme již, že si autority pokoncilní sekty vepsaly na prapor heslo „zahubení tradice“ a tím Církve. Nicméně jak říká Dom Guéranger, Církev může být „zahubena“ pouze „odstraněním“, „znesvěcením“ a „znečištěním“ mše. Byla-li tedy „novou mší“ svatá oběť „odstraněna“, jak by mohla být „znesvěcena“ pravá mše svatá, celebrowaná kněžími „kruhu zpátečníků“?

Již jsme si ukázali, že kněží Piova bratrstva, které se prohlásilo za obhájce mše svaté, byli podrobena uložené podmínce uznání koncilní autority. Jinak řečeno měli uznat, že papež „schizmatické a heretické“ nové církve je současně náměstkem Kristovým na zemi, a tedy zmiňovat v kánonu jméno Jana Pavla II.

Jaké důsledky má uvádění jména Jana Pavla II. v mši svaté?

Dom Guéranger, jehož kompetence v liturgických otázkách je zcela nesporná, o tom soudí:

„... Vždyť tím, že se zmiňují všichni její členové bez výjimky, mluví zde Církev svatá o všech věřících, kteří se označují slovem *cultoribus*, tedy všichni, kteří víru Církve věrně uchovávají, neboť je třeba mít tuto víru, abychom patřili k těm, které Církev svatá zmiňuje. Je třeba být pravověrným, jak se výslovně stanoví, *omnibus orthodoxis*, tzn. být dobré vůle a vyznavačem katolické víry, která pochází od apoštolů. – Církev svatá nám použitím obratu *omnibus orthodoxis atque catholicae et apostolicae fidei cultoribus* ukazuje, že se zde nemodlí za všechny ty, kteří k víře nenáležejí, nemají dobrou vůli, nejsou pravověrní a svoji víru nemají od apoštolů. Na základě Církvi užívaných výrazů chápeme, jak daleko má mše svatá k soukromé pobožnosti! Musí mít přednost před vším ostatním a její intenci je třeba bezpodmínečně respektovat.“

„Kněz pak končí tím, že postoupí živoucímu Bohu přání všech věřících: *tibi reddunt vota sua aeterno Deo vivo et vero*. Kněz se zde *nemůže* modlit za

nevěřící a za židy, ani za heretiky, protože ti jsou v důsledku své hereze exkomunikováni a tedy vyloučeni ze svaté katolické Církve. Nemodlí se také za ty, kteří jsou exkomunikováni, aniž by byli heretiky; bylo by to *znesvěcením*,²³⁶ kdyby jejich jména vyslovil při svatém obětování. Je dovoleno se za ně tiše modlit, ne však v oficiálních modlitbách. ... Tito lidé se nacházejí mimo oběť, protože stojí mimo Církev svatou; proto je *nelze zmiňovat*“ (Dom Guéranger, str. 106, 108 a 113). Dom Guéranger se tím ostatně jen vrací k učení, které početní církevní Otcové hlásali a svatý Tomáš Akvinský je shrnul následovně: **„V kánonu mše se nelze modlit za takové, kteří se nacházejí mimo Církev“** („Summa Theologica“, díl III, q. 79, art. 7).

Jak jsme si již ukázali, je papež základem Církve, náměstkem našeho Pána Ježíše Krista. Abychom prokázali svou příslušnost k Církvi, musíme být s ním tedy ve společenství. Církev to vyjadřuje v samotném srdci mše svaté. V kánonu musí totiž kněz říkat: *„Především ti přinášíme (oběť) pro tvou svatou katolickou Církev (...)* *una cum famulo tuo papa nostro (která je jednotou s tvým služebníkem, naším papežem...)*, čímž se projevuje společenství Církve s papežem. Tento překlad je doslovný; smysl řečeného si můžeme ukázat také překladem Doma Gaspara: *„... ve společenství s tvým služebníkem, naším papežem... a naším biskupem... i se všemi těmi, kteří se hlásí ke katolické a apoštolské víře“* (velké vydání opatství Saint André z roku 1928).

„Při celebrování mše dodržovaný rituál“ [„Ritus serandus“, tj. oficiální úvodní titulek každého tridentského misálu] objasňuje: *„Summus autem Pontifex cum celebrant omissis verbis: una cum famulo tuo papa nostro... et antistite nostro... dicit: una cum me indigno famulo tuo, quem gregi tuo praesse voluisti“* („Když celebruje papež, vypouští slova: *„zajedno s tvým služebníkem, naším papežem... a naším biskupem“* a místo toho říká: *„ve společenství se mnou, tvým nehodným služebníkem, kterého jsi vyvolil za pastýře svého stáda“*).

V témž misálu se na místě, kde musí být vzpomenut papež, ještě říká: *„Kdyby byl papežský stolec momentálně uprázdněný, pak tato zmínka odpadá.“*

Uznávání autority Jana Pavla II. Kněžským bratrstvem svatého Pia X. má hned dvojí účinek: jednak jsou neutralizováni *„zpátečníci“*, a jednak je zmiňováním Jana Pavla II. v kánonu mše *„znesvěcována“* svatá oběť. Za povšimnutí jistě stojí rozpornost takového postoje. Na jedné straně msgre Lefebvre označuje Jana Pavla II. za *„Antikrista“*, na druhé straně váže svěcení ve svých seminářích na podmínku podepsání dokumentu, který kněze zavazuje k uznání téhož Jana Pavla II. za *„legitimního papeže“* a tedy k **zmiňování jména „Antikrista“ v kánonu mše!**

Dom Guéranger vysvětluje: *„Nejprve je zmiňován zástupce Ježíše Krista na zemi, a vyslovením jeho jména se uctívá Kristus ve svém náměstkovi“* (str. 106). Jak může být uctíván Ježíš Kristus v „Antikristovi“?

²³⁶ Jestliže se rovná znesvěcení zmínka o „obyčejných exkomunikovaných“, jak by pak tomu bylo teprve při zmínce o „Antikristech“, jak je nazývá msgre Lefebvre?

Vyloučení „nepoddajných kněží“ z Bratrstva svatého Pia X.

Vraťme se ještě k výše citovanému svědectví pátera Sanborna:

„... Protože seminaristé nebyli schopni vyřešit problém autority, pokládali v momentální krizi msgre Lefebvra za zvláštní hlásnou troubu Boží. Řím už nebyl problém – nakonec tu byl msgre Lefebvre, který interpretoval myšlenky Říma a pomáhal jim obcházet různé modernistické překážky, které krizi vyvolaly.

V letech 1970-1975 se paralelně vyvíjely tři proudy, ‚tvrdá linie‘, ‚ústupná linie‘ a ‚Lefebvrova linie‘; docházelo mezi nimi jen k ojedinělým a bezvýznamným srážkám. ‚Tvrdí‘ se nijak neskrývali tím, že Pavla VI. neuznávali za papeže a zaujímalí sedisvakantistický postoj. Také už nepovažovali za nutné tajit svou věrnost breviáři a rubrikám,²³⁷ a všude bylo možné vidět seminaristy s těmito breviáři.

Ve výuce vedli ‚tvrdí‘ zákopovou válku proti svým modernisticky načichlým učitelům. Vůdčí postavou této frakce byl jistý chvalně známý Angličan, který je dnes biskupem.²³⁸ ‚Ústupní‘ hájili své učení a popichovali proti ‚tvrdým‘. Msgre Lefebvre se obecně držel stranou těchto sporů.

Roku 1974 nařídil Vatikán vyšetřování Ecône a vyslal vizitátory, kteří měli vyslýchat učitele i seminaristy. Msgre Lefebvre předpokládal, že by zpráva vizitátorů mohla ve Vatikánu vyvolat nelibost, a vydal své proslulé *Prohlášení*, které vyznělo zcela podle chuti ‚tvrdých‘. O rok později, v květnu 1975, Pavel VI. Kněžské bratrstvo zakázal. Msgre Lefebvre se rozhodl k odporu a dále provozoval svůj seminář v Ecône. ‚Tvrdí‘ byli nadšeni a jásali nad tentokrát již otevřeným vyhlášením války modernismu. O zákaz ani v nejmenším nedbali, protože všechny výnosy a příkazy Pavla VI. pokládali za neplatné.

Pro ‚ústupné‘ to znamenalo zaznění poplašného zvonu a mnozí z nich ukázali Ecônu záda. Stoupenci Lefebvrovy linie mlčeli a zůstávali loajální svému vzoru.

Události z let 1975-1978 nasvědčovaly triumfu ‚tvrdých‘. Msgre Lefebvre se podle všeho vzdal jakékoliv naděje na možnost usmíření s modernistou Montinim [Pavlem VI.], ba dokonce si je už ani nepřál. O církvi II. vatikánského koncilu mluvil jako o ‚*schizmatické církvi*‘ a novou mši označil za ‚*bastarda*‘. (...) Pak se stalo cosi, co mnohé naplnilo radostnou nadějí: 6. srpna 1978 Pavel VI. zemřel.

Jeho nástupci Lucianimu [Janu Pavlu I.] bylo přisouzeno jen několik málo dní na papežském stolci, a v říjnu 1978 byl jako třetí ‚*papež*‘ koncilu zvolen Wojtyla.

Msgre Lefebvre chtěl nového ‚*papeže*‘ vidět a k setkání došlo záhy po Wojtylově zvolení. Při tomto historickém rozhovoru Wojtyla prohlásil, že Lefebvre může ve svém díle pokračovat, pokud ‚*přijme koncil ve světle tradice*‘, což

²³⁷ V liturgických knihách zpravidla červeně tištěné pokyny knězi pro vykonávání příslušných obřadů; pozn. překl.

²³⁸ Jde o msgre Williamsona, který celebruje *non una cum*.

byla formulace, které msgr Lefebvre dosud vždy používal při své snaze o koexistenci s ‚*Novus Ordo*‘. Pro Lefebvra to znamenalo revidovat koncil a podržet si z něj to, co v něm bylo katolické, zatímco pro Wojtylu to znamenalo jen další barvu v pestrém názorovém spektru. Lefebvre mohl stejně jako dříve za Pavla VI. znovu doufat, že bude moci v modernistické katedrále zřídit alespoň tradicionalistickou vedlejší kapli, zatímco Wojtyla chápal kompromis jako nástroj k znovuzачlenění integristů do ‚*oficiální církve*‘.

Když takto nechal vzklíčit naději na usmíření, Wojtyla msgr Lefebvra přátelsky objal. Toto objetí mělo pak přinést neblahé důsledky. Válka skončila – přinejmenším na této frontě.

Po setkání s Wojtylou musel Lefebvre udělat ještě něco: přemluvit bojovnou, tvrdou linii ve svém Bratrstvu k ochotě ke kompromisům a k pružnosti. Následující roky byly zcela ve znamení dialogu. Lefebvre potřeboval za stoupence kleriky, kteří nevládli mečem, nýbrž perem, a tím **podepsali mírovou smlouvu s ničiteli katolicismu**.

V Kněžském bratrstvu se začal šířit skutečný teror. Pro úspěch svého dlouhého a vytrvalého úsilí o zajištění uznání modernistickým Vatikánem byl msgr Lefebvre přesvědčen, že musí vytvořit armádu kněží, ochotných ke kompromisům a dialogu, a opozici si buď získat, nebo vymýtit... Tuto politiku pak také prováděl s neoblomnou až brutální důsledností. Sedisvakantismus byl dán do klatby. Každý se musel rozhodnout buď uznat Jana Pavla II. za papeže, nebo si sbalit své věci a nadále živořit v exilu.

K velké radosti ‚ústupných‘ byli všichni ‚tvrdí‘ v Kněžském bratrstvu odstaveni; někteří podlehlí tlaku a ‚obrátili se‘, ostatní museli jít. (...) Tím byla otevřena cesta ke kompromisu, který umožnil koexistenci a dovolil zřízení poboční kaple v modernistické katedrále ekumenismu“ („Sodalitium“, 36-37).

V této souvislosti je tedy třeba nahlížet na dopis msgr Lefebvra z 8. listopadu 1979, v němž se bez ohledu na své dřívější výpady proti heretické, schizmatické, liberální, modernistické etc. nové ‚*pokoncilní církvi*‘ nyní snažil objasnit ‚*svůj postoj k nové mši a k papeži*‘. Píše tam totiž: ‚... Kněžské bratrstvo svatého Pia X., k němuž náležejí otcové, bratři, řádové sestry a obláti, **nemůže ve svém středu trpět členy, kteří by se odmítali modlit za papeže a tvrdili by, že všechny mše *Novus Ordo* jsou neplatné**‘ („Fideliter“, č. 13).

Takto byli z Bratrstva vyloučeni mnozí kněží, protože otevřeně odmítli citovat v kánonu mše jméno ‚Antikrista‘. Jeden z nich, abbé Guépin,²³⁹ se nebál souhlasit s publikováním svého svědectví. Ještě jako seminarista řídil Lefebvrův vůz z Ecônu do Weisbadu, kde měl msgr vysvětit pátera Schmidbergera na diákona. Bylo to v prosinci 1974. Během jízdy se bavili o rychle se šířící pověsti, podle níž měl roli Pavla VI. hrát dvojník. Abbé Guépin si dobře pamatuje, že msgr Lefebvre tehdy vzrušeně zvolal: ‚Není žádný dvojník. ... Pavel VI. a nikdo jiný je odpovědný za všechno zlo, kterým dnes v Církvi trpíme, **a ostatně není papežem!**‘

²³⁹ Abbé Guépin je již 17 let regulérním celebrantem kaple Krista Krále v Nantes.

29. června 1977 byl Guépin vysvěcen na kněze. Výše citovaná slova msgre Lefebvra potvrdil svým odmítnutím zmiňovat v kánonu mše jméno Pavla VI. a později Jana Pavla II. Již v okamžiku kněžského svěcení byl msgre Lefebvrovi dobře znám jeho „problém svědomí“, nicméně nikdy mu jej nevytýkal: „Podle mne je lepší jej [v kánonu mše] zmiňovat, ale nemohu vás k tomu nutit proti vašemu svědomí.“ – Ve stejném smyslu se vyjádřil ještě v červnu 1979 k dalším kněžím u příležitosti kněžského svěcení. Teprve 8. listopadu téhož roku napsal dopis, z něhož jsme si výše citovali krátký výtah.

Počátkem roku 1980 požadoval zmiňování jména Jana Pavla II. v kánonu mše od těch kněží, kteří tak dosud nečinili. K této náhlé změně kursu došlo během jeho vyjednávání s Římem. Výslovně tehdy ke kněžím prohlásil: „Budu i nadále podnikat ve Vatikánu kroky k dosažení kanonického uznání Kněžského bratrstva svatého Pia X.“ To bylo opravdu podivné: jak je možné usilovat o kanonické uznání „*jak heretickou, tak i schizmatickou*“ církvi?

Tito mladí kněží tedy představovali překážku na cestě k dohodě s Římem. Pro msgre Lefebvra se stávali stále více mlýnským kamenem na krku. Ostatně to abbému Guépinovi řekl zcela otevřeně: „Je zcela nemožné, abych si vás zde nechal; vraťte se domů k rodičům.“ – 29. ledna 1980 si jej spolu s dalším knězem pozval k pohovoru, a do jisté míry jim dal nůž na krk: „Pokud budete i nadále tvrdošíjně odmítat uvádět jméno Jana Pavla II. v kánonu mše, budete z Bratrstva vyloučeni.“ – Pak je vyzval všechno si rozmyslet a do dvou týdnů písemně odpovědět, což také učinili 11. února na svátek Naší Paní z Lour, které věnovali devítidenní pobožnost. Počátkem března jim msgre Lefebvre nechal doručit osobní psaní, v němž oznamoval jejich vyloučení z Kněžského bratrstva, protože odmítali zmiňovat v kánonu mše jméno Jana Pavla II. Abbé se přitom vyjádřil, že sám mnohokrát slyšel msgre Lefebvra označovat Jana Pavla II. za „*šéfa modernistů*“!

V tutéž dobu, kdy abbé Guépina vyloučil z Bratrstva, napsal msgre Lefebvre Janu Pavlu II. následující dopis:

„Mezinárodní seminář svatého Pia X., 8. březen 1980.

Svatý Otče, abych skoncoval s pochybnostmi, které se nyní jak v Římě, tak i v jistých tradicionalistických kruzích Evropy i Ameriky šíří ohledně mého postoje a mých myšlenek o papeži, koncilu a mši *Novus Ordo*, s pochybnostmi, které se, jak se obávám, donesly i ke sluchu Vaší Svatosti, dovoluji si znovu potvrdit, co jsem vždy říkal:

1) Že legitimitu a platnost Vašeho zvolení bez váhání uznávám a nemohu tedy trpět vynechávání svatou církví předepsané modlitby za Vaší Svatost. Již dříve jsem se viděl nucen postupovat se vší přísností proti seminaristům, kteří se nechali ovlivňovat několika málo Bratrstvu vzdálenými kleriky, a budu tak činit i nadále.

2) Že jsem zcela plně srozuměn s rozsudkem, který Vaše Svatost vynesla 6. listopadu 1978 na shromáždění Svatého kolegia, že se totiž „*koncil musí chá-*

pat ve světle celé svaté tradice a na základě ustavičného učitelského úřadu církve svaté.²⁴⁰

3) Ve věci mše Novus Ordo jsem bez ohledu na všechny vznesené výhrady nikdy netvrdil, že by byla neplatná nebo heretická.²⁴¹

Byl bych Bohu a Vaší Svatosti vděčný, kdyby toto jednoznačné prohlášení mohlo urychlit svobodu užívání tradiční liturgie a církevní uznání Kněžského bratrstva svatého Pia X. i všech, kteří se snaží o záchranu Církve pokračováním v její tradici, a toto prohlášení podepsali.

Necht' Vaše Svatost přijme tento výraz mých pocitů uctivého respektu v Ježíši a Marii.

Marcel Lefebvre, bývalý arcibiskup v Tulle“

(Cit. podle „Itinéraires“ [„Trasy“, srpen 1982, str. 22-23.]

Jak se mohl msgr Lefebvre odhodlat k napsání něčeho takového? Vždyť vydal kromě jiných prohlášení jako „Tato koncilní církev tedy není katolická“; „V přímé úměře s tím, jak se papež, biskupové, kněží nebo věřící stávají stoupenci nové církve, vzdalují se a oddělují od katolické Církve, a stávají se schizmatiky“; „V aktech Vysoké Venty ohlášený a z příkazu papeže Pia IX. zveřejněný plán se dnes uskutečňuje přímo před našimi očima. ... Velice dobře zorganizovaná síť drží v rukou všechny aktivity kurie, a to jak vnitřní, tak vnější. ... **Řím už není katolickým Římem.** Proroctví Naší Paní z La Saletty i Lva XIII. se stala skutečností“ (msgr Lefebvre k Jeanu Madiranovi, „Itinéraires“, č. 301).

V čísle 106 „Simple Letter“ končí páter Vinson svůj list „Mým kněžským spoluobratrům“ následovně:

„Nebojím se jasně prohlásit, že jsem nikdy nenebuloval *una cum*... a roku 1981 (ve skutečnosti již koncem 1979; pozn. autora), když msgr Lefebvre členům Bratrstva uložil *una cum* celebrovat, jsem mu napsal, že pokud jsem byl členem Bratrstva, tímto okamžikem se od něj odděluji“ (září/říjen 1997).

Msgr Fellay, druhý nástupce msgr Lefebvra ve vedení Kněžského bratrstva, použil podobných opatření proti abbému Paladinovi. Tento roku 1988 vysvěcený kněz začal na přelomu let 1992/1993 klást svým představeným v Bratrstvu kritické otázky ohledně Jana Pavla II., protože postoj Bratrstva mu vždy připadal rozporný. Msgr Fellay se snažil jeho postoj i stanovisko dalších kněží „udržet v tajnosti“. Protože však abbé Paladino nebyl ochoten této podmínce vyhovět, vzdal se počátkem roku 1996 obnovení svého členství v Bratrstvu, ale zůstal ještě několik měsíců v jeho priorátu. Konečně 18. června 1996 obdržel dopis od msgr Felaye, v němž

²⁴⁰ Nicméně ještě r. 1976 msgr Lefebvre zdůrazňoval: „Církev, která tvrdí takové bludy (svobodu svědomí...), je současně schizmatická i heretická. Tato pokoncilní církev tedy už není katolická. V přímé úměře s tím, jak se papež, biskupové, kněží nebo věřící stávají stoupenci nové církve, vzdalují se a oddělují od katolické Církve, a stávají se schizmatiky“ (Ecône, 29. června 1976).

²⁴¹ Tvrdil ovšem, že je to „Lutherova mše“!

mu ten sdělil, že jeho názory jsou neslučitelné s míněním Bratrstva a že tedy musí během šesti týdnů odejít. Abbé Paladino to také v dané lhůtě učinil.²⁴²

V následujících měsících se věřící, pohoršení postojem Kněžského bratrstva, právem ptali: „... *Proč Bratrstvo pronásleduje ty, kdo neuznávají autoritu pokoncilní církve?*“

A opravdu, co si o takovém chování myslet? Této otázce se nelze vyhnout! Každý následek má svou příčinu. Kdybychom např. viděli pětileté dítě zdvihát stokilový kámen, pochopíme, že to nemůže dokázat vlastními silami. Musí zde tedy nezbytně být skrytá příčina, např. pouhým okem neviditelné lanko, nebo také d'ábelské působení. Za žádných okolností nelze připustit, že by dítě zcela samo zdvihlo metrákové břemeno.

Vidíme-li tedy, jak Kněžské bratrstvo pronásleduje každého, kdo se nechce sklonit před koncilními autoritami, pak nám to nemůže vysvětlit žádná zjevná vnější okolnost. Proč jsou pronásledováni i tehdy, když dokonce ani neakceptují argumenty sedisvakantistů?

Pokud si chceme uchovat víru a nepodřizujeme se Janu Pavlu II., pak je absolutně normální dojít k závěru, že není papežem, jak zdůrazňuje páter Vinson. Potom je zcela nevysvětlitelné, proč je naprosto katolicky reagující člověk pronásledován někým, kdo se vydává za obránce pravé víry. Co tedy může být skrytým důvodem tak překvapivého chování Kněžského bratrstva svatého Pia X.?

Tajná dohoda?

Snadno pochopitelné a opravdu mnohými akceptované vysvětlení spočívá v tom, že musela být nějaká tajná dohoda mezi Římem a Ecônem. Takové zvěsti již ostatně od jisté doby kolují.

Někdo by snad mohl namítnout, že pro to nemáme žádné jednoznačné důkazy. To je sice pravda, ale jsou zde některé indicie; jednou z nich je právě postoj Kněžského bratrstva. ... **Hraje totiž přesně roli nepřítele neutralizováním opravdové reakce.**

Jedním ze subverzivních principů revoluce je otupit lidi všemi prostředky (tiskem, televizí, kinem, zábavami, sportem atd.), čímž se jim brání v uvažování a tedy také v správném reagování. Totéž ostatně platí i pro revoluci v Církvi. Již bezprostředně po koncilních reformách byli početní věřící šokováni všemi nastalými změnami. Obraceli se na kněze, považované za „tradicionalistické“, kteří na jejich starostlivé otázky odpovídali prázdnými frázemi jako: „Ano, máte pravdu, je to špatné, ale co chcete, poslouchat se musí, protože papež je náměstkem Krista na zemi“, nebo „Jistěže to tak je, ale odpovědnost má vedení církve; následujte je a nemusíte se ničeho obávat“, atd. Tím byli do falešného pocitu bezpečí ukolébáni téměř všichni věřící, a mezi nimi i ti, kteří správně rozpoznali nebezpečí *aggiornamenta*.

Tak jako si mnozí věřící kladli otázky ohledně pokoncilních reforem, nadhazovali jiní otázku legitimacy vůdců pokoncilní církve. Revoluční logika tedy vyžado-

²⁴² Další kněží, jako třeba abbé Milani, kteří kladli tytéž otázky, sami předešli svému vyloučení z Kněžského bratrstva dobrovolným vystoupením.

vala odstavení takových věřících. Z toho pohledu tudíž Kněžské bratrstvo napomáhá uskutečnění Nubiova cíle tím, že k sobě láká odpůrce II. vatikánského koncilu a pak je „zavazuje“ uznat autoritu Jana Pavla II., ať už chtějí nebo ne. Necht' už je konečně záměrem Bratrstva cokoli – svým **uznáváním Jana Pavla II. nahrává dokonale nepříteli.**

Mnozí zde možná namítnou, že samotné Kněžské bratrstvo sv. Pia X. bylo modernisty pronásledováno, a že došlo až na exkomunikaci. Ještě poměrně nedávno, v roce 1997, francouzský episkopát svou exkomunikaci obnovil. Jak také jinak? Je-li Kněžské bratrstvo svatého Pia X. řízenou reakcí,²⁴³ jak jsou mnozí přesvědčeni, musí být kvůli důvěryhodnosti revolucionáři zdánlivě potíráno: **nepraví nepřátelé jsou ostatně vždy potírání, ale nikdy zničení, zatímco skuteční nepřátelé se bez výjimky likvidují nebo alespoň neutralizují.**

Ostatně podle Hegelovy logiky je vždy zapotřebí antiteze, tj. nepřítele, s nímž se může kvůli pokroku revoluce bojovat.

Z těchto důvodů byla všechna falešná hnutí obrody až dodnes revolucionáři „navenek“ potírána, avšak nikdy ne zlikvidována. Kromě toho má pronásledování ten účinek, že semkne řady postižených a výrazně se tím omezí vnitřní rozpory. Dnes se Kněžské bratrstvo potýká s nejrůznějšími problémy. Nové „pronásledování“ tedy přichází v pravou chvíli za účelem alespoň dočasného stmelení jeho členů.

A konečně také nezapomínejme, že se Kněžské bratrstvo stalo roku 1976 světově známým díky obrovskému mediálnímu rozruchu. Ale jak známo, světová média nejsou ve službách pravdy!²⁴⁴

John Swainton, šéfredaktor „New York Times“, tedy novin, řízených rodinou mezinárodních finančníků Sulzbergerů, řekl na banketu, pořádaném na jeho počest:

„Je směšné si myslet, že někde narazíme na nezávislý tisk! Každý ze zde přítomných ví, že nezávislý tisk neexistuje. Víte to, a já to vím také. Nikdo z vás by se neodvážil publikovat své skutečné názory. ... Jsem placen za to, abych nedával své skutečné mínění do novin, pro které pracuji. Jestliže bych dovolil publikovat ve svých novinách nějaké upřímné názory, přišel bych během 24 hodin o místo. Co je práce novináře? Likvidování pravdy, radikální lhaní, překrucování pravdy, padání na kolena před mamonem, a zrazování sebe sama, své země i národa za mzdu. Toto všechno víte, a já to vím stejně tak dobře: provolávat slávu nezávislému tisku je bláznovství. Jsme jen nástroji a vazaly bohatých, kteří působí za kulisami. My jsme loutkami, oni zákulisními

²⁴³ Ctihodná Anna Kateřina Emmerichová řekla přesně totéž: „Viděla útoky sekty ke zničení Církve. Později, v jiné vizi, došlo k restauraci prostřednictvím kléru ještě před porážkou zednářstva, ale zpočátku ‚s nepatrnou horlivostí‘. Tito kněží a věřící jí nepřipadali ‚ani důvěryhodní, ani horliví, ani metodičtí‘. Jednali tak, jakoby vůbec nevěděli, o co jde, a to bylo smutné“ (*La mission posthume de Sainte Jeanne d'Arc*, msgre Henri Delassus, 1913, Éd. Ste. Jeanne d'Arc, str. 502-503). – Také Mélanie psala: „K obnově dojde, to je jisté, ale její obhájci se dopustí mnoha omylů“ (deník abbého Comba, 1878, *Dernières années de Soeur Marie de la Croix, bergère de la Salette*, str. 29).

²⁴⁴ Pius XII. proto řekl: „Ti, kdož znají pravdu, mají za povinnost ji jasně definovat vždy, kdy je nepřítelem zkomolena. Musejí být také hrdí na obhajování pravdy...“ (cit. podle J. Ousseta, *Pour qu'il règne*, str. 347)

strůjci. Oni tahají za drátky a my tancujeme. Tito lidé jsou pány našeho času, našich talentů, našich duševních schopností i našich životů“ (Denis Fahey, „The mystical body of Christ in the modern world“ [„Mystické Tělo Kristovo v moderním světě“]). – Za několik dní po banketu měl John Swaiton pohřeb!

Toto svědectví muže, který věděl o čem mluví, jen potvrzuje, že internacionální tisk je skutečně pod kontrolou okultní moci a spadá tudíž pod proticírkev. Jaký tedy udělat závěr ze skutečnosti, že **mocnost, vládnoucí médiím, pomohla Kněžskému bratrstvu k celosvětové propagaci?**

V jedné přednášce msgre Lefebvre uvedl, že Bratrstvo ve Francii mohlo zapustit kořeny poněkud paradoxně zčásti také díky pozitivnímu postoji státních úřadů. Prohlásil, že úřady chybně kalkulovaly s tím, že podporováním tradicionalistické reakce jen prohloubí rozkol v církvi a tím jí uškodí. Lze si však představit, že by zednářská (státní) moc byla tak naivní, aby podporovala *skutečný odpor* proti rozkládání Církve?

Kněží, celebrující una cum, a ti, kteří tak nečiní

Musíme tedy rozlišovat dvě skupiny kněží, kteří – nejspíš řízení nepřáteli Církve – jsou členy zdánlivě tradicionalistické reakce, ať už jde o Piovo bratrstvo, Petrovo bratrstvo nebo jiné. První skupina těchto kněží zmiňuje v kánonu mše²⁴⁵ jméno Jana Pavla II., druhá nikoli.

Po prvním vydání naší knihy nás jeden čtenář upozornil, že „základní teze“ byly zformulovány již dříve, že se „však z nich nevyvodily nezbytné závěry“. A skutečně v listu „Fideliter“ (č. 58, červenec/srpen 1987) vyšel článek H. Le Carona s názvem „Des preuves irréfutables: La secte mondialiste infiltre le Vatican“ [„Nesporný důkaz: Globalistická sekta infiltruje Vatikán“]). Autor v článku na podporu svých tezí cituje – přesně jako my – ctihodnou Kateřinu Emmerichovou. Chybí tam ovšem následující pasáž:

„Vidíte tedy, že je náboženství tak obratně rozkládáno a rdoušeno, že se dnes najde stěží stovka kněží, kteří by dokázali odolat pokušení. Nemohu říci, jak se to stalo, ale přesto vidím, že se mlha a tma neustále šíří. Všichni pracují na zkáze, dokonce i klerici. Čeká nás velké zpusťování.““ (A. III. 122.)

Tento proslulý citát názorně vysvětluje, co chtěl článek vyjádřit, a přesto byl z něj vypuštěn. Byla snad důvodem skutečnost, že počet kněží Piova bratrstva byl tehdy již vyšší než číslo, uváděné vizionářkou? Nevíme, ale právě to až pozoruhodně odpovídá těm kněžím, kteří otevřeně odmítají se prohlásit za „*una cum*“ s vedením nové schizmatické církve!

²⁴⁵ V deníku „Présent“ ze 14. května 1997 jsme si mohli přečíst: „Svatodušní procesí. Ve vydání ze 7. května jsme referovali o obou každoročních procesích: o procesí z Paříže do Chartres, které je patnácté svého druhu, a o procesí z Chartres do Paříže, jež se pořádá ‚již roky‘. Posledně jmenované procesí vzniklo odštěpením od prvního; je charakterizováno **podobným duchem věrnosti papeži** i oddanosti tradici latinské liturgie.“ (Procesí Paříž-Chartres organizuje Piovo bratrstvo, Chartres-Paříž zase Petrovo bratrstvo, které se roku 1988 po vysvěcení biskupů od první jmenovaného odštěpilo.)

Tváří v tvář této realitě „dvou kruhů“ by mohli někteří čtenáři propadnout pocitu hluboké deprese. Snažili jsme se co možná objektivně reprodukovat a ukázat skutečnosti, aniž bychom znásilňovali fakta. ... Jistí čtenáři možná nebudou souhlasit s našimi závěry; je na nich, aby předložili věcné argumenty a ukázali, kde se nacházejí případné omyly a chybné interpretace. Dobrá polemika byla v katolickém světě vždy prostředkem pomáhání pravdě k vítězství.

Vzhledem k příznáním zasvěcenců i k situaci, jíž jsme všichni svědky, nemůže nikdo popírat nutnost konstatování, že události nejsou ničím jiným než naplňováním předpovězeného.

Rozumí se samo sebou, že takový stav nám nemůže být lhostejný. Čím je zřejmější, že proti sobě nesmiřitelně stojí dva tábory, tím silněji „*takový protiklad staví každého skutečného katolíka před tragickou nezbytnost volby*“.

Důsledky odstranění a znesvěcení mše svaté

Dom Guéranger v této souvislosti poznamenává:

„Církev svatá dovoluje všem svým členům účast na velké oběti; z toho plyne, že kdyby oběť mše zmizela, rychle bychom zase upadli do zpustlosti, v níž se nacházely pohanstvím poskvřené národy.²⁴⁶ – A právě tam míří činnost Antikrista: zkouší všechno, aby zabránil slavnosti mše svaté, čímž by odstranil mocnou protiváhu svého panství a Bůh by pak udělal konec všem věcem, protože by nebyl důvod nechat je dále existovat. (...) Propukly by sociální války, které by znamenaly hrozné zpustošení, a to jedině a výhradně proto, že zeslábla intenzita oběti mše. ... To by bylo přede hrou k tomu, co by se stalo, kdyby byl ďábel se svými biřici a pohůnky uvolněn z pout a všude by způsobil chaos a zkázu, jak předpověděl Daniel. Bráněním kněžskému svěcení a v případě potřeby i zabíjením kněží nakonec ďábel zabránil celebrování velké oběti, a pak nastanou dny pohromy a neštěstí. To by nás nemělo překvapovat, protože mše svatá je událostí jak pro Boha, tak i pro nás: tato událost bezprostředně přispívá k Boží slávě a velebnosti. Bůh nepřeslechne hlas této krve, která volá tisíckrát hlasitěji než Ábelova: musí se mu věnovat zvláštní pozornost, protože je jím dotčena Jeho velebnost a nikdo jiný než sám Jeho Syn, věčné slovo, Ježíš Kristus, se obětuje a oroduje za nás u Svého Otce“ (str. 106-108).

²⁴⁶ „Guizot r. 1834 řekl: ‚Co by se stalo z lidí, kdyby bylo náboženství (na zemi) zrušeno, kdyby religiózní víra skutečně zmizela? Nechci upadnout do moralizujících obav a temných předtuch, ale přesto neváhám prohlásit, že žádná obrazotvornost nestačí, abychom si uměli představit, co by se v nás a kolem nás dělo, kdyby se najednou uprázdnilo místo, které zaujímá křesťanské přesvědčení a jeho vláda by zmizela. Nikdo si neumí představit hloubku zpustlosti a bezuzdnosti, do nichž by lidstvo kleslo.‘ Dnes, kdy Bůh zmizel, už morálka neexistuje. Jaké budou důsledky rozpoutání instinktů bestie, inteligentní bestie, která vlastního génia dává do služeb svých choutek?“ (Msgr. Delassus, str. 36).

V. kapitola

Od „světové katastrofy“ k triumfu Církve

Po lóžemi dlouho očekávaném koncilu si modernista Congar spokojeně zamnul ruce: „*Církev uskutečnila svou říjnovou revoluci poklidnou cestou*“ („Le concile au jour le jour“ [„Koncil den po dni“], 2. sezení, str. 115). Před svou smrtí bilancoval zednář a kardinál Liénart následovně: „*Z lidského pohledu je už církev ztracena.*“ – Co by se teprve muselo říkat dnes? Svými útoky se nepřátelé snaží rozbít Petrovu skálu a mši svatou odstranit nebo alespoň znesvětit. To byl také vždy dvojí cíl Luthera. Jakmile podle jeho slov padne jedno, oťrese se tím i druhým, a zase naopak. Co však psal Pierre Virion před více než třiceti lety?

„*Samotný protestantismus nemá být ničím více než etapou na cestě k monoteismu, nesoucím pečť postkřesťanského judaismu, a nakonec k luciferství nejvyšších zednářských kruhů. ... Je a zůstane skutečností, že internacionální finance, komunismus, protestantství, zednářství, rasový imperialismus a Židovstvo jsou nerozlučně spojeny při realizaci komplotu apokalypsy, zaměřené proti lidstvu jakožto celku*“ („Le Nouvel Ordre du Monde“ [„Nový světový řád“], str. 105).

Na příkladu noachismu vidíme, že tato „všeobecná protestantizace“²⁴⁷ (byla) skutečně jen „*etapou na cestě k monoteismu, nesoucím pečť postkřesťanského judaismu*“. Tento monoteismus dostává konkrétní obrysy plánovaným setkáním v roce 2000 na hoře Sinaji. Následující etapou pak je „*luciferství nejvyšších zednářských kruhů*“. Dále uvidíme, že ani apokalyptický scénář nemůže Církvi zabránit v dosažení skutečného triumfu. Luciferista Pike ostatně sám přiznává: „*Náš komp-*

²⁴⁷ Dodejme ještě, že na odstranění náboženství – a nejprve katolicismu – nepracuje jen samotné Židovstvo. Je zde ještě další prvek, jehož proticírkev vydatně využívá, aby nové „pokoncilní“ církvi znovu dodala rozmach: je to letniční neboli charismatické hnutí. Letniční hnutí povstalo z okultní frakce protestantismu. Jeho symbolem je Medžugorje, jež má „zastínit“ Fatimu a La Salettu. Hnutí disponuje různými seskupeními a sdruženími, která si říkají „mariánská“. Je třeba mít na paměti, že pro okultisty neexistuje žádné panství ducha, aniž by současně jistým způsobem netvořilo protějšek zvláště významných zjevení Panny Marie. Rozhodující úder Satana musí být veden proti Nejsvětější Panně, a jak lze „*požehnanou mezi ženami*“ účinněji napadat než tím, že se přijme její podoba a mluví se její řečí? V letničním hnutí existuje odštěpená větev, jejíž úspěchy musejí zneklidňovat: Mariánské kněžské hnutí. V jeho čele stojí dva kněží milánské diecéze, inspirátor Don Gobbi a duchovní vůdce Don Renzo. Toto roku 1973 vzniklé hnutí má dnes miliony stoupenců. Již od samého začátku se těší podpoře (zednářského) kardinála Villota a bylo provázeno „papežským“ požehnáním, protože ve svých poselstvích pěl chválu na II. vatikánský koncil i na Jana Pavla II. „Panna“ zjevně zamýšlela „podporovat nového ducha“, a hnutí je hlavně charakterizováno mystickým naturalismem, který vane ze slov Dona Gobbiho, a jejichž spodní tón navazuje na letniční hnutí i charismatické novátory. Mariánské kněžské bratrstvo je tedy v tomto smyslu jistým druhem zasvěcovací cesty se svým „vůdcem“ (Donem Gobbim) a „pannou Sofií“, jeho „matičkou“. Pokud jde o svěcení uvnitř hnutí, pak lze mít za to, že se jedná o zasvěcování „neposkvrněnému srdci“ luciferské Sofie, nazvané po okultisticku Myriam.

lot bude odhalen; duchem pomsty naplněné národy se proti nám obrátí, a naše panování se nikdy nestane skutečností.“

„Světová katastrofa“

Na zmíněnou „světovou katastrofu“ poukázalo již několik zasvěcenců.

„Neznalost skutečné hodnoty monoteistického učení Izraele vedlo k vražedné explozi proti křesťanské civilizaci. Její návrat k učení jednoty, jehož předurčeným strážcem je Izrael, nám nabídne možnost k překonání světové katastrofy“ (Josué Jéhouda, str. 20).

Podle tohoto rabína může být katastrofa překonána, když se prosadí noachitské náboženství, podporované Janem Pavlem II. – Ostatně „prorok“ Elie Benamozegh řekl:

„Univerzální náboženství nespočívá v prosté konverzi Nežidů k mosaismu (...), nýbrž v tom, že lidstvo musí uznat pravdivost učení Izraele“ („Israël et l'Humanité“ [„Izrael a lidstvo“], str. 364-365).

Takto vypadá program architektů revoluce, program, kterému se musíme podřídit, nechceme-li se dostat před livornským velkorabinem ohlášený „*trestní soud*“ pro ty, „*kdo by snad měli odmítnout slavit tento svátek mesiánské doby*“ (tamtéž, str. 364).

Jsou-li dnes apostasie nové „pokoncilní církve“ a pokračování v sinajském projektu zjevnou věcí, jsou zde přece jen náznaky, že se jistá náboženství budou přiklánět k odmítnutí noachitské víry. Postavit se proti mohou např. muslimové. Události na Blízkém východě skutečně ukazují, že by se zde mohl probudit odpor. Právě takový odpor nebo jakákoli jiná překážka by pak mohly být vysvětlením toho, že již zakladatel palladického obřadu Albert Pike zvěstoval světovou válku.²⁴⁸ V jednom z dopisů Mazzinimu z roku 1871 (!) odhalil *plán na rozpoutání třech světových válek*. Pozadí, na němž se má tato třetí válka odehrát, shrnuje W. Carr takto:²⁴⁹

„Třetí světová válka musí být rozdmýchána a využijí se k tomu spory, které agentura ‚*iluminátů*‘ vytvořila mezi politickými sionisty a vůdci islámského světa. Musí být vedena tak, aby se islám (muslimský arabský svět) a politický sionismus vzájemně zničily.²⁵⁰ Ostatní národy, které v této otázce rozštěpíme, tím budou donuceny bojovat mezi sebou až do naprostého fyzického, morálního, duševního i hospodářského vyčerpání.“

Ti, kdož usilují o neomezenou světovládu, budou – stále podle Alberta Pikeho – provokovat největší sociální katastrofu, jakou kdy svět viděl:

²⁴⁸ Viz článek „L'Heure approche“.

²⁴⁹ Zmíněný dopis v londýnské British Museum Library [knihovně Britského muzea] byl pouze jednou zpřístupněn veřejnosti. Důstojník W. Carr jej při té příležitosti celý opsal, přetiskl ve své knize *Pěšci na sachovnici*, a později byl převzat i jinými autory.

²⁵⁰ V této souvislosti pak Israel Shahak píše: „Izrael jako židovský stát představuje nebezpečí nejen sám pro sebe a své obyvatele, nýbrž pro všechny Židy, a dále i pro všechny národy a státy na Blízkém východě i mimo něj“ (*Histoire juive – Religion juive – Le poids de trois millénaires*, Ed. La Vielle Taupe, 1996, text na zadní straně knihy).

„Vypustíme nihilisty i anarchisty a vyvoláme tím úděsnou sociální katastrofu, která svým hororem ukáže národům důsledky absolutního ateismu – příčinu barbarství a krvavého chaosu. ... Pak se budou všichni lidé muset bránit proti menšině světových revolucionářů a vyhubí ničitele civilizace; *křesťanstvím zklamané masy*, jejichž deistický duch přijde o kompas a bude hledat ideologii, aniž by věděl, co má vzývat. Masy přijmou pravé světlo díky celosvětovému zjevení čistého Luciferova učení, zjevení, které bude následovat po křesťanství a ateismu, jež si současně podrobí a zničí.“²⁵¹

J. M. Jourdan říká:

„Takto vládne duch světa jako stavitel poté, co jej vypálil, vydrancoval a zpustošil: svou říši na zemi zřídil na troskách a ruinách jiné říše ze svých poddaných a za jejich spolupůsobení. Po zběsilosti ničení, která charakterizuje satanismus, bude v daný čas následovat příchod luciferského řádu. Zatímco Velký Orient takto dovedl ke konci revoluci a napomáhá k průlomu komunismu, věnuje se nejvyšší rada skotského obřadu ekumenismu a připravuje spolupráci a sjednocení náboženství v nadcházející světové říši. Považuje se za postačující církve rozmělnit, aby mohla být pohlcena. ... O církvi se již nedá mluvit. Bude integrována, absorbována a jako taková odstavena a vyřízena. ... Všude neomezeně panuje ekumenismus zasvěcení, garant rozkladu stávajícího řádu a průkopník luciferského řádu, který je hoden říše Antikrista“ („L’Oecuménisme vu par un franc-maçon de tradition“ [„Ekumenismus očima tradičního zednáře“], separát z „Permanences“ [„Stálosti“], str. 10 a 14).

Zasvěcenci tedy mají využívat zklamání a rozčarování z křesťanství k napomáhání přijetí luciferského náboženství. „*Příchod luciferského řádu*“ umožní zjevení „*čistého Luciferova učení*“, jež není ničím jiným než noachitským náboženstvím, které Chevalier de Ramsay definoval jako zednářské náboženství.

Tentýž Pike odhaluje, že „*univerzální náboženství*“ přijde po „*úděsné sociální katastrofě*“. Co však řekl Lenin v červnu 1919 v Baku? Zde jsou jeho slova:

„V první fázi zničíme říši kapitalistických zemí.

Ve druhé fázi tyto země obsadíme.

V třetí fázi vyvoláme bezpříkladnou hospodářskou krizi.

Ve čtvrté fázi vyvoláme takovou sociální krizi, že Evropa spadne jako zralá hruška.“

Nezažili jsme snad již první tři fáze a nežijeme v předvečer čtvrté? Nepotvrzují snad slova Pikeho a Lenina, že **jednosvětová ideologie je syntézou kapitalistické a komunistické společnosti? Lze zavírat oči před skutečností, že naše společnost bez ohledu na politické a mediální kasty šíří lži a směřuje k triumfu marxismu, který se ke zvýšení svých šancí na úspěch halí do demokratického pláštíku?**

²⁵¹ Který rozumný a nestranný člověk by mohl popřít, že současné intriky na Blízkém a Středním východě už znamenají uskutečňování tohoto ďábelského plánu?

Nijak nepřekvapuje, že poslední fázi Leninova plánu uskutečňují eurokrati a západní vlády, které nezbytně na slovo poslouchají finanční mocnosti, jimž děkují za svá postavení.

Nyní si uvedeme výťah z protokolu svého času tajného zasedání, který potvrzuje, že konečným cílem globalizace je vyvolávání masové nezaměstnanosti a tím neřešitelné sociální krize.

„V tomto prostředí se stopami dějin (hotel Fairmont v San Franciscu) jedna z mála osobností, která sama psala soudobé dějiny, dnes přijímá elitu světa – jedná se o Michaila Gorbačova. Jako výraz vděčnosti vytvořili pro něho američtí mecenáši nadaci v Presidio, bývalé vojenské zóně. (...) Tentokrát pozval Gorbačov pět stovek politiků, vůdců hospodářství a vědců první garnitury ze všech kontinentů. Tento nový ‚*global Brain Trust*‘ má připravit cestu 21. století, ‚*směřujícímu k nové civilizaci*‘, řekl Gorbačov v projevu z 27. září 1995. (...) V nadcházejícím století budou dvě desetiny aktivního obyvatelstva stačit k udržení světového hospodářství v chodu. ‚Už nebude zapotřebí pracovních sil,‘ soudí magnát z washingtonské SyCip. ... Možná bude třeba toto číslo zvýšit o jedno nebo dvě procenta, zaznělo v diskusi, například připočítáme-li zámožné dědice. Ale zbytek? Je možné si představit, že by zde zůstalo 80% práce schopných bez zaměstnání? ‚Těchto 80% bude jistě mít značné problémy,‘ soudí americký spisovatel Jeremy Rifkin, autor knihy ‚*La fin du travail*‘ [‚Konec práce‘]“ (H. P. Martin a H. Schumann, ‚*Le piège de la mondialisation*“ [‚Globalizační past‘],²⁵² Ed. Solin Actes Sud, 1997, str. 10 a 12).

Mnozí však bohužel nejsou schopni pochopit toto ďábelské sklouzávání do marxismu. Naši tezi ovšem potvrzuje další skutečnost. Nejnovější dějiny například ukázaly, že se bolševici vždy viděli nuceni likvidovat střední třídu, která jediná byla schopna bojovat proti (státní) centralizované moci nebo ji úplně zničit. Nyní vidíme, jak se dnes ti samí globalizátoři snaží zlikvidovat náš střední stav pomocí řízeného zhroucení financí. To je přirozeně vysvětlením euforie finančních trhů od roku 1980. V očekávání velkého třesku se globalizátoři pomocí nadnárodních společností, velkokoncernů, obřích supermarketů atd. horlivě snaží o likvidaci rolnictva, řemeslníků, drobných obchodníků i malých a středních podniků, jinými slovy středních vrstev!

Tento vývoj vede k rapidnímu růstu nezaměstnanosti a tedy k nevyhnutelnému nástupu čtvrté etapy plánu, který odhalil Lenin, zasvěcený na ostrově Capri.²⁵³ „*Ve čtvrté fázi vyvoláme takovou sociální krizi, že Evropa spadne jako zralá hruška.*“

Vede „světová katastrofa“ nevyhnutelně k panství Antikrista?

Pokud jde o čas příchodu Antikrista, o uskutečnění tajemství zla [srv. 2 Te 2,7], je k výkladu tohoto eschatologického znamení třeba nejvyšší opatrnosti. Antikrist se nemůže vyskytnout ani v jen částečně křesťanském světě. Je však zjevné, že dnešní masivní odkřesťanštění na konci 20. století připravuje společenskou živnou

²⁵² Titul v německém originálu *Die Globalisierungsfalle*; pozn. překl.

²⁵³ Viz k tomu *Le Complot contre l'Homme*, autor J. Delacroix.

půdu pro možné panství Antikrista. Již svatý Pius X. se tváří v tvář zlořádům své doby vyjádřil takto:

„S jakým výsledkem bude vedena tato bitva smrtelníků proti Bohu: žádný, kdo má zdravý rozum, nemůže o tom zapochybovat. (...) Je dáno člověku zneužitím své svobody zmocnit se práv a majestátu Stvořitele všech věcí. Samozřejmě že vítězství Boha zůstává neotřesitelné... neboť i ubohost vystupuje tím hrozivěji, čím směleji se člověk pozvedá v naději na vítězství. (...) Zatímco jsou oslavovány pokroky civilizace, bojují lidé mezi sebou urputně a s tak divokou zahořklostí, že panuje boj téměř všech proti všem. ... Jestliže je opovrhováno Bohem, je nesmyslné hledat mír. Kde je Bůh vzdálen, tam je dán výhost spravedlnosti, a po odstranění spravedlnosti se marně honíme za nadějí na mír“ („E Supremi apostolatus“, 4. října 1903).

Co by svatý Pius X. řekl teprve dnes, kdy se situace ještě drasticky zhoršila?

Příprava panství Antikrista

Přípravy příchodu Antikrista se do jisté míry odvíjejí od prvotního hříchu. „*První člověk*,“ říká velký učitel [svatý Tomáš Akvinský], *zhřešil sveden hadem hlavně z přání vyrovnat se Bohu, aby pouze mocí své přirozenosti mohl sám určovat normy dobra a zla, nebo aby předem vlastní silou rozpoznal dobro od pohromy, která by jej mohla potkat. Za druhé zhřešil z přání vyrovnat se mocí Bohu, aby mohl vlastními silami dosáhnout blaženosti.*“ – Svatý Tomáš zde jenom opakuje, co již řekl svatý Augustin“ (msgre Gaume, „Le Traité du Saint-Esprit“ [„Traktát o Duchu Svatém“], díl 1, str. 74-79).

„Člověk zhřešil z přání vyrovnat se Bohu.“ – Kdo by si zde bezděčně nevzpomněl na prohlášení Pavla VI. při závěrečné řeči před koncilem 7. prosince 1965:

„Koncilní církev se zajisté... hodně starala o člověka, takového člověka, jak se v naší době skutečně projevuje: živoucího člověka, který se plně zaměřuje sám sebou, člověka, jenž se nejen postavil do středu všeho, co se jej týká, ale také se odvažuje vysvětlit si princip a poslední důvod veškeré skutečnosti. Celý člověk jako fenomén, tj. v rouchu svých nesčetných projevů, se do jisté míry postavil před shromáždění koncilní otců. ... A konečně laicistický a profánní humanismus se objevil ve své obávané podobě a v jistém smyslu vyzval koncil. Náboženství Boha, který se stal člověkem, narazilo na náboženství člověka, který se stal Bohem. A co se dělo? Sřetenutí, boj, církevní prokletí? To by se mohlo stát, ale nestalo. Starý příběh o Samaritánovi byl vzorem pro spiritualitu koncilu. Prodchla jej bezmezná sympatie. ... Přinejmenším mu přiznejte tuto zásluhu, vy moderní humanisté, kteří jste se odřekli transcendentních a nejvyšších věcí a uznejte naši novou humanitu: **také my, a právě my více než kdo jiný, pěstujeme kult člověka**“ (Doc. Cath. 1966, str. 63 ad.).²⁵⁴

²⁵⁴ Podobných výroků Pavla VI. je nepřehledně. Např. 7. února 1971 u příležitosti letu Apolla na Měsíc složil oslavnou hymnu na slávu člověka: „Čest člověku... čest lidské smělosti... pocta člověku, králi země a dnes již i vládci nebes“!

Rovněž Jan Pavel II. uznal a potvrdil toto „náboženství člověka, který se učinil Bohem“; řekl totiž:

„*Také my,‘ zvolal Pavel VI. (7. 12. 1965) jménem všech otců ekumenického koncilu, k nimž jsem i já patřil, také my a právě my více než kdo jiný pěstujeme kult člověka*“ (dopis kardinálu Casarolimu z 20. září 1982). Jan Pavel II. si nebere servítek a rovnou se hlásí k náboženství, hlásanému již Pavlem VI.

Z tohoto klíčového projevu Pavla VI. vyplývá, že na koncilu „náboženství člověka, který se stal Bohem“, zcela zatlačilo „náboženství Boha, který se stal člověkem“. Pavel VI. popisuje laického a profánního člověka, který vzešel z novopohanského humanismu a vzbouřil se proti křesťanskému náboženství.

Až do II. vatikánského koncilu Církev tento humanismus odsuzovala. S koncillem namísto odsouzení nastoupila „integrace“, ba mnohem více, protože Pavel VI. dovedl humanismus až do krajnosti. Podle něho moderní humanisté vůbec nepochopili jeho skutečnou podstatu.

Laicistický a profánní humanismus je podle Pavla VI. neúplný, protože se spokojuje odstraněním Boha, kdežto nový humanismus je transcendentní povahy. Člověk Boha prostě jen nepopírá, nýbrž se staví na jeho místo a vytváří tím kult člověka, při němž se podle Pavla VI. jedná o regulérní náboženství.²⁵⁵

Nejde o nic jiného, než o to, co Satan, „otec lži“, našeptával Evě v podobě hada: „Eritis sicut dii“ („Budete jako bohové“). Jak jsme již na základě spisů Alberta Pike zjistili, podle satanistů přišel Lucifer, „Světloňoš“, skutečný „pravý Bůh“, aby lidstvo osvobodil z otroctví „zlého Boha“, Boha křesťanů. Jak mohl ďábel doufat, že toho dosáhne? Tím, že by prarodičům lidstva namluvil, že člověk sám je ve skutečnosti Bůh, a oni by to akceptovali!

Je samozřejmé, že to ďábelský had neříkal lidem proto, aby je osvobodil z poroby „zlého Boha“, ani jim neprohlašoval, že on sám je skutečným Bohem, nýbrž jim bránil v uctívání svého Stvořitele, aby pak on sám, Lucifer, mohl zaujmout Jeho místo, jak tomu bylo v pohanských náboženstvích.

Jak známo, křesťanství s tím skoncovalo. Přesto se s nástupem renesance dal starý proces znovu do pohybu. Člověk poznenáhlu začal zaujímat místo Boha, jak říká Pavel VI., a to by nevyhnutelně vedlo k uctívání ďábla jako v pohanském starověku. Tím by se lidstvo vrátilo znovu ke svému počátku.

Ze všeho řečeného vyplývá, že toto neomodernistické, synkretické, univerzalistické, koncilní atd. náboženství člověka je inspirováno samotným dávným protiv-

²⁵⁵ Takový závěr by snad mohl někomu připadat unáhlený. Msgre Licinio Rangel však přesto na druhém teologickém kongresu „Si Si No No“ v Albanu v lednu 1996 zastával stejný názor. Po ocitování zmíněného výroku Pavla VI. prohlásil: „Tvrzení Pavla VI., navazující na Teilharda de Chardin, je opravdu závažné a zarmucující. Je plné jedu rozpolcenosti a těžkých bludů. Tato slova vyjadřují praktický výsledek koncilu, který si říká ‚pastorální‘, a odlučuje se tím od svaté tradice, tj. proklamuje lidskou péči o duše, zaměřenou na vytlačení Boha z centra náboženství a postavení člověka na jeho místo.“ – Přesně stejný názor zastáváme také my. Takový závěr má mnohé důsledky. Hlavní akt náboženství spočívá v uctívání Boha. Je tedy jen logické, že Pavel VI. a modernisté mluví o „kultu člověka“ poté, co postavili člověka na místo Boha.

níkem a není ničím jiným než etapou cesty k luciferskému náboženství. Dr. Carlo Alberto Agnoli to konkretizuje takto:

„Jak je to možné? Je to pýcha, *nejhroznější domýšlivost*, spočívající v prohlášení se za rovného Bohu, ‚non serviam‘ [‚nebudu sloužit‘], nejtěžší ze všech hříchů, důvod hříšného pádu, programová rebelie, největší z chyb. Náboženství člověka, které se samo pozvedá na Boha pod vedením starého hada, vychvalovaného za ‚osvoboditele‘, je gnostickým, luciferským a tedy zednářským náboženstvím“ (l. c.).

Abbé Coache v dané souvislosti říká:

„Tento neomodernismus, kterému říkáme nové náboženství, je náboženstvím člověka a světa, uctívanými namísto Boha. ... Vedena démonem a mozky prognostiků, tj. intelektuálů, kteří zradili Církev, sleduje nová doktrína – lze-li to tak vůbec nazvat – jako konečný cíl zničení náboženství, na prvním místě likvidaci Církve, katolicismu a nakonec pak zničení křesťanství, protože chce dosáhnout světovlády, tj. mocností tohoto světa a tím konečného cíle Lucifera. Osobně nemám v té věci žádných pochyb: Chtějí zničit Církev, chtějí vymýtit ideu Boha“ („Évêques... restez catholiques“ [‚Biskupové... zůstaňte katolíky‘], přednáška ze 14. 10. 1969, str. 8).

Jinde dospívá abbé Coache v komentáři k encyklice „Pascendi“ k témuž závěru:

„Pranířován plamennými a současně prorockými slovy svatého papeže, vyjevuje se cíl modernismu v naprosté jasnosti: ‚*Ochromit životní síly Církve a zcela svrhnout panství Ježíše Krista!*‘ – Naprosto tedy souhlasí, že nepřítel Církve ‚*pracují k její zkáze*‘ a ‚*vzbourili se proti svátosti díla Ježíše Krista*‘. ‚*Protivníci Církve jsou si věci jisti, a když se říká, že Církev nikdy neměla horší nepřátele, je to pravda.*‘ Nejošavnější však není jejich nenávisť a vandalství, nýbrž záludnost: ‚*Skřývají se... pracují zevnitř na troskách Církve. Nic není tak lstivé a potměšilé jako jejich taktika.*‘ Co chtějí tito apoštolové? Přiblížit člověku péči o duši, udělat liturgii živější a srozumitelnější? Chtějí lépe porozumět člověku a podporovat bliženeckou lásku? Zpřístupnit církevní instituce a udělat Církev sympatickou masám? Hodlají kázat atraktivnější morálku a udělat pravdy víry snadněji použitelnými?

To rozhodně ne! Jejich ‚bádání‘ není ničím jiným než záminkami a hanebným podvodem. Chtějí odstranit všechny církevní instituce, svrhnout z trůnu našeho Pána Ježíše Krista, a nakonec po vzývání světa uctívat Satana. Proto je zde také velmi tvrdý výrok naší Paní z La Saletty: ‚*Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.*‘

Zbytek je čiré lakování na růžovo a manévr k ukolébání zbabělých, slepých a dokonce i důvěřivých v pocitu bezpečí a poté k jejich zapřažení do vlastní káry. Uvolňování je pouhá etapa, laxismus je jen etapa, protestantismus je rovněž pouhá etapa, také přebírání všech světských zásad a praktik (včetně forem nemorálnosti) je jenom etapa, totální panství marxismu bude pouhou etapou... na cestě k nenávidění Boha, poté k nenávidění světa, a konečně k uctívání Lucifera“ („En attendant la fin“ [‚V očekávání konce‘], str. 22-24).

Shrňme si tedy výše řečené:

Pavel VI. nám odhalil skutečnou tvář náboženství člověka, které vede k uctívání Lucifera. Cesta k němu tedy nevyhnutelně jde přes kult člověka.

Co je to však za člověka, který se dělá Bohem?

„Člověk, který se vydává za Boha“: Antikrist

Církevní Otcové vysvětlují, že Antikrist bude člověk, sice ďáblem inspirovaný a posedlý, ale přesto člověk. Ježíš Kristus ve svém vtělení sdružuje v nejčistší formě všechny božské i lidské dokonalosti. Antikrist, i když není inkarnací ďábla, v sobě sdružuje všechny zvrácenosti, všechno Bohu odporující, a on bude vládnout lidem, kteří se mu podrobí a tím se poddají současně i Satanovi.²⁵⁶

Náš Pán Ježíš Kristus řekl: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne; přijde-li jiný ve jménu mém, toho přijmete*“ (J 5,43). Církevní Otcové jsou názoru, že tímto „*jiným*“ je myšlen Antikrist, a ne nějaký „*prorok*“. A skutečně falešní proroci vždy ujišťovali, že přicházejí ve jménu Božím. Poslední falešný prorok – Antikrist – přijde pod svým pravým jménem v tom smyslu, že bude tvrdit, že je vyšší než všichni ostatní včetně Boha.

Svatý Pavel prorokoval:

„Nikdo vás nesved' nížádným způsobem, neboť (den Páně nenastane), leč prve přijde odpad a objeví se člověk hříchu, syn záhuby; protivník, jenž se bude povyšovat proti všemu, co slove Bohem aneb čemu se vzdává pocta božská; posadí se dokonce v chrámě Božím a bude si počínat, jakoby byl Bohem“ (2 Te 2,3-4).

Člověk, který se vydává za Boha, je tedy podle definice Antikrist. Zde se vyplatí znovu si připomenout slova Pavla VI.: „*Náboženství Boha, který se stal člověkem, narazilo na náboženství člověka, který se stal Bohem. ... Také my a právě my více než kdo jiný pěstujeme kult člověka.*“ Podobnost těchto slov s varováním v listu svatého Pavla je tak zářející, že lze jen těžko věřit v pouhou náhodu.

Chtěl snad Pavel VI. těm, jimž byla jeho slova určena, dát najevo, že plán proticírkve právě zrealizoval? Rozhodně to není nemožné. Může však také být, že to připustil Bůh, aby světu ukázal, oč se skutečně jedná v případě koncilního *aggiornamento*, zahájeného Janem XXIII.

Nyní zbývá zodpovědět následující otázku: Kdy budou splněny podmínky pro příchod Antikrista?

Znepokojující jsou např. snahy o zavedení „elektronického mikročipu“. Jeho vynálezce dr. Carl W. Sanders uvedl do protokolu:

„Dvaatřicet let života jsem se věnoval elektronickým vynálezům, přičemž jsem v oblasti biomedicíny vyvinul mikročip... Roku 1968 jsem se téměř náhodně dostal do výzkumného a vývojového projektu pro bypass. Projekt na-

²⁵⁶ „Religiózní, politický a sociální spasitel bude lidstvu vládnout prostřednictvím neosobních institucí“ (Roca, *Fin de l'Ancien Monde*, str. 36). „Neosobní, oficiální a božská vláda pravdy ve svobodě, spravedlnosti a rovnosti, vláda sociálního hospodářství v bratrství, bude svatým trinomem evangelické synarchie“ (Roca, *Glorieux centenaire*, str. 20). Při těchto „proroctvích“ nelze nepomyslet na Antikrista a jeho říši.

konec vedl k mikročipu, o němž dnes mluvíme; mikročipu, u něhož se podle mého názoru jedná o ‚znamení šelmy‘. Tento mikročip je automaticky nabíjen energií změnami teploty lidského těla. Nelze si jen tak sáhnout do těla a čas od času vyměnit baterii, a proto je mikročip vybaven nabíjecím proudovým obvodem, spočívajícím na změnách tělesné teploty. Bylo proinvestováno více než půldruhého milionu dolarů ke zjištění obou míst lidského těla, kde se teplota mění nejrychleji: jsou to čelo těsně pod hranicí vlasů (první možnost), a hřbet ruky (druhá možnost).²⁵⁷ – Tato informace bezděčně upomíná na panství Antikrista, vylíčené v Apokalypse svatého Jana.

Není sebemenších pochyb, že také v hospodářské oblasti kormidluje „neviditelná ruka“ svět směrem k protikřesťanskému řádu, jehož vládcem bude Antikrist. Světová vláda bude svou tyranii provádět jinou formou, než za časů pohanské antiky... Polsko-francouzský spisovatel Stanislas Rzewuski, důvěrný přítel kardinála Sarto, shrnul příslušné myšlenky budoucího papeže Pia X. takto:

„Dvacáté století bude drsné a bouřlivé. Lze již předvídat, že bezuzdný materialismus bude hledět využít objevů vědy k útisku. Přesto není vyloučené, že budou-li prostředky zkázy dostatečně mocné, aby způsobily nepřítelům stejně velké škody, dospějí kvůli záchraně k nějakému druhu dohody, ale potom zase použijí jiných forem boje. Ty budou doslova ďábelské. Ti, kdož chtějí ovládnout svět, se toho budou snažit dosáhnout oslabením lidské osobnosti... A tak, aniž by to většina tušila, nastoupí zotročení ducha namísto starého antického otroctví“ (M. Fontbel, „Fioretti de Pie X“ [„Nejlepší z Pia X.“], Ed. Pauline, 1958, str. 117-118).

Sedmimilovými kroky postupuje světová vláda, mizení národů, koncept jednotné měny, globalizace trhů, genocida, označování všech jedinců i dosud neznámé choroby, záměrně vyvolané očkováním.

Páter Malachi Martin o tom píše ve své knize z roku 1990 „The Keys of this Blood“ [„Klíče této krve“]:

„Ať chceme nebo ne, ať jsme k tomu připraveni nebo nejsme, dotýká se to nás všech. ... Otázka zní, kdo zřídí první systém světové vlády, jaký kdy naše planeta poznala? Kdo se bude těšit autoritě a mít kontrolu nad každým jak na individuální, tak na kolektivní úrovni? ... Náš životní styl jako jednotlivců a občanů, naše rodiny i zaměstnání, naše obchodní vztahy a finanční transakce, vzdělávací systém, naše různá náboženství a kultury ba dokonce i symboly naší národní identity, dosud považované za nezměnitelné – to všechno bude zcela radikálně změněno. Nebude toho ušetřen nikdo a nic... Všechny oblasti našeho života pocítí tvrdý zásah tohoto vývoje“ (str. 15).

Lze z toho všeho vysuzovat, že se již blíží panství Antikrista? Jak říká náš Pán: „Nikdo nezná dne ani hodiny.“ – Existují ovšem některé výklady eschatologických znamení, která budou Antikrista předcházet. Ale nechť je tomu už jakkoli, ztráta

²⁵⁷ Viz k tomu také studii *Dévoilement du complot relatif au plan du chaos et du marquage de l'humanité* [k dostání u Éditions Delacroix, B.P. 109, F-35802 Dinard Cedex].

víry, odpad národů, návrat Židů do Palestiny i zpustošení svatých míst, jak vysvětluje svatý Jeroným,²⁵⁸ jsou známkou toho, že se konec času přiblížil.

V této souvislosti velkorabín Elie Benamozegh říká:

„Pro židovství je charakteristické, že na rozdíl od všech ostatních náboženství neklade dokonalost na začátek, nýbrž na konec. To je totiž smyslem mesiánské éry, kterou očekává a definuje takto: víra v budoucí religiózní, morální, společenskou i materiální dokonalost lidského rodu, který její naplnění zažije na konci času“ (Benamozegh, str. 182).

23. listopadu 1882 psala Mélanie kanovníku de Brandtovi:

„Boha už ve Francii nikdo nemiluje; ubohá Francie! Kdyby Židé seděli v lůně Církve, věřila bych, že již žijeme v šesté epoše, na konci světa.“

Jakmile se objeví tato znamení, může dojít k příchodu Antikrista za okolností, které svatý Pavel líčí takto:

„Také nyní víte, co (ho) zdržuje, aby se zjevil časem svým; neboť skrytá bezbožnost (již) působí; jenom dokud ten, jenž zdržuje, neustoupí z cesty... A tehdy se objeví onen bezbožník, kteréhož Pán Ježíš zahubí dechem úst svých [Iz 11,4] a zničí jasem příchodu svého“ (2 Th 2,6-8).

Jezuitský páter Arrighini roku 1944 ve výkladu myšlenek církevních učitelů psal, že tím, kdo Antikrista zdržuje, je papež. Jezuita z toho vyvozuje, že vždy, když je papežství v nebezpečí, musí se již počítat s příchodem Antikrista“ („L'Anticristo“ [„Antikrist“], I Dioscuri, 2. vydání 1988, str. 115-122).

Pokus o odpověď

Pius IX. byl podle všeho názoru, že svět není příliš vzdálen od příchodu Antikrista.

„S ohledem na skutečnost, že se svět obrátil proti Bohu a jeho Církvi, je jasné, že si Bůh vyhradil vítězství nad svými nepřáteli. Kořeny našeho zlořádu totiž spočívají v tom, že ti, kdo jsou odcizeni náboženství, dávají přednost pozemskému uspokojení, byť i mají talent a síly. Nejenže se nestarají o Boha, nýbrž na něj úplně zapominají. Proto je zjevné, že tito lidé žádným způsobem nemohou znovu nalézt Boha jinak, nežli činem, který nelze připsat žádné druhotné příčině. Pak budou všichni nuceni uznat nadpřirozené působení Boha a zvolat: *„Stalo se tak zásahem Božím, a je to zázračné v našich očích!“* – (Ž 117,23; Mt 21,42). Dojde k velké události, která svět naplní úžasem; bude mu však předcházet panství revoluce, a Církev bude muset hodně vytrpět!“ („The Prophets and our Times“ [„Proroci a naše doba“], Rev. G. Culleton, Tan Books, Rockford 1974).

Podle Pia IX. proto dnešní krize nepovede k příchodu Antikrista, protože mu musí předcházet triumf Církve, umožněný „nadpřirozeným Božím zásahem“.

²⁵⁸ Svatý Jeroným, 4. kniha komentářů Matoušova evangelia, komentář ke kap. 25, kde náš Pán mluví o konci světa.

Podle církevních Otců musí příchodu Antikrista předcházet zkáza Říma

Kardinál Newman, který se odřekl anglikánství a 2. října 1845 vstoupil do katolické Církve, pronesl čtyři mimořádně pozoruhodná kázání o Antikristovi. Je z nich znát seriózní teologické vzdělání, za něž vděčí církevním Otcům. My zase díky kardinálu Newmanovi můžeme k tomuto tématu říci něco přesnějšího.

„Podle církevních otců Antikrist vyjde z římské říše hned po jejím zničení“ („L' Antichrist“ [„Antikrist“], Ed. ad Solem, Ženeva, str. 66).

„Mocí, která se povznese na pána všech králů, je Antikrist, a prosím věnovat pozornost proroctví vzájemných vztahů Říma a Antikrista: Řím musí padnout dříve, než Antikrist pozdvihne hlavu; a skutečně bude nejprve zničen deseti králi, a teprve pak se objeví Antikrist a krále potlačí“ (str. 79).

„S výjimkou svatého Augustina, který se k této otázce nevyslovil, je skutečně většina řeckých i latinských církevních Otců tohoto názoru. Mezi nimi je asi nejdůležitější soud svatého Cyrila Jeruzalémského (katecheze XV, 12): ‚Antikrist přijde, jakmile čas římské říše vyprší‘; svatého Jeronýma (dopis 121 Algasiovi): ‚Kristus nepřijde před příchodem Antikrista a dokud nebude římská říše zpuštěna‘; svatého Jana Zlatoústého (komentář k 2 Th 2,4): ‚Jedni říkají, že Antikrista zadržuje milost Ducha Svatého, druzí zase, že římská říše. S těmi druhými plně souhlasím.‘ Lze ještě přidat názor Tertulliana, nejbouřlivějšího mezi africkými církevními Otcí a učitele svatého Cypriána: ‚Máme jeden jediný, avšak naléhavý důvod modlit se za Církev a za římskou moc: víme totiž, že nad celým světem se vznášící katastrofa i samotný konec času mohou být oddáleny pouze lhůtou, vyměřenou římské říši“ (Apologie 32,1; str. 131-132).

Zkáza Říma: důsledek jeho odpadnutí

Historie ukazuje, že se římské impérium sice rozpadlo na řadu nezávislých království, avšak Řím jako město existoval dál, přestože vlastně „musel být zpuštěn a pohlcen požáry“ (Newmann, str. 80). Důvodům tohoto zničení je tedy třeba rozumět ve specifickém smyslu.

V čísle 59 „Fideliter“ cituje msgre Lefebvre komentář Tomáše Akvinského ke druhému listu apoštola Pavla Thessalonickým:

„Je nezbytné, aby zmizela překážka. Církevní Otcové věřili, že touto překážkou je římská říše. Ta se však rozpadla, a Antikrist nepřišel. Proto tedy nejde o světskou moc Říma. Podle svatého Tomáše se jedná o duchovní moc Říma, která není ničím jiným než mocí papeže.“ – To odpovídá výše uvedeným výrokům pátera Arrighiniho.

Proto mohl kardinál Newmann napsat:

„Při nemilosrdném líčení tohoto města je jeden bod, který se na pád Říma dosud prakticky nehodil: Musel by ‚držet v ruce kalich zlatý, plný ohavnosti a nečistoty smilství, jímž by se opojili obyvatelé země‘ (Zj 17,2-4)“ (l. c.).

Protože jde o moc svádění, kterou má Řím nad „obyvateli světa“, máme důvod se domnívat, že je zde řeč o jeho odpadnutí. Nežádala snad naše Paní v roce 1917, aby třetí tajemství z Fatimy bylo odhaleno anno 1960? *Toto datum leží totiž mezi zvolením Jana XXIII., způsobeným intrikami okultních mocností, a II. vatikánským koncilem, který byl nutný k vytvoření nové „pokoncilní církve“*. Kromě toho sestra Lucie na dotazy po třetím tajemství prohlásila, že je vylíčeno v několika kapitolách (13–18) Apokalypsy, které podle církevních Otců narážejí na krizi víry.

Současně je za dané apostasie srozumitelné, co zvěstovala Naše Paní v La Salette: „*Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.*“

V mnoha výkladech biblických textů církevními Otcí je rovněž předpovězena ztráta víry – dnes pokoncilních – římských autorit. Ctihodný Bartoloměj Holzhauser (1613-1658) nám ve svém proslulém komentáři k Apokalypse podává strhující popis naší doby. Na téma páté církve (sardské), jejíž éra končí vzdorem protikřesťanského panství, např. uvádí, že tato epocha bude poznamenána očividným triumfem revoluce: na **světské úrovni** panstvím republik, na **religiózní úrovni** „*se velmi značná část latinské Církve vzdá pravé víry a propadne herezím, a v Evropě zůstane už jenom nepatrný počet katolíků*“ („Interprétation de l'Apocalypse“ [„Výklad Apokalypsy“]. Z latiny přeložil kanovník de Wuilleret, Ed. Louis Vives 1857, str. 159).

„Velmi značná část latinské Církve se vzdá pravé víry a propadne herezím“

Co potom bude trestem za *schizma latinské církve*? Ve svém „Le Traité du Saint-Esprit“ [„Traktátu o Duchu Svatém“] říká msgr Gaume následující:

„Již od prvních [křesťanských] století Řekové – pobízení zlým duchem – ustavičně napadali třetí osobu Nejsvětější Trojice. Macedonius, Plotius a Michael Caerularius jsou provinilými předky nekonečného potomstva hanobitelů. V obavě o osud své sestry neopominula latinská Církev nic ve snaze navrátit ji k jednotě. Třináctkrát podepsali Řekové slavnostně katolické krédo, a třináctkrát svou přísahu porušili. Roku 1439 se vrátili domů z koncilu ve Florencii a vůbec nedbali na své podpisy, nýbrž se naopak zase pustili do urážek Ducha Svatého.

Tento poslední zločin dovršil míru, a nová bohovražda byla potrestána neméně tvrdě než první.²⁵⁹ – Zde začíná analogie mezi zkázou Jeruzaléma a zpuštěním Konstantinopole, která křesťanským pozorovatelům rozhodně neušla. Abychom našli něco podobného, jako bylo zničení Konstantinopole Mehmetem, říkájí, museli bychom se vrátit až k vyvrácení Jeruzaléma císařem Titem. Řekové silně hřešili; příčinou jejich katastrofy byl tvrdošíjný odpor proti Duchu Svatému a stalo se to právě *na svatodušní svátky*, kdy bylo jejich hlavní město dobyto, císař zabit a říše zničena“ („Hist. Univ. de l'Église“ [„Obecné církevní dějiny“], 2. vyd., díl XXII, str. 105).

²⁵⁹ „Nazýváme Řeky bohovrahy na Duchu Svatém tak, jako svatý Pavel označil za bohovrahy ty, kdo vtělené Slovo znovu *křížují* svými hříchy. Viz Žd 6,6“ (pozn. msgr Gaume).

Po dlouhém volání milosrdenství nakonec zazněl Židům hlas spravedlnosti. Stejně tak tomu bylo u Řeků. Bezmála dva roky před dobytím Konstantinopole (v říjnu 1451) papež Mikuláš V. po mnoha marných pokusech o přesvědčení upozornil Řeky na nebezpečí blízkého zhroucení jejich říše: *„Strpěli jsme vaše otálení pamětlivi Ježíše Krista, věčného velekněze, který nechal neplodný fíkovník stát po tři léta, přestože jej chtěl zahradník již porazit, protože nenesl plody. Po tři roky jsme čekali, abychom uzřeli, zda se na slova božského Spasitele odřeknete svého schizma. Však sami uvidíte! Jestliže byla naše napomínání a varování marná, budete vytnuti jako neplodný fíkovník, abyste zbytečně nezabírali místo na zemi“* (Apud Reginald, an. 1451, č. 1 a 2). Místo hledání jednoty Řekové – stejně jako Židé – upadali do stále nového štěpení.²⁶⁰

Kdo zdánlivě akceptuje katolické dogma, ale přesto hřeší proti Duchu Svatému, platí za bezbožného. Velký chrám Hagia Sophia (Svatá moudrost), který byl pro Konstantinopol totéž, co kdysi chrám pro Jeruzalém, je *„schizmatikům už jen pohanským chrámem, útočištěm démonů; už tam nesvítí žádné svíce a lampy. ... Panuje tam pouze děsivá temnota a osamělost, pochmurný obraz zpustošení, jakému nás vystavují naše hříchy“* (Michel Ducas, c. XXXVI).

Podle toho je zřejmé, že z obou nejhorších katastrof, jaké dějiny znají, zkázy Jeruzaléma a zpustošení Konstantinopole, byla první zjevným trestem za provinění proti druhé osobě Nejsvětější Trojice, druhá neméně zjevným trestem za podobný hřích proti třetí osobě. Zuřivost Římanů v Jeruzalémě byla ještě překonána běsněním Turků v Konstantinopoli. Jako kdysi chrám a Jeruzalém, byly nyní Hagia Sophia a Konstantinopol postiženy vražděním a zneuctěním. Stejně jako Jeruzalém, byla i Konstantinopol důkladně vylidněna, protože Mehmet tam nenechal ani jediného Řeka, Latince, Arména ani Žida.

Takto byl nad Řeky, vrahy třetí osoby Nejsvětější Trojice, vykonán tentýž soud jako nad Židy, vrahy druhé osoby. *„Za to, že jsi měl hojnost všeho, ale nesloužil jsi Hospodinu, svému Bohu, budeš otročit svým nepřátelům, které na tebe pošle Hospodin, v hladu a žízni, v nahotě a nedostatku všeho. Hospodin na tebe přivede pronárod zdaleka, od konce země, jako přilétá orel, pronárod, jehož jazyku nebudeš rozumět, pronárod kruté tváře, který nebere ohled na starce a nad chlapcem se nesmiluje. ... Sevře tě ve všech tvých branách, dokud nepadnou tvé vysoké a pevné hradby...“* (Dt 28,47-50 a 52).

Od doslovného vyplnění Boží hrozby již žijí Řekové pod tyranským jhem svých přemožitelů. Ještě dnes, po čtyřech stoletích, má tento národ – stejně jako Židé – oči a přesto nevidí; má uši, ale neslyší; má paměť, ale nepamatuje si; je inteligentní, ale nerozumí tvrdé lekci, kterou mu Bůh udělil za jeho zatvrzelou rebelii proti Duchu Svatému.

²⁶⁰ Takové štěpení je vždy známkou bludu na rozdíl od pravdy, která sjednocuje. V Církvi je to pastýř, papež, *sladký Kristus na zemi*, který je povinen sjednocovat děti Církve k pravdě jednou a tou samou láskou. Přesto však různé směry, které se dnes vzájemně potírají, ačkoliv se všechny odvolávají na tradici, jasně dokazují, že v současnosti nepobývá *žádný sladký Kristus na zemi*. Již toto samotné zjištění by viditelně mělo být podnětem ke sjednocení; štěpení slouží pouze dávnému rozkolníku – ďáblu.

Kéž by pro národy západu nebyla tato lekce jen mluvením do větru! Kéž by vládcí a ještě více jejich podřízení vzali vážně soud Nejvyššího zákonodárce nad rouhači proti Duchu Svatému a uvědomili si, že se takový soud ustavičně vznáší nad každou společností, která se dopouští stejných hříchů nebo je i jen trpí“ (msgre Gaume, „Traité du Saint-Esprit“, díl 2, str. 644-677).

Ctihodný Bartoloměj Holzhauser zvěstoval totéž:

„V pátém věku vidíme, jak byla římská říše rozštěpena a postižena takovými zmatky, že jí hrozil stejný zánik jako východní říši (Byzanci) v roce 1453“ (str. 160).

Nebude „odpadnutí velmi značné části latinské církve od víry“ potrestáno stejně, jako kdysi schizma církve východní? Nepostihne snad někdy tentýž projev Boží spravedlnosti Řím tak, jako tehdy Konstantinopol, a nevolní tím cestu Antikristovi?

Jistě, to nám ukáže teprve budoucnost, ale vize svatého Pia X., v níž viděl papeže kráčet po mrtvolách kněží, dělá z této možnosti pravděpodobnost.

„V Evropě zůstane už jen nepatrný počet dobrých katolíků...“

Význam i „nepatrného počtu“, pokud je v ruce Boží, dovoluje vzhledem k dějinám spásy vzklíčit naději. Připomeňme si příklad Gedeona, který byl Bohem povolán osvobodit Izrael od nepřehledného zástupu Midjanců. Gedeon shromáždil silné vojsko.

„I řekl Hospodin Gedeonovi: ‚Je s tebou příliš mnoho lidu, než abych jim vydal Madianské do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: Vysvobodil jsem se vlastní rukou. Nuže, provolej teď k lidu: Kdo se bojí a třese, ať se vrátí a vzdálí.‘ Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc. Hospodin však Gedeonovi řekl: ‚Ještě je lidu mnoho. Poruč jim, ať sestoupí k vodě, tam si je vyzkouším. O kom ti řeknu: Půjde s tebou, ten s tebou půjde. Ale nesmí jít s tebou nikdo, o kom ti řeknu: Ten s tebou nepůjde.‘ Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeonovi: ‚Postavíš zvlášť každého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a každého, kdo si při pití klekne na kolena.‘ ... Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukou k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Hospodin řekl Gedeonovi: ‚Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a vydám ti Madianské do rukou...‘“ (Sd 7,2 ad.)

Takto se rozplynulo Gedeonovo vojsko na tři sta, a tímto „nepatrným počtem“ mu Pán propůjčil vítězství. V díle Jeana Ousseta „Pour qu’il règne“ [„Tím vládne“] je mimořádně významná pasáž o síle „nepatrného počtu“, je-li spojen v pravdě.

„Neučí snad dějiny katolíky, že se Bohu líbí svěřovat úspěch své věci nepatrně malým vojskům? Dábel to velice dobře ví, a proto také rozlíceně řekl svatému faráři z Arsu: ‚Kdyby byli na světě tři takoví jako ty, moji říši by to zničilo; vyrval jsi mi více než osmdesát tisíc duší...‘“ (str. 294).

Profesor teologie abbé Demaris, který roku 1803 odešel do exilu a zemřel za víru Ježíše Krista, napsal následující a velice aktuální řádky:

„Chvěji se, milá dítko; všechno co vidíte, všechno co slyšíte, je děsivé, ale je zde útěcha. Je to vůle Boží, která se naplňuje. Vaše dny jsou sečteny, dopadla na vás Jeho prozřetelnost. Milujte tyto muže, kteří vám ukazují lidskost jako hrůznost; jsou nástroji, jichž nebesa užívají ke svému účelu. (...) Milovat Boha a bát se jenom jej, **to je podílem malého houfu vyvolených**. Nic se neděje bez Boží vůle. (...) Počet vyvolených je vždy velmi malý. Obávejte se pouze toho, že by vám Bůh vyčetl vaši malomyslnost. Všechno, co Bůh činí, dobře činí: toto je jeho rozsudek, moje dítko, a je to jediné vás důstojné. (...) Vesmír je dílem Božím, On jej řídí, a všechno, co se děje, patří k plánu jeho prozřetelnosti. Jestliže si myslíme, že odpad je všeobecný, pak zapomínáme, že stačí trochu víry, aby byla dána rodině Ježíše Krista tak, jako trochu kvásku okyselí celé těsto. Lid Boží viděl, jak Pán zjevil svou všemohoucnost skrze Gedeona proti Midjanců. Pokud jde o mne, vyjadřuji pouze přání svatého Pavla. Přikázal mu poslat zpět téměř celé své vojsko. Zůstalo mu pouze tři sta mužů, a to ještě neozbrojených, aby každý mohl vidět, že vítězství přišlo od Boha. Ten malý počet Gedeonových vojáků odpovídá malému počtu vyvolených, žijících v tomto století. Vy, moje děti, jste s bolestným úžasem viděli, jak z množství těch, kteří byli povoláni (vždyť celá Francie byla křesťanská) většina odpadla z obavy ze ztráty svých světských zájmů. Jako služebník Církve si přeji pokoj Církve; jako voják Církve si přeji zemřít pod její korouhví. (...) Děj se vůle Boží, neboť jako vždy nás může spasit, a budiž s námi jeho milosrdenství“ („Consolations pour les fidèles en temps de persécutions, de schismes, d'hérésies“ [„Útěcha pro věřící v časech pronásledování, rozkolů a bludů“], Beauchêne, 1969).

V brožuře s názvem „Dénouement de la persécution“ [„Rozpoutané pronásledování“] vyznačili abbé [Augustin a Josef] Lémannové čtyři etapy perzekuce, jimiž se kdysi assyrský král Sanherib (předchůdce Antikrista ze Starého zákona) a v naší době zednáři snaží zřídit vládu Satana: a) postavit člověka na místo Boha; b) svrhnout Jeruzalém jako centrum židovské resp. Řím jako centrum katolické Církve; c) zahladit jméno pravého Boha; d) sklonit všechny hlavy pod jařmo despotismu. – Stručně řečeno, zničení chrámu v minulosti a snahy po zničení Církve v současnosti probíhají *podle téhož schéma*. Pak se autoři zabývají Božím zásahem. Předně k němu podle nich dojde teprve tehdy, až se bude zdát vytříbení dobrých a triumf zla již bezprostředním. Za druhé se v té době bude všechno považovat za ztracené. ... A konečně za třetí bude jeho svrženo olejem pomazaného.

Ocitujme si ještě, co napsal ctihodný Bartoloměj Holzhauser o přechodu z páté do šesté etapy:

„Protože máš málo sil. Tato slova vyjadřují píli služebníků Božích, kteří zbytku sil, jež si ještě uchovali, užívají opatrně i horlivě. A takto se jim obrácením hříšníků a heretiků dostane velmi bohaté odměny. (...) *Ty jsi zachovával mé slovo, moji víru jsi nezapřel*. ... Tím Pán označuje vytrvalost a neochvějnost svých služebníků v lásce a víře. Ke konci pátého věku se totiž ti, kteří mají málo sil, zdvihnou proti hříšníkům, jež zapřeli víru kvůli pozemským statkům. (...) Avšak v době, kdy se démon bude těšit téměř absolutní

celosvětové volnosti a kdy na zemi budou zuřit nejstrašnější katastrofy... budou tito služebníci v očích lidí platit za blázny, svět jimi bude pohrdat, zavrhně je a vystaví posměchu. Přesto však Spasitel Ježíš Kristus ve své dobrotě pohledí přívětivě na jejich píli, vytrvalost i pevnost, a odmění je v šestém věku podporou a pomocí při obracení hříšníků a heretiků“ (str. 190-191).

Boží zásah a triumf Církve

V průběhu naší studie jsme se snažili pochopit, co se děje, a ocitovali jsme si za tím účelem některá proroctví a zjevení. Často lze vyjít ze současnosti a logickými závěry dospět k tomu, co se stane. Přesto však existuje mnohem bezpečnější cesta: Boží láska nás to učí Zjevením, Písmem svatým i tradicí (a obrací se přitom na celý svět). Někdy nás informuje také prostřednictvím soukromých zjevení, která se samozřejmě musí opatrně zkoumat, nesmí se však předem zavrhovat.

Taková soukromá zjevení musejí být vždy schválena Církví. Ani to však není absolutní zárukou, že jsou zcela výstižná, nýbrž to pouze znamená, že neobsahují nic, co by odporovalo víře. A už vůbec nemáme absolutní jistotu ohledně proroctví, Církví neschválených. Proto se nesmíme spoléhat na taková poselství, zvláště když se ke Zjevení nic podstatného nedá přidat, protože je od smrti posledního apoštola, svatého Jana, ukončené. To nám však nebrání brát je na vědomí. V každém případě autor této knihy prohlašuje, že se plně podřizuje všem rozhodnutím Církve a zvláště dekretům Urbana VIII. o tomto druhu zjevení.

Boží zásah

Joseph de Maistre ve svých „*Considérations sur la France*“ [„Úvahách o Francii“] píše:

„Když národy zvlčí a Bůh se rozhodne vykázat je trestem do patřičných mezí, svrhnout trůny nebo předat žezla do jiných rukou, pak vždy k tak hroznému trestu užívá jako nástroje lidi, kteří sami na sebe vložili těžkou vinu: tyrany, uzurpátory a zuřivé dobyvatele, opovrhující všemi zákony – nic se jim nestaví do cesty, protože jsou vykonavateli Božího soudu; jakkoli jsou lidé ve své nevědomosti fascinováni jejich vítězstvími, vidíme je zase mžikem mizet jako kata, který se zhostil svého úřadu.“

„Trest, který byl na Francii i Evropě v minulém století vykonán, nám připadá hrozný a také takový je; ty, jež se dnes rýsují na obzoru, jsou rovněž strašné.“ Proč? „Jestliže revoluce ve své první fázi vykazuje charakter trestu, hrozného trestu, který zasáhl celou Evropu a zaplavil ji krví, pak je zde důvod k obavám, že fáze, do níž my vstupujeme, plní tutéž úlohu, totiž učinit zadost spravedlnosti“ (msgre Delassus, str. 31-33).

V téže perspektivě cituje páter Deschamps kardinála Manninga, který se 1. října 1877 na důležitém politickém shromáždění vyjádřil takto:

„... *Trvám-li na všech těchto věcech, pak proto, abyste pochopili, že to nejsou ani císaři, králové nebo vladaři, kteří na východě řídí běh událostí. Je něco nad nimi a za nimi, a toto cosi, mocnější než oni všichni dohromady, se*

*v danou hodinu projeví. Ano, v den, kdy všechna vojska Evropy budou za-
tažena do nezměrného konfliktu, shledá čas za vhodný ke svému vystoupení na
světlo revoluce, která dosud pracuje skrytě v podzemí. Co se ukazovalo Paříži,
ukáže se nyní celé Evropě“* (páter Deschamps, str. XXXIV a XXXV).

Tyto řádky dovolují pouze jediný závěr: svět může zachránit jenom Bůh!

„Ano, sám Bůh zachrání svět, a nepoužije žádné paže z masa a krve k ob-
nově společenství – společenství, které upadlo do bažiny rouhání, je v ní pohř-
beno, zapomnělo na své nejsvětější povinnosti a odvrátilo se od Boha a Jeho
příkázání. Jistě, milý Bůh používá lidi jako nástrojů k nápravě společenství,
když v něm ještě existuje jistá bohabojnost, respekt k autoritě, a mezi vlád-
nouchými určitá ochota a připravenost k podřízení se Bohu. ... Nicméně dnes,
kdy pýcha a duch nezávislosti vzrostly až do oblak, již žádný člověk nedokáže
zastavit běsnící revoltu ve společnosti. ... Potřebujeme železnou metlu v ruce
Boží spravedlnosti...“ (Dopis Mélanie z 23. června 1885 abbé Combemu).

„*V těch časech budou Kristovi věrní nepatrní počtem; velká část jich od-
padne od víry. Nebude už žádná religiózní dokonalost, a mnozí zapřou našeho
Pána, jeho Kříž i tajemství, a to i tehdy, když k tomu nebudou nuceni proná-
sledováním. ... Zmizí úcta ke kněžím, mše svatá bude odstraněna a kněží se
stanou obyčejnými muži z lidu. Pak začne soužení z nebes, nemoci a hrozný
hladomor“* (svatý Methodius z Olympie, Zjevení, díl 3, Bibliothèque des Pè-
res de Gallandi).

Nelze snad plným právem vykládat jako příznak „metly v ruce Boží spravedlno-
sti“ zemětřesení, které na přelomu září a října 1997 postihlo Itálii? Je opravdu jen
náhoda, že zasáhlo Assisi, kde se Jan Pavel II. roku 1986 dopustil něčeho „nevý-
slovného“? Ano, roku 1997 se zatřásla země v Assisi 4. října na *svátek svatého
Františka*, právě když tam probíhalo procesí na oslavu výše zmíněného pandemo-
nia. Není to snad znamením, že Bůh už jejich modlitbám nenaslouchá? Nezapomí-
nejme na následující pasáž z Izajáše:

„*Jako sáhla moje ruka po královstvích bůžků, a jejich modly byly nad jeru-
zalémské a samařské, cožpak s Jeruzalémem a jeho modlářskými stvůrami ne-
naložím, jako jsem naložil se Samařím a jeho bůžky?“* (Iz 10, 10-11)

Stejně tak je možno říci: Nenaloží Bůh s Assisi a jeho bůžky stejně tak, jako učí-
nil s Jeruzalémem, Samařím a jejich modlami?

A co praví Mélanie?

„Zatímco ještě vyčkává, dává Bůh varovná znamení zemětřesením brzy na
tom, brzy na onom místě, stejně jako řáděním cholery. Rovněž běsní vichry a
plní tak svůj úkol. Nebe i země se spojují, aby mstily svého Stvořitele, který
již není uznáván svými rozumem obdařenými stvořeními.“

Jakých prostředků se má užít k dosažení triumfu Církve?

Lež rozhodně nemůže dobýt *úplného* triumfu. Co tedy dělat v době, kdy je Cír-
kev zdánlivě mrtvá, a podle lidského úsudku je všechno ztracené? Ve své dobrotě

nás Bůh nenechal bez odkazu na prostředky, s jejichž pomocí lze překonat „zatmění Církve“. Můžeme se Bohu protivit, jak chceme, ale jeho vůle se vždy vyplní.

K proniknutí nebeské klenby je nám propůjčeno několik prostředků. Jeden z nich je skutečně nový: uctívání svatých ran našeho Pána.²⁶¹

V roce 1924 publikovaly Sestry z Chambéry drobné, *imprimatur* opatřené dílo s názvem „Sestra Marie-Marthe Chambonová a svaté rány našeho Pána Ježíše Krista“ (1841-1907). Stovky kardinálů, biskupů i proslulých teologů té doby dílu vyjádřily bezvýhradnou chválu. Pán zjevil této skromné jeptišce nezměrné poklady, skryté v jeho ranách, a ukázal jí, jak je důležité ustavičně obětovat Bohu Otci za potřeby Církve, obrácení hříšníků a za vysvobození duší z očištění. Pověřil ji zvláštním posláním vést duše k uctívání svých svatých ran.²⁶² A nenastal snad již čas, aby se na tento odpadlý svět zase vylila nekonečná zásluha krve Našeho Spasitele? („*Toto jest hodina vaše a moc temnosti*“ (...) – „*Avšak důvěřujte, já jsem přemohl svět*“; L 22,53; J 16,33).

A co řekl náš Pán řádové sestře?

„*Dovolávání se svatých ran jí [Církvi] zajistí ustavičné vítězství. ... Neustále čerpej z tohoto zdroje pro triumf mé Církve.*“

„*Dcero, vyplň dobře svoji úlohu, spočívající v obětování mých božských ran mému věčnému Otci, protože odtud musí přijít triumf Církve přes moji neposkrvněnou Matku*“ („*Souer Marie-Marthe Chambon et les saintes Plaies de Notre-Seigneur Jésus-Christ*“ [„Sestra Marie-Marta Chambonová a svaté rány Našeho Pána Ježíše Krista“], str. 42).²⁶³

Nelze přehlédnout, že tento příkaz úzce souvisí s tím, co napsal svatý Ludvík Maria Grignon z Montfortu ve svém „*Traité de la vraie dévotion à la Sainte Vierge*“ [„*Pojednání o pravém uctívání Svaté Panny*“]:

„*Skrze Marii začala spása světa, a skrze Marii musí být dovršena. Při prvním Kristově příchodu se Marie téměř neukazuje, aby se o osobě jejího Syna ještě málo poučení a osvětlení lidé od něj příliš nevzdalovali. (...) Nicméně při druhém Kristově příchodu musí být Marie uznána a zjevena Duchem Svatým, aby tím skrze ni byl uznán a milován Ježíš Kristus. ... Bůh tedy chce na konci času zjevit a ukázat Marii, mistrovské dílo svých rukou...*“ Světec pak vypočítává sedm důvodů na důkaz řečeného (Ed. Bureau de règne de Jésus par Marie, 1922, str. 27-29).

Světec rovněž potvrzuje, že zmíněná perioda bude charakterizována početnými herezemi. V té době „budou velké duše (služebníci Marie; pozn. autora) vyvoleny

²⁶¹ Text pobožnosti je možné objednat u kaple svatého faráře z Arsu (35 rue du Transvaal, 73000 Chambéry).

²⁶² Zde je např. několik střelných modliteb, které se mají několikrát denně opakovat: „Věčný Otče, obětujeme ti při ranách našeho Pána Ježíše Krista, abys spasil naše duše.“ – „Můj Ježíši, odpuštění a slitování skrze zásluhy Tvých svatých ran.“

²⁶³ Tato zjevení se plně shodují se zjevením Naší Paní z Fatimy: „*Nakonec bude triumfovat moje Neposkrvněné Srdce.*“ – Sestra Lucie ovšem 26. prosince 1957 páteru Fuentesovi připomněla, že „Bůh dává světu dva poslední prostředky spásy: svatý růženec a pobožnost k Neposkrvněnému srdci Marie, a že pokud jsou poslední, pak to znamená, že jiné neexistují“.

ke kladení odporu nepříteli Boha, a tyto duše budou nejhrouběji oddány Panně. ... Jednou rukou potrou heretiky včetně jejich herezí, schizmatiky s jejich schizmaty a modláře s jejich modlami, hříšníky s jejich hříchy; druhou rukou zřídí chrám skutečného Šalamouna a mystické město Boží, tzn. Nejsvětější Panny“ (str. 27-28).

Marie je skutečně tou, která „*sama odstraní všechny hereze na celém světě*“ (oficium o Nejsvětější Panně Marii v římském breviáři). Hlavním prostředkem, který byl propůjčen svatému Dominikovi, je svatý růženec, s nímž Naše Paní spojila patnáct příslibení.²⁶⁴

Mohli bychom si ocitovat ještě hodně takových modliteb. Zmíníme se zde jenom o pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Marie z Fatimy, uctívání svatého Josefa, ochránce celé Církve, modlitby svaté Brigitty,²⁶⁵ jež nám náš Pán doporučuje, o nošení škapulíře z hory Karmel, o medaili svatého Benedikta etc. Především si však připomeňme důležitost přijímání platných svátostí a časté účasti na mši, čisté oběti. *Již jsme výše viděli, jak dobře nepřátelé Církve vědí o důležitosti těchto prostředků.*

Triumf vlády našeho Pána nad společností skrze Neposkvrněné Srdce Marie

Způsob, jakým se projeví Boží spravedlnost, byl popsán v mnoha proroctvích, z nichž některá Církve uznala (La Saletta a Fatima). Na základě jejich obsahu lze s určitou pravděpodobností očekávat občanské války, rusko-mohamedánskou in-

²⁶⁴ Příslibení daná svatému Dominikovi a blahoslavenému Alanusovi z Rupe pro ty, kdož se modlí růženec:

1. Kdož mi vytrvale slouží růžencovou modlitbou, těm se dostane nějaké zvláštní milosti.
2. Všem, kteří se modlí pobožnost růžence, slibuji svou zvláštní ochranu a velkou milost.
3. Růžencová modlitba je nejmocnější zbraní proti peklu. Zahání hříchy a hubí bludy.
4. Tato modlitba znovu nechává kvést ctnostem i svatým dílům a působí na Boží slitování tak, že pohne srdce hříšníků, aby se vzdala lásky ke světu a obrátila se k lásce k Bohu a tužbě po věčných věcech. Takovým prostředkem budou duše spaseny.
5. Duše, které se mi doporučí růžencovou modlitbou, nebudou nikdy ztracené.
6. Kdo se zbožně modlí růženec, nebude utiskován neštěstím, nepozná hněv Boží a nezemře náhlou smrtí. Kdo je nekající se hříšník, ten se obrátí; kdo je spravedlivý, setrvá v milosti a bude hoden věčného života.
7. Kdo se opravdu zbožně věnuje růžencovým modlitbám, nezemře bez svátostí.
8. Přeji si, aby všichni, kdo se modlí růženec, měli v životě i smrti plnost světla a milosti a podíleli se na odměně svatých.
9. Denně osvobozuji duše z očištění, které byly oddány mé růžencové modlitbě.
10. Skuteční synové a dcery mého růžence se těší velké slávě nebes.
11. O cokoli v růžencové modlitbě poprosíš, dostane se ti toho.
12. Všem, kdo napomáhají rozšíření mého růžence, přijdu v každé nouzi na pomoc.
13. U svého Božského Syna jsem dosáhla, aby všichni, kteří jsou zapsáni v mém růžencovém bratrstvu, měli v životě i smrti nebeské spolubratry.
14. Kdo se modlí můj růženec, jsou moji synové a dcery, a bratři a sestry Ježíše Krista, mého jednorozného Syna.
15. Pobožnost k mému růženci je velkou známkou vyvolení.

²⁶⁵ Tyto modlitby jsou ve spisku *Gebete mit Verheißung*, z níž byla citována také předchozí poznámka. Knížka je k dostání ve Verlag Anton A. Schmid, Postf. 22, D-87467 Durach.

vazi²⁶⁶ a podobné události. Ale byť i „... během těchto válek bude všechno zpus-
tošeno²⁶⁷ (v pátém věku), katolíci budou heretiky a špatnými křesťany utiskováni,
Církev a její kněze podrobí tributům, mnozí budou odvrženi a všichni lidé zatouží
po zřízení republik, přesto dojde rukou všemocného Boha k tak udivujícímu obratu,
jaký si lidská fantazie nedokáže představit. Mocný monarcha, který (na počátku
šestého věku) přijde jako Boží posel, všechny republiky do základu vyhubí; všech-
no podřídí své moci a bude se horlivě zasazovat za pravou Církev Kristovu. Všech-
ny hereze budou zapuzeny do pekla. Říše Turků se rozpadne a monarcha bude vlád-
nout Východu i Západu. Všechny národy se přizpůsobí a budou vzývat svého Pána
v pravé katolické římské víře. Na zemi bude žít mnoho světců a velkých učenců,
a lidé budou milovat právo a spravedlnost. Po celém světě zavládne mír, protože
Boží moc na určitou dobu zlo spoutá, než přijde syn zhouby... a poznovu jej z pout
osvobodí, etc.“ (ctihodný Bartoloměj Holzhauser, str. 184).

Tento triumf Církve ohlašují i mnohá další proroctví. Ctihodná Elisabeth Canori
Mora (1774-1825) i Anna Maria Taigi v této souvislosti předpověděly, že svatý Petr
a Pavel budou po vykonaném Božím trestu nuceni obnovit papežství.

²⁶⁶ Marie ve Fatimě ohlásila, že „Rusko bude metlou lidstva“. Nezapomínejme také, že svatý Jan
Bosco rovněž viděl, jak „se koně od Donu napájí z kašny na Svatopetrském náměstí v Římě.

²⁶⁷ Žijeme-li s velkou pravděpodobností v době, kdy krystalizují oba tábory velkého střetnutí, jak
tomu bude s otevřeným pronásledováním, které nám oznámili zasvěcenci „mesiánských časů“?
Zde je poučný výtah ze života svatého faráře z Arsu: „Přesto přišla doba krvavého pronásle-
dování. Každý kněz, který odmítl přísahu [na revoluční ústavu], se vystavoval nebezpečí, že
bude zatčen a bez možnosti odvolání do 24 hodin popraven. Kdo udal psance, dostal odměnu
sto liber. Kdo jej naproti tomu skrýval, byl deportován. Tak tomu chtěly zákony z 24. dubna,
17. září a 20. října 1793. Navzdory těmto strašným hrozbám se podařilo odejít z okolí Dardilly
mnoha kněžím a Vianneyův dům je ukryl jednoho po druhém. Dokonce tam mnohokrát celeb-
rovali mše. Je zázrak, že majitel statku za svou svatou odvahu nezaplatil hlavou, přestože jej
několik jakobínů ze sousedství podezíralo. Spolehliví poslové z Ecully navštěvovali jisté kato-
lické domy a říkali tam, v kterém úkrytu se bude následující noc sloužit mše. Lidé ze statku
Vianney večer vyráželi a často dlouho kráčeli tmou. Malý Jean-Marie s nimi na svých krátkých
nožkách statečně držel krok. ... Pak v nehlubším tichu začal [kněz] tiše říkat liturgickou mod-
litbu: *K oltáři Páně chci přistoupit*. Jaká vroucnost zaznívala v jeho hlasu a jaká zbožnost pa-
novala mezi shromážděnými. Člověk měl pocit, že se zde setkává se mší v katakombách před
zatčením a mučednictvím. Jak hluboce se vryly tyto nezapomenutelné minuty do duše malého
Vianneye. Klečíc mezi svou matkou a sestrami, modlil se jako andílek; plakal, když slyšel pla-
kat ostatní. A s jakou zbožností, i když všemu nerozuměl, naslouchal vážnému učení muže,
který z lásky k duším riskoval svou hlavou! Možná, že právě při těchto nočních shromážděních
poprvé pocítil, že je povolán ke kněžství.“ (Výňatky ze životopisu svatého faráře z Arsu od
msgre Trochu, Résiac, str. 33-34). – V komentáři k tajemství z La Saletty psala Mélanie kanov-
níku de Brandtovi: „Ubohá Francie! Kdo by před 49 lety uvěřil, že nám dnes budou vládnout
luciferští palladisté. Ano, počkejme ještě trochu a uvidíme, jak obětují Církev a přenechají ji
luciferským lóžím“ (dopis z 22. dubna 1895). Ctihodná Kateřina Emmerichová dodává: „Vi-
děla jsem, jak náboženství v budoucích časech velice upadlo a bylo zachovááno pouze na
několika osamělých místech a v proutěných chatrčích, které Bůh rovněž ochránil před katastro-
fami války“ (A. III. 557). „Vidím Církev zcela izolovanou a téměř úplně bezbrannou. Vypadá
to, jako by každý uprchl. Kolem Církve všude zuří boj. Kam se podívám, vidím velké neštěstí,
nenávisť, zradu a zášť, neklid, osamělost a naprosté zaslepení“ (A. III. 127). „Církev byla celá
rudá od krve a bylo mi řečeno, že projde krvavou lázní“ (A. II. 205).

„Svatý Petr by pak zvolil nového papeže. ... Církev bude obnovena, religiózní řády znovu zřízeny, soukromé domy křesťanů se budou podobat klášterům, protože tak velké bude jejich nadšení a horlivost pro rozmnožení Boží slávy. Takový je druh výrazného triumfu, který je určen katolické Církvi... Bude všemi ctěna, chválena a ceněna, všichni se jí poddají a uznají papeže za náměstka Ježíše Krista“ (cit. podle úplného textu v „Derniers avis prophétiques“ [„Poslední prorocké varování“] od Victora C. de Stenaye, Palmé 1872, str. 83-101).

Tato doba tedy neuplyne bez toho, že by Matka Boží nerozdrtila odpůrce,²⁶⁸ jak to sama roku 1917 oznámila ve Fatimě:

„*Poté mi Svatý Otec (pravděpodobně ten, o němž mluvila Elisabeth Canori Mora) zasvětil Rusko a světu bude dopřána určitá doba míru.*“ Dále se říká: „*Nakonec bude moje Neposkvrněné Srdce triumfovat.*“ Bude to čas míru před uvolněním tajemství zla a příchodem Antikrista, syna zhouby.

Během období míru se konečně naplní předpověď našeho Pána k Margaretě Marii [Alacoque]: „*Budu panovat navzdory svým nepřítelům.*“ Triumfující Církev bude činit to, co ohlásil svatý Ludvík-Maria Grignion z Montfortu. Podle něj musí panování Antikrista předcházet definování dvou dogmat Církvi: prvního o Marii jako prostřednici veškeré milosti, a druhého o Marii jako spoluvykupitelce. Avšak „*pokoj mezi lidmi nebude mít dlouhého trvání*“, varovala naše Paní v La Salettě. Antikrist udělá míru rychlý konec; po něm bude následovat nepravý mír, „*po světě se rozšíří jistý druh falešného pokoje*“ (La Saletta), aniž by byl jasně pozorovatelný přechod k druhému míru, který ohlašuje Antikrista.

A skutečně až přijde Antikrist, bude se tvářit jako kníže pokoje! A lidé budou postupně a nepozorovaně od míru, za nějž vděčili Boží dobrotě, přecházet k míru *falešnému*, o němž se budou domnívat, že je plodem jejich úsilí. Poznovu se bude člověk považovat za Boha a zaujme jeho místo. A Antikrist, tento ohavný a vražednický zplozenec lidského rouhání, bude trůnit v Božím chrámu, jakoby byl sám Bohem do té doby, než bude naším Pánem rozdrcen.

Aby snad čtenář naší knihy nezmalomyslně, končíme nadějnými slovy Pia XII:

Církev Boží lze potírat,
porazit ji však nejde,
neboť brány pekelné ji nepřemohou,
a její božský zakladatel apoštolům oznámil:
„Jsem s vámi až do konce světa.“

²⁶⁸ Páter Dupraz, misionář z La Saletty a farář ve Weyburnu, na přelomu let 1911-1912, tedy ještě před zjevením Nejsvětější Panny ve Fatimě psal: „Uctívání Naší Paní z hory Karmelu bude velkou pobožností k Marii na konci času, jak to ona sama ohlásila. A protože byla pod svým jménem ještě dávno před narozením známa proroku Eliášovi i jeho učedníkům a uctívána jimi, bude své budoucí království vykonávat pod tímto jménem, královskou vládu, která nastolí novou říši Spasitelovu tak, jak to prorokoval svatý Ludvík Maria Grignion z Montfortu. Pod tímto jménem a titulem bude na konci času vládnout světu. Vzhledem ke katastrofám, které sužovaly svět, se lidé buď obrátí nebo strachem zemřou, a Marie bude vládnout světu jako náměstkyně svého božského Syna“ (výtah z nepublikovaných dopisů).

Kdo v dnešní těžké době kolísá a malomyslní,
načerpej odvahu z příslibu Ježíše Krista.²⁶⁹

* * *

²⁶⁹ Projev v papežské akademii věd 11. června 1950.

Jmenný rejstřík

Abassolo Y Legue

Acacius
Adenauer, Konrád
Adler, Manfred
Agagianian
Agnoli, Carlo Alberto
Alacoque, Margareta Marie, sv.
Alanus z Rupe, bl.
Alexandr Veliký
Alexandr VI.
Alexandre
Alfons Maria z Liguori, sv.
Alfrink, Bernhard
Algasia
Alghisi, Giuditta (Judit)
Alter
Amado
Anderson, James
Andreotti, Giulio
Andriola, Fabio
Andropov, Jurij
Arafat, Jásir
Arrighi, Jean-François
Arrighini
Asmussen, Hans Christian
Atatürk, Kemal
Augustin (Augustinus Aurelius)
Aulagnier, Paul
Auriol, Vincent
Ayrols

Bacci, Antonio

Bailey, Alice
Bakunin, Michail
Ball Martínez, Mary
Barbier, Emmanuel
Bardet, Jean-Gaston
Baresch, Kurt
Barrès, Maurice
Barruel, Augustin
Bassot, Hubert
Battaglia, Giuseppe
Baum, Gregory
Baumann, Richard
Bea, Augustin
Beauduin, Lambert

Beaussart
Bedeschi, Lorenzo
Beer, Ginka
Béhar
Bellarmin, Robert, sv.
Bellegrandi, Franco
Benamozegh, Elie
Benedetti de Massa Cararra
Benedetti, Ciro
Benedikt XIV.
Benedikt XV.
Benelli, Giovanni
Benoist, Charles
Benson, Robert-Hugh
Berger
Bernetti
Bernhard z Clairvaux, sv.
Besant, Annie
Bettazzi
Betti
Bevilacqua, Giulio
Billot, Louis
Blanc, Louis
Blavatska, Helena Petrovna
Blazynski, George
Blech
Bluntschli, Jean Gaspard
Boggiani
Bonaparte, Napoleon
Bonifác VIII.
Bonnetterre, Didier
Bord, Gustave
Borghese
Borgia
Bossuet, Jacques Bénigne
Bouchacourt, Christian
Bouix, Jacques
Bourcier, Georges
Bousquet, J. Cl.
Bouteloup
Bouyer, Louis
Brasey, Édouard
Breyer, J.
Brigitta, sv.
Brunelli, Francesco

Brunner, Norbert
Bugnini, Annibale
Bucher, P. J.
Buonaiuti, Ernesto
Buttiglione, Rocco

Cagliostro, Joseph
Calmel
Calvat, Mélanie (také jen Mélanie)
Calvi, Roberto
Calvi, vdova
Canori Mora, Elisabeth
Capovilla
Caprile, Giovanni
Carpi, Pier
Carr, William Guy
Cartechini, Sisto
Casaroli, Agostino
Castel Bajac
Cavendish, Richard
Clément, Marcel
Clinton, Bill
Coache, abbé
Cohen, A.
Combe
Combes, Émile
Congar, Yves-Marie
Constant, Alphonse-Louis
Coomaraswamy, Rama P.
Cordero Lanza de M., Andrea
Coriat
Cornwell, John
Corona, Armando
Crémieux, Isaac Adolphe
Créteineau-Joly, Jacques
Crowley, Aleister
Cubeddu, Giovanni
Culleton, G.
Cyprián, sv.
Cyril Jeruzalémský, sv.

Da Silvera, Arnaldo Xavier
dalajláma
Dallais, Francis
Daniélou, Jean
Davidoglou, Myra
De Angelo, Antonio
De Balzac, Honoré
De Borbón, A. Carlos (pseudonym)

De Brandt
De Cagliostro, Joseph
De Castro Mayer, Antonio
De Clorivière, Pierre J. Picot
De Galarreta, Alfonso
De Grandmaison, Léonce
De Guaïta, Stanislas
De la Franquerie
De Lassus, Arnaud
De Lubac, Henri
De Macedo Costa, Antoine
De Maistre, Joseph
De Nantes, Georges
De Naples Rampolla, E.
De Poncins, Léon
De Ramsay, rytíř
De Rothschild, James
De Saint Germain
De Saint-Martin, L. Claude
De Saint-Pierre, Michel
De Stenay, Victor C.
De Tanoüarn, Guillaume
De Tonquédec, J.
De Villemarest, Pierre
De Wuilleret
Debray, P.
Dehan, Nicolas
Del Noce, Augusto
Delacroix
Delassus, Henri
Dem, Marc
Demaris
Des Graviars
Des Lauriers, Guérard
Deschamps, kardinál
Deschamps, páter
Disney, Walt
Disraeli, Benjamin
Domas, Raymond
Dominik, sv.
Döpfner, Julius
Drach, Paul L. B.
Drewermann, Eugen
Ducas, Michel
Dulac, Raymond
Dupanloup, Félix Antoine Philibert
Dupraz

Eckert

Einstein, Albert
Elbogen, Ismar
Elie De Medigo
Emmerich, A. Katharina (Kateřina)
Escriva de Balaguer, Josémaria
Esposito, Rosario

Fabiani, Roberto

Fabre, Benjamin
Fahey, Denis
Falconi, Carlo
Faucher, André
Felix III.
Fellay, Bernard
Ferrata
Ferreira, Benedito
Ferrer, Benimeli, Y. A.
Ferrero, Guglielmo
Filip Sličný
Fillion
Fleg, Edmond
Fleming, Ian
Fogazzaro
Fontbel, M.
Fourcroy
František Saleský, sv.
František z Assisi
Frings, Joseph
Frossard, André
Fuentes

Gaito, Virgilio

Gamberini, Giordano
Gambetta, Léon
Ganganelli
Garrigou-Lagrande, Réginald
Garrino, Pier Giorgio
Gaspari, Alcide de
Gaume, Jean-Joseph
Gelasius I.
Gerbet
Gerstner, Elisabeth
Gibbons
Giese, Alexander
Gobbi, Stefano
Goblet d'Aviella
Gorbačov, Michail
Gougenot-Desmoussaux

Graber, Rudolf
Grignon z Montfortu
Gruber, Hermann
Guénon, René
Guépin
Guéranger, Prosper Louis Pascal
Guitton, Jean
Guizot
Gygès

Hadas, Shmmuel

Hannibal
Harris, Paul P.
Hebblethwaite, Peter
Heenan
Hegel, G. W. Friedrich
Heim, Bruno
Helder Camara
Herriot, Édouard
Hervé
Herzl, Theodor
Herzog, Isaac
Hitler, Adolf
Höfer, Josef
Holzhauser, Bartoloměj
Honorius I.
Hus, Jan
Hutin, Serge
Hyacinthe

Chambon, Marie-Marthe

Chamor
Charrière, François
Chélini
Chevalier, Alexander
Chlodvík
Churchill, Winston

Ignác z Loyoly

Isaac, Jules Marx
Iserloh, Erwin

Jaeger, Lorenz

Jan Bosco, sv.
Jana z Orléansu
Jan od Kříže, sv.
Jan XXIII. (viz také Roncalli, A. G.)
Jan Pavel I. (viz také Luciani, Albino)
Jan Pavel II. (viz také Wojtyła, K.)
Jedin, Hubert

Jéhouda, Josué
 Jeroným, sv.
 Jespersen, Otto
 Jindřich III. Francouzský
 Jindřich IV. Francouzský
 Jindřich VIII. Anglický
 Jouin, Ernest
 Jourdan, J. M.
 Juppé, Alain
Kaczorowska, Emilia
 Kalvín, Jan
 Kant, Immanuel
 Kaplan
 Kateřina Sienská, sv.
 Katz, Label A.
 Kissinger, Henry
 Klára z Assisi, sv.
 Klement XII.
 Klement XIII.
 Klement XIV.
 Klosoka, Kazimierz
 Klutznik, Philipp
 Kolbe, Maximilian
 Kolumban, sv.
 König, Franz
 Konstantin, císař
 Kotlarczyk, Mieczyslaw
 Küng, Hans
Lacointa, Félix
 Lacordaire, Dominique
 Lafargue
 Lai, Benny
 Landau, Lazare
 Lane, Arthur Bliss
 Lantier, J.
 Lanz
 Lapide, Pinchas E.
 Latour
 Lau, Israel Meir
 Lawrence
 Lebec
 Lefebvre, Marcel
 Legrand, G.
 Lémann
 Lémann, Augustin
 Lémann, Joseph
 Lenin, Vladimír Iljič
 Lercaro, G.
 Leroux, Daniel
 Lessing, G. E.
 Lev X.
 Lev XII.
 Lev XIII.
 Lévi, Eliphaz (pseudonym)
 Lévy
 Liberius
 Lichten, Joseph
 Lichtenstuhel, Joseph
 Liénart, Achille
 Ligou, Daniel
 Loisy, Alfred
 Loubier, Adrien
 Loyer, P.
 Lucie (vizionářka z Fatimy)
 Luciani, Albino (viz Jan Pavel I.)
 Ludvík XIII.
 Ludvík XIV.
 Ludvík XV.
 Ludvík XVI.
 Luther, Martin
Macedonius
 Madiran, Jean
 Maggee, John
 Malachiáš, sv.
 Malinski, Mieczyslaw
 Manning, Henry Edward
 Marcille
 Marcinkus, Paul
 Maritain, Jacques
 Marquès-Rivière
 Marsaudon, Yves
 Martin
 Martin, H. P.
 Martin, Malachi
 Marty, biskup
 Marx, Karel
 Mateos, José
 Mathieu, kardinál
 Mathieu, Mireille
 Mathis
 Mazzini, Giuseppe
 McKenna, Robert
 Mehmed, sultán
 Mélanie, La Saletta (Calvat, Mélanie)

Memmi, Albert
Mendelssohn, Moses
Merry del Val
Methodius z Olympe, sv.
Metternich
Meurin, Léon
Michael Caerularius
Mickiewicz, Adam
Mikuláš V.
Milani
Miterrand, Jacques
Moncomble, Yann
Montalembert, Ch. R. Forbes
Montini, Giorgio
Montini, Giovanni Battista (Pavel VI.)
Morlion
Mosci, Lamberto
Mouraux, Henri
Mura, Gérard

Naz

Nestorius
Newman
Newman, John Henry
Ngo Dinh Thuc, Pierre-Martin
Nordau, Max
Normand, François
Nubius (pseudonym)

Oddi, Silvio

Olcoot, H. S.
Olivarez Santana, Enrique
Ortolani, Umberto
Österreicher, Johannes
Ottaviani, Alfredo
Ousset, Jean

Pacelli, Carlo

Pacelli, Eugenio (viz také Pius XII.)
Pachtler
Paladino
Pallièrè, Aimé
Papus
Parente
Pattaro
Pavel VI. (viz také Montini)
Pecorelli
Pétain
Peyrefitte, Roger

Piazzì
Piccolo-Tigre (pseudonym)
Pico della Mirandola
Pie, Louis
Pignedoli, Sergio
Pike, Albert
Pinay, Maurice (pseudonym)
Piou, Jacques
Pius V. sv.
Pius VI.
Pius VII.
Pius VIII.
Pius IX.
Pius X., sv.
Pius XI.
Pius XII. (viz také Pacelli)
Pivert
Plaçon, Jacques
Plato(n)
Ploncard d'Assac, Jacques
Poletti, Ugo
Pompidou, Georges
Ponthaud, A.
Prelot
Prunel, Louis
Pusyna
Python (pseudonym)

Rabin, Jichak

Raggin
Rahner, Karl
Rampolla del Tindaro, Mariano
Rangel, Liciano
Ratier, Emmanuel
Ratzinger, Joseph
Rayssignier
Reboul, Michèle
Remy, Louis-Hubert
Renan, Ernest
Renzo
Reuss, Theodor
Rezzonico
Riandey, Charles
Richter, Max
Rifkin, Jeremy
Riquet, Michel
Robinet de Cléry, M.
Robinson, Paul

Roca, Paul
Roche
Roncalli, A. G. (viz také Jan XXIII.)
Roncalli, Battista
Roosevelt, Franklin Delano
Rossi-Stockalper
Rousseau, Jean-Jacques
Rzewuski, Stanislas
Řehoř I. (Veliký)
Řehoř IX.
Řehoř XVI.
Sacharov, Andrej
Saint Germain (viz De Saint Germain)
Saint-Yves d'Alveydre
Sanborn, Donald J.
Sanders, Carl W.
Sapieha
Sarda y Salvany, Félix
Sarto, Giuseppe
Savary
Schmidberger, Franz
Schmidt, Stjepan
Schuman, Robert
Schumann, H.
Scola, Angelo
Scortesco
Sella
Seper, Franjo
Shahak, Israel
Shuster
Sierre Partida, A.
Sigismondi, Pietro
Silvestrini
Siri, Giuseppe
Sixtus V.
Slowacki
Sodano, Angelo
Spinosa, Antonio
Spinoza, Baruch de
Stählin, Wilhelm
Stakemeier, Eduard
Steiner, Rudolf
Stickler, Alfons
Stormer, John
Suenens, Leo
Sulzberger
Svidercoschi, G. F.

Taigi, Anna Maria, bl.
Tardini, Domenico
Teilhard de Chardin, Pierre
Tereza z Ávily
Thiers
Thuc, viz Ngo Dinh Thuc
Thurian, Max
Tigrotto (pseudonym)
Tisserant, E.
Tissier de Mallerais, Bernard
Titus
Toaff, Elio
Togliatti, Palmiro
Tondi
Tomáš Akvinský, sv.
Toulat
Trochu
Turchi
Turowicz, Jerzy
Tyranowski, Jan
Ulbricht, Walter
Van Humbeeck
Vaquié, Jean
Vasquez Rangel, Carlos
Veillot, Louis
Vianney
Vianney, Jean-Marie
Vidal
Viklef
Villot, Jean
Vincenza, sestra
Vingt-Trois
Vinson, Georges
Virebeau, Georges (pseud.)
Virion, Pierre
Viviani
Volpe (pseudonym)
Volpicelli
Voltaire
Von Balthasar, Hans Urs
Von Ranke, Leopold
Vulliez, Hyacinthe
Wałęsa, Lech
Weishaupt, Adam
Wernz
Willebrands, Jan G. M.

Williamson, Richard
Wiltgen, Ralph M.
Winckler, Marc
Wirth, Oswald
Wojtyła, Karol (viz Jan Pavel II.)
Wypianski
Wyszinski

Yallop, David

Zanti, Carmen

Zeromski

Zuno Hernandez, José G.